

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CATHERINE RYAN HOWARD

Senin İçin Geldim

Yapmak zorunda olduğun şeyi yap...

Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv <https://rantey.org>

Senin İçin Geldim

Adam Dunne'un mükemmel hayatı, kız arkadaşı Sarah Barselona'daki iş gezisinden dönmeyi başaramadığı gün paramparça olmaya başlar. Günler sonra kadının pasaportu bir not ile birlikte Adam'ın eline ulaştığında tehlike sinyalleri çalmaya başlar. Adam, her ne pahasına olursa olsun kız arkadaşını bulmayı kafasına koyar.

Adam, kız arkadaşı Sarah'ın *Celebrate* adında bir yolcu gemisinde yolculuk yaparken kaybolduğunu öğrenir. Neredeyse bir yıl önce de Estelle adında bir kadın aynı gemide kaybolmuştur. Tüm bu olanlar Adam'ın kafasını iyice karıştırır. Adam, cevapları bulmak için Sarah'la ilişkisinde kabul edilmesi zor bazı gerçeklerle yüzleşmek zorundadır. Aynı zamanda da kendisine mükemmel bir av alanı bulmuşa benzeyen bir katili zekice alt etmesi gerekmektedir.

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://twitter.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

CATHERINE RYAN HOWARD

Senin İçin Geldim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SENİN İÇİN GELDİM

Catherine Ryan Howard

Orijinal Adı: Distress Signals

© 2016, Catherine Ryan Howard

Çeviri: Alp Ege

Redaksiyon: Büşra Kanoğlu

Son Okuma: Elif Tesbihçi

Kapak Tasarımı: Sevil Şener

2. Baskı: Mart 2019

ISBN: 978-605-2063-64-4

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

Bu senin için...

Adam

Daha buna karar bile vermeden atlıyorum.

Denize doğru hızla düşerken hava kulaklarımda uğulduyor, su karanlık fakat cam gibi parlak ay ışığı yüzeyinde parçalara ayrılıyor. İlk önce ağır çekimde hareket ediyorum gibi geliyor ve yüzey millerce uzakta gibi duruyor. Ardından aklımın alamayacağı bir şekilde hızlanarak yaklaşıyor.

Silik bir hatıra düşüncelerimin önüne geçiyor. Vücudun bu yükseklikten suya çarpmasının betona çarpmakla aynı olduğu hakkındaki bir şey... Bacaklarımı düzeltmeye ve kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum ama kıl payı geç kalıyorum. Yamuk bir şekilde suya giriyorum ama sol yanımdaki her bir sinir hücresinin ucu birden kor gibi bir acıyla yanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Yeniden açtığımda, suyun içindeyim.

Hiç de olmasını beklediğim gibi karanlık bir yer değil. Ayaklarımın ötesinde, evet, derinlere uzanan bir karanlık var ama burası, yüzeyin hemen altı, yukarıdan daha aydınlık.

Berrak da. Pislik ya da balık göremiyorum. Kıvrılıp dönüyorum ama başka hiç kimsenin olmadığını görebiliyorum.

Suyun içinden yukarıya doğru bakarken, *Celebrate*'in karanısı sağ tarafımda bir karaltı gibi görünüyor, açık güvertesinin ışıkları parıldıyor. Belirgin balkon sıraları arasında kendi kamaramın nerede olduğu hakkında belli belirsiz bir fikrim var, böylesine büyük bir gemide iki kişinin aynı noktadan çıkıp, sekiz kat düşerek tamamen farklı yerlere düşmesi mümkün müdür diye merak ediyorum.

Öyle olmalı çünkü görünüşe göre yalnızım.

Aşağı doğru sürükleniyorum, karanlığa doğru. Göğsümde basınç oluşuyor.

Nefes alabilmek için yüzeye çıkmam lazım. Böylece seslenebilir, suya çarpan kol ve bacakların seslerini ya da bana seslenen birini duyabilirim.

İki kolumu birden uzatmak için hareketleniyorum...

Kızgın bir ocak demiri omzumu derinden dağlıyor. Acı ağzımın açılmasına, boğazıma su kaçmasına neden oluyor.

Artık tek istediğim bir nefes almak. İçime bir nefes çekmeliyim. Daha fazla bekleyemem.

Ama satış sanırım en az dört ya da beş metre yukarıda.

Delicesine bacaklarımı çırpmaya başlıyorum. Ciğerlerim haykırıyor.

Güçlü bir yüzücü değilim; hiçbir yere gidemedim olduğum yerde kalıyorum. Çabalarım beni sadece bu derinlikte tutuyor, ne batıyorum ne de çıkıyorum.

Satış hiç yaklaşmıyor.

İçimdeki ağzımı açıp nefes alma isteğine boyun eğmeme razıyım. Paniğe kapılmaya başlıyorum, sol kolumu ve bacaklarımı çırpıyorum.

Sanki ay ışığı gibi oksijen de suyun içinde bana ulaşabilirmiş gibi yüzümü ışığa doğru kaldırıyorum ve o anda yüzeyde bir gölge görüyorum.

Tanıdık bir şekil: bir can simidi.

Birini onu atmış olmalı.

O birisinin ne gördüğünü merak ediyorum.

Görüşüm kenarlardan kararmaya başlıyor. Sağ kolumun göğsümle buluştuğu yer dışında her yerim soğuk; oram ateş gibi yanıyor. Göğsümün içindeki basınç ciğerlerimi yarıp patlatacak gibi zorluyor.

Kendi kendime *bunu yapabilirim* diyorum.

Bütün yapmam gereken can simidine ulaşmak.

Şimdi, bacaklarımı daha sert, daha güçlü ve daha hızlı çırpıyorum. Kısa sürede *Celebrate* büyümeye başlıyor. Bacaklarımı çırpmaya devam ediyorum. Ardından ay da büyümeye başlıyor, etrafımdaki su hâlâ aydınlık. Bacaklarımı çırpmaya devam ediyorum. Zaten batan, yarılarak patlamaya hazırlanan ciğerlerimin tam infilak edeceğine emin olduğum anda...

Satha çıkıyorum, ağzımı kocaman açıp nefes alıyorum, vücudum bunu reddetmeye çalışırken havayı içime çekiyorum, öksürüyorum, boğazım tıkanıyor, öğürüyorum ve ağzımdan tükürükler saçıyorum.

Nefes alabiliyorum.

Can simidine uzanıp dokunacak kadar yakınım. Sağ kolumla yakalayıp sol kolumu savuruyorum. Dirseğim rahatsız edici bir açıyla, uyuşuk bir hâlde takılıyor ama şimdi de bütün ağrılığım can simidinin bir yanında olduğundan simit dönmeye başlıyor.

Sadece yardım etmek için olduğunu, kurtarmak için olmadığını anlıyorum, son derece bitkin olmama rağmen başımı suyun üstünde tutmak için bacaklarımı oynatmaya devam etmek zorunda kalacağım.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum.

Yavaş yavaş. Panikleme. Sakin sakin.

Nefes nefeseyim, çok derin soluyorum, bu yüzden ilk işim nefes alışımı yavaşlatmak. *Nefes al.* Yüzümün sağ yanı iğne batmış gibi acıyor. *Nefes ver.* Dişlerim takırdıyor. *Nefes al.*

Suda başka hiç kimseyi göremiyorum.

Nice'in ışıkları sol yanımda *Celebrate*'in pruvasının ardında, uzaklarda beliriyor, kehribar rengi sokak ışıkları önce kıvrılarak sahildeki gezinti şeridini takip ediyor ve ardından bunun ötesindeki otellerin, ofislerin bulunduğu binaların ve apartman bloklarının bulunduğu, mümkün olan her yerde, iyice artarak çoğalıyor. Arkamda yüzlerce mil boyunca deniz dışında hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Celebrate heyula gibi tepemde dikiliyor, sudan fırlayıp altmış metre yükselmiş devasa bir canavar gibi. Sanırım galiba güvertelerinden süzülen müziğin tınısını duyabiliyorum. Başka tek ses soluk alış verişlerim ve suda çıkarttığım şapırtılar.

Sessiz olmaya, hareketsiz durmaya çalışıyorum ve aynı sesleri çıkaran başka birini ya da seslenen birini duymak için kulak kabartıyorum...

O zaman uzakta, belli belirsiz duyuyorum.

Pat. Pat. Pat.

Sesi tanıyorum ama bu sesi neyin çıkarttığını hatırlayamıyorum. Sağ kolumun belki beş on metre ötesinde bir şey gördüğümde gayrete geliyorum, suyun üstünde kıpırdanan karanlık bir cisim.

Pat. Pat. Pat.

Gürültü giderek artıyor.

Ben gözlerimi dikmiş şekle bakarken, suda hafif bir çırpıntı oluyor ve sadece bir anlığına ay ışığı onun üstüne düşüyor. Kısa kahverengi saçlar kısa bir an görünüp kayboluyor.

Sırılsıklam ıslak olmadığında daha açık renkli göründüğünü bildiğim saçlar.

Ait olduğu beden suda yüzüstü duruyor ve söyleyebileceğim kadarıyla, sadece altındaki hafif dalgalardan dolayı kıpırdıyor.

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Celebrate'in tepesinde, gökte bir helikopter ortaya çıkarken göz kamaştırıcı bir aydınlık oluyor, motorunun gürültüsü artık o kadar yüksek ki sesinin göğsümde gümbürdediğini hissedebiliyorum.

Arama ışığı, suyu bir ileri bir geri tarıyor.

Benim için geldiler.

Zamanım neredeyse doldu. Nasıl olup da buraya bu kadar hızlı gelebildiklerini merak ediyorum. Daha bir iki dakika önce

suya düşmemiş miydim? Düşündüğümde daha uzun zamandır mı buradayım? Yoksa başka biri için mi geldiler?

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Şimdi tepemde, helikopter satha yakın durmak için alçalıp soğuk, tuzlu suyu yüzüme savuran ve beni uzaklaştıran dalgalar çıkarıyor. Bacaklarımı daha sert çırpıyorum. Beden gözden kayboluyor ve yerini yükselip alçalan dalgalar alıyor. Gözlerimi kırıştırarak yüzüme çarpan bir dalgayı savuşturuyorum. Beden yeniden ortaya çıkıyor. Bir dalga çarpıp üstümden geçiyor. İkinci defa gözlerimi açtığımda, beden yine kayboldu.

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Ses beynimi deliyor. Artık tepemde değil *içimde*. Kafamın içinden geliyormuş gibi hissediyorum.

Ardından, bir el kolumu yakalıyor.

Artık beyaz bir ışıkla her şey parlıyor. Hayal mi görüyorum? Birkaç kat yukarıdan suya düştüğünüzde, muhtemelen omzunuz çıktığında, neredeyse boğulacakken ve o sırada açık denize sürüklenmemek için kendinizi zorladığınızda olan bu mu?

Ama hayır, yanımda gerçekten de biri var, sırtında bir oksijen tüpüyle dalgıç kıyafetli bir adam. Yüzünde görebildiğim tek şey buğulanmış plastik maskesinden görünen gözleri. Maskeyi burnunun üstüne çekip bana bir şey söylüyor ama kelimeler helikopterin kulakları sağır eden gürlemesinde kayboluyor.

Ondan tersyüzüne uzaklaşıp yeniden bedeni bulmaya çalışıyorum. Yüzeyi tarıyorum ama artık onu göremiyorum.

Halatla parlak kırmızı bir sedye iniyor. Dalgıç kıyafetli adam beni kolumun altından yakalayıp sedye doğru sürüklüyor.

Yeniden konuşuyor, bu defa arkamdan doğruca kulağıma bağıyor.

Bu sefer onu duyuyorum.

“Suda başka biri var mı? Suda başkasını gördün mü?”

Hiçbir şey söylemiyorum.

Dikkatim helikopterin karın kısmında. Lacivert ve saten gibi parlak. Sanırım kuyruğunun alt kısmında bir Fransız bayrağı görüyorum.

“Sadece sen miydin?” diye adam bağıyor. “Yalnız mı düştün?”

Sedyeye varıyoruz, başka bir dalgıç kıyafetli adam daha var. Birlikte beni kaldırıp sedyenin içine koyuyorlar.

Şimdi gecenin gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlarla dolu gibi görünüyor.

Adamın yüzü tepemde belirip onları görmemi engelliyor.

“Beni duyabiliyor musun?” diye soruyor. “Beni duyabiliyor musun?”

Evet anlamında başımı sallıyorum.

“Suyun içinde yalnız mıydın? Başkasını gördün mü?”

Tepemde helikopterin pervane kanatları fırıl fırıl dönüyor.
Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Suyun dışında omuzundaki acı daha keskin. Titremeye başlıyorum.

Tek istediğim Sarah’ı bulmaktı.

Nasıl bu hâle geldi?

Sonunda, “Hayır.” diyorum. “Sudaki tek kişi bendim. Başka hiç kimse yok.”

Bölüm Bir

AŞK KÖRLÜKTÜR

Corinne

Sabah 5.45'te bile *Celebrate*'in açık güvertesi boş değildi.

Tombalak, pembe ve horlayan bir şey yüzme havuzunun bir ucundaki şişme koltuğa yayılmıştı. Genç bir bayan kamarot* şezlonga yaslanmış sigara içiyordu, kırmızı ve sarı üniformasından açık büfe kahvaltı servisinde çalıştığı anlaşılıyordu. Kadın ya üniformasıyla uyumuştı ya da üniformasını personel kamerasında dertop olmuş hâlde muhafaza ediyordu. Plastik bir masanın etrafına toplanmış, üç güvenlik görevlisi bir futbol maçı ve sayılmaması gereken bir gol hakkında İngilizce tartışıyordu.

Vardiyaalar sabit bir şekilde, saatine uygun olarak işliyordu; gece yarısı açık büfesinin kaldırılması kahvaltı hazırlıklarının başlaması gereken zamandan sadece dakikalar önce bitiyordu. Bu birileri için her daim çalışmadan önceki boş zaman, sigara molası ya da vardiya sonrası dinlenme zamanıydı. Personele ait su kesimi altındaki, daima hafifçe (ve bazen de pek o kadar hafif olmayan) tuzlu su ve atık su kokan inanılmaz derecede sıkışık

yaşam alanları yüzünden, fırsat bulduğunda hepsi de kendini açık güverteye atıyordu.

Gün ışığında gözerini kırpttırarak, Corinne açık güverteye çıkıp gözlerini ışığa alıştırarak bir an için duraksadı. İskele* tarafında boş bir masa ve sandalyeler vardı. Taşıdığı iki kahveyi dökmemeye dikkat ederek masaya yöneldi.

Corinne güvenlik görevlilerinin bulunduğu masanın yanından geçerken, içlerinden birinin bakışlarını yavaşça kaldırıp önce üzerindeki kamara görevlisi üniformasına ardından da yüzüne baktığını hissetti. Göz ucuyla bakıp bir anlığına yakaladığı adamın görüntüsü kadında belli belirsiz genç, geniş omuzlu, sifıra yakın tıraş edilmiş sarı saçlı biri izlenimi bıraktı. Adamın gözleri, masaya kadar yol boyunca onun üzerinde kaldı ve oturduktan sonra da bakışlarını ayırmadı, Corinne bundan emin gibiydi.

Bu ilginin hayranlık ya da cazibeden olduğu fikrini bir an bile aklına getirmede. Adam ondan en az otuz yaş küçüktü ve Corinne'in yüzü yaşadığından çok daha fazla yılın izlerini taşıyordu. Bunun da üstünde saçları griydi, vücudu güçsüzdü ve fena hâlde cılızdı. Geriye kalan bu hafif ilgiyse (*Onun yaşında bir kadının bir yolcu gemisinde ne işi var?*) hoştu ama aynı zamanda şüpheliydi (*Gerçekte ne yapıyor?*) ve tanışıklık (*Onu bir yerden tanımıyor muyum?*) yoktu.

Masanın bacakları dengesizdi, Corinne devrilmesin diye dirseklerini masaya dayamak zorunda kaldı. Aynı zamanda güneş şemsiyesi de yoktu ve beyazlığı gitmiş bir plastik bacakta sigara yanıklarının izleri vardı. Şirketin deyişle "mürette-

* Denizcilikte sol taraf anlamında kullanılan terim. Sağ taraf içinse "sancak" terimi kullanılmaktadır. (Ç.N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://Pantey.org>

bat sınıfı”ydı. Mürettebatın sahip olduğu, ranzalarındaki düz, kirli yastıklardan yemekhanedeki kırık dökük tabak çanaklara kadar her şey ikinci eldi. Hepsi de Mavi Dalga artık bunların onlar için yeterince iyi olmadığına hükmedene kadar ücret ödeyen yolcular tarafından önceden kullanılmış ve bir kenara atılmıştı.

Güvenlik görevlisinin ilgisinin sönüp gittiğini hissedip hızlı bir bakışla adamın yeniden dikkatini futbol tartışmasına verdiğini doğrulayana kadar Corinne kahvesini yudumladı. Ardından saatine baktı. Lydia yorgun argın gece vardiyasından gelene kadar beş dakikası daha vardı.

Lydia onun kamara arkadaşıydı, geçen hafta boyunca –her ikisinin de *Celebrate*’e ilk binişleriydi– her gün tekrarladıkları hoş bir rutinleri olmuştu. Lydia’nın vardiyasını bitirmesinin hemen ardından ve Corinne’in vardiyasının başlamasından önce açık güvertede kahve içmek için buluşuyorlardı. Yine Corinne’in işi biterken ve Lydia bir başka vardiyaya hazırlanırken yemekhanede bir araya geliyorlardı. Lydia çok gençti –sadece yirmi birindeydi– ve İngiltere’nin kuzeyindeki evinden hiç ayrılmamıştı. Corinne kızın annesi yaşındaki bir kadının arkadaşlığından huzur bulduğuna şüpheliydi. Ancak hiç umurunda değildi. Lydia sıcak, neşeli bir kızdı ve biriyle sıradan günlük şeyler hakkında konuşmak güzeldi. Karanlığın dışındaki dünyaydı.

Tam yetecek kadar zaman vardı. Corinne üniformasının eteğinin cebinden bir not defteri çıkarıp masanın üzerine kahve fincanının yanına koydu. Hiç kimse defterin sayfalarında yazanları göremesin diye vücudunu öne eğdi.

Arkasında köprü üstü" göğe yükseliyordu. Bir başka kamara görevlisi ona mürettebat için tek açık alanın geminin baş tarafında yer aldığını çünkü bir yolcu gemisinde köprü üstünün hemen altında bulunan bir açık alanın başka bir işe yaramadığını söylemişti. Güvenlik gerekçeleriyle oraya parlak ışık koyamazdınız, oysa ücretli yolcular için parlak ışık gerekirdi. Böylece personel, etraflarında yükselen başüstünün" beyaz renkli, kavisli alabandalarıyla, gemide deniz manzarası olmayan tek yüzme havuzuna sahipti.

Corinne'in bütün bildiği, o adamın şu anda Celebrate'in dümenindeki vardiya zabitlerinden biri olabileceği ve kadının sırtını delici bakışlarla kestiği idi. TV'de ve filmlerde gördüğü kadarıyla, köprü üstündeki zabitler dürbün kullanabiliyordu. Onun hiç böyle bir şansı olmamıştı.

Denizin esintisi not defterini açıp çok hızlı bir şekilde birkaç sayfayı çevirdi. Corinne rüzgâr alıp götürmesin diye bir eliyle not defterine bastırdı. Bu, haftada bir yüzüne bakılan cinsten, son dört günün boşluklarında kendi küçük, düzgün el yazısıyla aldığı kısa notlarla dolu bir günlüktü.

Kamara 1002: Yatak mükemmel mi?

Bir şey değil.

Kamara 1017: Valizler, yolculara ait değil...

Kamara 1021: Giremezsin. Kocasını karısının hasta olduğunu söyledi.

* Kaptan ve seyir personelinin gemiye kumanda ettiği, seyir sistem ve cihazlarının, makine telgrafının ve dümenin bulunduğu bölüm. (Ç.N.)

** Geminin baş tarafındaki oturulacak yer. (Ç.N.)

Pazar: 1002'deki yatakta yatılmamıştı. Pazartesi günü sıra dışı bir şeye rastlamamıştı. Salı: 1017'de eşyalar vardı ama ait oldukları yolcular yoktu. Ardından çarşamba günü, 1021'in kapısında hasta olan karısının dinlendiğini söyleyen bir adamdan onları rahatsız etmemesini isteyen bir rica notu.

Bütün bu olanlar; bunların hepsi boş işlerdi.

Etrafı izlemeye devam edecekti.

Not defterinin arkasındaki küçük cepte, katlanmış tek bir sayfa kâğıt vardı. Corinne şimdi onu çıkarttı. Omuzunun üstünden şöyle bir baktı. Henüz Lydia'dan hiçbir iz yoktu. Görünürde güvertede ona dikkat eden hiç kimse yoktu. Kâğıdı açtı. Önündeki masanın üstüne düz bir şekilde serip kırıksıklıkları avucunun içiyle düzeltti.

Ardından, her sabah yaptığı gibi adamın hatlarını inceleyerek kâğıdın alt yarısına basılmış siyah beyaz fotoğrafa baktı. Gözlerini kapatıp hatırasındaki yüzü gözünde canlandırdı. Her bir detayını hatırlayınca kadar bunu birkaç kez tekrarladı.

Adama bakıp sessizce, "Seni bulacağım." dedi.

Belki bugün o gündür.

Ardından sayfayı yeniden katlayıp tekrar not defterine yerleştirdi ve not defterini de üniformasının cebine koydu.

Lydia her an gelebilirdi.

Corrine yakalanmaya dayanamazdı.

Adam

Sarah'ın ayrılmasından önceki gece, sıra dışı tek şey geceyi evde geçirmemiş olmamızdı.

Bir cumartesi günü neredeyse daima rahat bir pizza gecesi, TV'deki kötü şarkı yarışması ve altyazılı duygusal İskandinav filmleri için koltukta yerlerimizi alıp evde otururduk.

Çocukların dediği şekliyle, aylar önce otuzumdan gün aldıgımdan yirmi beş yaşın altında olan herkes benim için çocuktu, "âlemlere akmaktan" pek hoşlanmazdım.

Benim resmî görüşüm İrlanda'nın aşırı içki içen kültürü övünülerek teşvik edilecek ününü hak eden bir kültür değil, çok ciddi bir şekilde çözülmesi gereken utanç verici bir sorundu. Daha yeni üniversiteden mezun olup hakiki dünyanın acı gerçeklerine gözlerini açan gençliğimiz sadece iki seçenekle yüz yüze kalıyordu: işsizlik kuyruğuna ya da Kanada'da çalışma vizesi kuyruğuna girmek.

İçmelerinin sebebi bu olmalıydı, değil mi? Acılarını uyuşturmak? Çünkü bu eğlence olsun diye yapmazdı, değil mi?

Tipik bir cumartesi gecesinde âlemlere akmak, söyleyebileceğim kadarıyla, ayık olduğunuz için üzölmekle başlayıp sonunu keşke bu kadar sarhoş olmasaydım, diye bitirmektir. Bu ikisinin arasında da bütün yaptığınız, bir şeyler için sıraya girmekti: bardan bir şeyler almak, kulübe girmek, tuvaleti kullanmak, yağlı kızarmış tavuk almak, taksiye binip eve gitmek için.

Her neyse, bence böyleydi.

Bundan hoşlanmamamın gerçek sebebiyse Cork'un, daha köşeye varmadan eski bir okul arkadaşınıza ya da eskide kalmış üniversiteden bir dostunuza rastlayacağınız, gitgide küçölen bir şehir olmasıydı. Bir adamın pek fazla bir şey yapmadığı hâlde kaldıracabileceğı "Bu günlerde ne yapıyorsun?" sorusunun bir sınırı vardı.

"Yazıyorum." diyordum. "Ben bir yazarım."

Ben, bunu bu kadar süklüm pöklüm söyledığım için kendimden nefret ediyordum.

Onlar, şaşırmış hâlde yüzlerini ekşitiyorlardı.

"Senaryolar..." diye ekliyordum. "Filmler."

"Ah, tamam." Sorguya çeken kişi tamam anlamında başını sallardı. "Güzöl. Ama ben, iş falan demek istedim. Ne iş yapıyorsun?"

Bazen yazarlık kısmını tamamen atlıyordum ve derhâl o hafta aldığım, sıradan bir büroda bir şeyleri birbirine zımbalamaktan ya da bir çağrı merkezinde telefonlara cevap vermekten ibaret geçici bir işi itiraf ediyordum. Üniversiteyi terk ettiğimde arkamda bıraktığım sivilceli ergenler şimdi yatırım bankalarından, hukuk şirketlerinden ve yazılım devlerinden iyi maaş alan genç profesyoneller olmuştu. Ekonominin anı yükseliş döneminde mezun

olmuş ve ekonomi inişe geçtiğinde mayınlardan sakınmışlardı. Onların aldıkları haberler; terfiler, ikramiyeler ve şirket arabalarıyla, ben üstünde kargacık burgacık harflerle adımın yazılı olduğu en son ret mektubu almış olmanın heyecanı içindeydim. Benim *adım!* Kişiye özgün hâliyle: sonunda, ilerleme.

Gelin görün ki bu durum aslında sadece işsizlik yardımı alıp almadığınızı öğrenmek isteyen tesadüfen karşılaştığınız bir tanıdığa sürekli işten atılma kavramını açıklamayı zorlaştırıyordu.

Taksiyle eve dönerken Sarah başını göğsüme yaslamak için kolumun altına girmiş hâlde “Tanrım, lanet olası! Ne?” demeye alıştı. Kızgınlığının seviyesi ne kadar içtiğiyle doğrudan orantılı olurdu. “Senin üstüne gelmelerine neden izin verdiğini bilmiyorum. *Senin* hâlâ hayallerin var.”

“Ya, evet...” derdim. “Hayallerim. Şu an bunların ederi ne sence? Telefon faturamın son ödeme tarihi geçti.”

“Şey, aynı zamanda harika bir kız arkadaşın var. Sana inanan. Hayallerini gerçekleştireceğini bilen. Hiç kuşku duymayan.”

“Hiçbir şeyden mi?”

“Hiçbirisinden. Açlıktan ölüyorum.”

“Ama hiç de öyle görünmüyorsun. Ayrıca sanırım paket servisi kapalı.”

“İnancın anlamı budur, Ad. Ciddiyim, gerçekten.” Kaburgalarımı dürtüklerdi. “Yazar falan olmaya çalışmıyor musun?”

İşi şakaya vurdum, evet ama gerçek beni rahatsız ediyordu. Bu yazarlık işinin gerçekleşmesi için *yıllardır* uğraşıyordum. Yirmili yaşlarda fantastik hayaller güzeldi ama şimdi otuzumdaydım. Çoktan gerçek dünyaya geçmiş insanlarla hayallerim hakkında konuştuğumda, hatta *ben* bile acaba hayalperest he-

veslerimin geçmesine izin vermeli miyim diye düşünmeye başladığım zamanlarda, kendimi, hayır, henüz olmaz deyip bunu yapmamam gerektiğine inandırmak zorlaşmıştı.

Cumartesi geceleri evde oturmak için mazeretler üretmeye, bahaneler bulmaya başladım. Yorgundum. Parasızdım. Benim yüzümden ikimiz parasızdık. Uydurduğum hikâye her neyse, Sarah başını sallar, anlayışlı olur ve konuşmamız TV dizilerinden birisini seri olarak izlemekle Netflix'deki programları sıraya koymak arasında karar vermeye kayardı. Bazen kızlarla dışarı giderdi ve bunu yaptığına sevinirdim çünkü arzu ettiği şeyi yapmasını istiyordum ve o geceler bana rahat bir nefes aldırıyordu. Yine de arada sırada dışarı çıkıyorduk ama zamanla bara gitmelerimiz farklı bir hâl aldı ve gece kulüplerine gitme faslımız kapandı. DJ çaldığında kalabalıktan özel olarak yüksek tonda tezahürat alan şarkıları artık tanıyamıyordum ve neden birdenbire kulplu büyük cam bardakları hep birlikte kafaya diktiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu önceleriydi. Şimdi, işler değişiyordu.

Sonunda.

Banyoda birbirimizin etrafında dönerek hazırlanırken Sarah, “Bunun on sekiz yaşını doldurmak gibi olduğuna bahse varırım.” dedi. Ben çoktan giyinmişim; o ise banyo havlusuna sarınmış hâldeydi. “Kendini tanıttığın andan itibaren, kimse kimliğini sormakla uğraşmaz.”

“Yani, ilk defa olarak aslında öyle yapmalarını istediğim hâlde, bu gece hiç kimse ‘Ama gerçekte ne yapıyorsun?’ diye sormayacak mı?”

Ah, ben mi? Yazarım. Senaryolar. Evet, fena değil aslında. Daha yeni bir tane satış yaptım. Büyük bir Hollywood film şirketine, altı haneli. Bir ayda yazdığım bir senaryo için.

“Kesinlikle.” Sarah bir küpesini kulağına geçirmiş arkasıyla uğraşıyordu. “Zaten hepsi çoktan biliyordur. *Examiner*’ın kapak sayfasındaydın, hatırlıyor musun?”

Arkasına geçip lavabonun üstündeki aynada onunla göz göze geldim.

“Ve...” dedim, “*Douglas Community Fortnightly*’nin arka sayfasında.”

“Ve alışveriş merkezlerinde bedava dağıtılan şu reklam şeyi.”

“Üzerinde çok güzel bir resim olanı.”

“Senin resmin değildi.”

“Yine de güzel bir resimdi.”

Sarah güldü.

“Bu şeye kim geliyor?” diye sordum. “Tanıdığım birileri var mı?”

Bir uğurlama partisine gidecektik. Eğer İrlanda’nın bar ve kulüpleri halkın tasarruf eğiliminin işlerine zarar vereceğinden endişeleniyorlarsa buna hiç gerek yoktu; bugünlerde insanlar başka bir ülkeye göç etmeden önce sektörün kendi yağında kavrulmasına yetecek kadar eğlence düzenliyordu. O gece sıra bir yıllığına Yeni Zelanda’ya giden Sarah’nın işten bir arkadaşı, Mike’taydı.

“Susan orada olacak. James... Onunla daha önce tanıştın, değil mi? Ve Caroline. Rose’un doğum gününde karşılaştığımız kız. Mike’ı tanıyorsun değil mi? Geri kalanıyla tanıştığını sanmıyorum...” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarah bunu söylerken, kollarımı beline sardım ve çenemi omuzuna yaslayıp benim de yaptığım gibi süründüğü krem ya da parfümün hoş kokusunun keyfini çıkarttım.

Kenara çekilecek o uzun sarı saçları artık yoktu. O öğleden sonra Sarah bir kuaföre gidip hepsinin kısaltılmasını istemişti. Sabah, saçlarının ucu bel çukurunu gıcıklıyordu. Oysa şimdi boynu açıktaydı. Saçlarının kesilmesi buğday rengi tenini belirginleştirmişti ve sanırım gözlerini öncesine göre daha büyük ve daha mavi gösteren de buydu. Aynı zamanda bir şekilde gözüm daha büyük görünüyordu ve gözler önüne serilen teninde insanın dikkatini dağıtan inanılmaz bir şey vardı...

Dudaklarımı boynunun sol omuzuyla birleştiği yerdeki bene bastırdım.

Sarah saçlarını kestirme kararını ani bir hevesle, içeri girdiğinde kuaför salonunun camında bir resmi görmesinin hemen ardından verdiğini söylemişti. Ama bir hafta sonra, randevusunu saçlarını kestirmeden bir hafta önce aldığını öğrenecektim.

“Sadece yanımdan ayrılma tamam mı?” diye mırıldandım.

Sarah'ın kendine özgü göz devirmesini ve alaylı yorumlarını bekliyordum. Belki de benim artık, teknik olarak konuşsam, önemli bir Hollywood senaristi olduğuma ve bir pipetle içkimdeki buz küplerini karıştırmak ve bunu dışında bir kenarda durup doğru anlarda gülümsemek yerine, hiç kuşkusuz “Yetişkinlerin Yaptığı Şeyler” hakkında sohbet edebileceğime dair bir hatırlatma. Ya da belki de Sarah, neredeyse bir haftalığına beni evde yalnız bırakıp gitmeden önceki geceyi birlikte geçirmemiz konusunda sızlanıp ona –sonunda– pekâlâ peşime takılabilirsin, dedirtene kadar bu şeye gitmeme gerek ol-

madığını, bunun iş maksatlı bir gece olduğunu, kendi başına gideceğini belirtirdi.

Ama bunun yerine yüzüme dönüp kollarını boynuma doladı ve “Seni asla bırakmam.” dedi.

“Şey, güzel. Yanında götürecektir birini bulmak zorunda kalmasan bile Oscar gecesi yine de yeterince stresli olacak.”

Benim dudaklarıma yapışmış dudaklarının iki yana genişleyip gülümsemesini bekleyerek onu öptüm. Ama olmadı. Dudaklarımı çenesine götürdüm, aşağı kayıp boynuna indim. Pudralı bir şeyin, az önce tenine sürdüğü bir miktar makyajın çok hafif tadı alınıyordu. Ellerimi beline götürüp havluyu çıkartmaya yeltendim.

Sarah silkinip kollarımın arasında sıyrılıp çıkarak “Ad.” dedi. “Saat sekizde gelmesi için bir taksi çağırdım. Zamanımız yok.”

Saatime baktım. “Sanırım bunu düşünmeni bir iltifat olarak almam gerek.”

“Çok komik.” Gözlerini devirdi. (İşte olmuştu.) “Mike’ın kartını alabilir misin? Sanırım sehpanın üzerinde bıraktım. Buradaki işim neredeyse bitti. Sadece giyinmem gerek.”

Çıkmak için döndüm.

“Ah, Ad?”

Kapının girişinde durdum.

Sarah aynanın önündeydi, eğilip bükülerek saçlarını kontrol ediyordu. Bana bakmadan “Sana söylediğimde ciddiydim, diğerleri Barcelona’ya giden kişinin ben olmamdan pek memnun sayılmaz. Hepsi de balayları ve doğum izinleri için bundan yararlanmaya çalışıyordu ama neyse ki bir haftalığına ofisten ayrılmayı becerdim. Yani, işi bırakmış değilim. Çalışmak için

orada olacağım. Her neyse, bunu pek üstelememeye çalışıyorum, bu yüzden...”

“Merak etme.” dedim. “Bundan bahsetmem.”

Koridoru geçip oturma odasına giderken kendi kendime gü-lümsedim. *Balayları ve doğum izinleri*. Artık senaryomu satmış-tım, başkalarının gerçekleştirdiği, Facebook hesaplarımızı dol-duran planları izlemek zorunda kalmak yerine sonunda kendi planlarımızı yapabiliydik.

Ama önce...

Sehpanın üzerinden Mike’ın kartını aldım, ardından kendi-mi koltuğun her zaman tercih ettiğim yerine bıraktım. Burası çalışma masamı açıkça görmemi sağlıyordu. Masam oturma odasının uzak köşesine sokuşturulmuştu ve bu sayede kritik bir şekilde, mutfaktan, böylece de kahve makinesinden, sadece bir-kaç metre uzaktaydı.

Üzerine kenarları yıpranmış, yapışkan not kâğıtlarının sağ yüzüne neon rengi bir parlaklık verdiği, bir tomar A4 kâğıdı yığılmıştı. Sadece bakmakla bile karın boşluğuma garip bir ağırı saplandı.

Yeniden yazmak. Yarın başlamak zorundaydım. Ve bunu ya-pacaktım. Sarah’ı havaalanına bıraktıktan sonra arabayla doğ-ruca eve dönecek, içeri kapanacaktım ve dairede yalnız kaldı-ğım birkaç günden ve gecedен yararlanacaktım.

Sarah daha önce üzerinde hiç görmediğim bir elbiseyle yatak odamızdan fırladı.

Senaryo anlaşmasından gelecek para henüz elime geçme-mişti ama yolda olduğunu öğrendiğimden, kredi kartımdan harcıyordum. Sarah yeterince uzun bir süre beni desteklemiş,

elektrik, su, doğalgaz gibi faturalarımı ödemiş ve kendine harcayacağı parayla –aslında öyle yapması gerekirdi– kiramın ek-sik kalan kısmını tamamlamıştı. O sabah onu şehre bir hediye çekiyle birlikte, satın alınan şeyleri zarif kâğıtlara sarılı ve pür-rüzsüz, mat görünümlü hediye paketleriyle gönderen türden, yüksek kalite bir mağazaya yollamıştım.

“Bu sadece göstermelik.” demiştim. “Sadece şimdilik küçük bir şey, bu gece için. Para geldiğinde biliyorsun...”

“Ad, ne yapıyorsun? Paranın eline geçmesinin ne kadar sü-receğini bilmiyorsun. Ayağını yorganına göre uzatman lazım.”

“Kredi kartıyla aldım.”

“Ama yine de kredi kartındaki o paraya ihtiyacın olabilir. Gerçekten de keşke harcamadan önce düşünseydin.”

“Bak, sorun yok. Bizim için işler yolunda gidecek. Ben sa-dece istedim ki...” Sarah’ın ağzı onaylamayan bir şekilde geril-di. “Tamam, üzgünüm. Ben. Tek söylediğim, aldığın bütün bu şeyleri... Ödemeye başlamanı beklemek istemiyorum.”

Canı sıkılmış gibi görünüyordu. Hayal kırıklığına da uğra-mıştı, bu hepsinden beterdi. Ama ardından, aynı paketin daha büyüğüyle eve dönmüştü ve şimdi de paketin içindeki elbiseyi bana göstermek için kendi etrafında dönüyordu: kırmızı ve önü çizgiliydi, uzun etek kısmı kalçalarından aşağı iniyordu.

“Eee?” diye bana sordu. “Ne düşünüyorsun?”

Elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Her zaman olduğun-dan daha güzel. Ama yeni saç, pek alıştığım Sarah gibi değildi.

“Hoş...” dedim. Kot pantolonumu ve koyu renkli sıradan tişörtümü işaret ettim. “Ama şimdi kendimi yanına yakışmamış hissediyorum.”

“İstiyorsan kıyafetini değiştir.”

Kapı zilimiz çaldı. Taksi gelmişti.

“Hayır, böyle iyi.” dedim. “Gidelim.”

Ertesi sabah onu havaalanına götürdüğümde Sarah’ın üzerindeki kıyafetler dışında, bilebildiğim kadarıyla bu kırmızı elbise kesinlikle Garda’ın gözden kaçırdığı tek eşyaydı.

Cork Uluslararası Havaalanı’nın, sekiz kapısının hepsi de şehrin güneybatısındaki bir tepeye konumlanmıştı. Her yıl neredeyse üç günde bir kalkışları ve inişleri erteleyen kalın, koyu bir sis çöktüğü raporlara geçmişti. Bir defasında, birkaç yıl önce, pistte ölümlü bir iniş kazasına yol açmıştı. Diğer bir deyişle, bir havaalanı inşa etmek için korkunç bir yerdi. Bunu herhangi bir Corkluya sorun, size havaalanının planlaması, arkasına içi para dolu, şişkin bir kahverengi zarf iliştilerle gelmiş olmalı diye mırıldar.

O pazar sabahı gökyüzü açıktı ama koyu renkli bulutlar ufukta bekliyor, günün daha geç saatlerinde gelecek sağanak yağmurla tehdit ediyordu. İrlanda için tipik bir ağustos havasıydı: hep bekleyen sel gibi yağmur tehdidiyle, ılık ama sıkıntılı bir hava.

Dairemizden terminalin kapılarına gelmek on dakika sürmüştü. Direksiyonda Sarah vardı.

Araba havaalanının girişinden geçerken, “Seninle gelebilirdim.” dedim. “Uçuşu kredi kartıyla ödeyebilir, senin odanda kalabilirdim.”

* Garda Síochána (Guardian Of Piece): 22 Subat 1922’de kurulan İrlanda polis teşkilatı. Merkezi Dublin Phoenix Park’tadır. (Ç.N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

“Orada sadece benim bulunmam gerekiyor.”

“Bunu kim bilirdi ki?”

“Otel ve bu yolla fatura ellerine geçince iştekiler. İspanya’da ön büro bir kopyasını çıkartabilsin diye her misafir kendi pasaportunu teslim etmek zorunda. Her konunun adı kayıt altına alınmak zorunda.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Sanırım bana Susan söyledi.”

“Beni gizlice sokabilirdik.”

“Senin çalışman gerekiyor.”

“*Sen* çalışırken ben de çalışabilirim.”

“*Adam...*” diye Sarah homurdandı. Ciddi miyim diye bana şöyle bir baktı.

“Rahatla.” Ellerimi kaldırdım. “Sadece şaka yapıyorum.”

Sarah gitmek zorunda olduğunu ilk öğrendiğinde benim Barselona’ya gitmem konusunu zaten konuşmuştuk. Ama onun başını derde sokmamanın tek yolu benim için başka bir otelde oda tutmaktı ve bunun altından kalkmamızın hiçbir yolu yoktu. Bir hafta sonra, senaryoyu satıyordum. Ancak satmak, düzeltmelerini yapmak zorunda olduğum anlamına geliyordu ve düzeltme işinin Barcelona gezisinin sonuna kadar bitmesi gerekiyordu. Bu yüzden şimdi gitmek için *zamanım* yoktu.

“Üzgünüm...” dedi Sarah. “Bu sadece... Şey, biliyorsun. Uçuş.”

Uçmaktan hoşlanmazdı ve havaalanının üstündeki yağmur bulutlarının ne demek olduğunu biliyordu, sarsıntılı bir kalkış.

“Ne kadar sürüyor?” diye sordum.

“Birkaç saat.”

“O kadar da kötü değil. İndiğinde doğruca otele mi gidiyorsun?”

Sarah evet anlamında başını salladı.

“Vardığında bana mesaj at.”

“Evet.” Bana bir göz attı. “Dün gece sen ve Susan ne hakkında konuşuyordunuz?”

“Ne? Ne zaman?”

“Bardan geri döndüğümde, siz ikiniz derin bir sohbetteymiş gibi görünüyordunuz.”

“Bana akıl danıştı.” dedim. “Sadece göğüs ve saçtan ibaret olmadığı ortaya çıktı. Yazar olmak istiyor. Kimin aklına gelirdi?”

“Benim gelmezdi.” dedi Sarah. Araba sağa yönelip gidişler yoluna girdi. “Onun için çalıştığım yıllar bütün o yıllar boyunca, böyle bir şeyden bahsettiğini hiç duymadım. Hatta *kitaplardan* bahsettiğini bile duymadım. Ardından, kimin aklına gelirdi ki erkek arkadaşım bir senaryo satışı yapıyor ve birdenbire kadın hemen ona yılışp ondan akıl alıyor.” Durakladı. “Yani hepsi bu mu?”

“Ne?”

“Susanla konuştuğunuzun hepsi buydu.”

“Evet, çoğunlukla. Neden?”

“Sadece merak ediyorum.”

“Sen...” Kaşlarımı kaldırdım ve Sarah göz ucuyla bakıp gör-sün diye bekledim.

“Ne?”

“Yani, şu anda oldukça cazip biri olduğumu ve uçkuru gevşek bir hayat sürüp her şeyi yapabileceğimi biliyorum ama endişelenmene gerek yok.”

Sarah arabayı terminal binasının dışında sadece taksilere ayrılmış bir şeride park etti, motoru kapatıp bana döndü.

“Ad, sen neyden bahsediyorsun?”

“Sadece söylüyorum. Kıskançlık korkunç bir şeydir.”

“Ne demek isti...” Sarah anlayarak durdu. “Evet. Sen ve Susan Robinson. Doğru.” Gözlerini devirdi. “Buna karşın sanırım artık zengin ve ünlü olduğundan kadınlar senin ağzının içine düşecek.”

“Sanırım isimsiz ve fakir demek istedin.”

“Yakında fakir olmayacaksın.”

“Biz olmayacağız. Her neyse, hakkında konuştuğumuz kişi benim. Eğer şans eseri herhangi bir kız bana yılışma hatası yaparsa ağzımı açar açmaz çekip giderler. İlk tanıştığımız anı hatırlıyor musun? Hemen ne hakkında konuşmaya başladığımı?”

Hatırladığını gösteren bir ipucu olarak dudaklarında bir gülümseme belirdi. “*Yıldız Savaşları* mı?”

Öfkeyle ona baktım. “*Uzay Yolu*”

“O farklı bir şey mi?”

“Buna tepki vermeyeceğim çünkü farklı olduğunu biliyorsun.”

“Benim dediğim de bu. Kızlar şimdi bu saçmalıklara bayılıyor. Eblehlik moda oldu.”

“Gerçi sanırım bunun için sakal bırakmak lazım.”

“Bütün yazarların sakalı olmaz mı? Sakal bırakabilirsin.”

“Bunu yapabileceğimi biliyorum ama sen romancıları düşünüyorsun.” dedim. “Ve şairler. Ee şairler iyi sakallara sahiptir. Senaryo yazarları sinekkaydı tıraşlıdır. Biz beysbol keplerinden hoşlanırsınız ve sakalla beysbol kepi bileşimi biraz fazla gelir. Ama belki gözlük takmaya başlayabilirim ya da...”

Arkamızda bir yerden korna sesi geldi.

Sarah koltuğunda dönüp arkasına bakarak, “Kahretsin!” dedi. “Yanlış yere mi park ettim? Öyle yaptım. Kahretsin.” Arka koltukta duran el çantasına uzandı. “Yarınki konuşman kaçta?”

“Kaçıracağın konuşmam mı? On iki.”

Son dakikada çıkan bir şeydi, üniversitemden sinema dalında öğrenim gören bazı öğrencileriyle konuşmamı istemişlerdi.

Gerçi, üniversiteyi bırakmıştım. Görünüşe göre hepsi affetmişti.

“Zaten gelmeme izin vermezdin.” dedi Sarah.

“Beni gererdin. Ben sadece yabancıların karşısında konuşabilirim.”

“Moorsey’in geleceğini söylemedin mi?”

“Henüz işten çıkıp gelebileceğinden emin değil.”

“Yani onun önünde konuşabiliyorsun ama benim önümde yapamıyorsun, öyle mi?”

Sanki *kuralları ben koymuyorum* der gibi omuzlarımı silk-tim. Moorsey’i davet etmeye beni iten asıl sebebi konuşmak istemedim. Bu bir testti.

“O hâlde sadece yazacak mısınız?”

“Olabilirdiğince.”

“Seni rahatsız etmemeye çalışacağım.”

Sarah'ın elini tutmak için uzanırken, "Böyle yapma!" dedim. "Sesini duymak istiyorum. Seni özleyeceğim."

"Zamanım olmayabilir. Bu konferansta beni kaç oturuma koydular bilmiyorum."

Arkamızdan peş peşe gelen kızgın korna sesleri yükselmeye başladı.

Sarah elimi bırakıp arabanın şoför kapısını iterek açarken, "Haydi!" dedi. "İsyan çıkmadan önce."

İkimiz de inip arabanın bagajında buluştuk. Sarah için bavulunu çıkarıp yere bıraktım.

"Perşembe günü ne zaman geliyorsun?" diye sordum.

"Bir gibi sanırım."

"Burada olacağım."

Hafifçe, hızlı bir şekilde öpüşürken ona sarıldım. Ardımızdan gelen korna sesleri daha da hararetlenerek arttı.

Kendini ilk geri çeken Sarah oldu. Bavulunun sapından tutup terminale doğru döndü.

"Keyfine bak." dedim.

Omuzunun üstünden, "Bu bir iş!" dedi.

Ardından seslendim, "Evet ama Barselona'da bir iş!"

Arabaya dönüp kızgın taksi şoförünün yüzü ve çıkarttığı orta parmak, içini doldurana kadar dikiz aynasını ayarladım. Adama özür diler gibi elimi sallayıp gaza bastım.

Ben bunu yaparken Sarah terminal kapılarından birkaç adım ötedeydi.

O sabah lacivert kot pantolon, donanma mavisi dikey çizgileri olan beyaz bir tişört ve şu ucuz, görünüşe göre kadınların

bayıldığı türden ayakkabı giyiyordu. Bu çeşit ayakkabılar pediatriklerin* kâbus görmesine sebep olmalıydı. Bir de yine do-nanma mavisi renginde, üzerinde beyaz kelebekler olan bir fu-lar takmıştı. Ancak bunun nedeni üşümesi değil daha yeni açığa çıkan ensesinden dolayı kendisini öyle hissetmesiydi. Kolunun kıvrıldığı yerde bej renkli bir trençkot asılıydı. Bir omuzuna takılmış küçük bir deri çanta vardı ve peşinden kabine alma izni verilmiş, parlak mor renkli tekerlekli bir bavul çekiyordu.

Yanına az eşya aldığını söylemişti. Sadece dört gün sürecekti.

O öğleden sonra, İrlanda saatiyle saat 4.18'de, bana salimen indiğini ve otele gitmek için yola koyulduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı. Konferans planını almıştı, beklediğinden çok daha ilgi gerektiren ve meşgul edecek bir durum olacaktı. Eğer arayamazsa ya da mesaj atamazsa endişelenmememi söyledi. Sadece yazacaktım ve kendimi yazmaya verecektim. Beni per-şembe günü görecekti.

Mesajın son satırı şöyleydi:

Barselona'yı bile göremeyeceğim! :-)

Eğer bu geçen birkaç hafta boyunca bir şeyler öğrendiysem, o da şuydu: En etkili yalanlar hemen hemen doğru olanlar.

Moorsey konuşmaya gelmemiştii.

Boole Kütüphanesi'nin bodrum katında ders verilen bir amfiye dolmuş yüz kadar sinema öğrencisinden oluşmuş bir sınıfa yaklaşık bir saatlik bir konuşma yaptım. Sıra sıra dizilmiş meraklı yüzler, Apple ürünleri ve üzerinde sloganlar yazılı tişörtler. Hepsii de sanki beni canlı canlı yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Birkaç profesör ve diğerleri beni tanıştırtırken sınıfın arka tarafındaki duvara doğru gergin bir şekilde gülümsedim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama konuşmaya başlayıp da onların gözünde, kendimin ihtiyaç duydukları bilgiye sahip tek kişi olduğumu anlar anlamaz rahatlardım. Bireysel olarak hafifçe farklı şekillerde kendi sorularını ifade ettiler ama temel olarak hepsi de aynı şeyi bilmek istiyordu: Bir senaryo için nasıl fikir bulmuş, nasıl yazmış, bir ajansla nasıl güvence altına alıp satışını yapmış ve bütün bunları Cork'taki küçük masamdan nasıl başarmıştım?

“Lafın kısası.” diye şaka yollu, “On yıllık bir süre ve internet.” dedim.

Bu iyi bir kahkaha kopardı. Bunu aklımın bir kenarına yazdım. Bu cevheri kesinlikle tekrar kullanacaktım.

Ardından, eğitimin organizatörü olduğunu söyleyen bir adam –bu her ne demekse– uygulamalı bir senaryo yazımı oturumu için tekrar gelmekle ilgilenir miyim, diye sordu.

“Bu fırsattan yararlanmak istiyoruz.” dedi. “Bir Hollywood senaryo yazarına tam da burada, Cork'ta sahipken!”

Cüzdanımdan pis pasak görünen kartvizit çıkartıp ona beni her zaman arayabileceğini söyledim.

Bir şeyi daha aklımın kenarına yazdım: yeni kartvizitler yaptır.

“Biliyor musunuz, ben buradan ayrıldım.” dedim, hâlâ bir özgüven dalgasının üstünde gidiyordum.

“Ya?”

“Üç hafta sürdü. Bir haftası intibak haftasıydı.”

“Ne kadar önceydi?”

“2001.”

“Hangi bölüm?”

“İngilizce.”

Bir sonraki lafın *belki bir gün dönersin* olması gerekiyordu. Bu muhabbet hep böyle giderdi.

Ama bu adam, “Şey, yükseköğrenim herkese göre değildir. Yine de bunun için heyecan duyuyor olmalısınız. Bütün sıkı çalışmalarınızın ardından.”

Bunu kabul ediyordum, evet, beni heyecanlandırıyordu. Heyecanlıydım ve biraz bunalmıştım. Ona, sanki bütün hayatımı görünmez bir arkadaşım olduğu konusunda ısrar etmekle geçirmişim ve şimdi, birden bire, herkes onu görebiliyormuş gibi geldiğini söyledim.

Eğitim organizatörü kafası karışmış gibi göründü.

“Şey, bugünlük teşekkürler.” deyip tokalaşmak için elini uzattı “Ve hey şey gönlünüzce olsun. Sizinle irtibatta kalacağız.”

Akılda tutulacak üç numaralı şey: *Görünmez arkadaş benzetmesini emekliye ayır.*

Avluyu geçerken telefonumu çıkarttım, arabamı bıraktığım Batı Yolu yönündeki kampüse doğru gidiyordum. Cevapsız aramalara ya da yeni gelen mesajlara bakarken telefonun ekranına çiseleyen yağmur damlaları düştü.

Hâlâ Sarah’dan hiç haber yoktu.

Ona dün gece iki, bugün erken saatte bir mesaj göndermiştim. Neden cevap vermemişti?

Ona gönderdiğim mesajı yeniden düşündüm, seyrettiğimiz bir TV şovunun sonuna ilişkin güncellemeler ve pazar günü

şu büyük indirimler yapan Alman süpermarketlerinin birinden satın aldığı kahve hakkındaki aslında tadının pek de kötü olmadığına dair gözlemim. Bunları Sarah'ın gözüyle görmeye çalıştım, yazmadığımın kanıtı. İşleri ağırdan alma sorunum olduğunun gayet iyi farkındaydı. Cevap vermemesinin sebebi sırf beni buna daha da teşvik etmemek olabilirdi. Ayrıca meşguldü; bana öyle olacağını söylemişti. Ama daha en başından, mesajları almış mıydı?

WhatsApp'ı açıp ona kısa bir mesaj yolladım.

*Konuşma iyi gitti. Peki, İspanya'da yağmur yağıyor mu?**

Burada can sıkıcı bir hâl almaya başlamak üzere. X

Gönder tuşuna basar basmaz mesajımın yanında tek bir tik işareti belirdi. Sarah kendi telefonunda okuduktan sonra, iki tane olacaktı. Ben de bu yolla, en azından, onun gördüğünü bilecektim.

Moorsey'den gelmiş, işten çıkamadığını ama Coffee Station'da öğle yemeği yediğini ve eğer işim yoksa ona katılabileceğini söyleyen bir mesaj vardı. Saate baktım, az önce bir olmuştu. Ona yola çıktığımı belirten bir mesajla cevap verdim.

Moorsey –asıl adı Neil'di, Neil Moore ama kendi annesi bile ona Moorsey derdi ve bundan başka bir isimle çağırıldığında

* Rain in Spain fall mainly on the plain; herhangi bir anlam taşımayan, sadece değişik İngilizce lehçelerindeki "ai" harflerinin yan yana geldiği durumlardaki telaffuz farklılıklarını ortaya koymak için uydurulmuş bir tekerleme. İlk olarak George Bernard Shaw'un 1913 yılında senaryosunu yazdığı aynı adlı tiyatro eserinden beyaz perdeye uyarlanmış *Pygmalion* filminde kullanılarak İngilizceye girmiştir. Ardından 1956 tarihli *My Fair Lady* (*Benim Tatlı Meleğim*) adlı Broadway müzikalinde ve aynı isimle sinemaya aktarılan müzikal filmde geçmesiyle birlikte herkes tarafından bilinen ünlü bir tekerleme hâlini almıştır. Romanda ise yazar bu tekerlemeyi, içinde geçen yağmur kelimesine gönderme yaparak hava durumunu sormak için kullanmıştır. (Ç.N.)

dönüp bakmazdı— benim yanlış yaptığım her şeyi doğru yapmıştı. Onu ortaokuldan beri tanıyordum. Mezuniyet diplomasında en yüksek notları almak için çok çalışmış ve İrlanda çapında fizikte en yüksek notları aldığı için ödüllendirilmişti. İkimiz de doğruca Cork College Üniversitesine gitmiştik ama o dört yıllık eğitimini tamamlamış ve birincilikle mezun olmuştu. Ardından Tyndall Enstitüsünde büyük bir iş kapmıştı. Nanoteknolojiyle ilgili bir şeydi, buna karşın, tipik Moorsey tavrıyla, size bütün gün her bir değişkenin etkilerini belirlemek amacıyla bu değişkenlerin ayarlanmasına olanak sağlayan özel bilgisayar yazılımlarına sayılar girmekle ilgili olduğunu, gerçekten sıkıcı geldiğini söylerdi. Ben daha çocukluk odamdan ayrılmadan önce makul bir ev (iki küçük yatak odası olan bir banliyö eviydi, bina henüz tamamlanmadığından fiyatı indirilmişti) ve makul bir araba (ikinci el bir Minivan) almıştı. Annemle babam, bana esin vermesi gereken standartlar için onu kullanmaya bayılırdı. Moorsey ve ben, onun annemle babamın hiç sahip olmadıkları oğulları olduğu hakkında birbirimize şakalar yapardık.

Ama ben daima onun adına mutluydum. Bunu hak ediyordu; her zaman çok çalışmıştı. Bunun da ötesinde, ben senaryo yazarlığı konulu kitaplar, McKee seminerleri, Stephen King'in talimatlarında olduğu gibi yatak odamın duvarına çaktığım bir çiviye geçirdiğim ret cevabı veren mektuplar hakkında gürültü kopartırken, o her zaman dikkatle dinlemişti.

Ancak, senaryo satıldığından beri aramızda ters giden bir şeyler vardı. Konuşmama gelmeyi becerememiş olmasına ya da teselli ikramiyemin ağzımızdaki yemeği gevelememizi sınırlı bir zaman aralığıyla kesecek bir sohbetten ibaret olmasına şaşırmamıştım.

Onu bir kafede pencerenin kenarına olurlmuş hâlde buldum. Önündeki masanın üzerinde bir kola ve üstünde “23” yazan bir kart duruyordu, kart ayakta bekleyen kafeterya çalışanlarına dönüktü.

Moorsey tam bir Central Casting yapım şirketinin filmlelerinden fırlamış İrlanda erkeğiymiş: kıpkızıl saçlar, şeffaflığın sınırında sayılabilecek kadar beyaz bir ten, yüzünün her yanına saçılmış çiller. Bugün kot pantolon ve ön tarafında kafeinin moleküler yapısı bulunan bir tişört giyiyordu. (Bunu bilmemin sebebi herhangi bir şeyin moleküler yapısını bilmemden değildi. Daha önce de bunu giymiş ve ne olduğunu bana açıklamıştı.) Ne zaman hâlâ üniversiteden ayrıldığımda giydiğim kıyafetleri giydiğimi, benim yaşımdaki gördüğüm bütün erkeklerin giydiği türden ısmarlama dikilmiş bir blazer ceketimin, akıl almaz şekilde dar kot pantolonlarımdan ya da pahalı –ancak yıpranmış– görünümlü kahverengi ayakkabılarımdan olmadığını hatırlasam, Moorsey’i aklıma getirip rahatladım.

Ve onun doktora eğitimi aldığını *düşünmemeye* çalışırdım.

Ben otururken, “Senin yerine ısmarladım.” dedi. “Üç katlı bir sandviç.”

“Mükemmel, teşekkürler.”

“İşler nasıl gitti?”

“Harika!” dedim. “Başlamadan önce gerçekten çok gergindim ama gerçekten de bir sefer başladıktan sonra, güzel gitti. İyiydim. *Matraktım.*”

Moorsey hafif bir gülümsemeyle burnundan soludu ama bir şey söylemedi.

“Seni işten bırakmadılar mı?” diye sordum.

“Hayır, üzgünüm. Elimizde son teslim tarihi cuma günü olan büyük bir iş var. Bir proje meselesi.”

“Sorun değil. Kafana takma.”

“Bir dahakine.”

“Evet.”

Ardından bir yudum aldığı kolasının içindeki buzların *tıkır-tısıyla* bozulan kısa bir sessizlik oldu.

Yine muhabbetin tıkanıdığı bir andı.

Rose’un hâlini hatırlarını sordum.

Birkaç ay önce, Moorsey sonunda cesaretini toplayıp Rose’a, Sarah’ın en iyi arkadaşına açılmıştı. Hepimiz birbirimizi üniversiteden beri tanıyorduk ve Sarah’la ben Moorsey’in Rose’dan neredeyse bir o kadar süredir hoşlandığını biliyorduk. Birlikte olmalarının harika olduğunu düşünüyordum.

“Rose iyi.” dedi Moorsey. “Aslında bazı haberlerim var. Biz, şey, aynı eve taşındık.”

“Öyle mi? Vay.” Moorsey’i tanıdığım süre boyunca, anne- siyle babası ve kendinden küçük erkek kardeşi dışında asla hiç kimseyle birlikte yaşamamıştı. Bu büyük bir olaydı. İşler ciddiye biniyor olmalıydı. Yine “Vay!” dedim.

“Yani şaşırdın, demek istediğin bu mu?”

“Bu ne zaman oldu?”

Moorsey omuzlarını silkti, sıkılğan bir hâl aldı. “Birkaç hafta önce.”

Birkaç hafta önce. Bu beni biraz kırdı ama üstüne gitmedim. Neden bana daha önce söylememişti. O zamandan beri onu pek fazla görmemiştik ama konuşmuştuk. Yazışmıştık.

Neden ilk ciddi kız arkadaşının onun yanına taşındığını belirtmemişti?

Üzerinde bir düşününce, onlarla görüştüğüne göre kendisinin de bilmesi gerekirken neden kız arkadaşım bana bunu haber vermemişti?

Öne doğru eğilerek “Moorsey.” dedim. “Son zamanlarda hıyarlık mı ettim?”

“Ne?”

“Hıyarlık mı ettim? Senaryo konusunda?”

“Hayır. Hiç de değil.”

“Emin misin?”

“Öyle olsaydı söylerdim, bana güven.”

“Tamam.”

Yeniden yerime oturdum.

“Neden sordun? Birisi bir şey mi söyledi?”

“Hayır, sadece...” Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum. Belki de bana kızmışsındır diye düşündüm.”

Moorsey kahkahayla güldü.

“İsa aşkına, Adam. Biliyor musun, sanırım Hollywood gerginliği seni huzursuz etmeye başlıyor. Los Angeles’a taşınmanın zamanı gelmiş olabilir. Belki, Santa Monica. Ondan sonra, hep hayal ettiğimiz gibi Jennifer Lawrence’ı birlikte gizlice izleyebiliriz.”

Güldüm.

“Tamam, tamam. Üzgünüm. Belki de gerginlik beni huzursuz ediyor. Bana notlar yolluyorlar, biliyor musun? Satıştan sonra. Dürüst olmak gerekirse, sayfalarca, *sayfalarca* var.” Henüz bunu kimseye söylememiştim ama şimdi bir haftadan fazladır

kafamın içinde dönüp duran kelimeler ağızımdan dökülüyormuştu. “Neden senaryoyu aldıklarını gerçekten merak ediyorum çünkü görünüşe göre içindeki her şeyin farklı olmasını istiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek... Başlamakta bile güçlük çekiyorum.”

Gelen bir mesajla telefonumdan çaldı.

Okurken Moorsey’e “Annem...” dedim. “Tonla körili et yapmış ve Sarah yokken açlıktan ölmeyeyim diye bu gece getirip bırakmak istiyor. Harika.”

“Annenin körili etine bayılıyorum.”

“O zaman gelip almak için çekinme. 98’de içine bezelye katmaya başladığından beri uzak duruyorum.”

“Yılı hatırlıyor musun?”

“Travmatik bir zamandı.”

“Neden ona bezelye katmaktan vazgeçmesini söylemiyorsun?”

“Bunun yemeğin içine katılanlar arasında kendisinin imzasını taşıyan malzeme olduğunu düşünüyor.”

“Ama birçok yemeğin içinde bezelye görmüştüm.”

“Biliyorum, biliyorum. Onun hayallerini yıkmak istemiyorum.”

Elinde sandviçlerimizle bir kadın garson belirdi. Ona bir kahve ısmarladım.

“Sarah nerede?” diye Moorsey sordu. “Rose iş nedeniyle uzakta olacağı hakkında bir şeyler söyledi...”

Sonradan, bu konuşmayı yeniden kafamdan geçirirken, bunu bana sorarken nasıl pencereden dışarı baktığını hatırlayacaktım.

“Barselona’da. Bir konferansta.”

“Güzel. Sen de gitmek istemedin mi?”

“Gidemedim. Yeniden yazman gerekiyor.”

Moorsey sandviçini yerken, “Onun işleri nasıl gidiyor?” diye sordu.

Kendi sandviçimi aldım ve içindeki domates dilimlerini çıkartmaya başladım, bunu yaparken de gözüm masanın üstünde duran telefonumdaydı. Hâlâ yeni bir arama ya da yazılı mesaj yoktu. Şimdiye kadar, neredeyse bütün gün Sarah’la hiçbir irtibatım olmamıştı.

Yeniden bakışlarımı kaldırdığımda, Moorsey sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

“Yazmam gerektiğini biliyor.” dedim. “Beni rahatsız etmeye çalışıyor.”

Salı sabahının sonuna doğru telefonum çaldığında, sesi beni derin bir uykudan sıçratarak uyandırdı. Twitter’ı kontrol etmek, Twitter’ı kontrol ettiğim için kendime kızmak, ardından pes edip yeniden Twitter’ı kontrol edinceye kadar bilgisayarda senaryom üzerinde çalışmaya başlamak arasında dönüp durmuş ve dört buçuğa kadar ayakta kalmıştım. Bu, en sonunda, yatağa kıvrılıp teslim olana kadar dört saat böyle sürmüştü.

Uyku sersemi ve şaşkın bir hâlde, telefonumun ekranına baktım. Arama gizli numaradandı.

Sarah, diye düşündüm.

Ve tam zamanında.

“Alo?” Sesim saçma sapan ve boğuk bir şekilde çıktı. Öksürüp yeniden dedim. “Alo?”

“Adam, sen misin?”

Bir kadın sesiydi. Beklediğimden yaşlıydı. Kim olduğunu anlamak kısa bir zaman aldı.

“Maureen. Selam. Nasılsın?”

Doğrulup oturdum, gözlerimi ovuşturarak uykulu hâlimden sıyrıldım ve Sarah’ın annesi acaba beni neden arıyor diye merak ettim.

Sarah’ın sadece bir tek kardeşi vardı: bir erkek kardeş, Kana-da’da yaşayan ve ondan dokuz yaş büyük olan, Shane. O’Connell ailesinin düğünlerinde beni köşeye çekip “Bir sonraki siz ikiniz olacaksınız!” diye müzevirlik eden akrabaların komplocu fısıltılarına kulak verirseniz, Shane’in doğumu bilerek ertelenmişti ve sonra da Sarah’ın doğması epey şaşırtıcıydı. Benim annemle babamsa farklı bir yol tutmuştu: genç evlenmiş, (sadece) dokuz ay sonra bana sahip olmuşlardı ve ardından, görevlerini tamamlayıp kendi hayatlarına dönmekten önce, benim on sekiz yaşıma –sonradan ortaya çıktığı üzere yirmi iki yaşıma– doldurmama kadar sabretmişlerdi. Sonuç olarak, iki anne baba gurubumuz görünüşe göre tamamen farklı kuşaklardandı. Benimkiler hayat dolu, güçlü ve kıpır kıpırken, Sarah’inkiler sessiz, sakın ve zayıftı. Bazen bizimkilerin benimle ilgilenmesini isterken, anne ve babasına ilgi gösterilmesi gerekiyormuş gibi geliyordu.

“Çok şükür iyiyim.” dedi Maureen. “Sen?”

“Çok iyiyim, teşekkürler.”

“Film nasıl gidiyor?”

Bütün Corklular gibi, Maureen bunu *fil-im* diye telaffuz etmişti. Mahcup duruma düşmekten sakınmak için ben “sinema” diye söylemeyi benimsemiştim.

“İyi.” dedim. “Güzel gidiyor.”

Onun ve Jack’in yaptığım işin sinema yapımcılığı olduğu konusundaki yanlış anlamasını düzeltmekten uzun zaman önce vazgeçmiş, olumlu şeyler söyleme yolunu seçmiştim.

“Dün bir şeyler mi yapıyordun, duyduklarım doğru mu?”

“Evet. Bir konuşma. Cork College Üniversitesinde.”

“Cork College Üniversitesi mi? Gerçekten mi? Güzel, bu harika değil mi. Senin için çok güzel, Adam.”

Buna gülümsedim. Beni sevdiklerini bilmeme rağmen –Sarah, benim hoş, nazik ve iyi yetiştirilmiş biri olduğumu düşündüklerini söylerdi– Jack ve Maureen benim 9-5 çalışılan mesleklerden başka bir şey istememe daima kaşlarını çatmışlardı. Çünkü onların zihninde, tek iş bunlardı. Bildikleri kadarıyla, işe yarar tek denklem lise mezuniyet + yüksekokul eğitimi + doğruca emeklilik imkânı olan bir işe girmekti ve fötr şapkayı giymeden bu gerçeği idrak etmem için dua (kelimenin tam anlamıyla dua, çoğunlukla da novena³) ediyorlardı. Bu yüzden senaryo satışı onlar için hayatta ilerlemenin yolu hakkında bildikleri her şeye dair bir stres testi gibiydi ve şimdi buna nasıl tepki vereceklerini bulmaya çalışıyorlardı. Maureen az önce bana nezaket göstermişti.

“O uyuyor mu?” diye sordu.

“O... Anlayamadım?”

“Sarah. Uyandı mı? Kendi kendime muhtemelen uyuyor dur diye düşünüp onunki yerine senin seni telefonunu aradım. Evde misin?”

* Roma Katolik Kilisesine bağlı Hristiyanların dokuz gün boyunca yaptığı bir ibadet. (Ç.N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

“Ben... Evdeyim ama...”

Sarah'ın burada olduğunu mu sanıyor?

Yok artık, Sarah'ın Barselona'da olduğunu unutmuş ve onun hafta içi sabahın bu geç saatine kadar evde uyuduğunu mu düşünmüştü? Maureen unutkanlığıyla meşhurdur ama yine de bu garip görünüyordu. Artık başının üstünde duran yakın gözlüklerini aramasını, Tesco'nun otoparkında arabasını bulmak için iki tur atmasını aşırp kendi kızının başka bir ülkede olduğunu unutma aşamasına mı gelmiştik?

“Ama Maureen.” dedim. “Sarah İspanya'da.”

“Ne dedin hayatım?”

“Sarah Barselona'da.” dedim. “İş nedeniyle. Pazartesiden çarşambaya kadar bir konferans var. Pazar sabahı uçakla gitti ve perşembe öğle vakti dönecek.” *Hatırladın mı?* Hatırladığını söylemesini bekledim. Bunun doğru olabileceğini aklımın ucundan bir an dahi geçirmemiş olmama rağmen, hattın öbür ucundan ses çıkmayınca, “Sana söylemedi mi?” dedim.

Maureen ağzını ahizeden uzaklaştırarak, “Sarah'ın Barselona'da olduğunu söylüyor.” dedi.

Arkadan boğuk bir erkek sesi geldi: Jack. “Ne? Ama emin misin, bu çok saçma.”

“Onunla konuşmak mı istiyorsun?” dedim. “Telefonu yanında.”

Maureen bana döndü: “Bir süredir arıyoruz. Ulaşamıyoruz.”

Telefon el değiştirirken hışırtı oldu, ardından Jack'ın sesi yüksek bir şekilde kulağıma geldi. “Dün bu saatten beri onu arıyoruz. Cevap yok.”

“Şey, eminim meşguldür. Konferans var...”

“İlk başta çalıp duruyordu ama şimdi doğruca telesekretere düşüyor. Maureen birkaç mesaj attı ve bir sesli mesaj bıraktı ama dönmedi, bu yüzden az önce iş yerini aradık. Danışmadaki görevli bize Sarah’ın hasta olduğundan işe gelmediğini söyledi. Pazartesi den beri öyleymiş. Evde olduğunu varsayarak seni aradık. Şimdi de sen onun İspanya’da olduğunu mu söylüyorsun?”

“Öyle.” Hemen hemen Maureen’e söylediklerimin aynısını Jack’e tekrarlardım: Barselona, konferans, perşembe günü dönüş... “Büyük bir iş yeri Jack. Konuştuğun kişinin lafı ters anladığından eminim. Sarah’ı oraya gönderen onlar. Sizin için onları arayabilirim, eğer...”

“Sen onunla konuşuyor musun?”

Tereddüt ettikten sonra, “Evet.” dedim.

“Bugün mü?”

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp yeni gelen bir cevapsız arama ya da mesaj var mı diye baktım. “Hayır. Bugün konuşmadım.” Uçağı indiğinden beri Sarah bana sadece bir mesaj yollamıştı ve o da pazar günü gelmişti.

Şimdi neredeyse *salı* öğleden sonra olmuştu.

Kırk sekiz saattir hiç haberleşmemiştik. Gerçekten de iki gündür bana kısa bir mesaj atmak için kırk saniye bulamayacak kadar meşgul müydü?

WhatsApp’ı açıp çift tik olmuş mu diye baktım. Gönderdiğim mesajın yanında hâlâ sadece bir tik vardı.

Henüz okumamıştı.

Belki de yurtdışında telefonu çalışmıyordu. Ya da şarjı bitmişti ve şarj aletini kaybetmişti. Avrupa’daki prizler için yanında adaptör götürmeyi unutmuş ve satın alabileceği bir dükkân bulamayacak kadar meşgul durumda olabilirdi.

Daha sonra birisi bana, tıpkı kanıtların karşı konulamaz derecede bunu ortaya koyduğu hâlde birisinin öldüğünü kabul lenmeyi reddetmek gibi, bu inkârın, matem in ilk safhasının, hiç de görüldüğü kadar kolay olmadığını söyleyecekti. Hayır. *Gerçek* inkâr olayı, asıl karmaşa, bunu inkâr etmenizden nano saniyeler önce bilincinizin size söylediği düşüncelerin altında meydana gelir. İnkâr *etmeyen* herhangi bir kişinin derhâl endişeye kapılacağı durumlarda, siz bir dizi şartlar ileri sürersiniz. Ancak, kendiniz olayın ortasında olduğunuzdan, her korkunun kökeni yıkılıp yok olarak, makul ihtimallere dönüşür ve endişe duymamanıza sebep olur. İnkâr beyninizi sıkıcı, basit açıklamalar üretmeye zorlar, onları hızlandırılmış videoların görüntülerinde oluşan kalın ve kontrol dışı çizgiler gibi gittikçe zihninizde büyütür. Durmaksızın ve hızla, bu yüzden mantıklı bir şeyin araya girmesi mümkün olmaz.

Bana, Sarah gideceğini söylediği yerden başka bir yerdeymiş ya da telefonunu açmamasının nedeni bunu yapmaması veya yapamamasıymış gibi gelmiyordu.

Ama şu anda Jack'e tamamen böyle geldiğini anlıyordum.

"Nerede kalıyor?" diye sordu. "Oradan arayacağız."

Bu aciliyetin nedenini merak ettim.

"Her şey yolunda mı Jack?" diye sordum. "Yanlış giden bir şey mi var? Bir şey mi oldu?"

Henüz idrak edememiştim ama yanlış giden işte buydu.

Bu olup bitenlerdi.

Jack telefonu kapattıktan sonra, uzandım, gözlerimi kapadım ve Jack'le Maureen'in aşırı tepki gösterdiğinden emin bir

hâlde yeniden uyumaya çalıştım. Bir dakika bile sürmeden gözlerimi tavana dikmiş, paniğe kapılmalarından kendimi sorumlu tutuyordum.

Sarah'ın kaldığı otelin adını hatırlayamıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse bana söyleyip söylemediğini hatırlayamıyordum.

Jack ve Maureen'i şal desenli oturma odalarında, Jack'i şöminenin önünde bir ileri bir geri gidip gelirken ve Maureen'i Lourdes'ten aldığı tespihi parmaklarının arasında çekerken gözümde canlandırdım. Önemli olan endişelenmelerini gerektirecek bir şey olmaması değil, endişeleniyor olmalarıydı. Sarah bana yardımcı olmak niyetiyle telefon iletişiminde sessiz kalmasının, istemeyerek de olsa sebep olduğu durumu anladığında yıkılacaktı.

Bütün bunlar benim hatam olabilirdi.

Rose'un numarasını bulana kadar telefonumun rehberinde kayıtlı kişileri aşağı doğru kaydırarak karıştırdım. Onu aradığımda cevap alamadım. Bunun yerine, son günlerde Sarah'dan bir haber aldı mı diye sormak ve eğer almadıysa, bir ihtimal, Barcelona'da kaldığı otelin adını hatırlıyor mu diye öğrenmek için mesaj attım.

İş yerinden bana onun kaldığı otelin adını söyleyebilirlerdi, biliyordum. Jack ve Maureen muhtemelen, danışmadaki görevliyle konuşmuştu ve adamdan her çalışanın nerelerde olduğunu bilmesini beklemek güçtü. Sarah'ın şirketinde yüz civarına kişi çalışıyordu. Onları kendim arayabilir ve kesinlikle Sarah'ın bölümüne telefonla ulaşabilirdim. Belki yeni en iyi arkadaşım "Aniden Yazar Olan" Susan Robinson sayesinde bunu gizli bir

takibe bile dönüştürebilirdim. Sarah'ın amiriydi. Ancak o anda patronunu arama sebeplerimi açıklarken Sarah'ın yüzünün alacağı ifadeyi gözümde canlandırdım ve bunun yerine Rose'un onun kaldığı otelin adını bilip bilmediğini öğrenmek için beklemeye karar verdim.

Üstelik Jack ve Maureen zaten çoktan iş yerini aramıştı. Ben ve onlar aynı günde. Sarah döndüğünde çok incinecekti.

Yürüyerek oturma odama gittim ve bilgisayarımı açtım.

Sarah birkaç Noel önce bana bir iMac almıştı. Kendisine ait bir dizüstü bilgisayar vardı ama sadece benimki yazıcıya bağlıydı. Masaüstündeki ikonu daha önceden görmüştüm, bir dizi rastgele sayıyla adlandırılmış PDF dosyasıydı: Sarah'ın uçağa biniş bileti.

Şimdi açıyordum.

EU/EEA Yolcu: Sarah O'Connell

Rezervasyon Referans Numarası: EHJ9AM

10 Ağustos 2014

EI802: ORK-BCN | Bölüm B | Koltuk 18B

Kalkış: 10.55 | Kapıların Kapanışı: 10.25

EU/EEA Yolcu: Sarah O'Connell

Rezervasyon Referans Numarası: EHJ9AM

14 Ağustos 2014

EI804: BCN-ORK | Bölüm C | Koltuk 23A

Kalkış: 11.40 | Kapıların Kapanışı: 11.10

Basıp sayfayı kenara koydum. Sarah her an irtibat kurabilirdi ama uçağa biniş biletlerini görmek Jack ve Maureen'i biraz daha iyi hissettirebilirdi.

Yine onun numarasını aramayı denedim ama göz açıp kapayıncaya kadar sesli mesaja düştü. *Selam, Sarah'a ulaştınız. Bir anlamda* çünkü şu an telefonuma cevap veremiyorum. Ama lütfen mesaj bırakın, en kısa sürede size döneceğim. Hiçbir şey demeden telefonu kapadım.

Yani telefonu *kapanmıştı*. Ya da en azından kapatmıştı.

Kendi telefonuma baktım, elimde çevirip inceledim. Kolayca kaybedilebilen ya da zarar görebilen bir şey, çok daha kolay kaybolabilen ve zarar görebilen başka bir şeyi hayatta tutuyordu. Eğer Sarah'da bir tane olmasaydı, eğer Batı dünyasında diğer başka hiç kimsede de telefon olmasaydı, acaba Jack ve Maureen yetişkin kızlarının nerede olduğu hakkında endişelenir miydi? Birkaç günlüğüne uzaklaşmış olması ve onlarla temas kurmaması hiç böyle garip olur muydu? Babamın söylemeyi sevdiği gibi cep telefonlarından önce hepimiz ne yapıyorduk, ha?

İnsanların eve gelmesini bekliyorduk.

Cep telefonları yanlarında değilse onlarla başka nasıl temas kurabilirsiniz ki? Sarah şimdiye kadar bana e-postayla sadece internette bulduğu ve hoşlanacağımı düşündüğü makalelerin linkleri göndermişti ama her ihtimale karşı, e-postalarımı bakmak için parmağımı iPhone'unun ekranında kaydırdım. Geçen son birkaç gün içinde gelenlerin hepsi internet mağazalarından gelen ilanlar, bloğumdaki yeni yorumlara dair bilgilendirmeler ve üç saat önce, ajansımdan gelen bir e-postaydı.

Konu satırında: *Yeniden yazdın mı?* diyordu.

Bunu şimdilik görmezden geldim. Sorunları birer birer ele alacaktım.

Twitter ve Facebook uygulamalarıma baktım. Her ikisinde de Sarah'ın hesabı vardı, buna karşın nadiren kullanıyordu. Şimdi onlara bakarken, en son etkinliğinin haftalar önce olduğunu gördüm.

Telefonu kapalı olsa bile, sırf konferansla ilgili şeyler için de olsa çevrimiçi olması gerekirdi. Ona her iki ağdan ve e-postasından fırsat bulunca beni aramasını isteyen, onu özlediğimi söyleyen ve ona âşık olduğumu hatırlatan kişisel mesajlar gönderdim.

Yeniden ana sayfaya döndüm.

Hâlâ Sarah'tan haber yoktu. Rose'dan gelen bir şey de yoktu.

Moorsey'e Rose'dan onun beni aramasını istemesini rica eden bir mesaj yolladım.

Ardından Sarah'ın nerede kaldığını bulabileceğim bir yol olduğunun farkına vardım.

Muhtemelen...

Arşiv kutusu gardırobumun bir yanında duruyordu. Yatağın üstüne koyup parmaklarımı kullanarak üstteki elzem faturaları, kira kontratımızı, arabamın kredi sözleşmesini bir kenara ayırdım. Arkada bir tomar banka hesap ekstresi vardı. Sarah'ın bankasından gelen, ona internet bankacılığına kayıt olduğu için teşekkür eden ve giriş yapmak için ihtiyaç duyacağı sekiz rakamlı kodu veren mektup bunların ortasına tıklmıştı.

Yeniden bilgisayarıma dönüp Sarah'ın bankasının ana sayfasına girdim. Açılan birkaç reklamı kapattıktan sonra, KİŞİSEL HESABINIZA GİRİŞ linkini buldum. İmleci bunun üzerine getirdim.

Tereddüt ettim.

Kendi kendime, bunun Jack ve Maureen için olduğunu söyledim. Şal deseni kaplı oturma odasında gittikçe şişen panik balonuna bir iğne batırmak ve korkularını indirmek istiyordum. Sarah buna memnun olurdu. Banka hesabına baktığım için beni affederdi.

Değil mi?

Zaten birbirimizden sır saklamazdık. Birlikte yaşıyorduk, hayatımızı birlikte geçiriyorduk. Birbirimizden nasıl sır saklayabilirdik ki?

Bağlantıya tıklayıp Sarah'ın internet bankasına girdim.

Gözüme çarpan ilk şey banka hesabındaki mevduattı. Burada neredeyse on beş bin ve bir çeşit özel birikim dalaverelerine benzeyen başka bir beş bin avro daha vardı. Benim hesabımdaki –aslında adıma kayıtlı olan– miktar yüz avrodan azdı. Bu kadar parayla ne yapıyordu? Her ikimizi de geçindirirken, nasıl bu kadar parası olabilirdi?

Barcelona hakkındaki konuşmamızı düşündüm. *Bunu karşılayamazsın* demişti. *Sen, biz* değil. Birkaç hafta önce, uçuş bedeli yüz avro olabilirdi. En fazla, yüz elli. On beş binin yanında bunun değeri neydi ki? Eksikliğinin farkına bile varmazdın.

Ancak bu fikir aklımda belirir belirmez, yanaklarımın utançla kızardığını hissettim. Bu onun parasıydı. O kazanmıştı. Sarah elbette bunu –daha fazla– bana harcamak zorunda değildi.

Keşfettiğim bu bilgiyi kafamdan atıp Sarah'ın banka kartının hesap hareketlerini aradım. Bulur bulmaz, bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Açıklamaların hepsi bildiğim mağaza ve restoran isimleriydi. Biliyordum çünkü hepsi de burada,

Cork'taydı. Hepsi de Sarah'ın İspanya'ya gidişinden önceye aitti. Brown Thomas'a, cumartesi günü kırmızı elbiseyi satın aldığı mağazaya ait ödemeyi bile görebiliyordum. Taksitli ödeme için ona verdiğim hediye çekini kullanmış olmalıydı; kadın kıyafetleri görünüşe göre tahmin ettiğimden çok daha pahalı olsa gerekti.

Sıra dışı durum pazar sabahı yapılan ödemeydi, HMS Host isminde bir şeydi. Açıklamanın yanında görülen "POS" harfleri Sarah'ın bir satış noktasında kartını bizzat kendisinin elden verdiği anlamına geliyordu. Google'da arayıp HMS HOST'un Cork Havaalanı'nın kalkış bölümündeki bir kafeterya işletmesi olduğunu bulana kadar bunun herhangi bir şey olabileceğini düşündüm.

Sarah kartını yurtdışında hiç kullanmamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Yoksa ben yanlış yere mi bakıyordum?

BEKLEMEDEKİ İŞLEMLER linkini bulana kadar ekranı gözlerimle taradım. Sadece iki tane vardı.

10/08/14VDA-AEROPEURTO BCN653.00 DR

10/08/14VDA-PLYAPRINCESSHTL 50.00 DR

Bir başka tarayıcı penceresini açtım, Google'a *plyaprincesshtl barcelona* yazıp giriş tuşuna bastım:

Playa Princess Hotel Barcelona mı demek istediniz?

Sitelerinde otelin irtibat bilgisini bulup ön bürolarını aradım. İspanyolca mesaj başlamadan önce telefon sadece bir kez

çaldı. Tek kelimesini bile anlamayarak insanoğlu için standart tek seçenek olan tuşa bastım: sıfır.

Bir kadın sesi "*Otel Playa Princess, buenos días...*" dedi.

"Ah, *buenos días...*" dedim. "Ee, *habla Inglés, şey, por favor?*"

"İngilizce konuşuyorum efendim. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Misafirlerinizden birine ulaşmaya çalışıyorum. Sarah O'Connell."

Kadın için heceleyip bilgisayarın tuşlarından gelen bir sürü tıkırtıyı dinledim.

"Üzgünüm, efendim. O isimde bir misafirimiz yok."

"Belki de işvereninın adıdır."

"Anna Buckley İş Bulma Şirketi." diye heceledim ama bundan da bir sonuç çıkmadı.

"Banka kartında bir ödeme var." dedim. "Sizin otelinizden. Pazar günü elli avro."

Görevli, "Kulağa küçük harcamalar için yapılan ödeme gibi geliyor." dedi. "Bu ücreti otele kayıt işlemleri sırasında alıyoruz." Tekrar tuşların tıkırdama sesi geldi. "Ah, sanırım onu buldum, efendim. Sarah O'Connell, ayın 10'u pazar günü öğleden sonra 14.20'de gelmiş."

"Bu o." Beklenmedik bir şekilde, kanıma rahatlama duygusu yayıldı. Galiba bunun şarjı bitmiş telefon ve kayıp şarj aletinden daha fazlası olduğuna dair *biraz fazla* endişelenmiştim. "Beni onun odasına bağlayabilir misiniz?"

"Üzgünüm, efendim ama Bayan O'Connell çoktan ayrılmış. Bizimle sadece bir gece kalmış."

Yüzümü ekşittim. “Emin misiniz?”

“Devam eden bir rezervasyonunun olması mümkün. Bir bakayım.” Yine tuşların tıkırtısı geldi. “Hayır efendim. Kesinlikle bizde bir gece kalmış.”

“Erken mi ayrılmış? Söyleyebilir misiniz?”

“Rezervasyon hep tek gece içinmiş.”

“Bu hafta bir konferansınız var mı?”

“Hayır efendim. Bu imkâna sahip değiliz. Biz sadece otuz beş odalı küçük bir butik oteliz.”

Tam “Teşekkürler.” diye mırıldanıp telefonu kapattığım sırada telefonum Moorsey’den gelen mesajla çaldı:

Rose 6’ya kadar işte. Her şey yolunda mı?

Her şey yolunda mı bilmiyordum. Sarah’ın otelinin adı elimdeydi, evet ama aynı zamanda bir gece kaldıktan sonra ayrıldığını da teyit etmiştim.

Neden? O hâlde nereye gitmişti? Neden beni aramamış ya da mesaj atmamıştı? Neden annesiyle babasını aramamış ya da onlara mesaj atmamıştı? İspanya’ya gideceğini onlara söylememiş olması mümkün müydü? Neden bunu yapsındı?

Burada ne halt oluyordu?

Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

İnsanların, “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.” dediklerini duyduğumda, “O anda aklımdan geçen ihtimallerden en mantıklı olanına karar veremiyorum.” demek istediklerini sanırdım. Ama şimdi bundan çok daha fazlasını ifade ettiğini anlıyordum. Boşluğu, düşünce yitikliğini tecrübe edersiniz. Zihniniz bilgi parçalarıyla dolup taşıdığından, hepsiyle birden aynı anda

mücadele edip mantıklı hiçbir sonuç çıkaramadığından ve geride sadece bomboş bir sessizlik kalıncaya kadar bunların hepsini aklınızdan kovduğunuzdan, kafanızın içindeki ses sükûnete bürünür. Kafanızın içindeki ses uzaklaşıp gider çünkü ne diyeceğini bilmez. Nereden *başlayacağını* bile bilmez. Ne düşüneceğinizi bilmezsiniz, bu yüzden hiçbir şey aklınıza gelmez.

Konu açılmışken, bu *dizlerinizin bağının çözülmesiyle* aynı şeydir. Aşk şarkıları ve romantik komediler bunun aşkla, kelebeklerle ve hazla ilgili olduğunu düşündürür. Ancak aslında olan şey böylesine bir şok yaşadığınızda; beyninizin geçici olarak bacaklarınıza ayakta durmalarını söylemeyi unutması ve kayarak ya da doğrudan düşerek, bacaklarınız altınızda kalmış, karmakarışık bir hâlde yıkılıp yere serilmenizdir.

Ama bu idrak sevinesine henüz ulaşmamıştım.

Sarah'la birkaç saniyelik bir konuşma bütün bunları açıklığa kavuşturacaktı. Ondan gelecek bir aramayla canlanmasını isteyerek öfkeyle telefonuma baktım. Gelen bir mesaj belirmesini umarak e-postalarımı tazeledim. Yazıcıyla bastığım uçağa binış bilgilerini aldım ve siyah beyaz çıktının daha önce görmediğim bir şeyi açığa vurmasını dileyerek inceledim.

EU/EEA Yolcu: Sarah O'Connell

Rezervasyon Referans Numarası: EHJ9AM

10 Ağustos 2014

EI802: ORK-BCN | Bölüm B | Koltuk 18B

Kalkış: 10.55 | Kapıların Kapanışı: 10.25

EU/EEA Yolcu: Sarah O'Connell

Rezervasyon Referans Numarası: EHJ9AM

14 Ağustos 2014

EI804: BCN-ORK | Bölüm C | Koltuk 23A

Kalkış: 11.40 | Kapıların Kapanışı: 11.10

Ve o anda işe yaradı.

Uçağa binış bilgilerine ilk baktığımda, sadece görmeyi beklediğim şeyi görmüştüm: Pazar günü binmesi için onu havaalanına bıraktığım ve buna uygun olarak iki gün sonra öğle vakti iniş yapacak uçuş.

Ama şimdi başka bir şey daha görüyordum. Yanlış bir şey.

Hayır.

Telefonum titremeye başladı ama ekrandaki Sarah'ın ismi değildi.

Kulağıma dayadıktan sonra yalın bir sesle "Rose..." dedim.

"Hey, Adam." Sesi lakayt bir sunilikle neşeli geliyordu. "Moorsey bana ulaşmaya çalıştığını söyledi. İsteyim ama ara verdim. Ne var ne yok?"

"Sen söyle."

Bunu sessizlikle geçen en az beş saniye izledi. Ardından, sesizce: "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Orta kısımda bir koltuk ayırttı Rose."

"Ne?"

"Barselona'ya uçuşunda. B orta bir koltuk. Neden böyle yaptı? Kimse orta koltukta oturmak istemez."

Elbette koridor ya da pencere tarafını *daha önceden ayırtmış* birinin yanına oturmak istemiyorsanız.

Henüz elimde bir cevap yoktu ama bir sorunun cevabını az önce kestirir gibi olmuşum.

“Sarah nerede Rose?” Sesim gergin çıkmıştı, bu yüzden kendimi sakinleşmeye zorladım. “Ve yanındaki serseri kim?”

Romain

DEAVIEUX, PICARDY, 1989

Romain'ın bütün istediği uslu küçük bir çocuk olmaıdı.

Annesine göre Jean en uslu çocuktı. Bunun doğru olmadığı açıktı çünkü annesi dünyadaki bütün küçük çocukları tanıımıyordu ve her hâlükârda Jean zaten iyi bir çocuk değildi. Sadece öyleymiş gibi davranıyordu. Sadece kendine söylenenleri yapıyordu çünkü bunun kendisine şeker ya da fazladan TV seyretme imkânı getireceğini biliyordu. *Aslında*, içinde iyi değildi. Ama annesi bunu görmüyormuş gibiydi ve ne zaman Romain bunu ona söylemeye çalışsa kadın bakışlarını tavana çevirip “Eğer kardeşinin *yarısı* kadar iyi olsaydın...” derdi.

Ancak annesi cümlesini asla bitirmez ve bu yüzden o da eğer annesinin söylediği gibi olsa ne olacağını bilmezdi.

Belki de Jean'ın hep bu kadar yorgun olmasının nedeni buydu. O ve Romain bir ranzayı paylaşıyorlardı, Jean daima Romain'den önce uykuya daldardı. Ancak neredeyse her sabah annesi

onları kaldırmaya geldiğinde, Jean yatakta biraz daha kalmak ve daha fazla uyumak isterdi. İyi olmak bitkin düşürüyor olmalıydı. Annesinin aldığı şekerler üzerinde çikolata olmayan sert şekerlerdi, çizgi film oynatan çocuk kanalları yoktu, o hâlde Jean neden bunu dert etsindi ki?

Romain buna bir anlam veremiyordu.

Babası şehirde çalışıyordu ve sadece hafta sonları eve geliyordu. Her cuma akşamı annesi onları bir arabaya tıkıp istasyondan babalarını almak üzere Compiègne'e gidiyordu. Bu Romain'in haftanın en sevdiği anıydı çünkü babası onun gözdesiydi. Adam yürüyerek tren istasyonundan çıktığı an yeniden dönmek zorunda olduğu zamandan en uzak andı.

Gerçi bazen, annesi bunu mahvediyordu.

Dönüş yolunda arabayı babası kullanır ve annesi onun yanında oturur, ona geçirdiği haftayı anlatırdı. Annesi sanki o hemen arkasında oturmuyormuş, onu dinlemiyormuş gibi Romain hakkında konuşuyordu. Şunu yaptı, bunu yapmadı, bu çocuğun nesi var bilmiyorum ama yanlış *bir şey* var. Görüyor musun? Onunla ne yapacağız? Ne *yapabiliriz*? Bütün hafta evde kendi başıma, ne yapabilirim?

Sürekli, bıktıracak seviyede Felix'ten, Laurier'in kedisinden bahsediyordu, buna karşın kedilerden nefret ederdi ve Romain onu birden çok defa Felix'i bahçenin dışına kovalarken görmüştü. Annesi onun tasmaşını Romain ve Jean'in göl kıyısında yaptıkları kalede bulduğunda kedi uzun bir süredir kayıptı. Babasının çok kötü bir hafızası olduğunu düşündüğünden annesi aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatırdı ve babası hep aynı şeyi söylerdi. *Ne olmuş yani? O kedi her zaman etrafta dolandır.* Tas-

masının paralanıp kopmamış, bunun yerine dikkatlice çözülüp çıkarılmış olması dışında annesi bunu kabul ederdi. Babası annesinin aşırıya kaçan bir hayal gücü olduğunu ve tombalak tüy yumağının muhtemelen kalp krizinden öldüğünü söylerdi. Ardından annesine, artık durmadan bunu anlatıp durmayı bırakmasını çünkü çocukların sanıldığından çok daha fazlasını anladığını söylerdi.

Sonrasında da babası arka koltuktaki Romain'e göz kırpar, annesi adamın bunu yaptığını fark edince babasına kimin tarafında olduğuna karar vermesini söylerdi.

Gerçi bu cuma, annesinin söyleyecek yeni bir şeyi vardı.

Babasına, "Ona kuşu sorsana, neden sormuyorsun?" dedi. "Ona kuşa ne olduğunu anlattır. O zaman kimin aşırıya kaçan bir hayal gücü varmış görelim."

Dün bir haftadır yağmur yağmayan tek gündü. Bu kadar uzun süredir annesi, Mikki ve Jean'le eve tıkılıp kaldıktan sonra, Romain dışarı çıkmak, onlardan uzaklaşmak için heyecanlanıyordu. Dünyayı sakın hâliyle tercih ediyordu.

Göle giden patika babasının hiç kullanmadığı şeylerin bulunduğu bahçenin sonundaki eski barakanın yanından geçiyordu. Kapısında büyük, paslı bir kilit vardı ve Romain'le Jean içeriye girme izinleri olmadığını biliyordu. Onun arka tarafında, göle giden yola açılan çitteki deliğin hemen yanında, eski bir plastik varil duruyordu.

Romain bunun yanından geçerken, içinden garip bir gürültü geldiğini duydu.

Bir çarpma sesiydi.

Suda çırpınma sesine benziyordu.

Kuş cıvıltısı mıydı?

Varilin ağzından içine bakmak için Romain ayak parmaklarının ucuna kalkmak zorunda kaldı. Üçte biri yeşilimsi renkte bir suyla doluydu, garip kokuyordu ve dibinde boğulan küçük bir kuş vardı.

Nar bülbülüne benziyordu ama Romain bundan emin değildi. Kuşlar hakkında pek fazla bilgisi yoktu. Sudan *hoşlandıklarının* sanırdı ama görünüşe göre bu kuş hoşlanmıyordu. Sadece başı ve kanatlarının ucu suyun üstündeydi ve ötüyor, suda çırpınıyor, yukarı aşağı sıcıyor, gittikçe çılgınlaşıyor, çıkmaya çalışıyordu.

Romain ne yapacağını düşünerek birkaç saniye geçirdi. Hiçbir şey yapmadan göle gitmek için yoluna devam edebilirdi ama o zaman kuş ölebilirdi. Bu pek hoş olmazdı. Bir şey bulup kuşu onunla çıkartmaya çalışabilirdi ama bunu yapmaya boyunun yeteceğinden emin değildi. Gidip yardım çağırabilirdi ama eğer annesine bunu anlatırsa muhtemelen bu yüzden bir şekilde başı derde girerdi. Başı hep derde girerdi.

Kuşu başka türlü nasıl çıkarabilirdi?

Varili devirme fikri de tam bu sırada Romain'ın aklına geldi, böylece bütün su ve kuş dışarı dökülürdü.

Biraz zaman aldı çünkü Romain kendi başına varili devirecek kadar güçlü değildi. Sonunda, varilin bir kenarına koluyla asılıp devrilene kadar bütün gücüyle çekmek zorunda kaldı. Tam devrilirken sıçrayıp önünden çekilmeye çalıştı ama bunu yapamadan su dışarı aktı. Soğuk, çamurlu suyun bacaklarına

çarptığını hissetti. İçinde düşündüğünden çok daha fazla su vardı ve varilden çıkıp bir anda yere saçılmıştı.

Her şey sessizliğe büründü.

Kuşun ötüşü bile durdu.

Başta Romain kuşun dışarı çıktığını sandı ve mutlu oldu. Planı işe yaramıştı! Ama sonra çırpınma sesini yine duydu – şimdi daha sessizdi ve yavaşlamıştı da, daha önce olduğu gibi çap-çap-çap diye çıkmıyordu– ve sesi takip ettiğinde, kuşu çamurlu çimlerde yan yatmış hâlde buldu.

Kuşun minik göğsünün sanki nefes alıyormuş gibi inip kalktığını görebiliyordu. Acaba bu kadar öttükten sonra yoruldu da şimdi uyumak mı istiyor diye merak etti.

“Romi, sen ne halt ediyorsun?”

Bu annesinin sesiydi.

Romain’in kalbi sıkıştı.

Annesine doğru döndü. Kadın etrafa, yerdeki varile; ıslak çamurlaşmış toprağa; kot pantolonunda suyun üstüne sıçradığı yerlerdeki izlere bakıyordu.

“Burada neler oluyor Romi?” Çocuğun üstünden uzanıp baktı. “Şuradaki ne?” Ayağını bastığı yere dikkate ederek öne doğru bir adım atıp Romi’nin arkasındaki toprak zemine bastı. “Bu da ne...”

O an itibariyle çırpınma sesi de kesilmişti.

Annesi kuştan uzaklaşarak hızla birkaç adım gerileyip sandaletlerinin biriyle çamura bastı.

“Romi, sana bir soru sordum. Bana cevap ver. Ne yaptın?”

Çocuk başını kaldırıp bakarak, “Boğuluyordu anne...” dedi. “Kuş boğuluyordu. Ama artık boğulmuyor.”

Babası hemen ertesi gün onunla yatılı okul hakkında konuştu.

Babası, "Eğlenceli olacak." dedi. Gölde bir sandalda, babasının şehirden getirdiği üzerinde futbolcular olan çikolataları yiyorlardı. "Tek bir yerde ödevlerini yapacak, arkadaşlarıyla oynayacak ve yemek yiyeceksin. Tatil yapmak gibi olacak."

Romain, "Ama tatilde okul olmaz." dedi.

"Evet, şey... Bak Romi, annene zor geliyor tamam mı? Bütün hafta burada bensiz olmak, kendi başına üçünüzle birden ilgilenmek... Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız.

"O zaman *Jean*'i yatılı okula gönder. Gitmeye can atardı. Zaten okulda olduğundan yatakta daha uzun kalmaya başlardı."

"Şimdi gitmek için çok küçük. Orası büyük çocukların okulu."

"Lütfen baba. Gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Ayrıca oraya gidersem, sen burada olduğunda ben olmayacağım."

Babasının bakışları uzaklara daldı, gölün ötesine.

"Pekâlâ, annenle konuşmayı deneyeceğim Romi. Tamam mı? Denerim. Bakalım ne yapabilirim. Ancak karşılık olarak sen de benim için bir şey yapmalısın. Uslu durmaya başlamalısın. *Gerçekten* uslu. Sürekli, ne olursa olsun. Jean gibi. Ve bunu diyelim ki bir ay boyunca yapmalısın, o zaman okul işine bakarız."

"Ama Jean uslu değil! Öyleymiş gibi davranıyor."

Babasının yüzü asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"O sadece bir şeyler elde etmekte iyi. Dünkü gibi, annem yemeğini önce kim bitirirse dondurma kazanacağını söyledi, bu

yüzden Jean dondurmayı kazanmak için bütün yemeğini yedi ve annem de onun uslu olduğunu söyledi. Ancak değildi! Sadece dondurmayı istiyordu.”

“*Sen yemeğini bitirdin mi?*”

“Hayır.”

“Neden bitirmedin?”

Romain omuzlarını silkti. “Çünkü dondurma sevmiyorum.”

Babası bir an ona garip bir şekilde baktı ve ardından güldü.

“Tamam Romi.” dedi. “Öyle olsun ama ne düşünüyorsun? Benim için uslu bir ufaklık olacak mısın? Annen için? Söz veriyor musun?”

Romain *gerçekten* de yatılı okula gitmek istemiyordu, bu yüzden babasına elinden geleni yapacağına dair söz verdi.

Başlangıçta kolaydı. Pazartesi gelince, gecikmeden giyindi ve aşağı inmeden önce dişlerini fırçaladı. Gerçekten de lök gibi olmasına rağmen, mısır gevreğinin öyle olmasından şikâyet etmeden bütün kahvaltısını yedi. Bitirince kendisinin ve Jean’ın boş kâselerini lavaboya götürdü. Ona söylenen zamandan önce okula gitmek için evden çıktı ve okuldayken yerinden kalmadan sessizce oturdu. Öğretmenlerini dinlemedi –hiç dinlemezdi– ama annesi tabii ki bunu bilemezdi. Öğretmenler de öyle. Okuldan sonra oyalanmadan doğruca eve gitti ve içeri girer girmez okul formasını değiştirip elbise dolabına astı.

Ancak ardından, öğleden sonra, işler ters gitmeye başladı.

Babası ona kardeşi gibi uslu olmasını söylemişti, bu yüzden Romain onun ne yaptığını görmek için izliyordu, böylece onu

taklit edebilirdi. O zaman ikisi de numara yapıyor olacaktı ama annelerinin işi kolaylaşacaktı ve Romain berbat yatılı okul için uzaklara gitmek zorunda kalmayacaktı.

Annesi oturmuş TV'ye bakarken kapının ağzından izledi. Bir süre sonra, Jean oyuncak trenini yerde bıraktı ve kanepeye çıkıp annesinin yanına oturdu. Ona gülümseyen, bir kolunu sıkıca onun omuzlarına dolayan annesine sarıldı.

Onları izlemek Romain'in içini acıttı. Annesi *ona* hiç böyle sarılmamıştı. Daha önce bunun üzerinde durmamıştı ama bunu yapmasını istediğinin şimdi farkına varıyordu.

Bu yüzden gidip kanepeye çıktı ve annesinin diğer yanına oturup tıpatıp Jean'in yaptığı gibi gülümsedi.

Ama annesi onu ne kucakladı ne de sıkıca sarıldı. Bunun yerine ondan bakışlarını çevirip soğuk davrandı. Birkaç dakika sonra Romain'e gidip odanın karşı tarafındaki koltuğa tek başına oturmasını söyledi.

Romain neyi yanlış yaptığını bilmiyordu.

Kısa süre sonra akşam yemeği zamanı geldi. Tavuk yahni-si vardı, Romain'in en az sevdiği yemektir. Gölden alınmış çamurlu suya benziyordu ve tadının da öyle olduğunu biliyordu. Annesi hiçbir zaman güzel şeyler pişirmezdi. Tatlı ise kâsede çikolatalı mustu ama sadece tabaklarındakileri silip süpürürlerse yiyebilirlerdi. Romain çikolatalı musu sevmiyordu ve tabağındakilerin hepsini yerse midesinin rahatsızlanacağını biliyordu. Ancak babasının söyledikleri aklına geldi. Uslu olması gerekiyordu. Jean'in yaptıklarını yapması gerekiyordu.

Bu yüzden Jean ellerini çırpıp "En sevdiğim şey, anne!" dediğinde, Romain'de bir saniye sonra tıpatıp aynısını yaptı.

Annesi dönüp gözlerini ona dikti.

“Ne yapıyorsun Romi?” diye sordu. “Bu da neyin nesi? Neyin peşindesin?”

Romain, “Jean’i taklit ediyorum.” dedi çünkü doğrusu da buydu.

“Taklit... *Neden?*”

“Çünkü babam öyle söyledi.”

“*Baban* mı?” dedi annesi. “Çünkü *baban* öyle mi söyledi?”

Annesinin sesi sanki onunla dalga geçiyormuş gibi geliyordu.

Romain o an ne söylemesini gerektiğinden emin değildi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Yemeğin kalanında sessiz kaldı. Annesi de öyle. Tabagındakilerin hepsini yedi ama hiç mus kazanamadı. İyi de oldu çünkü zaten istemiyordu.

Sonrasında, annesi mutfakta tabakları yıkarken, Mikki ağlamaya başladı. O sadece bir bebektir, bu yüzden her zaman oturma odasındaki bebek karyolasındaydı. Şu anda da Jean ve Romain onun sesi yüzünden TV’yi duyamıyordu.

Jean mutfağa gidip annesinden TV’nin sesini açmasını istedi ama annesi ona hayır dedi ve bunun yerine bebek olan kardeşini susturmasını istedi. Jean bebek karyolasına geri döndü ve Mikki’nin elini tutup komik surat taklitleri yaptı ama Mikki susmadı. Aksine sesini daha da yükseltti.

Bu yüzden Romain onun yerine bunu yapmayı denerdi.

Defalarca annesinin Mikki’yi susturmasını görmüştü. Ne zaman ağlasa, kadın onu karyolasından çıkarıp kollarının arasına alıyor, kucağında sallayarak bir ileri bir geri yürüyordu ve sürekli “Şşıışt.” diyordu.

Mikki Romain'ın olduğunu sandığından daha ağırdı ve kolları neredeyse hemencecik yoruldu ama babasına verdiği sözü hatırlayınca yine de yaptı ve işe yaradı!

Birkaç dakika sonra, Mikki ağlamayı bıraktı. Uyumuş gibi görünüyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, Romain nazikçe onu yeniden karyolasına koydu ve üzerine bir battaniye örttü.

Ama bir süre sonra annesi odaya döndüğünde, *hiç de* mutlu değildi.

Mikki'ye bakıp başını olamaz anlamında sallamaya ve durmadan "Hayır." demeye başladı. Ardından onu kucağına aldığı anda çığlıklar atıp ağlamaya başladı ve sonrasında da kollarında Mikki'yle dizlerinin üzerine yere çöküp Romain'e bağırdı.

"Bu sefer ne yaptın, seni şeytani küçük pislik? Ah, Tanrım. Dışarıda senin hakkında suçluluk duyduğumu düşününce! Ah, Tanrım. Hayır. Lütfen, hayır. Sen ne yaptın..."

Babasına telefon edilip hemen eve dönmesi istendi. Mikki için ambulansla doktorlar geldi ve kapı komşuları Bayan Laurier Jean ve Romain'i alıp kendi evine götürdü. Bir hafta sonra Romain her hâlükârda yatılı okula gönderildi ve yol boyunca arabada babası onunla hiç konuşmadı.

Buna rağmen Romain sözünü tutmuştu.

Elinden geleni *yapmaya* çalışmıştı.

Romain'in bütün istediği uslu küçük bir çocuk olmaktı.

Sadece bunu nasıl yapacağını anlayamamıştı.

Adam

Dairemizin dışında biri olduğunda daima bunu bilirdim çünkü bina bunu bir şekilde belli ederdi. Koridorun sonundaki yangın çıkış kapısı her açıldığında -evimizin kapısı dışarı doğru çekilir- ahşabın ahşaba değmesiyle yüksek bir *gıcırtı* sesi çıkarırdı. Bir çeşit emme olayıydı. Salı akşamı o sesi duyduğumda nefesimi tutup bir anahtarın kapı kilidinde dönmesini ya da komşularımdan birinin zilin çalmasını bekledim. Sadece koridorda öfkeyle fısıldayan bir çift ses vardı.

Sessizce kapıya gidip göz deliğinden baktım. Diğer tarafta Moorsey ve Rose vardı.

Kulağımı kapıya dayamak için başımı çevirdim. Kulak verdim.

Moorsey, “Ona söylemek zorundasın.” diyordu. “Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun.”

“Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim.”

“Ama yapmalısın.”

“Sarah benim en iyi arkadaşım.”

“Adam da benim.”

“O hâlde ona sen söyle.”

“Belki söylerim.”

“Belki de sözümünden caymalıyım.”

“Rose, lütfen.”

“Üzgünüm. Ben sadece burada ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmamız gerekiyor?”

Konuşma durdu. Gözümü kapıdaki göz deliğine yeniden dayayınca kucaklaştıklarını gördüm. Birbirlerinden ayrılınca Moorsey Rose’u yanağından öptü ve ardından zili çalmak için uzandı.

Daha o zili çalarken kapıyı açtım.

“Dışarıdan sesler duyduğumu sandım.” dedim.

Başka bir şey söylemeden dönüp arkamda manidar bakışmaları hissederek mutfağa girdim. Koridorun parke zemininden gelen ayak sesleri beni izledi. Birisi kapıyı kapatıp sürgüsünü kapattı.

Mutfak masasının başına geçip oturdum. Moorsey sağıma, Rose da onun yanına oturdu.

Rose’a baktım. Herkes hep Sarah’la ikisinin kardeş olabilecek kadar birbirlerine benzediklerini söylerdi. Mavi gözler; ışıktaki sarışın gösteren kahverengi saçlar; küçük, dolgun dudaklı ağızlar. Ancak o akşam mutfakta otururken, Sarah etrafta yokken, Rose’da bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu.

“Nerede olduğunu bilmiyorum Adam.” dedi. “Eğer o otelde değilse... Bilmiyorum. Gerçekten. Bilmiyorum.”

“Ama nerede olduğu hakkında benden daha fazlasını biliyorsun.”

“Ben hiçbir şey *bilmiyorum*. Tam olarak bilmiyorum.”

“Kiminle beraber olduğunu biliyorsun.”

Rose yardım etsin diye Moorsey’e baktı.

Moorsey bana, “Neler oluyor Ad?” diye sordu. “Ne oldu?”

Ona Sarah’ın telefonuna ulaşamadığımdan, Jack ve Maureen’in de ondan haber alamadığından, otelde tek gecelik kalışından ve önceden ayırttığı orta sıradaki koltuktan bahsettim.

“Otel konferans düzenleme imkânları bile olmadığını söylüyor.” dedim “Ve Maureen’le Jack Anna Buckley’i aradığında...”

Rose’un başı birden bana döndü.

“Onu *işten* mi aradılar?”

“Ah, bundan çok daha beter. Tamamen korku içindeler. Eğer ondan yakın zamanda haber alamazlarsa muhtemelen uluslararası kayıp kişi operasyonu başlatmaları için Interpol’ü arayacaklar.”

Rose’un yüzünün rengi, yanaklarındaki pembe allık mavimsi beyaz teninin üzerinde halka şeklinde belirginleşecek kadar soldu.

“Ama neden?”

“Çünkü kızlarının başına korkunç bir şey geldiğini düşünüyorlar.” Sesimin yükseldiğini fark ettim. “Öyle mi Rose? Korkunç bir şey mi oldu?”

“Böyle olmaması gerekiyordu.”

“*Neyin* böyle olmaması gerekiyor?”

* Uluslararası polis işbirliğini sağlamak amacıyla 1923 yılında kurulan uluslararası polis teşkilatı. Merkezi Fransa’nın Lyon kentinde olan teşkilata 190 ülke üyedir. (Ç.N.)

“Sana söyleyemem.” Rose’un gözleri yaşlarla buğulandı. “Ben *Sarah’ın* arkadaşıyım.”

Moorsey’e dönüp “Ve ben de senin benim en iyi arkadaşım olduğumu sanıyordum.” dedim.

O da Rose’a dönüp “Ona söylemek zorundasın.” dedi. “Bu senin değil, Sarah’ın hatası. Seni bu durumda bırakmamalıydı. Sadece ona ne biliyorsan anlat ve geri döndüğünde kırılıp dökülenleri toparlama işini ona bırak.”

“Ama *yapamam*.”

Moorsey, “Sence o annesiyle babasının bu şekilde endişelenmesini ister miydi?” dedi. “Şimdi iki muhtemel yol var. Hangisini tercih ediyorsun?” Kolunu Rose’un omuzuna koyup onu kendine çekti. Kulağına fısıldadı. “Şimdi ona ne bildiğini anlat güzelim. Başka bir şey yapamazsın.”

Birlikte olduklarından beri pek fazla onlarla takılmamıştım. Ona *güzelim* mi diyordu? Sarah’a hiç böyle seslenmediğim için içimde bir pişmanlık sancısı hissettim. Bu olaydan sonra, ona ne diye seslenecektim?

Bu olay *neydi*?

“Tamam.” dedi Rose. Kadın burnunu çekip gözlerini sildi. Moorsey’nin kolunun altından sıyrıldı, doğrulup oturdu ve bana baktı. “Sarah Barselona’da ama iş için değil. Sadece şey...” Duraksadı. “Bu üstünü örtmek için uydurduğu bir hikâye.”

Örtmek için uydurduğu hikâye.

O an her şeyin değişmek üzere olduğunu anladım.

“Adam.” dedi Rose. “Bu incitici olabilir.”

Yeniden konuşmadan önce durakladı, bu kısa zaman hiç bitmeyecekmiş gibi geldi, şu an düşününce o anın öncesine

dönmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Şimdi baktığımda, cehalet mutluluk gibi geliyor. Öte yandan o an için bunu bilmesem de bu duraklama önceki hayatımın sonuna, sonraki berbat hayatımın başlangıcına damgasını vuracaktı. Mevcut hâliyle bu kısa sessizlik anı hayatımı paramparça edip paçavraya döndürene kadar hâlâ içimde bir umut vardı.

Rose “Sarah başka biriyle görüşüyor.” dedi.

Sanırım bir an için kalbim cidden durdu.

“Adamı pek faza tanımıyorum.” diye sözlerini sürdürdü, ağzındaki baklayı çıkardığı için artık daha hızlı konuşuyordu. “Amerikalı ve evli olduğunu biliyorum. Ya da evliydi, hangisinin doğru olduğuna emin değilim. Onunla iş vesilesiyle tanıştı. Sanırım, Dublin’de yaşıyor. Adını bilmiyorum. Ona sadece Amerikalı diyordu.”

Kalbim yeniden atmaya başladı ve atışları giderek hızlanıyordu.

Daha güçlü.

Daha yüksek sesle.

Gürültüsü kulaklarımı sağır ediyordu. Moorsey ve Rose kalp atışlarımın sesini duyamıyor muydu?

“Birbirlerine mesaj atmaya başladılar.” dedi Rose. “E-posta attılar, bunun gibi şeyler. Bu belki iki ya da üç ay önceydi. Başlangıçta masumdu. Birkaç sefer kahve içmek için buluştular, ardından... Şey, bütün detayları bilmiyorum. Bu konuda bana açılmak konusunda kendini pek de iyi hissetmiyordu. Ama cidden Adam, daha ne kadar beklemesini umuyordun?”

“Neyi beklemesini?” diye sormak istedim ama konuşabileceğime emin değildim.

“Seni incitmek istemedi.” diye Rose sözlerini sürdürdü, “Seni terk edip tek başına bunu atlatmanı istemedi. Seni çok önemsiyor Adam. Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin. Ona eğer eskisi gibi hissetmiyorsa, ayrılması gerektiğini söyledim. Eğer ikiniz arkadaştan öte bir şey hissetmiyorsanız, o hâlde ayrılmalısınız. Ama ne dedi biliyor musun? Bunu sana yapamayacağını söyledi. Bunu düşünmek bile içini parçalıyormuş gibi görünüyordu. Ancak o sırada senin senaryon satıldı...” Lafına devam etmeden önce, Rose iskemlesinde kıpırdanıp Moorsey’e baktı, “Kendi parana sahip olacaktın. Kendini geçindirebilecektin. Kariyerin yükselişe geçecekti. Sarah’ın... Senin için endişelenmesine gerek yoktu. Fakat hâlâ biraz beklemesi gerekiyordu ve bana kalırsa... Sarah daha fazla bekleyemedi, tamam mı? Yeterince beklemişti. Adam iş için Barselona’ya gitmek zorundaydı ve Sarah’tan onunla gelmesini istedi. O da geleceğini söyledi. Bu onun *kendi* hayatında bir değişiklik yapmayı düşünmeye başladığı andı. Sana bir konferansa gittiğini, iş yerini de arayıp hasta olduğunu söyleyecekti. Jack ve Maureen’e bir şey demeyecekti çünkü onlar sorular sorardı ve zaten hafta boyu onlarla nadiren görüşüyordu. Sadece birkaç günlüğüne gidecekti. Onunla telefonda konuşabilirlerdi ve burada olmadığından bile haberleri olmayabilirdi. O...” Rose dudağını ısırırdı. “Mecbur olduğundan daha fazla yalan söylemek zorunda kalmak istemedi.”

Sonunda, “Dur!” demeyi başardım. “Konuşmayı kes.”

Geçen birkaç hafta yaşadığım sahneler kısa görüntüler hâlinde bir sinema şeridi gibi aklımdan geçiyor, tamamen yanlış geliyor ve bana kendimi garip hissettiriyordu. Sarah ve ben on yıldır beraberdik, son sekiz yıl birlikte yaşamıştık. Neredeyse

görüşmediğimiz tek zaman onun işte olduğu anlardı ve ben böyle bir şey olduğuna hatta *olabileceğine* dair bile, en ufak bir şey sezmemiştim.

Onun hakkında, hayatı hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ben farkına varmadan böyle bir şey nasıl olmuştu? Ne zaman olmuştu? Ben mi o kadar aptaldım yoksa o mu bu işte çok iyiydi?

Sarah'ın yeni kesilmiş kısa saçlarıyla çevrelenen yüzü, gözümün önündeydi.

Seni asla terk etmeyeceğim.

Rose Moorsey'e "Gerçi bir konuda yanılıyorsun." dedi. "Bu Sarah'ın hatası değil." Bana baktı. "Adam, senin iyi bir adam olduğunu düşündüğümü biliyorsun. İyi bir adam. Herkes öyle düşünüyor. Fakat son on yıldır ne *halt* ediyordun? Hayallerinin peşinden koşuyordun, evet, biliyoruz. Ancak Sarah'ın kesesinden. Üstelik sadece parasal olarak demek istemiyorum. Ya *onun* hayalleri? Hiç bunları düşündün mü? Ona bunları sordun mu? Hiç onun da hayalleri olabileceğini düşündün mü? Senin bu hâlini hiçbir zaman anlamadım.

Daima hayalleri olan tek kişinin kendin olduğunu ve herkesin bunu memnuniyetle kabullendiğini sanıyormuşsun gibi görünüyordu."

"Rose." dedi Moorsey. "Dur."

Masadan kalkıp mutfak lavabosuna gittim ve durup lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktım. Yukarıdan şehri gören, en fazla iki apartman katı yüksekliğindeki bir tepenin üstünde, üçüncü kattaydık. Çatılar ve binaların yükseltileri tatlı

bir şekilde dalgalanan tepeler hâlinde önümdeydi, nehrin diğer yanındaki keskin bir şekilde yükselen vadiye kadar uzanıyordu. Sarah'la acaba kaç gece minik balkonumuzda bir battaniyenin altında birbirimize sarılarak aynı manzarayı seyredip gelecek ve *hayallerimiz* hakkında konuşmuştuk?

Çok, pek çok gece...

Ama bunu *en son* ne zaman yapmıştık?

Bir anlaşmamız vardı. Sarah bu son birkaç yıldır bana destek çıkmıştı ve bundan sonra, karşılık olarak, sonsuza dek ona ben bakacaktım. Senaryo satışının ilk aşama ödemesi iki hafta içinde banka hesabımda olacaktı ve almayı planladığım ilk şey bir yüzüktü.

Ve Sarah bunu biliyordu. Değil mi?

Bu konuda hiçbir fikri olmayan kişi Rose'du. Sarah'ı olsa olsa haftada bir kez *görüyordu*. Onunla ben yaşıyordum. *Benim* kollarımda uyuyordu. Bir hayatı paylaşan *bizdik*.

Bu bir şekilde korkunç bir yanlış anlama olmalıydı. Tek yapmamız gereken Sarah'a telefonla ulaşmaktı. O her şeyi açıklığa kavuştururdu.

Arkamı dönmeden, "Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordum.

"Pazar sabahı." dedi Rose. "Ona bir mesaj yolladım ve o da cevap verdi. Havaalanındaydı."

Sarah'ın terminal kapılarından girişini görmüştüm. Bana hoşça kal diye el sallıyordu. *O adamaysa* merhaba öpücüğü veriyordu.

Tezgâhın kenarını sıkıca kavradım.

Hayır.

“O zamandan beri onu aramaya çalıştın mı?”

“Sen bana mesaj attıktan sonra birkaç sefer aramaya çalıştım.” dedi Rose, “Ama doğrudan sesli mesaja düştü. Fakat o sırada Moorsey Sarah’ın ona yeniden yazma işiyle uğraştığından seni rahatsız etmeyeceğini söylediğinden bahsetti. Sanırım telefon muhtemelen kapalıydı. Sanırım kendisi kapatmıştı. Kasten. Ona mükemmel bir bahane verdin.”

“Maureen ve Jack’e ne diyeceğim?”

“Malum olduğu üzere onlara bunların hiçbirisinden bahsedemeyiz, bu yüzden aklıma şu geldi: onları arayıp Sarah’dan haber aldığımı, telefonunun falan bozulduğunu, onları endişelendirdiği için üzgün olduğunu ve dönünce onlarla konuşacağını söylesem nasıl olur? Onu salı günü havaalanında yakalayıp neden böyle yaptığımızı açıklayabilirsin. Hâlâ onunla orada buluşmayı planlıyorsun değil mi? Buna mecbursun. Ayrıca bunu sana benim söylediğimi ona söyleyemezsin. Bunda ciddiyim Adam. O benim en iyi arkadaşım.”

Ardından bir sessizlik oldu.

Arkama döndüğümde, Rose ve Moorsey masanın üstünde el ele tutuşmuş hâlde birbirlerine bakıyordu.

Daima sanki bir hayali olan tek kişi senmişsin gibiydin.

Ama benim hayalim Sarah’dı. O olmaksızın geri kalan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bunların hepsi onun için, *bizim* içindi. Bunu biliyordu. Bildiğini biliyordum.

Ancak bunu *istemeyi* bırakmış mıydı?

Başka bir düşünce aklıma geldi: Sarah, benim Sarah’ım, bir otel yatağında çıplak, yüzü olmayan bir adam onun üstünde, onun tenine dokunurken...”

Gözlerimi kapattım ama bu hayal kaybolup gitmedi.
Kusmadan önce tam zamanında lavaboya döndüm.

Salı öğle vakti yağmura gebe koyu gri bulutlar şehrin tepesinde duruyor, her an sağanak şeklinde bastırmakla tehdit ediyordu. Arabayı havaalanının çok katlı otoparkına bırakıp kapalı yürüyüş yolundan terminale girdim. İçeride, ayakkabıların çıkardığı topuk ve sert zemine sürten tekerlek sesiyle kauçuk tabanlı ayakkabıların linolyum zemindeki gıcırıltılarına, ne olduğu anlaşılmaz yolcu varışı anonsları ve uzaktaki restoranların gürültüsü karışıyordu.

Durup incelediğim, ana kapıların hemen iç tarafındaki tavana asılı ekranların bulunduğu panoda, Sarah'ın eve dönüş uçuşuna ait bilgiler kaybolup tekrar belirerek tahmini 13.15' ten, iniş 13.05 olarak değişti.

Burada.

Bunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Kestirmeden kahve satılan bir büfeye gittim. Önceki gün Rose'un söyledikleri yüzünden durmadan bölünen rahatsız bir uykuyla işkence gibi geçen ikinci gecenin ardından kendime gelmek için kafeine ihtiyacım vardı. Bu konuda ne yapacağımı, buna inanıp inanmayacağımı bilemiyordum. Şafak sökmeden az önce yapabileceğim tek şeyin Sarah'ı görmeyi beklemek, bekleyip bana olanları kendisinin anlatması için ona bir şans vermek olduğuna karar verdim. Belki de henüz her şey yitip gitmemiş ya da belki de çok uzun zaman önce bitmişti. Şu an bunu bilmiyordum.

Kahvemi alıp varış kapılarına, uçakların yanaştığı alandaki yolcularla yerde onları bekleyen kişiler arasındaki son bariyere

bakan koltukların ilk sırasındaki boş bir yere yöneldim. Oturup telefonumu çıkardım ve o sabah bilmem kaçınıcı kezdir Sarah'ın numarasını çevirdim.

Doğrudan sesli mesaja düştü. *Yine*. Mesaj bırakmadım. *Yine*. Ne zaman telefonunu açacaktı?

Ekranı kapatamadan gelen bir çağrıyla telefon titredi: Jack. Daha telefonu kulağıma götürmeden konuşmaya başlamıştı.

“Orada mı? Yanında mı? Maureen internetten uçağının indiğini görmüş.”

Rose'un, Sarah'ın bizimle irtibata geçip kaybolan ya da bozulan telefon hakkında bilgilendirdiğine dair Maureen ve Jack'a yalan söyleme planına karşı çıkmıştım. İçimde hâlâ bu olanlar için masum bir sebep bulunduğu ve Rose'un aşırı çalışan bir hayal gücü olduğuna dair içimde hâlâ bir umut olsa da bu gereksiz bir kötülük ve bana yalan söyleyen biri için aşırı bir iyilik gibi gelmişti. Bunun yerine Sarah'ın annesiyle babasına en muhtemel görünen, en basit açıklamayı yapmış –Sarah'ın telefonunda bir sorun vardı.– ve onları salı öğle vaktine kadar yerimizde oturup uçaktan inmesini beklemeye ikna etmişim.

Şu anda olması gereken şeye.

“Az önce indi.” dedim. “Henüz çıkmadı.”

“Onunla buluşur buluşmaz bizi arattıracak mısın?”

“Buluştüğüm an, yapacağım.”

Bana teşekkür edip telefonu kapattı.

Söylediğimde ciddiydim. Şu anda benim için bütün bu olanlardaki en inanılmaz şey Sarah'ın annesiyle babasına davranış şekliydi. Onunla temas kuramayınca endişeleneceklerini

anlayamamış mıydı? Neden onlarla irtibat kurmamıştı? Bu çok bencilceydi.

Gerçi eğer Rose'un bana söylediklerine inanırsam, bizim için de öyleydi.

Kahve boş midemi haşat etti. Kahvenin yarısını en yakın çöp kutusuna boşalttım ve gidip varış kapısının önündeki parklıkta durdum.

Birkaç dakika sonra yolcular gelmeye başladı.

İkisi de aynı uçakta mıydı? Sarah dönüşte pencere tarafında bir koltuk almıştı ama belki de bunun tek sebebi birlikte iki koltuk ayırtamamış olmaları ya da yer değiştirip bu defa *adamın* orta koltuğu ayırtmış olmasıydı. Onu tanıyacak mıy-dım? O beni tanıyacak mıydı? Sarah onu bekliyor olacağını biliyordu; çıkıp el ele gelmeyeceklerdi. Birbirlerine yabancı gibi davranacaklardı ama böyle davranmakta muhtemelen zorlanacaklardı. Kız arkadaşımın yatan diğer erkeğin hangi yolcu olduğu hakkında bir ipucu arayarak, yüzleri ve vücut dillerini inceledim.

İlk çıkıp gelen başlıca adaydı: çekici bir adamdı, belki benden beş yaş büyüktü, omuzuna asılı şişkin bir dizüstü bilgisayar çantasıyla küçük bir tekerlekli bavul çekiyordu. Yanımdan geçerken, bagaj etiketindeki havaalanı kodunu gördüm: BCN. Sarah'ın uçağı. Birini arıyormuş gibi gözleri etrafa bakındı ve hızla hareket etti.

Bu o olabilir.

Fakat ardından elinde *G.D. Yatırım* yazan bir tabela tutan birini gördü ve el sallayarak yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ben ne yapıyordum?

Sarah beni aldatmıyordu. Asla yapmazdı. Beni seviyordu.

Seni terk etmeyeceğim.

Yolcuların geri kalanı muhtemelen diğer tarafta, bindikleri aynı sırada boşalmaya başladı. Önce birinci sınıf, iyi giyimli ve rahat olanlar. Sadece küçük bagajları vardı çünkü nasıl seyahat edileceğini biliyorlardı ve kiralık şoförler dışında buluşacakları kimse yoktu. Sonra, çocuk arabaları ve çocuklarından daha fazla sayıda çantaları olan, yirmi dört saat birlikte geçirdikleri bir haftanın ardından cinnetin eşiğine gelmiş bezgin genç ebeveynler. Peşinden, ayak takımı. Güneşten yanmış, (çoğunlukla) gülümseyen, ellerinde uçakta verilen dergiler, tablet bilgisayarlar, aldıkları gümrükten muaf şeyleri taşıdıkları şeffaf, damgalı poşetler bulunan yolcular; tatilden dönenler ve düşük ücret fırsatçıları. Son olarak mürettebat. Hepsi de yeşil Lingus Havayolları formaları giymiş, üstünlük havasındaki dört erkek ve üç kadın. Erkekler bembeyaz dişlerini gösteriyor ve kadınlar haşin kırmızı rujların farklı tonlarını sergiliyordu.

Yolcuların hiçbirisi bende özel bir ilgi uyandırmadı ya da garip davranıyor gibi görünmedi ve aralarında Sarah yoktu.

Kurşungeçirmez yelek giymiş havaalanı görevlileri ve kayıp ya da geç gelen bagajlar için orada bulunan bir adama avazı çıktığı kadar bağırın, elinde hiç bagajı olmayan bir kadın dışında kapılardan kimsenin çıkmadığı bir on dakika daha bekledim.

Sonra bir on beş dakika daha bekledim.

Sarah'ı buzlu camın diğer yanında, az önce yeniden açtığı telefonuna inanmayarak, gözyaşlarına boğulmuş hâlde yağmur gibi yağmış mesajlarına, e-postalarına, cevapsız çağrılara bakarken hayal ettim. Sessizliğiyle istemeden sebep olduğu acı

yüzünden yıkılmış, benim ne düşündüğümü merak edip dileyeceği özre başlayacağı kelimeleri bulmaya çalışırken...

Ya da yalanlarıyla birlikte neden kaçıp gitmediğine şaşkın bir hâlde.

Yapma.

Sanki fiziksel olarak bu düşüncüyü kafamdan atıyormuş gibi başımı silkeledim.

Yapmazdı. Hakkında konuştuğumuz kişi Sarah'tı. Benim Sarah'ım.

Yeniden telefonunu aramayı denedim. Doğrudan sesli mesaja düştü. Öte yandan, Maureen ve Jack'le konuşuyor olabilirdi...

WhatsApp'ı açtım. Hâlâ sadece bir tik vardı.

Kendimden utanmaya başladım. Uzun süreden beri aynı yerde dikiliyordum ve durmadan telefonuma bakmıştım. Eğer bu noktaya yerleştirilmiş bir güvenlik kamerası olsaydı, izleyenler her kimse hiç kuşkusuz şu ana kadar beni potansiyel bir şüpheli olarak yakalardı.

Daha ne kadar beklemeliydim?

Cork havaalanı küçüktü. Evet, Celtic Kapları zamanının mimarisi etkileyiciydi ama daha fazla kapısı, kaliteli yapıları olan eski hava alanlarında bulunmuştum. Her yıl seyahat edenlerin sayısını ilan ettiklerinde bütün yolcuları nasıl olup da sekiz kapıdan geçirdiklerini merak ederdim. Burada, sonu gelmeyen koridorlar, yeteri kadar zaman önce uçağa biniş kapısında

* İrlanda ekonomisinde 1990'ların ortasından 2000'lerin ortasına kadar süren dönem. Bu süreçte doğrudan yabancı yatırımla İrlanda ekonomisinde meydana gelen ani büyüme nedeniyle döneme bu ad verilmiştir. (Ç.N.)

olmanıza dair uyarılar yoktu, binanın hiçbir yerinde yürüyen zemine ihtiyaç duyulmuyordu. Eğer pasaport kontrolünden geçmeyi kıvırırsanız ve sadece küçük el bagajınız varsa, pistten taksi sırasına yürümek beş dakikanızı alırdı.

Peki neredeydi?

Daha en başından Sarah'ın uçakta olup olmadığını bana söyleyebilecek birini aramaya başladım. Yanımdan orta yaşlı, dikkat çeken bir yelek giymiş, boynunda kimlik kartı asılı bir adam geçince ona doğru ilerleyip "Affedersiniz." dedim. Ona Barselona uçağıyla gelmesi gereken birini beklediğimi ama ortalıkta olmadığını açıkladım. Konuşabileceğim başka biri var mıydı?

Belinden bir kısa mesafe telsizi çıkardı ve sert bir şekilde meslek diliyle konuştu, ardından karşılık olarak gelen viyaklama şeklindeki cevabı tercüme etti: Barselona uçuşundaki bütün yolcular çıkmıştı. Göçmenlik ve gümrük işlerini tamamlamış, temizlik personeli çoktan uçağı terk etmişti.

"Doğru uçuş olduğuna emin misin evlat?" Omuzlarını silketti. "Belki de kaçırmıştır." Yürüyerek uzaklaştı.

Telefonum çaldı, gizli bir numaraydı.

İşte başlıyoruz.

"Alo?"

"Hey dostum, benim Dan. Goldberg. New York'tan. Müsait misin?"

İrkildim. Dan senaryo satışına aracılık eden, aynı zamanda muhtemelen yeniden yazılmış hâlinin nerede olduğunu merak eden ajanstı. Stüdyoya göndermeden önce görmek istiyordu ve stüdyo senaryoyu on günlük zaman içinde bekliyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Dan, şu an için değilim."

“Kontrol etmek istedim. Bilirsin, senden ses çıkmadığı için.”
Bir duraksama oldu. “Hem de hiç.”

“Biliyorum, sadece...”

“Bu senin ilk seferin. *Zamanında* göndermen bir zaruret.”

“Göndereceğim.”

“Önce bana gösterecek misin?”

“Evet.”

“Doğrudan onlara göndermeyecek misin?”

“Hayır.”

“Ne zaman göreceğim?”

“Yakında. Dan, üzgünüm ama bir çeşit, ah, şu an bir çeşit aile meselesinin ortasıdayım.”

“Gerçekten mi? Kahretsin. Hey şey yolunda mı?”

“Her şeyin yoluna gireceğinden eminim ama şu an konuşamam.”

“Yapabileceğim bir şey...”

Telefonu yüzüne kapattım.

Ardından yaptığım şeye inanamıyormuşçasına, şaşırarak telefonuma baktım. Onun gibi birinin beni aramaya başlaması için on yıldır bekliyordum ve şimdi telefonu onun yüzüne kapatıyordum. Ne yaptığımı sanıyordum?

O sırada telefonum bir kez daha Jack’in numarasıyla çaldı. Bir kez daha mevcut durumda Dan’ın yeni ve beni baskı altına alan sorunlar listemde ikinci sırada olduğunu hatırladım. Sarah’la konuşur konuşmaz, neler döndüğünü öğrenir öğrenmez onu arayacaktım.

Bunun ardından bir on dakika daha bekledim. Arabama dönerken bir kez daha Sarah’ın telefonunu aramayı denedim.

Telefonum çalar ve dönmek için bir bahanem olur ümidiyle arabaya yaklaştıkça yavaşlıyordum.

Çalmadı.

Boş bir yolcu koltuğu ve yeni bir arkadaşla, aklımda takılmış bozuk plak gibi kendini durmadan tekrar eden bir soruyla eve geri döndüm.

Nerede bu? Nerede bu? Nerede bu?

Jack havaalanından daireme gidene kadarki on dakikalık yolda beni üç kere daha aradı.

Cevap vermedim. Ona ne söyleyeceğimi, bundan sonra ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Arabayı apartmanın önünde gördüğüm ilk boşluğa çektim, motoru kapatıp Rose'u aradım.

Cevap verir vermez "Uçakta değildi." dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Uçakta değildi*, demek istiyorum. Eve gelmedi. Henüz gelmedi." Hatta uzun bir sessizlik oldu. "Rose? Orada mısın?"

"Evet, ben... Hiç bilmiyorum, Adam. Belki de kaçırmıştır. Bugün Barselona'dan başka uçuş var mı?"

"Bilmiyorum."

"Kontrol edeceğim. Şu an neredesin?"

"Az önce eve geldim. Dinle. Şu... Şu söylediğin şey. Sarah ve Amerikalı adam hakkında."

"Evet?"

"Hiç olma olasılığı..."

"Ne?"

“Bundan ne kadar eminsin? Yalan söylemiş falan olabilir mi? Uydurmuş? Ya da belki sadece arkadaştırlar ve sen yanlış anlamışsındır. Seninle bu konu hakkında pek konuşmadığını söylemiştin...”

“Adam...” Uzunca içini çekti. “Üzgünüm, gerçekten öyleyim, sana söyleyiş tarzım ve bazı söylediğim şeyler için özür dilerim ama birisiyle *görüşüyor*. İş vesilesiyle tanıştı ve onunla birlikte Barselona’ya gitti. Bütün bildiğim bu. Fakat bugün geri *dönüyordu*. Kesinlikle dönüyordu. Şeye hazırlanıyor...” Yeniden iç çekti. “Senden ayrılmaya. Tanrım, üzgünüm. Bunu duymak senin için çok kötü olmalı. Kendimi berbat hissediyorum. Gerçekten. Her neyse, başka nerede...”

Telefonu kulağımdan çektim ve konuşmayı kapatmak için ekrandaki sanal kırmızı butona bastım. Artık daha fazlasını dinleyemedim.

Sarah’ı son kucakladığım, öptüğüm ya da dokunduğum anın çoktan mazide kaldığının farkına varırken göğsüm sıkıştı. Bir daha asla bunu yapamayacaktım.

İşte bütün geleceğimin sona erdiği an buydu, kapalı bir telefon, bir internet bankası parolası ve kaçırılan bir uçuş tarafından hayatım yerle bir olmuştu.

Sarah, sen ne yaptın?

Ben sana ne yaptım?

Onun için yanıp tutuşuyordum. Ona sarılmak istiyordum. Öpmek. Dokunmak. Arabada yanımdaki koltukta oturmasını, kırmızı ışıktaki uzanıp dizini sıkmayı. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. O uzaklardayken onunla paylaşmak istediğim küçük şeylerin, biriktirdiğim fıkraların, gözlemlerin, şakaların listesi

şimdiden uzamıştı ve bunların hepsini uzun süre aklımda tutamayacaktım.

Onu özlemiştim. Onu gerçekten özlemiştim. Geçen dört gündür onu özlemiştim. Bu duyguyu pek önemsememiştim çünkü geçici bir durumdu, son bulacaktı. Sözüm ona, bugün. Görünüşe göre sonu yoktu.

Rose'un söylediği doğruysa Sarah'ım sonsuza dek gitmiş olabilir. Artık her akşam, her hafta sonu, her doğum günü, her on beş günlük tatil ve özel etkinlik, boş, soğuk ve karanlık bir şekilde önümde uzanıyordu. Yalnızlığın boğucu derinliği. Sonsuz bir uçurum.

Sarah'la o kadar uzun zamandır beraberdik ki onsuz yaşamının nasıl bir his olduğunu zorlukla hatırlayabiliyordum. Bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Denemek zorunda kalmak istemiyordum.

Öte yandan o ve yüzü olmayan o adam, bir otel odasında birlikteydi.

Elimde duran telefonum çaldı. Jack, yeniden arıyordu. Sesize alıp cebime soktum ve arabadan çıktım.

Bizim bloğun kapısındaki minik klavyeye giriş şifresini yazıp başarılı giriş yapıldığını gösteren elektronik tık sesini bekledim. İterek kapıyı açıp lobideki loş ışıktaki gözlerimi kırıştırdım ve bir saniye sonra bizim dairenin gözünde bir şey olduğunu fark ettim.

Posta kutularımızda kilit yoktu, sadece lobide açık raflar vardı. Her bir daire için bir tane. İnce beyaz fatura ya da Amazon logolarıyla kaplı kalın kahverengi bir paket dışında nadiren bir şeyler gelirdi. Bu yüzden bekleyen, yalıtımlı ambalajlı bir paket birden dikkatimi çekmişti.

En son ne zaman postayı kontrol etmiştim?

Hatırlayamadım. Belki pazartesi, Cork Üniversitesi'ndeki konuşmadan döndüğümde. O da baktıysam.

Paketi çekip çıkarttım ve elimde çevirdim.

Fransız pulları. İki gün önce, Nice, Fransa'da damgalanmıştı. 12 Ağustos Salı. Üzerinde takip numarası ve *priorité* yazan bir etiket vardı. Tanımadığım bir el yazısıyla bana adreslenmişti.

Paketin kendisi ince karton kapaklı bir kitap boyutundaydı ama kâğıdın içinde daha küçük bir şey olduğunu hissedebiliyordum. İnce, sert, serbestçe paketin içinde gezinen bir şey.

Zarf kapağında açma yeri vardı. Yırtıp açtım ve içine bakabilmek için paketin bir yanını kendime doğru çektim.

Ve şarap rengi AB pasaportunun kapağını gördüm.

Yavaşça, sadece parmak uçlarımı kullanarak zarftan çıkarttım. Pasaportun ön tarafında bir arp vardı ve bunun üstünde *pás* yazıyordu. İrlanda pasaportuydu. Çevirip fotoğraf sayfasını açtım.

Resim önümde titreyordu çünkü farkına vardığım üzere, ellerim titriyordu.

Pasaportu iki elimle tutmak için bıraktığım zarf yaprak gibi salınarak yere düştü.

Sağ elimde, Sarah'ın yüzü.

Sol elimde, onun el yazısıyla bir not.

Not kâğıdına benzeyen ama üst kısmında bir çeşit mavi logo bulunan, beyaz, kare şeklinde yapışkan bir nottu. Merkezinde iki küçük dalgalı çizgi vardı.

* Fr. "öncelikli, ivedi" demek. Posta için gönderildiğinde APS (Acil Posta Servisi) anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

O sırada bunu fark etmedim. Geldiğim şu noktada, o logoyu daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Bunun altında, el yazısıyla üç kelime vardı.

Şey, iki kelime ve bir baş harf.

BEN ÜZGÜNÜM – S.

Gözlerimi dikip kuşkuyla baktım.

Ardından *dizlerinin bağı çözülmek* ne demekmiş öğrendim.

Bölüm İki

DENİZDE KAYIP

Corinne

Kamara görevlilerinin vardiya öncesi toplantısı her sabah yedi buçukta personel barında yapılıyordu.

Elli ya da daha fazla kabin görevlisi toplanmıştı, hepsi de üniformalıydı. (Kadınlarda lacivert beyaz elbise ve beyaz külotlu çorap, erkeklerde lacivert pantolon ile beyaz tişört ve hepsinin ayağında yumuşak tabanlı beyaz ayakkabılar vardı.) Hep bir ağızdan çeşitli dillerde konuşuyor, hepsi de temelde farklı şekillerde aynı şeyi, bugün içlerinden çalışmak gelmediğini söylüyorlardı. Birkaç bin yolcunun bu öğleden sonra yola çıkacak *yeni* birkaç bin yolcuya yer açmak için gemiden ayrıldığı, yolcu değişim zamanıydı. Bu da gemide kaldıkları zamana nazaran çok daha fazla iş anlamına gelen yolcu çıkış temizliği demekti. Saat ikide gemiye binme işleminin başlamasıyla birlikte bunu iki kat daha hızlı yapmak zorunda kalacaklardı.

Ama Corinne bir şekilde fazladan baskıyı seviyordu. Bu sa-yede düşünmek için daha az zamanı kalırdı.

Personel barı sadece birkaç saat önce kapanmıştı; hava hâlâ leş gibi ortalığa sinmiş sigara kokusu ve dökülmüş bira kokuyordu. Corinne kalabalığın içinde kendisine yol açarak ilerlerken, ayakkabısının tabanının linolyum yer kaplamasına yapıştığını hissetti.

Yatma yerlerinden sorumlu amirlerden biri olan Michael salonun ön tarafından “Yolcu değişim günü beyler!” seslendi. Daima geminin mesai dilinde, İngilizce konuşurdu.

Bir sessizlik çöktü.

“Herkesin en sevdiği şey, biliyorum.” diye devam etti. “Şimdi...” Bakışlarını varakasına indirdi. “Bugün birkaç me-
selemiz var. Kış taraftaki B asansör on ikinci kata kadar çıkıyor. Hâlâ altıncı katta klima sorunumuz var, sadece sıcak üfle-
diğini duydum, bu yüzden en iyisi kapalı konumda bırakmak. Çamaşırhanedeki ütülerden biri bozuldu, bu nedenle biyeli
çift kişilik çarşaflarda eksikliğimiz var.” Salon bir homurtuyla
çalkalandı. “Beyler, hadi ama. Başarabiliriz. Ve son olarak, on
birinci katta yatak odası ve oturma odası bulunan sütlerle
kim ilgileniyorsa gelip beni görsün, bir protein saçılması te-
mizlik seti kazandınız!”

Üstünkörü bir alkış oldu ama bu alaya almak içindi. “Protein saçılması” denizcilik dilinde artık vücutta olmayan bir vücut sıvısı anlamında söyleniyordu. Onda dokuz bunun anlamı kusmuktu. Bir seferinde kamara görevlisi bu yüzden işi bırakma noktasına gelmişti.

Corinne her kapıyı açan ana elektronik anahtarı aldı ve ardından servis asansörlerine doğru yola koyuldu. Asansörler onu kendi sorumluluğundaki kısma götürecekti: 10 numaralı gü-

vertedeki bir araya toplanmış dışarıya bakan, sırt sırta yapılmış kış tarafa yakın ihtişamlı kamaralara.

Birçok görevlinin kamaraları birbiri ardına tek sıra hâlinde dizilmişti, bu da sıranın sonuna kadar gidip, ardından yavaşça geriye doğru gelmek demekti. Eğer sıranın sonuna doğru RE –Rahatsız Etmeyiniz işareti– ile karşılaşsanız, daha sonra gün içinde RE'ye aynı yolu ikinci sefer gitmek zorunda kalırdınız. Corinne dar alandaki kendi kamaralarından memnundu, daha da iyisi, kamaralar bir sahanlığın; görevlilerin arabalarının ve malzemelerinin olduğu, servis asansörlerinin bulunduğu misafir koridorundaki gizli bir alanın yanındaydı.

Bu bakımdan şanslıydı. Başka türlü olsa başaramayabilirdi. Bugünlerde, her küçük detay bir fark yaratıyordu.

Corinne arabasını aldı: göğüs seviyesi yüksekliğinde tekerlekli plastik bir malzeme arabası. Her gün daha da ağırlaşıyor, sürmesi daha da zorlaşıyormuş gibi geliyordu. Elektrik süpürgelerinin bulunduğu küçük malzeme dolabını kendi anahtarıyla açıp çalıştığından emin olduğu sapında şerit hâlinde yapıştırıcı sürülmüş olanı aldı. Michael yepyeni süpürgelerin bugün onları limanda beklediğini söylemişti ama Corinne ancak görünce inanırdı. Malzemelerin hepsi daima kısıtlıydı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, Corinne temizlik arabasının yanındaki kancaya elektrik süpürgesini astı. Sarf ettiği çabanın ardından kısa bir an duraklayıp soluklandıktan sonra, temizlik arabasını listesindeki en uzak kamaraya, Lüks Kamara 1001'e sürdü.

İki nazik tıklamayla kapıya vurdu. Bir ya da iki dakika bekleyip kapının diğer yanında bir yaşam belirtisi var mı diye

dinledi. Hiçbir şey yoktu. Kamaranın boş olduğundan emin olunca, elastik kordonla kemerine tutturulmuş anahtarı çekip kaydırarak kapıyı açtı.

Kurallara uygun olarak, Corinne temizlik arabasını arkasında bıraktığı kapının önüne çekti. Bu şekilde diğer personel ve yolcular onun içeride olduğunu bilecekti.

Gözleri temizlik arabasının bir kenarında duran siyah naylon banda takıldı, ucundan beyaz mektuplar çıkmıştı.

DUPONT, CORINNE

Taş çatlasa tırnak ucu kadar görünüyordu ama Corinne için devasa boyutta neon ışıklı bir işaret gibiydi. *Celebrate*'te binlerce kişi vardı. İçlerinden birinin bu ismi tanımama şansı neydi? Bugünlerde her şey internetteydi, bir de şu dünya çapında kablolulu kanallarda sürekli yeniden gösterilip tekrarlanan belgeseller vardı. Şu ana kadar tanınmamış olması bir şanstı. Şansı daha ne kadar yaver gidecekti?

Zaman pek çok yönden aleyhine işliyordu.

Dönüp kamaraya girdi ve yüreğine bir acı saplandı.

Her yer darmadağınktı. Boş su şişeleri çöp kutusundan dışarı taşıyordu, kullanılan alışveriş torbaları yerlere yayılmış, kamaraya getirilen reçelli çörek artığına benzeyen kalıntılar *Celebrate*'in halı kaplamasının üzerine saçılmıştı. Çarşaf lar yataklardan sarkıyordu, yastıkların biri dışarıda, balkondaydı, tuvaletteki her bir havlu, buklet malzeme ve tuvalet kâğıdı rulosu kullanılmıştı. Kamara sakinleri ayrılmadan önce sifonu çekmeyi umursamamıştı.

Bunu görünce temizlemenin ne kadar çok enerji gerektirdiğini bildiğinden, Corinne'i bir bezginlik dalgası süpürüp geçti. Bacakları dermansız kaldı. Destek almak için bir elini duvara koyarak, yavaşça aşağı kayıp yataklardan birinin ucuna oturdu.

Bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Bir dakika, ardından işe koyulacaktı.

Corinne kahvaltı etmemişti, bunun bir hata olduğunun şimdi farkına varıyordu. Fakat artık yemek yemeyi pek canı istemiyordu ve bu yüzden düzenli olarak unutuyordu. Canının bir şey çekmesinin nasıl hissettirdiğini bile hatırlayamıyordu. Şimdilerde yiyeceklere baktığında, sadece bir kitap, bir eşya parçası gibi cansız bir nesne görüyordu.

Ancak hâlâ, bir şeyler yemek zorunda olduğunu biliyordu. Olabildiğince güçlü kalmalıydı.

Unutulmuş bir çikolata ya da gazlı içecek arayarak bakışlarını odada gezdirdi. Misafirler sıklıkla arkalarında bu tür açılmış yiyecekler bırakırlardı.

Yavaşça ve dikkatle, Corinne yatağın altına bakmak için eğildi.

Bir şey vardı ama tatlı bir abur cubur değildi.

Bu da ne?

Uzanıp almak için ayağıyla yatağın altından dışarı doğru itekledi.

Arka yüzü üstte bir fotoğraftı. Küçük, siyahlığın etrafını çevreleyen beyaz sınırlarla hemen hemen kare şeklindeydi. Bir polaroiddi.

Artık bunları bırakmamışlar mıydı?

Yeniden doğruldu, fotoğrafın arkasını çevirdi.

Corinne gördüğü şeyi anlayamadı.

Gözlerini kırpıştırarak yeniden baktı.

Bir aile portresiydi, resimdeki kişiler uzundan kısaya, bir şöminenin önüne dizilmişti: genç bir karı koca ve iki küçük çocuk. Annenin kollarında bir bebek vardı.

Yıllar önce bir Noel sabahında çekilmişti.

Bunu biliyordu çünkü çekildiği zamanı hatırlıyordu.

Corinne, Celebrate'teki binden fazla kamaranın birinde, lüks kamaralardan 1001 numaralı olanda, bir yatağın kenarına oturmuş, kendi gençliğinden bir fotoğrafı elinde tutuyordu.

Bu nasıl mümkün olurdu?

Elleri titremeye başladı. Bunun nasıl mümkün olduğunu biliyordu.

Sadece bir tek yolu vardı.

O buradaydı. Bu da ispatıydı. Buradaydı ve artık *onun* da burada olduğunu biliyordu.

O akşam, personel yemekhanesinde Lydia'dan hiç iz yoktu.

Adam

Ertesi sabah –cuma– Jack, Maureen ve ben kayıp kişiyi kayda geçirmek için Angelsea Caddesi’nde buluştuk.

“Angelsea Caddesi” Cork Garda merkezi anlamına geliyor-
du, öte yandan belediyenin ofisleri, bölge mahkemesi ve ticari
büroların hepsi de aynı adresi paylaşıyordu. Sıklıkla önünden
geçtiğim bir yerdi ama hiç içeri girmemiştim. Gar da bir kö-
şeyi zapt etmiş gri bir binaydı. Tasarımı tamamen simetrik ve
akıllıcaydı. Mimarların ön cephe çizimini kabaca yaptığı bir ev-
den ya da çocukken Lego’dan yaptığınız evlerden pek de farklı
olmadığını düşünürdüm: ortada büyük bir kapıyla geniş bir
dikdörtgen ve her iki yanda düzgün, eşit aralıklı sıralar hâlinde
kare pencereler. Garda’nın gereksiz estetik görünüşe ayıracak
zamanı yoktu, emniyet binası bunu açıkça ortaya koyuyordu.
Çözülecek suçlar ve yakalanacak suçlular vardı.

Danışmada bekledik. Plaka hâlindeki taş zemin kaplamalar
ve doğal ışık, akıllıca ön cephenin ardına güzelce saklanmış bir
avluyu mümkün kılıyordu. Ürkütücü bir şekilde bir katedral ka-

dar sessizdi. Anlaşılan TV ve filmler, polis merkezlerinin gerçekte nasıl olduğunu anlatmakta acınacak derecede yetersiz kalıyordu.

Danışma masasına giderken Jack, Maureen'i benimle bıraktı. Bir tekel bayiinden içki alırken hâlâ yaşını kontrol etmek için bankonun diğer tarafındaki kişi tarafından kimliği sorulacak kadar genç görünen bir erkek polis tembel tembel bir bulvar gazetesinin sayfalarını karıştırıyordu. Orada olduğunu biliyor olmalıydı, buna rağmen Jack yaklaşırken başını kaldırmıyordu. Fakat Jack, üzerinde ucuz bir yemek yiyip akşamı bir bingo salonunda geçirmek üzere giyilmiş gibi görünen bir kıyafetle –ekose kumaştan bir gömlek, şort ve sandalet– ayaklarını yere sürte sürte masaya doğru gitmişti, şimdi de bir anlığına durup taramaktan hoşlandığı kelinin üstündeki çelik grisi azıcık kalmış saçını düzeltiyordu. Durumu bilmesem, onun pasaportunu damgalatmak için orada olduğunu sanırdım. Muhtemelen memurun düşündüğü de buydu.

“Günaydın.” dedi Jack. “Burada olmamın sebebi...” Bocaladı. “Kızım kayıp.”

Kayıp.

Kelime odada yankılandı.

Yanımda duran Maureen, “Ah, Tanrım!” dedi. Eli sağ kolumdaydı, sıkıyor, baskı yapıyordu. Kocasının aksine, dış görünüşü kendi öncelikler listesinde alt sıralara düşmüştü. Kadının saçları –dipleri gri, uçları Sarah’inkiler gibi sarışın saçları– dağınık görünüyordu. Her zamanki makyajı olmadan gözleri küçülmüş ve içine çökmüş, etrafındaki deri kat kat sarkmıştı. Omuzlarında eski bir hırka vardı, yakından hafifçe ilaç gibi bir şey kokuyordu.

Nasıl göründüğümü düşünmek istemedim, fazla uyumamış ya da tıraş olmamıştım ve üzerimde hâlâ dünkü kıyafetlerim vardı.

Otomatiğe bağlamış gibi, “Sorun yok.” dedim. “Sorun yok.”

Geceyi, diğer şeylerin yanında, *kayıp kişi* kavramının ne kadar garip olduğunu düşünerek geçirmiştım. En azından yetişkinler için olanının. İyi, mükemmelen sağlıklı, hatta mutlu bile olabiliirdiniz ama bir dizi başka insanın yerinizi bilmemesinden dolayı endişelenmelerine sebep oluyordunuz, bu da potansiyel olarak polisi ilgilendiren bir durumdu.

Bu garip değil miydi? Bizi terk etmesinin kanuna aykırı olduğunu söylemek gibi değil miydi?

Belki de değildi. Belki son derece mantıklıydı. Muhtemelen son otuz altı saattir yarım saatten fazla uyumamıştım.

Masum yüzlü polis memuru masanın arkasından çıkıp üçümüzü bir üst kattaki toplantı odasına götürdü.

Odanın pencerelerinden içeriye gün ışığı süzülüyor, yavaşça boşluğu kızartırcasına ısıtıyordu. Eşikten içeri girdiğimiz anda sıcak ve bayat bir hava duvarı yüzümüze çarptı. Masum yüzlü polis alelacele iterek pencereyi açtı ve havada dönerek uçuşan tozları aydınlatan gün ışığını bel seviyesine kadar kapatarak stor perdeleri yarıya kadar indirdi. Geniş masanın aynı tarafında, gölgede kalan tek tarafındaki üç iskemleye oturduk. Köşedeki sebilden şeffaf, parmaklarımızın ucunda eğilip bükülen plastik bardaklarla su ikram edildi.

Bunlar gerisini hatırlamak istemediğinizde aklınızda kalan detaylardı.

Masum yüzlü polis memuru kısa süre içinde birisinin bizimle ilgileneceğine dair söz verdi. Ardından bizi orada yarım saat boyunca yalnız başımıza bıraktı.

Ense kökümde ve koltuk altlarımda biriken ter tişörtümü tenime yapıştırıyordu. Sebildeki su imamın abdest suyu gibiydi. Beklerken pek konuşmadık ancak Maureen dua etti. Parmaklarının arasında hareket eden tespih tanelerinin tıkırtısını, arada sırada masanın kenarına çarptığında çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

Bir ara, Jack kalkıp volta atmaya başladı.

Sarah arar ya da mesaj atar diye telefonumu masanın üzerinde tuttum. Pili biter diye şarj aleti cebimdeydi. Rose ve Moorsey, eve gelmesi durumuna karşı dairemize dönmüştü.

Kapı birden açıldı ve içeri bayan bir polis memuru girdi, elinde bir tomar belge taşıyor ve sanki onunla güneşli bir yaz tatili ayırtmayı konuşmak üzere oradaymışız gibi bize gülümsüyordu.

Her birimizle sırayla tokalaşmak için uzanırken, “Memur Cusack.” dedi. Avucunun içi nemliydi. Masanın diğer yanında, parlak gün ışığında gözlerini kırpıştırarak karşımıza oturdu. “Dışarıda sıcak bir gün var değil mi? Bana dün geceki yağış sıcaklığı kırar gibi gelmişti.” Bir cebinden deri kapı bir not defteri çıkarttı ve yapraklarını karıştırıp temiz bir sayfa açtı. Arasına sıkıştırılmış ucunun çıkması için tepesine basılan cinsten bir tükenmez kalem vardı. Bunu aldı, tepesine bastı, ucunun içine kaçtığını görerek yeniden bastı. “Pekâlâ. Bana söylendiğine göre bir kayıp kişi raporu doldurmak istiyormuşsunuz?”

Tahminimce, Cusack benim yaşımdaydı. İddia üstüne polis üniforması giymiş birinden bile daha az polise benziyordu. Saçları sapsarıydı, beceriksiz bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı, dışarıda kalmış saç tutamları gevşek bir şekilde yüzünün etrafından sarkıyordu. Bu tutamlardan birini kulağının arkasına

attı. Cusack tıknazdı ya da en azından üzerine şekilsiz bir şekilde oturan polis üniforması içinde öyle görünüyordu: lacivert yün pantolon, apoletli mavikantaron rengi kısa kollu gömlek, üzerine asılı çeşitli küçük bel çantaları bulunan kalın siyah bir kemer. Yanakları parlak bir pembeydi ve ince bir ter tabakası şakaklarında cila gibi parlıyordu.

“Kızımız kayıp.” dedi Jack. Oturmuştu. “Başına bir şeyler gelmiş olabileceğini düşünüyoruz. Dün yerel karakolu aradık ve bize bu sabaha kadar ondan bir haber almazsak, ilk olarak buraya gelip bildirmemizi söylediler.”

Maureen birden, “Elimizde resimler var.” dedi. “Birkaçını getirdim.” El çantasını karıştırmaya başladı. “Bunlara ihtiyacınız olacak değil mi?”

Pasaport, not ve bunların geldiği zarf dikkatli bir şekilde ağız kapalı bir poşete konmuş hâlde bendeydi. Bunları kot pantolonunun cebinden çıkarıp masanın üstünde kaydırarak Cusack’a doğru yolladım.

“Bu dün geldi.” Altında, her damarımda çılgınca endişe akan sesimin bu kadar sakin ve normal çıkması şaşırtıcıydı. “Bu evimize gönderildi. Sarah’a ait. İçinde bir not var, onun el yazısıyla. Fakat zarfın üstündeki el yazısı onun değil. Ve o Fransa’da değil, İspanya’da. Her hâlükârda, İspanya’da olması gerekiyor. Barselona. Geçen salı oraya uçakla gitti. Muhtemelen... Şeyle...” Maureen ve Jack’e bir göz attım. “Bir arkadaşla.”

Cusack hepimizin yüzüne sırayla bakarken bir an sessizlik oldu.

Ardından, “Neden en başından başlamıyoruz?” Tepesine basılan cinsten tükenmez kalemle not defterinin üstünde tuttu. “Sarah’ın soyadı ne?”

Hep bir ağızdan “O’Connell” dedik.

Cusack bir sonraki sorusunu Jack’e yönlendirdi.

“Ve kaç yaşında?”

Jack “Yirmi dokuz.” diye yanıtladı. “Kasımda otuz olacak. On sekizinde.”

“Sizin ilk isminizi alabilir miyim?”

“Ben Jack ve bu da karım Maureen.”

“Ve siz de O’Connell mısınız? İkiniz de?”

Jack öyle olduklarını doğruladı. Sanki başka nasıl bir seçenek olabileceğini anlamamışçasına aklı karışmış gibi görünüyordu.

Cusack bana baktı. “Ve siz?”

“Adam. Dunne. Onun erkek arkadaşıyım. Birlikte yaşıyoruz.”

“Ne kadardır birlikte yaşıyorsunuz?”

“Yaklaşık sekiz yıldır.”

“Bu civarda mı oturuyorsunuz?”

“Güney Douglas Yolu’nda. Postane tarafında.”

“Apartmanınız oranın arkasında mı?”

“Evet.”

“Sarah herhangi bir ilaç tedavisi görüyor muydu? Ruhsal bir hastalık geçmişi var mıydı? Herhangi bir sebepten ötürü onun kişisel olarak savunmasız biri olduğunu düşünür müydünüz?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Hayır.”

Cusack, Jack ve Maureen’e baktı. Onlar da başlarını hayır anlamında salladı.

“Daha önce hiç böyle bir şey olmuş muydu?”

Hepimiz yine başımızı salladık, *hayır*.

“Sarah’ın erkek ya da kız kardeşi var mı?”

“Bir abisi var.” dedi Maureen. “Kanada’da yaşıyor.”

“Onunla konuştunuz mu?”

“Evet.” dedi Maureen. “Ondan en son iki hafta önce haber aldığını söyledi.” Öne uzandı. “Acaba biz... Yani, sizce gerekir mi... Onu eve dönmesi için çağırmamız mı lazım?”

“Eminim buna gerek olmayacaktır.” dedi Cusack. Yüzünde kısa bir tebessüm belirdi. Muhtemelen ikna edici olmak içindi ama bana önemsiz geldi.

“Pasaport.” dedim. “Bu olmadan seyahat edemez. Ve Niçten gönderilmiş. Fransa’da. Hiç de onun olması gereken...”

Cusack *dur* anlamında bir işaretle elini kaldırdı. “Birazdan buna geleceğiz. En son Sarah’la ne zaman temas kurdunuz? Bay ve Bayan O’Connell neden önce siz başlamıyorsunuz?”

“Birkaç günde bir bizi arar.” dedi Jack. “Ya da mesaj atar. Maureen geçen cumartesi onunla konuştu ama o zamandan beri haber almadık. Pazartesi denedik. Cevap yok. Cep telefonundan ona ulaşamayınca iş yerinden aradık. Bu, şey, salı sabahıydı Maur, değil mi?” Maureen başıyla onayladı. “Şimdi, iş yerinden kiminle konuştuğumuzu bilmiyorum ama bir kızdı, genç bir kız ve bize Sarah’ın hasta olduğundan işe gelmediğini söyledi. O gün ve bir önceki gün. Bu yüzden evde Adam’la birlikte olduğunu düşünerek onu aradık ve bize Sarah’ın İspanya’da olduğunu o sırada söyledi. İş için. Bir konferans. Bize bir yerlere gittiğinden hiç bahsetmemişti. Fakat normalde söylerdi. Kesinlikle söylerdi.” Jack bana bir yan bakiş attı. “Bu hiç onun yapacağı bir şey gibi değildi. Hiç onun tarzı değildi.”

Kendimi savunuyormuş gibi görünmemeye çalışarak Cusack'a, "Barselona'ya pazar sabahı uçtu." dedim. Jack bu işi benim toparlamak için bir şansım olduğunu ima eder gibiydi. "Onu havaalanına bıraktım. Şey, arabayı giderken o kullandı, dönerken ben kullandım." Biniş biletlerinin bir kopyasını getirmiştim. Şimdi çıkarıp masanın üstüne, Cusack'ın henüz elini sürmediği ağzı kapalı torbanın yanına bıraktım ve okuyabilsin diye döndürdüm. "Onun terminale girdiğini gördüm. O öğleden sonra dördü biraz geçe bana indiğini ve otele giriş yaptığını söyleyen bir mesaj attı. Barselona havaalanındaki ATM'den nakit para çektiğini biliyorum..."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye Cusack sordu.

"İnternet bankasından. Kaldığı otelin adını hatırlayamadığım için kontrol ettim, banka kartıyla ödemiş olabileceğini ve bu sayede otelinin adının orada olacağını düşündüm."

"Öyle miydi?"

"Detaylara ilişkin ödemeler vardı. Oradan çıkardım. Görünüşe göre otele girişte almışlar."

"Seyahate çıktığından annesiyle babasına bahsetmediğini size söyledi mi?"

"Hayır. Söylediğini farz ettim."

"Dün öğleden beri onu aramayı denediniz mi?"

Masanın bizim tarafımızdaki üç kafa birden evet anlamında sallandı.

"Pek çok sefer." dedi Maureen. "Hâlâ deniyorum. Daha buraya gelmeden az önce denedim."

"Çalıyor mu?"

“Hayır.” dedim. “Doğrudan sesli mesaja düşüyor. İlk başta çalmıştı.”

“Şarj aleti yanında mı, biliyor muyuz?”

“Öyle sanıyorum.” dedim. “Evde bulamadım.”

“Ya e-posta, Facebook bunun gibi şeyler?”

“Hiçbir şey yok. Faaliyet yok, mesaj yok. Ona ben kendim birkaç mesaj yollayarak temasa geçmesini istedim. WhatsApp kullanarak mesaj yolladım, henüz onu da okumadı.” Cusack yüzünü ekşitince, “Bunu anlayabilmenin bir yolu var.” diye ekledim.

“O mesajı ne zaman gönderdiniz?”

“Pazartesi günü.”

Cusack bakışlarını indirip notlarına baktı. “Hımm...”

“Ayrıca...” Boğazımı temizledim. “Otelde sadece bir gece kaldı. İlk gece. Pazar.”

“Ya *bunu* nereden biliyorsunuz?”

Cusack’a oteli aramamdan bahsettim.

Cusack başıyla uçağa binış biletlerinin çıktıklarını işaret ederek, “Ancak dün dönmüş olması gerekiyordu.” dedi.

“Evet ama dönmedi. En azından döndüğünü sanmıyorum. Gelen yolcu kapısından çıktığını görmedim ve herkes uçaktan inene kadar bekledim. Tüm yolcuların indiğini kontrol ettim. Sonra da eve döndüğümde pasaport oradaydı. Notla birlikte.”

“Notta ne diyor?”

“Sadece ‘Üzgünüm.’ yazıyor ve bir ‘S’ harfiyle imzalanmış.” Ağzı kapalı torbaya doğru hareketlendim. “Şunun içinde. Fotoğraf sayfasının arasına sıkıştırılmış.”

“Bu size bir şey ifade ediyor mu? Sarah’ın üzgün olacağı bir şey mi var? Sarah’ın Barselona’ya...” Cusack manidar bir şekilde bana baktı, “bir arkadaşla gitti mi dediniz?”

“Evet...”

Jack ve Maureen’in dikkat kesilen aşırı ilgisi altında sandalyemde kıpırdandım.

Rose ve ben bunu onlara açıklamak için önceki gece elimizden geleni yapmıştık. Bildiğimiz kadarıyla Sarah’ın yeni bir arkadaşı vardı ve o arkadaş bir erkekti. Hiçbirimizin onun hakkında bir şey bilmiyor olmasına rağmen –hatta adını bile– Sarah Barselona’ya onunla gitmişti.

Ancak anlattıklarımı anladıklarından pek emin değildim ve tekrardan üzerinden geçmenin yıkıcı deneyimiyle yüzleşemedim.

Cusack bakışlarını benden Jack’e, sonra da Maureen’e çevirdi, ardından yeniden bana döndü.

“Bakın ne diyeceğim?” Sandalyesini geriye itti. “İçerisi fırın gibi değil mi? Sanırım hepimiz soğuk bir şişe su içebiliriz. Gidip birkaç tane getireceğim. Bir saniye sürmez.” Ayağa kalktı. “Adam, gelip sen de bir el atar mısın?”

Cusack, ağzı açık kalmış hâlde onun arkasından bakan Maureen ve Jack’i bırakıp odadan çıktı.

Ardından ikisi birden dönüp bana baktılar.

Onlar daha bir şey diyemeden kalkıp kadının peşinden gittim.

Koridoru geçip tıpatıp aynı, başka bir toplantı odasına gittik. Tek fark, çok şükür ki bu oda gölgede ve serindi.

Cusack kollarını bağlayıp önümde dikilerek “Tamam.” dedi. “Dökül bakalım.”

Anlatırken utanç ve mahcubiyet dalgalarıyla yanaklarımdan gelip geçen kızarmayı göz ardı ederek Rose'un bana söylediklerini bir çırpıda anlattım.

Bitirdiğimde Cusack, "Yani başka bir adamla görüşüyor." dedi. "Ve onlar..." Jack'le Maureen'in bulunduğu odaya doğru başıyla işaret etti, "Bunu bilmiyor."

"Geçen gece Rose'la beni evlerine çağırdılar ve biz de açılmaya çalıştık ama anladıklarından emin değilim. Ya da belki de anlamak *istemiyorlar*. Sanırım kızlarının sadece işten bir adamla ya da muhtemelen *iş için* Barselona'ya seyahat ettiğini sanıyorlar. Fakat öte yandan da iş yerini arıyorlar... Bakın, bilmiyorum." Ellerimi kaldırdım. "Yanlış anlamayın ama *bir şeyler yapmamız* gerekmiyor mu? Buradan çıkıp onu aramamız lazım değil mi? Fransız polisini aramamız? Yani, pasaport. Neden bunu yollasın? Neden onu yanından ayırmak istesin? Ve eğer zarfın üstündeki el yazısı onun değilse..."

"Ayrıldığı gün." dedi Cusack. "Nasıldı?"

"Şey, iyiydi. Ben gerçekten..."

"Garip davranıyor muydu? Tuhaf bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey size acaba yanlış bir şey mi var diye düşündürdü mü?"

"Aklıma gelen bir şey yok. Sadece kalkıp giyindik ve havaa-lanına gittik. Uçağı öğle civarıydı."

"Ya ondan önceki gün? Cumartesi günü olsa gerek. Geriye doğru düşünün. Ne yaptınız? Günü birlikte mi geçirdiniz?"

"O gece dışarı çıktık. Bir veda partisine..."

"Ya gündüz zamanı?"

"Ben evdeydim. O şehre indi. Saçlarını kestirdi."

“Kısaltma mı yoksa tarzını mı değiştirdi?”

“Ben... Ne?”

“Sadece biraz düzelttirdi mi, yoksa saç şeklini tamamen mi değiştirdi?”

“Saç şeklini değiştirdi.”

“*Büyük* bir değişiklik mi?”

“Uzun saçtan çok kısaya döndürdü. Bunun ne önemi var?”

“Yanında çok bagaj götürdü mü?”

“Hayır, yanına sadece küçük bir çanta aldı. Kabin çantası.”

“İçine ne koyduğunu gördünüz mü?”

“Hayır. Ancak belki nelerin eksik olduğuna bakıp bir liste yapabilirim.”

“Ya ehliyet?”

“Genellikle cüzdanında durur. Bu yüzden muhtemelen yanındadır.”

“*Size* Barselona’ya ne için gittiğini söyledi?”

“İş.”

“Biraz daha belirleyici olabilir misiniz?”

“Bir konferans. Bir konferansa katılmak için oradaydı.”

“Ne iş yapıyor?”

“İş bulma alanında çalışıyor. Anna Buckley. South Mall’da bir büroları var.”

“Daha önce iş seyahatine çıktı mı?”

“Hayır.”

“Bu seyahat için heyecan duyuyormuş gibi mi görünüyordu?”

“Bilmiyorum. Özel bir şey yoktu.”

“Siz gitmek istemediniz mi?”

“Ben...” *Sen altından kalkamazsın. Çalışman gerekiyor.* “Hayır. Yani, gidemedim.”

“Barselona’daki bir ATM’den para çektiğini söylediniz.”

“Evet. Havaalanında.”

“Ne kadar?”

“Küsurlu bir meblağdı. Altı yüz elli küsur, sanırım.”

“Kredi kartını kontrol ettiniz mi?”

“Kredi kartı yok. Sade Visa banka kartını kullanıyor.”

“Ne kadar zamandır birliktesiniz?”

“On yıldır.”

“Neden evlenmediniz?”

“Şey...” *Hiçbir zaman hayalimin gerçekleşmesi için biraz daha beklemenin ötesinde bir plan yapmadığımızdan mı? Rose’un nazik bir şekilde bana belirttiği gibi, hiçbir zaman kendimden başkasını düşünmediğimden mi?* “Bunun konuyla ne alakası var?”

Sorumu duymazdan gelerek Cusack “Ya arkadaşları?” diye sordu. “Onlarla konuştunuz mu?”

“Rose onun en iyi arkadaşı ve o da Sarah’tan haber almamış.”

“İş arkadaşları?”

“İş yerinden kimseyle konuşmadım. Sizin arkadaşlar yapar diye düşündüm.”

“Benim ‘arkadaşlar’ mı?”

“Gardaí yani.”

“Hamile mi?”

“Ne? Hayır.”

“Hamile kaldı mı?”

“Hayır, hiç olmadı.”

“Kadınlar uzaklara gider, Adam. Bazen işler yolunda gitmez, yeniden düzelme süreci olması gerekenden daha uzun sürer.”

“Bu öyle değil.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“İlişkiniz nasıldı?”

Kesin bir ifadeyle, “Harika.” dedim.

“Yani seni diğer adamla aldattığına inanmıyorsun?”

“Önce Sarah’la konuşma fırsatı yakalayana kadar herhangi bir şeye inanmam için bir sebep olduğunu sanmıyorum. Fakat Sarah’la temas kuramıyoruz ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Burada olmamızın nedeni de bu. Onu bulmamıza yardım etmeniz için buradayız, ben de gerçekten başlamasını...”

“Rose ne düşünüyor?”

“Ne hakkında?”

“Sarah’ın nerede olduğu hakkında?”

“Ona göre... Sarah’ın asla eve gelmemelik etmeyeceğini söylüyor.”

“Rose bu adamla hiç tanışmış mı, Amerikalıyla?”

“Hayır.”

“Adamın Sarah’ı herhangi bir şekilde incitmiş olabileceğine inanması için bir sebep var mı?”

Adamın Sarah’ı herhangi bir şekilde incitmiş olabileceğine inanmak için bir sebep lafına, tavşan deliğine dalan Alice gibi

balıklama atlamamaya çalışarak, “Pek sanmıyorum.” dedim. Ancak pasaportla notu bulduğumdan beri zaten o tavşan deliğinde dönüp duruyordum.

“Sarah günlük tutuyor mu?” diye Cusack sordu.

“Bildiğim kadarıyla tutmuyor, hayır.”

“E-postalarına girebiliyor musunuz?”

“Parolasını bilmiyorum.”

“Ama internet bankasının şifresini biliyorsunuz?”

“O yazılıydı. Postayla geldi.”

“Söyleyin bana, eğer sizden bana bu Amerikalının var olduğuna dair bir kanıt getirmenizi isteseydim, elinizde Rose’un söylediklerinin dışında herhangi bir şey olur muydu? Ya da eğer Rose’a aynı soruyu sorsaydım, Sarah’ın söylediklerinin dışında bir şey olur muydu? Mesela, Rose hiç bu Amerikalı adamı görmüş mü? Facebook’ta onunla arkadaş mıymış? Sarah onunla telefonda konuşurken hiç kulak misafiri olmuş mu?”

“Rose adamın adını bile bilmiyor.” dedim. “Onun hakkında konuşmanın Sarah’ın keyfini kaçırdığını söyledi.”

“Ya, ne zaman?”

“Bekleyin.” dedim. “Bir şey var. Orta koltuk. Biniş biletinde. Sarah yurtdışı uçuşunda orta koltuk ayırtmış. Sanırım bunun nedeni koridor ya da pencere kenarını kim ayırttıysa onun yanına oturmak istemesi.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü kim orta koltukta oturmak ister ki?”

Bunu düşünerek Cusack yüzü ekşitti.

“Ne iş yapıyorsun?” diye bana sordu. “Geçinmek için?”

“Ben bir yazarım.”

“Yazar mı? Gerçekten mi? Ne yazıyorsun?”

Ellerimi kaldırıp yeniden indirdim. “Ne fark eder?”

“Hayır, sanırım fark etmez.” Cusack başını horoz gibi dikip odanın arkamda kalan köşesini işaret etti. “Şurada bir buzdolabı var. Birkaç şişe su kap ve geri dönelim.”

Toplantı odasına döndük, Jack yine volta atıyordu. Su şişelerini dağıttım ama kimse kendi suyunu açmadı. Cusack’la ben masada kendi sandalyelerimizde yerimizi aldık. Kısa bir an sonra, Jack de kendi sandalyesine oturdu.

Maureen getirdiği Sarah’ın fotoğraflarını masanın üzerine yaymıştı. Cusack toparlayarak bir deste hâline getirip not defterinin altına sokmadan önce fotoğraflara kısaca bir göz attı.

Bu fotoların hiçbirisi Sarah’ın şimdiki hâline pek benzemiyor.

Bu düşünce beni bir elektrik akımına kapılmış gibi çarptı. Cusack’ın bana Sarah’ın saçlarını, büyük bir değişiklik olup olmadığını sormasının sebebi bu muydu? Sarah’ın bunu yapmasının sebebi bu muydu, görünüşünü bir şekilde değiştirmek, kendisinin bulunmasını zorlaştırmak için mi yapmıştı?

Bu fikre neredeyse yüksek sesle güldüm. Sarah annesiyle babasının bir polis karakolunda oturmuş onun için kayıp bildirimini yapmaları durumunu önceden düşünüyor ve buna hazırlıklı olmak için bütün saçlarını kestiriyordu. Aynı Sarah gönderdiği her tebrik kartına el yazısıyla uygun mahiyette bir şeyler yazmayı önemserdi. Aynı Sarah *Esaretin Bedeli* filminde Brooks karakterinin hapisten çıktıktan sonra dışarıda yaşamayı beceremediği sahnede, nazik ihtiyar adamın başına gelecek kötü

şeyleri izlemeye dayanamadığından çay koymayı teklif ederdi. Aynı Sarah, doğum günü kahvaltılarını yatakta yapmanın bir gelenek hâline gelmesinden sonra, benim onun doğum günlerinde hep yaptığım gibi vazoya tek bir ay çiçeği koyar, buna uygun şekilde *Empire* dergisinin sayfalarını bir uçlarından geriye katlayarak çiçek yapıp tepsime yerleştirirdi.

Hayır, bu mümkün değildi. Saç kesimi sadece bir tesadüf olmalıydı.

O hâlde pasaport ve notun anlamı neydi?

“Size ne yapacağımızı söyleyeyim.” dedi Cusack. “Geçen birkaç gün içinde Sarah’la irtibat kuramamanızın sizi endişelendirmesini anlıyorum. Sizi suçlamıyorum. Ancak teknik olarak Sarah yirmi dört saatten az bir süredir olması gereken yerde olmayı başaramadı. Benim mesleğimde bunun gibi durumlarla sürekli karşılaştığımızı anlamanız gerekiyor. Her hafta. Ve bakın ne diyeceğim, herhangi bir girişimde bulunmayacağız çünkü onda dokuz ihtimalle biz daha bir şey yapamadan, kişi kendisi irtibat kurar ve/veya eve döner.”

“Ya onda bir ihtimal?” diye sordu Maureen.

Onu duymayarak – ya da duymazdan gelerek– Cusack devam etti. “Birisinin neden ailesi ya da arkadaşlarıyla irtibat kuramamayı seçtiğini anlamak zor olabilir, biliyorum ama bazen insanlar bir molaya ihtiyaç duyar. Ya da ihtiyaç duyduklarını sanır. Yahut tamamen farklı, masum bir neden olabilir. Bir yanlış anlama. Kayıp bir telefon ya da kaçırılan bir uçak. Asla bilemezsiniz, Sarah salı yerine cuma için yer ayırttığını sanmış olabilir ve birkaç saat içinde havaalanının dış hatlar geliş kapısından çıkıp onu alacak kişinin nerede olduğunu merak edebilir. O pasaportu kaybetmiş

ve yardımsever birinin ona geri yolladığını bilmeden, şu anda bir İrlanda elçiliğinde uçakla eve dönebilmek için Acil Seyahat Belgesi almak üzere kuyrukta bekliyor olabilir.”

Hissedebiliyordum, masanın benden tarafı bu açıklamaların mutluluğuna gömülüyor, bütün bunların bugün sona ereceği, sabaha hiçbir sorun kalmadan geçip gideceği fikrine kapılıyordu.

Fakat eğer bunların herhangi birisi doğruysa neden bize haber vermek için aramamıştı? Bir iyiliksever onun adresini nereden bilecekti? Sarah'ın kendi el yazısı bunun neresine uyuyordu? Ya orta koltuk? Otelde bir gece? Hastayım diye iş yerini araması ama bana iş nedeniyle seyahate çıkacağını söylemesi?

“Her şey bir yana.” diye Cusack devam etti, “Sarah bir yetişkin. Yirmi dokuz yaşında. Kendi niyetleri hakkında hiç kimseyi bilgilendirmeden istediği zaman istediği yere gitmek hakkına mükemmelen sahip. Kayıp kişi soruşturmaları hakkında yaygın bir yanlış kanı var. Kayıp kişi sırf yeri belirlenemeyen kişi değildir. Yeri belirlenemeyen *ve* kendileri ya da yanlarındaki kişilerin iyi olduklarına dair ciddi bir korku veya endişe duyulan kişilerdir. Burada böyle bir neden görmüyorum, en azından şu anda. Aynı zamanda yaptığı bazı şeylerden terk etmeye hazırlandığı anlamı çıkabilir. Eğer durum buysa, bilerek terk edip gittiyse o zaman, onu bulsaydık bile, bulduğumuzu size söylemeden önce ondan izin almak zorunda kalırdık.

“Eğer mi?” diye Jack tekrarladı.

Sandalyesinin ön tarafına tüner gibi oturmuş olan Maureen, “Onu arayacaksınız değil mi?” dedi. “Bunu kendi başımıza yapamayız. Biz...” Panik hâlinde etrafına bakındı. “*Nasıl* yapılacağını bilmeyiz. Nerede başlayacağımızı bile bilmiyoruz!”

Cusack, “Size ne yapacağımızı söyleyeyim...” dedi, bunu iki dakika içinde ikinci kez söylediğini fark ettim ve biz hâlâ ne yapılacağını bilmiyorduk. “Size eve gitmenizi, aklınıza gelen her kanaldan –telefon, arkadaşlar, Facebook vesaire– Sarah’la temasa geçmek için girişimde bulunmaya devam etmenizi ve ondan haber alırsanız bizi haberdar etmenizi tavsiye ederim. Dilerseniz irtibat bilgileri için buradaki telefon numaramızı kullanabilirsiniz. Böyle yapmanızı tavsiye ederim; kişisel telefon numaralarınızı internete koymayı düşündüğünüz hiçbir şeyde belirtmeyin. Bu arada, ben de Avrupa’daki herhangi bir konsoloslüğümüzle temas kurmuş mu diye bakmak için Dışişleri Bölümüyle irtibata geçeceğim. Aynı zamanda çünkü geliş uçağında mıydı diye kontrol edebilirim. Muhtemelen onu gözden kaçırdın Adam. Eğer bir değişiklik olmazsa, pazartesi sabahı burada yeniden buluşur bundan sonra ne yapacağımıza bakarız.”

Aklımdan Pazartesi burada buluşmak mı? Acaba Sarah’dan haber almadan iki buçuk gün geçirmenin gerçekten de mümkün olduğu bir dünya var mı? diye geçirdim.

Cusack eşyalarını toplamaya başladı ama ağzı kapalı torbaya ya da uçağa geçiş biletlerinin çıktılarına dokunmadı.

Ona, “Bunları almak istemiyor musun?” diye sordum.

“Neden onları pazartesi günü yanında getirmiyorsun, tabii eğer o zaman buluşursak?”

Jack, “Güvenlik kamerası!” diye parladı. “Oteldeki güvenlik kamerasını kontrol edebilirsiniz.”

“Kesinlikle bu konuyu ele alacağız.” dedi Cusack. “Pazartesi günü.”

“O zamana kadar bekleyemem.” Maureen’in sesi öylesine zayıftı ki içim sızladı. “Onunla şimdi konuşmaya ihtiyacım var.” Jack’e baktı. “Kızım la şimdi konuşmam gerekiyor.”

Jack çaresizce karısına baktı. Onun ağlamaya başlamasını izledi. Ardından alt dudağı titremeye başladı.

Bakışlarımı ters yöndeki duvara çevirdim. Bunu izleyemezdim.

Normal dünya, önceki dünya, kayıp gidiyordu, yakın zamanda artık ulaşabileceğimin ötesinde bir yere doğru kayıyordu. Uçurum artık sadece önümde değildi. Her yanımda, altımda ve üstümdeydi ve giderek içine yuvarlanıyordum.

Ya bu konuda ne yapabilirdim? Şu anda hiçbir şey düşünmiyordum.

Karamsarlığı bir kenara bırakıp telefonumu aldım ve ne duyacağımı bile bile Sarah’ın numarasını aradım: hatta kısa bir sessizlik ve ardından araya giren sesli mesaj.

Kahretsin Sarah! Aç şu kahrolası telefonunu. Ya da başka bir numaradan bizi ara. Sadece bir şey yap. Bunu sona erdir. Bitmesini sağla.

Ardından WhatsApp’ı açtım ve...

Ne halt... ?

Duygularımı yüzüme yansıtmadım, suratım boş ifadeli bir maske gibiydi. Ekranı yüzüme yaklaştırdım, gözlerimi kırptırarak yeniden baktım. Gerçekten orada olduğundan, çaresizliğimin bana hayal gördürmediğinden emin oldum.

Tek bir tane görmeyi beklediğim yerde iki tik işareti vardı.

Pazartesi günü Sarah’a gönderdiğim mesaj.

Okunmuştu.

Mırıldanarak yapmam gereken bir şey olduğunu ve onları daha sonra arayacağımı söyleyip Jack ve Maureen'le vedalaştım. Boş gözlerle bana baktılar. İlçe karakolunun lobisine inip dışarıdaki sabah güneşine, ardından da kendimi, oturup düşünebileceğim ilk yere attım, caddenin tam karşısındaki bir bara.

İçerisi boş ve genişti, öğle yemeği telaşesine daha zaman vardı. Barmenden bir viski istedim. Yakarak mideme kadar inişini ve mideme indiğinde yarattığı ekşimeyi hissettim ama kısa süre sonra gerginliğim yatışmaya başladı ve aklımdaki düşünceler bir adım geriledi. Kendimi daha iyi hissettim. Bir tane daha ısmarladım. Kendimi daha da iyi hissettim.

Barmen beni inceliyordu, barın arkasına monte edilmiş aynadan bunu yaptığını görebildiğimin farkında değildi. İkinci viskimden sonra iyi olup olmadığımı sordu, karakoldan çıktığımı gördüğünü söyledi. Acaba gözlerini her İrlanda polisiyle görüşmeden gelen müşterinin üzerinde de böyle tutuyorlar mı, bunu yapmalarının sebebi bazen böyle insanlarla sorun yaşamaları mı, diye merak ettim. İyi olduğumu söyleyip bir tane daha istedim. Barmen bana bunun yerine yiyecek bir şeyler getireceğini söyledi.

Moorsey'e polisin hiçbir yardımı dokunmayacağını söyleyen bir mesaj attım. Bana nerede olduğumu sordu. On beş dakika sonra, yanımdaki bar iskemlesine çıkıp oturdu. Ona mesajla cevap verdiğimde ya ışınlanmış ya da hiç zorlanmadan buraya kadar yol boyu koşarak gelmiş olmalıydı.

"İşte değil miydin?" diye ona sordum.

"Evet ama sorun değil." Barmenden bir Sprite istedi. "İşimizi yürüttüğümüz sürece girip çıkışımız konusunda oldukça rahat davranıyorlar."

“Öyle mi?” İkinci içkimden kalanı mideye indirip gözlerimi boş bardağa sabitledim. “Zamanında yetiştirmen gereken büyük bir proje olduğunda bile mi, bugün olduğu gibi?”

Sessizlik.

“Biliyordun değil mi?” Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. “Sarah’ın o adamla görüştüğünü *biliyordun*. Bu yüzden garip davranıyordun. Kışkırdığını falan sandım. Yahut hıyarlık ettiğim için benden bıktığını. *Herkes* bana yalan mı söylüyor Moorsey? Azıcık bile kimseye güvenemeyecek miyim?”

“Açıklamama izin verecek misin? Kazara öğrendim. Rose, Sarah’la telefonda konuşurken kulak misafiri oldum. Uzun süre ona bile bunu duyduğumdan bahsetmedim ve söylediğimde deliye döndü. Eğer bunu öğrenirsen, bunun benim değil tamamen kendisinin hatası olduğunu söyledi. Her neyse Ad, bir şeyler olduğuna gerçekten inanmadım. Yani, *Sarah* mı? *Sen* ve Sarah, Altın Çift mi? Böyle bir şey olacağına ihtimal vermedim. Şimdi bile, böyle bir şeyle ilgisi olmadığına dair basit bir açıklama olması gerektiğini düşünüyorum.”

Artık boş olan bardağa ve salamlı sandviçten geriye sadece kırıntılar kalmış tepsiye dönerek “Mesajı okudu.” dedim. Tepsiyi ve bardağı iterek uzaklaştırdım. “WhatsApp mesajı. Şimdi durumu “Okundu.” oldu. Mesajı görmüş.”

“Ne? Ne zaman?”

“Zaman işareti benim gönderdiğim zaman. Ne zaman okunduğunu göremezsin.”

“Anlayabilir misin? En son ne zaman kontrol ettin?”

“Dün gece WhatsApp’ı açtığımı biliyorum, Jack ve Maureen’in evindeyken. O zaman mesaj okunmamıştı, bundan

eminim. Fakat şimdi baktığımda –şey, yarım saat önce– çift tik işareti göründü. Yani geceleyin olmuş olmalı. Bunu yapması için telefonun üzerinde olması gerektiğini ve yaptığımız bütün aramaların doğrudan sesli mesaja düştüğünü –hiç çalmadığını– düşünürsek bu akla yatkın geliyor. Telefonu ya gece çok geç ya da sabah çok erken vakitte açtı, böylece mesajlarını kontrol edebildi ama hiçbirimizi telefonunun açık olduğundan haberdar edemedi.”

“Kahretsin, Adam. Bunun anlamı onun...”

“Gönderdiğim bütün mesajları okuması. Rose ve annesiyle babasınıninkileri de. Hatta belki de sesli mesajlarını dinleyip e-postalarına bile bakmıştır. Ancak hiçbirisine cevap vermeyi umursamadı. Ve polise gideceğimizi belirten bir mesaj yollamış olmama rağmen annesi ve babasıyla da irtibata geçmeyi önemsemedi.” Barmene el edip kahve makinesini işaret ettim. Kafam bir sise girmiş gibi geliyordu. “Bu da bu işi planlayarak gittiği anlamına geliyor. *Onunla*. Bize yaptığı işte bu. Hâlâ da yapıyor.”

“Polis ne dedi?”

“O yetişkin bir kadın, pazartesi gelin.”

“O zaman ne yapacaklar?”

“Bugünkü tepkilerine bakılırsa pek bir şey yapmayacaklar. Hafta sonu için eve gitmemizi ve onun resmini Facebook’a ve Twitter’a koymamızı, bu tür şeyler.”

“Mesajı okuduğunu biliyorlar mı?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Hayır.”

“Jack ve Maureen’e söyledin mi?”

Yine hayır anlamında başımı salladım.

“Ad, onlara söylemen gerekiyor.”

“Neden? Ne işe yarayacaktı? Hey, hepimizin içinde bulunduğu insanı uykusundan uyandıran korkunç kâbusun aslında ne olduğunu biliyor musunuz? Şey, iyi haber: Sarah bunu kendisi tertiplemiş. Bunu bize kızınız yaptı. Önemli bir şey değil.”

“En azından kızlarının hayatta olduğunu bilerek rahatlardı.”

“Hayatta mı?” Alaycı bir ifadeyle dudağımı büktüm. “Elbette hayatta.”

“Evet ama Jack ve Maureen... Eminim hayal güçleri ayyuka çıkmıştır. Muhtemelen en kötü şeyleri düşünerek bütün gece gözlerine uyku girmiyordur. Eğer onlara mesajı Sarah’ın okuduğunu söylersen...”

“Sarah’ın bunu onlara neden yaptığını merak ederek *yine* bütün gece gözlerine uyku girmez.”

Bir süreliğine sessizliğe büründük.

“Ya pasaport?” diye Moorsey sordu. “Polis bununla ilgilenmedi mi?”

“Konuştuğumuz memur belki de Sarah’ın onu kaybettiğini, tam şu anda eve dönüş için acil evrakları almak üzere bir büyükelçilik kuyruğunda olabileceğini söyledi.”

“Ama senin evine pasaportu kim yolladı?”

“Görünüşe göre bir iyiliksever. Medyumun biri çünkü ancak bu şekilde Sarah’ın ev adresini bilebilirler.”

“Gerçi, bu iyi bir şey değil mi?” diye Moorsey sordu. “Harekete geçmemeleri? Onun için endişelenmiş gibi görünmemeleri? Bu bana sürekli bunun gibi hikâyeler duyduklarını ama insanların geri döndüğünü düşündürüyor.”

“Peki ya geri dönmezse? Onların yardımı olmadan onu nasıl bulacağız? Oradan başka nereye gideceğiz? Ben nasıl...” Kelimeler boğazıma tılandı. “Sarah’ın nerede olduğunu, nasıl olduğunu ya da bunu neden yaptığını bilmeden hayatıma nasıl devam edeceğim? Her şey bir yana, bunları bilmeden uyuyamıyorum bile... Benden onun nerede olduğunu bilmeden o dairede yaşamamı, gidip dükkândan süt almamı ya da yazmamı –İsa aşkına, *yazmak*– nasıl beklersin? Onun eşyalarını ne yapacağım? Ya taşınırsam ve ardından o fikrini değiştirip dönerse? Ya hastaysa, akıl hastalığı falan gibi ve bu onun verdiği bir karar değil de katlandığı olayların getirdiği bir noktaysa, yardımımıza ihtiyacı varsa? Onunla konuşamazsak neler olduğunu bilemeyiz. Ya bir ay boyunca bihaber hâlde burada kalırsak? Ya da bir yıl? *On* yıl? Henüz annemle babama bile söylemedim, Moorsey. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. *O* konuşmaya nasıl başlarım? Böyle yaşamamanın yöntemlerini nereden bulacağım?”

Moorsey nazikçe, “Gerçi en azından onun iyi olduğunu biliyorsun.” dedi. “Eğer telefonuna baktıysa iyi olmalı.”

“Ama bunu neden yapıyor? Neden arayıp benimle konuşmuyor? Eğer benden ayrılıp o adamla gitmek istiyorsa neden sadece *benden ayrılmadı*?”

Kahvem geldi. Fincanı iki elimle kaldırıp çok yavaşça bir yudum aldım. Bu kendimi toplamak için bir fırsattı.

“Ya Amerikalı?” diye Moorsey sordu.

“Ne olmuş ona?”

“Onunla temas kurmaya çalıştın mı? Ona ulaşılması daha kolay olabilir. Başlangıç olarak, telefonu yanında olabilir.”

“Onun telefonunu nasıl bulacağız? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Daha adını bile bilmiyoruz.”

Onunla, yüzünü tanımadığım Amerikalıyla, konuşma ihtimali midemi viskiden daha beter yaktı. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum. Onun bir düşünce, yüzünü bilmediğim bir tehdit, muhtemel bir yanlış anlama olarak kalmasını istiyordum.

Ama onun üzerinden Sarah'a ulaşabileceksem...

Moorsey, "Bir yolu olmalı Ad." diyordu. "Düşün. Eğer onun biriyle teması olduğuna dair bir kanıt arıyor olsaydın, nereye bakardın?"

"Sarah'ın telefonuna." dedim "O da elimizde yok. E-posta hesabına, ona da giremiyoruz. Cüzdanına, o da Sarah'ın yanında."

"Eve baktın mı? Onun çekmecelerine ve eşyalarına? Rose'un hatıratını, anı eşyalarını ve döküntülerini muhafaza ettiği şu büyük şapka kutusu var. Makbuzlarını da orada tutar. Sarah'ın böyle bir şeyi var mı?"

"Sanmıyorum, hayır."

"Böyle şeyleri tutacağı başka bir yer..."

Tam ben konuşacakken durdu; aynı anda ikimizin birden aklına geldi.

"Çalışma masası." dedim. "İş yerindeki çalışma masası."

Angelsea Caddesi'nden Anna Buckley İş Bulma'ya gitmemiz beş dakika sürdü. South Mall'da, altmış altı numaralı AIB Bankası binasının görkemli kalker sütunlarının tam karşısındaki Georgian tarzı bir binanın tamamı bu şirkete aitti. Moorsey dışarıda, sokakta beklerken danışmaya gidip Susan Robinson'u sordum. Beni üst kata yönlendirdiler.

Susan kendi ofisinin kapısının dışında beni bekliyordu.

“Adam!” Kucaklamak için beni kendine çekti. “Lisa’dan ismi tekrar kontrol etmesini istedim. Aynen şöyle oldu ‘Adam Dunne mu? Hollywood senaryo yazarı Adam Dunne mu? Emin misin?’ Burada ne yapıyorsun? Seni bu civarlarda hiç görmedik. Sarah’ın evde yapacağı işleri almaya geldin değil mi? Şimdi daha iyi mi? Mide bozulmasından beter bir şey yoktur değil mi? Sanırım en azından birkaç kilo verirsin. Belki de ondan bana bulaştırmasını falan istemeliyim. Bu hafta bir vaftiz törenine katılacağım. Ha ha! Haydi, içeri gel, haydi içeri gel. Geç otur.”

Bana söyleneni yaptım. Zaten yorgunluktan tükenmiştim.

Ancak Sarah’ın hasta olarak bilindiğini teyit etmiştim.

Susan kırklarının sonundaydı ve gerçeği örtmek için her türlü çabayı gösteriyordu. O gün önünde geometrik desenler olan kısa, parlak şekilsiz bir elbise, ayaklarını muhtemelen Barbie bebeklerinkiyle aynı açıda tutan yüksek topuklu ayakkabı giyyordu. Sürdüğü siyah göz kaleminin göz pınarlarındaki birikintilerini üç metre öteden görebiliyordum. Kolları ve bacaklarının pasa benzeyen tuhaf bir rengi vardı. Kadın hareket ettiğinde sarı-beyaz saçları kıpırdamıyordu. Saçma bir şekilde ne kadar ateşli olduğunu düşündüm.

“Cumartesi gecesi eğlenceliydi değil mi?” dedi. “Tanrım, saat üçe kadar eve gitmedim! Bebek bakıcısı buna acayip bozuk attı. Gerçi ona fazladan bir yirmilik verdim ve hemen ardından yüzünde ağzı kulaklarına varan bir gülümseme belirdi. Evine cebinde altmış avroyla döndü. Buna inanabiliyor musun? Eğer saat başına düşünürsen, benden fazla kazanıyor. Hepimiz bebek bakıcısı olmalıyız, ha? Ben onun yaşındayken bir paket cips ve bir beşliğim olduğunda kendimi şanslı...”

“Sarah.” dedim. “Sarah hasta değil.”

Gevezeliği cümlelerin ortasında kesilirken canlılığı da bir an için geçici olarak durdu. Yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. Ardından, “Kendini daha iyi hissediyor demek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır, hiç hasta olmadı.”

“O hâlde neden... Üzgünüm, Adam.” Susan gergin bir şekilde güldü. “Sanırım bu konuda biraz aklım karıştı.”

“Sarah sana sadece hasta olduğunu söyledi. Aslında Barselona’ya gitti. Pazar sabahı oraya uçtu ve dün öğle vakti dönmesi gerekiyordu ama dönmedi. Telefonuna cevap vermiyordu ve şimdi de kapalı. Hiç kimse ondan haber alamadı, ne annesiyle babası, ne en iyi arkadaşı, ne de ben.”

“Şey, eminim ki bu sadece...”

“Bu sabah Angelsea Caddesi’ne gittik, annesiyle babası ve ben. Onu kayıp olarak bildirdik.”

Susan sarsılmış göründü. “Ama hasta olduğunu söyledi...”

“Bunu sana tam olarak ne zaman söyledi? Hatırlıyor musun?”

“Hafta sonu, bana e-posta yolladı. Pazar sabahı. Hatırlıyorum çünkü kendi kendime şey diye düşündüm...” Susan’ın yüzü kızardı. “Kendi kendime ‘Cumartesi gecesi son derece iyi görünüyordu.’ dedim. Tanrım, akşamdan kalma oldu diye düşündüm. Demek istediğim, onu suçlayabilecek durumda değilim. Pazar sabahı ben de ölecek gibiydim.”

Sarah’ı pazar sabahı herhangi bir anda telefonunda mesaj yazarken görmüş müydüm? Hiç sanmıyordum ama diğer yandan havaalanına erken saatte gitmişti. Oradan yapmış olabilirdi.

Susan'a yalan uydurmaya çalışırken, tekrar okuyup göndere basarken yüzünün hâlini gözümde canlandırmaya çalıştım ama aklımda sadece Sarah'ın yüzü olması gereken bir dizi muğlak, silik siluet belirdi.

Canlandıramadım. Sarah'ımın bunu yapacağına inanamadım.

Ama yapmıştı.

"O zamandan beri ondan haber aldın mı?" diye sordum.

"Hayır. O iyi mi? Kendini iyi hissediyor mu? Yani, şey..." Susan başını işaret etti. "*Akıl sağlığı* bakımından?"

Bunu duymazdan gelerek, "Senden başka burada biri ondan haber almış mıdır?" dedim.

"Bilmiyorum. Sorabilirim. Yardımcı olmak için elimizden ne geliyorsa yaparız Adam. Ne yapabilirsek. Sen söyle yeter."

"İş vesilesiyle Sarah'ın görüştüğü Amerikalı bir adam hakkında herhangi bir şey biliyor musun? Arkadaşlık kurduğu biri?"

Bunu söylerken dikkatim Susan'ın sol omuzunun hemen üstündeki göz önü panosundaydı ama yeniden onunla göz teması kurana kadar cevap vermedi.

"Amerikalı bir adam mı? Neden? Sence onlar... *Birlikteler* mi?"

"Bu konuda bir şey biliyor musun?" Yanaklarımı ürpertici bir kızarma basıyordu, bunun ilk sebebi benden çok önce başkalarının kız arkadaşımın beni aldattığının farkında olup olmadığının sormanın utancıydı. Gerisiyse, bunu sormamın sebebi Sarah'ın nerede olduğunu bilmemem olduğundan bütünüyle duyduğum mahcubiyetin getirdiği utançtandı. "Şirket dışından birinin geldiği eğitim günleriniz oluyor mu? Ya da diğer dallardan? Burada çalışmayan biriyle işte nasıl olup da tanışabilir?"

“Ben... Adam, neler oluyor?”

“Çalışma masasına kısaca bir göz atabilir miyim?”

“Onun masasına mı?”

“Masasında onunla irtibat kurmamızı sağlayacak bir şey olabilir.”

“Ne gibi?”

“Bulana kadar bunu bilemem.”

“Ben...” Susan telaşlanır gibi oldu. “Bilmiyorum.”

“Sorun değil.” dedim. “Bir sorayım dedim. Muhtemelen bu işi polise bırakmak daha iyi olur. Sanırım pazartesi onların gelmesini bekleyebilirsin, öyle söylediler.”

“*Buraya* mı geliyorlar?”

“Şey, onun masasını araştırmaları gerekiyor.”

Susan’ın yüzünde içine düştüğü çelişkiyi görebiliyordum: polisin iş yerinin her tarafına arı kovanı gibi üşüşmesi heyecan verici olurdu, evet ama Sarah’ın iş arkadaşlarının dedikodu yapmak ve fikirler ileriye sürmek için bir araya toplanmasıyla iş günü de aynı zamanda tamamen altüst olacaktı.

“Sanırım.” dedi “Sorun olmaz.”

“Şimdi gidip bakabilir miyim?” Sandalyemi geriye ittim. “Hayal edebileceğin gibi, annesiyle babası neredeyse çıldırmak üzere. Onunla temas kurar kurmaz...”

“Evet, elbette.” Susan ayağa kalktı. “Beni izle.”

Merdivenlerden zemin kata indik, binanın arkasına doğru yürüdük ve modern bir ek binaya geçtik: floresan lambalar, gri küçük odacıklar ve masalarda oturan fiyakalı takım elbiseli genç çalışanlarla dolu ofis alanı. Biz içeri girerken hepsi başları-

nı kaldırıp baktı. Susan onlara sert bir bakış attı. İşinize bakın. İşinize dönün. Kendi işinizle ilgilenin.

Ofis alanının arkasına, geniş bir pencerenin önündeki çalışma masasına doğru onu takip ettim.

İşaret ederek, "İşte bu!" dedi.

Masa küçük odacıklardan birinin içinde değildi ama bir başka masayla sırt sırtaydı, bu yüzden Sarah çalışma arkadaşıyla yüz yüze oturuyordu. Şu anda karşı tarafta kimse oturmuyordu ama yarısı içilmiş bir kahve kupası, açılıp masasının üzerine serilmiş Examiner dergisinin sabah baskısı, birisinin olduğunu ve çok yakında kahvesini içerek okumaya devam edeceğini akla getiriyordu. Sarah'ın masasının üstünde büyük bir bilgisayar ekranı, bir telefon ve biraz kırtasiye malzemesi: bir kalemlik, zımba ve not defteri konulmuştu. Kişisel bir eşya, bunun Sarah'ın çalışma masası olduğunu gösteren hiçbir emare yoktu.

"Çok düzenlidir." dedi Susan. "Çok tertipli."

Sol bacağımın yanındaki üç çekmeceye dikkatle bakarak sandalyeyi çekip oturdum. Eğer bir şey bulacaksam, orada bulacaktım.

Sarah'ın zamanının büyük kısmını geçirdiği bu yerde otururken kendimi garip hissettim. Daha önce hiç görmediğim bir yerdi. Resmini görmüştüm, evet ve çok detaylı bir şekilde duymuştum ama gerçek hâlini kendi gözümle görmemiştim. Sarah'ın hayatının büyük kısmı, şimdiye kadar onun sadece benimle paylaştığı kadarıyla bildiğim kısmı, burada geçmişti. Ancak gerçekten biliyor muydum? Önemli şeylerin hepsini bana söylemiş miydi? Burada başka sırlar saklı mıydı?

Susan kollarını göğsünün üstünde bağlayıp tepemde durmuş bana bakıyordu.

“Bir saniyede hallederim.” dedim.

“Ha. Pekâlâ. Ben, ah, kapıda bekleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

En üst çekmeceyi açmadan önce Susan’ın yürüyerek uzaklaşmasını bekledim ve birdenbire Sarah’ın masasını böylesine düzgün tutmayı başarmasının nedenini gördüm.

Ağızına kadar ıvır zıvır doluydu.

İçini eşeledim. Birkaç boş not kartı, bir ataç kavanozu, bir otobüs kartı, bir cep hesap makinesi, bir paket sakız, buruşturulmuş bir kâğıt mendil, ucuz bir güneş gözlüğü, bir Nespresso Kulübü kataloğu, bir kulaklık, uzun süredir taktığını görmediğim artık darmadağın olmuş bir kolye, düğüm olmuş bir zincir, bir kuaför için randevu kartı...

Randevu kartını çıkarttım. Lane Casey Dizayn, Huguenot Meydanı’nda, belki de Fransız Kilisesi Caddesi’nde gördüğümü hayal meyal hatırladığım bir salondtu. Kartın üzerine el yazısıyla tarih ve saat yazılmıştı: 09 Ağustos sabah 11.30.

Sarah büyük bir hevesle bütün saçlarını kestirme işini orada bitirmişti.

Kartı cebime attım.

Sonraki çekmecede sadece lastik bir bandın bir arada tuttuğu karton dosya yığını vardı. Masanın üstüne koyup hızlıca gözden geçirdim. Hepsi adaylara ait dosyalardı: İş aramak – Sarah’ın bulmaktan sorumlu olduğu iş– için Anna Buckley’e gelen kişilere ait bir araya toplanmış tomarla dilekçe.

Yığının en üstündeki birkaç dosyaya baktım. Her birinde sol üst tarafta adayın adının altında küçük bir vesikalık resim vardı.

Neredeyse hepsi de ya ergenlik çağındaki çocuklar gibi görünen, yirmili yaşlarda, kıyafetleri yakası büyük gelen tek tip gömlekler ve aşırı sürülmüş saç jöleleri ile tamamlanan erkekler ya da kötü göz makyajları ve muhtemelen o hâle getirmek için bir saat harcadıkları yataktan kalmış gibi görünen saçlarıyla genç kadınlardı. Görünüşe göre iş bulmaya can atan yeni mezun olmuş, ihtiyaç duyulanın çok üzerinde niteliklere sahip ama tamamen tecrübesiz yetişkinlere iş bulmak Sarah'ın uzmanlık alanıydı.

Onları yeniden yerine koyup en alt çekmeceye uzandım.

Kilitliydi.

Bu en derin çekmecenin sağ üst yanındaki minik yuvarlak kilidi ilk o an gördüm.

Anahtar neredeydi?

Odada gözlerimi gezdirdim. Tüm masalar aynıydı. Anahtarlar da öyle miydi? Karşısındaki ters duran masa hâlâ boştu. Susan hâlâ kapıdaydı ama bilinçli bir şekilde öne uzanmış ve kapının yanında oturan biriyle konuşuyordu. Ne hakkında konuştuğundan emindim. Hızla kalktım, dolanıp diğer çalışma masasına gittim ve en alt çekmeceye takılı küçük gümüş rengi anahtarı çekip çıkarttım. Ucuz asma kilitlerde bulunan türdendi.

Yeniden Sarah'ın masasına oturdum ve anahtarı denedim. Kolayca kilidin içinde döndü.

Çekmeceyi çektim.

İlk gördüğüm şey bana gülümseyerek bakan kendi yüzümdü. Çerçevesi bir resimdi, Sarah bir ara masasının üzerinde tutmuş olmalıydı. Ben koltuğumuza oturmuş resmi çekene gülümsüyordum. Ona. En az birkaç yıl öncesine aitti.

Resmi çevirip diğer şeylere yöneldim.

Üzerine pazartesi sabahlarına dair bir şaka yazılmış seyahatlerde kullanılan tipte fincan. Açılmamış, hâlâ naylona sarılı hâlde duran A4 ebatlı içinde beş not defteri bulunan bir paket. Üzerine *Eski Şekerci Dükkânı* yazılı bir kâğıt yapıştırılmış yarısı boş bir bonbon şekeri kavanozu. Ona geçen Noel'de şaka olsun diye aldığım kurabiye şeklindeki USB girişine takılan fincan ısıtıcısı.

Neden bu eşyaları kilitleyip saklamıştı ki?

Boş not defteri paketini kaldırdım. Altında yatan tek bir zarf vardı. Beyaz, uzun, yüzünde şeffaf bir pencere olan bir zarf. Bir fatura. Zaten önceden açılmıştı, içindekileri çıkarttım.

Tanıdık gelen O2 logosunu, Sarah'ın adını ve ev adresimizi gördüm. Bu onun cep telefonu faturasıydı.

Apartman dairemize gönderilmiş, alınıp işe getirilmiş ve çekmecede kilit altına alınmıştı.

Ama neden?

Sayfaları masanın üzerine yaydım. Dört tane vardı, her birinin ön ve arkası yazılıydı. Kapak sayfasında ücret özetleri vardı ve borçlu olunan miktarı gösteriyordu. Koyu renkle yazılmış bir satır, ödeme zamanının temmuz ayına ait olduğu söylüyordu. Diğer sayfalar Sarah'ın ne için bu ücreti ödemesi gerektiğini gösteriyordu: tarihe göre sıralanmış birbirini izleyen satırlar. Diğer O2 üyelerine yapılan aramalar, diğer cep telefonlarına aramalar, yazılı mesajlar, medya mesajları, uluslararası garip mesaj, veri kullanımı...

Ve birden sebebini öğrendim.

“Bunu nasıl yapacağız?” diye Moorsey sordu. “Onları asla arayamayız.”

Mall'ın sonundaki Parnell Köprüsü'ne yürümüştük. Güneş parlıyordu ve sular çekilmişti. Yüzümüze vuran esinti Lee'nin çamurlu yeşil suyunun tiksindirici kokusunu burun deliklerimize dolduruyordu.

"Mecbur değiliz." Moorsey arka cebinden bir kalem çıkartmış çoktan sayfaları evirip çevirmeye başlamıştı. "Sayısını azaltmayı becerebiliriz." Sayfaları elime verdi. "Gözden geçirip tanıdığın numaraların üstünü çiz. Kendi numaran dâhil."

Bana denileni yaptım. Sonrasında faturanın yarısının üstü çizilmişti.

"Peki ya şimdi?"

Moorsey listeyi ona geri vermemi söyledi.

"Şimdi." dedi "kalan numaraların hepsini sana söyleyeceğim ve sen de onları kendi telefonuna tuşlayacaksın. Senin telefonunda zaten varsa, aramaya basar basmaz numaranın sahibinin ismi ekranda belirir. Bunun birkaç numarayı daha elemesi lazım. Daha çalmadan hemen kapatmaya çalış, yoksa bütün günü burada cevapsız aramayı görüp seni geri arayan insanlarla konuşarak geçiririz."

Bu yöntemi kullanarak, Sarah'ın annesiyle babasının numarası, onun birkaç arkadaşı ve ortak tanıdığımız ev sahibi ve apartmanımızın yönetim şirketi gibi pek çok numarayı daha elemeyi başardık. Ama hâlâ bir sürü numara kalmıştı.

"İhtiyacımız olan." dedi Moorsey "Zaman. Numaraların hepsi günün içindeki saat, tarih ve konuşma süresi olarak ortaya konmuş. Sarah'ın arama yapması ya da mesaj atması için alışılmadık saat ne zaman olurdu? Aklına bir saat geliyor mu?"

Birden anladım: Cumartesi gecesi. Evde birlikte baş başa olmamızın neredeyse garanti olduğu tek geceydi. Veda partisi

haftalardır ilk defa gece birlikte dışarı çıkışımızdı, bu yüzden temmuzdaki dört cumartesi gecesi muhtemelen doğru tahmin olurdu. Galiba ilk haftada Sarah kızlarla dışarı çıkmıştı ama bu geriye kesinlikle emin olduğum, ikimizin de evde olduğu, televizyon seyrettiği, bilinçli olarak telefonda uzak durduğu üç cumartesi bırakırdı.

Moorsey'den faturayı geri alıp incelemeye gözden geçirmeye başladım. Ayın 13'ü cumartesi gecesi saat sekizden sonra sadece bir numara aranmıştı, onun da Domino's Pizza dağıtıcısınıninki olduğu ortaya çıktı. Onun yaptığı aramayı kaçırmıştık ve ardından Sarah onu geri aramıştı. Ayın 20'sinde cumartesi akşamı annesini iki kere aramıştı, ikinci arama ilkinde söylemeyi unuttuğu bir şey için olduğundan çok kısaydı ve sonrasında Rose'a bir dizi mesaj yollamıştı.

Ancak 27'sindeki cumartesi gecesi –Aslında hatırladığım bir gece, Köprü dizisinin ilk serisinin sonunu izlemekle geçirdiğimiz geceydi.– Sarah 8.15 ile 11.23 arasında aynı numaraya on yedi mesaj göndermişti.

On yedi mesaj.

Bu, uzun muhabbetin bir tarafıydı.

Parmağımın ucuyla kâğıda birkaç kez vurarak “Bu o.” dedim. “Öyle olmalı. O gece evdeydik, TV seyrediyorduk. Telefonu bu kadar kullanmış olsa fark ederdim. Ben tuvaletteyken göndermiş olmalı. Ya da o tuvaletteyken. Bak.”

Moorsey faturayı geri alıp inceledi.

“Diğer zamanlarda da o numaraya aramalar var.” dedi “Ama konuşmalar pek fazla değil. Çoğunlukla yazılı mesaj. Bunlardan bir sürü var. Ekseriyetle de gündüz vakti...” Bana bir göz attı. “İşteyken.”

“Peki şimdi?”

“Şimdi, onu arıyorsun.”

Midem allak bullak oldu. Bunun nedeni ya Lee nehrinin çekilmiş sularının zehirli kokusu ya da tanımadığım, kız arkadaşım la yatan, gerçek, yaşayan, o muhtemel adamdandı.

Galiba, ikisinin karışımıydı.

“Peki, tam olarak *ne* diyeceğim?”

“Sadece Sarah’la konuşmak iste.”

Telefonumun ekran kilidini açtım. Olumsuz anlamda başımı salladım, bunu yaptığımı pek inanamıyordum.

“Telefonu suratına kapayabilir.” dedi Moorsey “Bu yüzden ben olsam annesiyle babasının ne kadar endişeli olduğu ve senin polise gittiğin gibi şeylerle hemen lafa girerdim.”

“Neden ona sadece mesaj atmıyorum?”

“Çünkü onu henüz tanımıyoruz.”

Doğru olduğunu iki üç sefer kontrol ederek numarayı tuşladım.

Moorsey’e baktım. Beni cesaretlendirerek başını salladı.

“Tamam.” dedim. “İşte yapıyorum.”

Aramaya bastım.

Bir kez çaldı.

Kalkıp köprünün parmaklıklarına gittim. Kötü plandı. Köprünün kenarında nehrin kokusu daha da beterdi.

Yeniden çaldı. Ardından, “Alo?”

Bir erkek sesiydi. “Alo? Kim o?”

Amerikan aksanıydı. Adamın Amerikan aksanı vardı.

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söyleyemezdim. Ağzım kurumuştı, zihnim boşalmıştı.

Şey, neredeyse boşalmıştı. Aklımda *bir şey* vardı: Sarah'ın ve o adamın birlikte, çıplak, karman çorman olmuş çarşafların içinde oldukları bir hayal.

Sorgulayan gözlerle bana bakan Moorsey'e döndüm. Elle-riyle işaret etti.

Orada mı?

Evet, anlamında başımı salladım.

O hâlde onunla konuş!

Bu adamın kim olduğunu ortaya çıkartmam gerekiyordu. Sarah'la konuşmak istediğimi söylemem lazımdı. Lafı olabildiğince çabuk bir şekilde annesiyle babasının çok üzgün olduğuna ve işe polisin dâhil olduğuna getirmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp ağzımı açtım...

"Sarah?" dedi adam. "Sarah, bu sen misin?" Sanki yanmışçasına başımı telefonda çektim. "Lütfen, konuş benimle Sarah." Kulağımdan uzak tuttuğum telefonda gelen ses alçalmıştı, iyice kısılmıştı. "Sadece konuş benimle. *Lütfen.*"

Telefonu attım.

Yüksek bir küt sesiyle banka çarpıp sıçrayarak kaldırıma düştü ardından Moorsey'nin bacaklarının altına savruldu.

Yerden almak için ayağa kalkarak "Adam." dedi, "Ne halt..."

Sarah, sen misin? Lütfen, konuş benimle, Sarah. Sadece Konuş. Lütfen.

Sarah onunla değil miydi? Eğer değilse neredeydi?

Peki ya adamın sesi neden endişeli geliyordu?

Moorsey telefonu bana vererek "Ekranı kırdın." dedi. "Ne oldu?"

"Ben... Bilmiyorum..."

Telefon elimde titremeye başladı.

İsa aşkına. Adam geri arıyor.

Kabule bastım.

Ahizeye "Kim o?" dedim. "Sen kimsin?" Şimdi hattaki sesizliği dinleme sırası bana gelmişti. "O nerede, seni pislik? Annesiyle babası endişeden yataklara düştü. Polise gittik. Eğer ben senin ismini öğrenmezsem, o zaman onlar..."

Bir tık sesi geldi bunu çevir sesi izledi.

Suratıma kapatmıştı.

"Seni pislik mi?" dedi Moorsey. "Sakinleş Ad."

"Sarah onunla değil."

"Ne?"

"Onunla değil."

Amerikalı adamın dediklerini ona tekrarladım.

"Bu..." Moorsey olumsuz anlamda başını salladı. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle."

"Onunla da değil... Bu sana kendini daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirdi?"

"Bilmiyorum." dedim. "Daha iyi, sanırım çünkü... Şey... Çünkü onunla değil. Daha kötü çünkü en başa döndük. Ama neden..." Durdum. "Tanrım, sorular sormaktan bıkip usan-dım. Durmaksızın, sürekli kafamda milyonlarca sorunun dönüp durmamasının nasıl bir şey olduğunu unuttum. Bu çok

yorucu. En kötüsü de ne zaman duracağını bilmiyorum. Tabii duracaksa. Hiç bitmeden devam edebilir. Bu... Kahretsin, Moorsey, artık hayatım bundan ibaret olabilir.”

Bir kolunu omuzlarıma atıp sırtımı hafifçe vurdu.

Gözlerime yaşlar dolduğunu hissederek “Onu özlüyorum.” dedim. “Onu çok özlüyorum.”

“Biliyorum.”

“Kâbus gördüğünde kendini uyandırabilir misin? Mesela, bunun sadece bir rüya olduğunu söyleyebilir misin? Bunu da-
ima becerdim. Kâbus görürken, sadece uykuda olduğumu ve uyanabileceğimi, bıçaklı çılgın adamın ya da T-Rex’in* veya her neyse peşimi bırakacağını farkına varırım...”

“T-Rex mi?”

“*Jurassic Park* temelli bir sürü rüya görürüm.”

“Bu... Çok garip.”

“Yaptığım şey kendimi, haykırmak, inlemek gibi yüksek bir ses çıkartmaya zorlamaktır ve bu beni uyandırır. Kâbus biter. İşte böyle.” Parmaklarımı şıklattım. “Sence bunda da işe yarar mı?”

Moorsey üzgün bir şekilde bana baktı. “Gerçekten Rose’la konuşman gerek.”

“Ne hakkında?”

“Sebebi hakkında.”

“Bunun için beni suçluyor. Sence şu anda ondan neden benim dünyanın en kötü erkek arkadaşı olduğumu metazori dinlemekten başka hiç derdim kalmadı mı?”

* *Tyrannosaurus*, Jura Devri’nin sonları (150 milyon yıl önce) ile Kretase Devrinin sonları (65 milyon yıl önce) arasında yaşamış avcı bir dinazor cinsi. (Ç.N.)

“Bence sana senden ziyade Sarah hakkında anlatacak daha fazla şeyi vardır. Anlamana yardımcı dokunabilir.”

“Bütün bunların benim hatam olduğunu söyledi.”

“Üzgündü, Ad. Eğer Rose’la konuşmayacaksan, şimdi ne yapacaksın?”

“Şey, bunu istemiyorum ama annemle babama söylemek zorundayım. Polisin tavsiyesine uymak zorunda kalacağız, bilgi elde etmek için Facebook’a ilan koymak falan gibi şeyler. Televizyon Bingosu için internete girdiğinde annemin ‘Kayıp Kişi’ başlığı altında Sarah’ın yüzüne bakakalıp kalp krizi geçirmesine sebep olmak istemiyorum...”

Ama önce, *adamı* yeniden aramayı denedim. Hatta uzun süren bir beklemenin ardından kayıttan bir kadın sesi “Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.” dedi.

Bir daha asla o numaraya ulaşamayacaktım.

Cumartesi sabahı ve Sarah yatakta yanımda yatıyor. Beli karnıma yaslanıyor. Saçları yeniden uzamış. Kırmızı elbiseyi giyiyor. Kulağına fısıldıyorum ama uyanmıyor. Elimi omuzuna koyduğumda, teninin buz gibi olduğunu fark ediyorum.

İrkilerek uyandım.

Tek başıma, yatağımızdaydım. Buna karşın, uyurken kol ve bacaklarımı kendi tarafımda tutmuştum.

Oda karanlıktı ama ağaran güneşin ışıkları perdelerin aralığından içeri sızıyordu. Gece boyu uyumayı başarmış mıydım?

Komodinden gelen hiddetli bir titreşim arandığımı işaret ediyordu. Telefonumu sessize aldığımı hatırlamıyordum, öte

yandan başucuma bir bardak su, bir paket Paracetamol*, insana huzur veren Bach's Rescue Remedy çiçek özleri ya da Kleenex kâğıt mendil koyduğumu da hatırlamıyordum. Yine annem arıyordu. O ve babam dün gece neredeyse bana taşınacaktı. Muhtemelen uyku tabletlerini ezip bana zorla yedireceği yumurtanın üzerine serperdi.

Telefonu aldım. Gizli numaraydı.

Acaba bu?

Kabule bastım.

"Adam? Ben Dan. Kapatma."

"Dan." Kendimi doğrultup oturma vaziyeti aldım. "Orada gecenin bir yarısı değil mi?"

"Hayır, sabah dokuzu biraz geçiyor."

"O hâlde demek ki..." Saate bakmak için telefonu kulağımdan çektim. Öğleden sonra ikiyi üç geçiyordu. *Bu da ne?* "Şey, dinle, geçen gün için üzgünüm. Ben sadece..."

"Seni aramamın nedeni bu. Sana neler olduğunu sormaya-çağım Adam. Bilmek istemiyorum çünkü eğer bilmezsem bu duruma objektif olarak bakabilir ve sana ihtiyacın olan tavsiyeyi verebilirim. Bana para ödemenin sebebi de bu. Orada neler olduğunu bilmiyorum ama şunu biliyorum: senaryonun cuma günü mesai saatinin bitimine kadar stüdyoya ulaşması gerekiyor. Önce benim görmem gerekiyor, teslim etmeden önce değişikliklerin yapılabilmesine imkân vermeliyiz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bunun anlamı, şu anda senaryonun elimde olması lazımdı. İdeal olarak dün, böylece eve götürüp hafta sonu okuyabilirdim."

* Ağrı kesici ve ateş düşürücü etkiye sahip bir ilaç etken maddesidir. (Ç.N.)

“Üzgünüm, ben sadece...”

“Ne kadar ilerledin?”

“Dan, mesele kız arkadaşım...”

“Sana bilmek istemediğimi söyledim. Birinci sınıf bir hıyar olan ben değilim Adam. Umarım bunu anlarsın. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Bu işin yürümesini istiyorum. Sana duymak istediğini değil, duyman *gerekeni* söyleyebilmek istiyorum.”

“Anlıyorum Dan. Gerçekten. Sadece acaba bir...”

“Burada ikinci bir şansın olmayacak, Adam. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Evet.”

“İşte bu. Tek şans.”

“Biliyorum.”

“Eminem şarkısı gibi.”

“Ben... Öyle diyorsan.

Dan, “İşe indirgendiğinde Los Angeles küçük bir şehirdir.” dedi. “İnsanlar asla unutmaz. Unutmayacaklar.”

“Anlıyorum.”

“Bir senarist küçük bir işle ayağını kapıdan içeri atar, evet, ancak işe alınarak kendine bir kariyer yapar. Bazı geri zekâlı yöneticilerin bu sabah duşta aklına gelen tek kelimelik bir fikir alıp beş serilik bir film hâline getirmişler. Müşterilerimden biri, John Stacy –onu tanıyor musun?– şu anda Arizona çölünde bir buhar kulübesine kapanmış, “orman metrosu” lafını yazın kapalı gişe oynayacak bir filme dönüştürüyor. Stüdyonun ona verdiğinin hepsi bu Adam. İki kelime. Ve bunlar orman ve

metroydu. *Seninse* sadece kendi senaryona ince ayar çekme işini bitirmen gerekiyor. Dışarıda, Başlıksız Orman Metrosu Projesini yüzde üç yüz kırkıdan uyduran, devam filmi ya da altıncısı için açık kapı bırakan bir sonla tamamlayan John Stacy gibileri varken, *kendi sahibi olduğu senaryoyu yeniden yazmayı* zamanında bitiremeyen birini kim işe alır?”

“Bunu anlıyorum Dan. Gerçekten ama...”

“Tavsiyem bitirmek için ne gerekiyorsa yapman ve zamanında bitirmen. Beynini kapat. Duygularını bastır. Gerekirse bir şeyler al. Ancak işin *bitmesini* sağla.”

“Ama görüyorsun...”

“Bütün bunların daha başlamadan bitmesini mi istiyorsun?”

“Hayır, elbette...”

“Ödeme yolda.”

“Biliyorum, sadece şu anda...”

“Kevin Williamson Çılgık’ı bir hafta sonu içinde yazdı.”

“Aslında bu bir efsane. O sadece yazdığını geliştirmeydi.”

“*Senin* yeni bir şey yazman bile gerekmiyor. Sen *yeniden* yazıyorsun. Çoğunlukla boşluk bulunan yüz yirmi sayfa. Eğer duraklamaların hepsini çıkartırsan, iki ya da üç günlük süre içinde bitirirsin, tabii eğer henüz başlamamış olsaydı. Ama *başladın*.” Bir duraksama oldu. “Değil mi?”

“Elbette başladım.” diye yalan söyledim. “Ama sorun, kız arkadaşımın...”

“Oradaki sorun her neyse Adam, sonsuza dek devam etmeyecek. Bir sona ulaşır. Gelip geçer. Ya sonra elinde ne kalacak? Eğer bu işi bitiremezsen, *hiçbir şey*.”

“Ama Dan, bu ciddi bir durum. O...”

“Şimdi kapatıyorum. Yarın tekrar arayacağım, aynı saatte. Aradığımda telefonuna cevap ver. Bana bunun için teşekkür edeceksin.”

“Ama o kayıp Dan, tamam mı? Kız arkadaşım kayıp! Kız arkadaşımın nerede olduğunu bilmezken kör olası bir senaryoyu nasıl düşünebilirim? Üstelik neredeyse de bir *haftadır* bilmiyorken?”

Sessizlik oldu.

“Dan?”

Telefonu kulağımdan çektim. Kapatmıştı.

Kahretsin.

Sarah'ın numarasını çevirdim.

Sesli mesaja düşünce “Sarah, Tanrı aşkına...” diye söylenmeye başladım. “Ne halt ediyorsun? Bu mesajı alır almaz beni ara. Sadece *beni ara*, tamam mı? Telefonuna baktığını *biliyorum*. O WhatsApp mesajını okuduğunu gördüm. Bunun sona ermesi gerekiyor. Annenle baban aklını kaçırmış hâlde, polis işe dâhil oldu, az önce Dan Goldberg’le telefonda konuştum. Bunun benim için ne büyük bir anlamı olduğunu biliyorsun, ne kadar uzun zamandır beklediğimi...” Oda gözümde bulanıklaştı. Gözlerimin yaşardığını fark ettim. “Sarah, lütfen. Burada neler olduğunu bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece bir şeyler yapmam *gerektiğini* bilmiyorum. Yalnızca beni ara. Benim dışımda hiç kimseyle konuşmak zorunda değilsin. İstemezsen konuştuğumuzu bile hiç kimseye söylemem. Ama lütfen. Beni ara.” Bir nefes aldım. “Sarah, beni korkutuyorsun.”

Yatak odasının kapısı nazikçe çalındı. Savrularak açılan kapının ardında bir kupada dumanı tüten bir şey ve bir tost tabağı taşıyan Rose belirdi.

Çabucak aramayı sonlandırdım ve telefonu yatağa koydum.

“Annen beni yolladı.” dedi. “İçeri gelebilir miyim?”

“Elbette.”

“Telefonda konuştuğunu mu duydum?”

“Ajansım.” dedim. “Sorma gitsin.”

Rose şimdi kahve olduğunu gördüğüm şeyi bana uzattı. Yer açmak için annemin telaşla bıraktığı öteberiyi kenara çekerek tostı komodinin üstüne yerleştirdi.

“Bu kadar uzun uyuman iyi oldu.” dedi. “Dinlenmeye ihtiyacın vardı.”

“Yeni bir haber var mı?”

“Hayır, hiçbir şey yok.”

Mutfakta bir şey kırıldı.

“Kim var orada?” diye sordum.

“Annenle baban. Ve Moorsey. Jack ve Maureen yoldalar, görünüşe göre onları annen çağırmış. Onlara zorla yemek yedirip iyi olduklarından emin olmak istiyor.”

Fincanın içindeki mayide pul pul benekler vardı. Annem kahve içmezdi. Tahminde bulunmam gerekirse, filtre kahveyi neskafe yapar gibi hazırlamıştı.

Rose gitmek için hareketlendi.

“Bekle.” dedim. “Konuşabilir miyiz?”

Bir şaşkınlığın ardından, yatağın en ucuna tüner gibi oturdu.

“Moorsey bana Sarah’ın WhatsApp mesajını okuduğunu söyledi.” dedi.

“Okudu.”

“Ve Amerikalı adamla da değil.”

“Öyleymiş gibi görünmüyor, değil.”

“Seni gerçekten seviyor Adam.”

Hafifçe güldüm. “Evet. Öyle görünüyor, değil mi?”

“*Seviyor*. Ama şey gibi değil... Eskiden olduğu şekilde değil. Seni önemsiyor.”

“Terk edecek mi?”

Rose dudağını ısırdı. Ardından, “Evet.” dedi.

“Ne zaman?”

“Para geldiğinde. Senin paran. Burada kendi başına yaşamayı karşılayabildiğinde...”

“Neden?”

“O sadece... Artık *emin* değil. Seninle onun olması gerektiği gibi olduğundan emin değil. On yıldır birliktesiniz Adam. *On yıl*. Ve o daha yirmi dokuz yaşında. Seninle tanıştığında on dokuzundaydı.”

“Ben de hesap yapabilirim Rose.”

“Sen on dokuz yaşındaki hâlinle aynı kişi misin?”

“Başka kim olabilirim?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Sarah ve sen, ilk tanıştığınızdan beri büyüdünüz. Yirmilerinde yaptığın budur. Bunu daha bu değişim başlamadan önce tanıştığın biriyle yaparsan... Şey, ikiniz de bu eşiği aşp iki yetişkin insan hâline geldikten sonra hâlâ birlikte olmayı isteme ihtimaliniz nedir?”

“Ben istedim.”

“O hâlde bu ikinizden birinin istediği anlamına gelir.”

“Sarah’la bir anlaşmamız vardı. Sana söyledi mi?”

“Geri kalanımız sırtımızdaki yükleri nasıl taşıyacağımızı bulmak zorundayken, senin bir yetişkin olma sorumluluğundan kaçınma lüksüne sahip olduğun anlaşmayı mı demek istiyorsun? O mu? Evet. Bana gerçekten de söyledi. Tanrım, bir erkek için ne kadar da güzel olmalı. Yetiştirmesi gereken hiçbir şey yok.” Kollarını salladı. “İşte, artık bütün zamanını kendine ayırabilirsin.”

“Sarah’a da istediği kadar zaman ayırırım.”

“Çok naziksin ama Tabiat Ana o kadar da cömert değil.” Rose işaret parmağını gösterip ileri geri salladı. “Tik-tak, biyolojik saat. Eğer bir kadınsan ve çocuk sahibi olmayı hiç planlamadıysan, zaman akıp gider, maceralar yaşamak ve hayallerinin peşinden koşmak son kullanım tarihinin dolmasını da peşinden getirir. Sarah kendisinininkinden endişeliydi. Bu normal. Sen hiçte endişeli gibi görünmüyorsun. Hiç aklına bile getirmediğine bahse girerim. Hiç uygun değil.”

“Ama bu konuda neden benimle hiç *konuşmadı*? Bir yolunu bulabilirdik.”

“Sanırım kararını vermişti.”

“O hâlde neden bana söylemedi?”

“Seni incitmek istemedi Adam. Ya da seni mahcup etmek.”

“Ya bu, incitici veya mahcup edici değil mi?”

“Şu anda Sarah şu kapıya gelseydi ve senden ayrılmak istediğini, gitmek zorunda olduğunu söyleseydi, nereye gidecektin?”

“Bir çaresine bakardım.”

“Sen bir şeylerin çaresine bakmak zorunda kalmayana, para

hesabına yatana kadar bekliyordu. Sen başının çaresine bakana kadar. Seni kendi hâline bıraktıktan sonra, kendi başının çaresine bakabilene kadar.”

“O hâlde şimdi nerede? Bu olana kadar saklanıyor mu?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.” dedi Rose. “Geri dönmesi gerekiyordu.”

“Neden pasaportu yolladı?”

“Bilmiyorum.”

“Notun anlamı ne?”

“Bilmi...”

“Neden aramadı?”

Ellerini kalırdı. “Adam, *bilmiyorum*.”

“Sence başı dertte midir?” diye sessizce sordum.

Bir anlık tereddüdün ardından Rose, “Polis pek öyle düşünmüyormuş gibi görünmüyor.” dedi.

“Sorduğum bu değil.”

“Sanırım...” Derin bir nefes alıp verdi. “Sanırım hepimiz neler döndüğünü anladığımızda alnımıza bir şaplak atacağız. Birkaç yıl önce kız kardeşimin —o zamanlar on dokuz ya da yirmi yaşındaydı— bir cumartesi gecesi dışarı çıkıp geri dönmemesine benziyor. O dönene kadar annem uyuyamadı, yani hiç uyumadan, sabahın üçüne, dördüne, beşine kadar. Onu telefonla aramaya başladı. Cevap alamadı. Yanıt yoktu. Sabah makul bir saate erince, birlikte dışarı çıktığı arkadaşını aradık. Bize Ruth’u kulüpte gece yarısı gibi ayrıldıklarından beri görmediğini söyledi. Ruth on birde işe gidiyordu ve iş kıyafetleri evdeydi, bu yüzden saat ona gelince hepimiz onun dönmemiş

olmasına gerçekten endişelenmiştik. Doğrudan oraya gittiğini düşünerek, açılır açılmaz çalıştığı yere telefon ettik. Onlar da Ruth'dan haber almamıştı. İki yıldır işe gitmediği gün olmamıştı. Ruth kapıdan içeri girip taksiye ödemek için para ararken, annem kelimenin tam anlamıyla polisi aramak üzereydi. Çantası kulüpte çalınmıştı –bu yüzden telefonu yoktu– ve gece bir arkadaşında kalmıştı. Sarhoştular, bu yüzden uyuyakalmışlardı. Daha on beş dakika önce uyanmıştı ve hepimizin evde, panik hâlde, gözümüzde ilerde asacağımız kayıp posterlerini ve sualtı dalış timlerini canlandırdığımızdan haberi bile yoktu. Çok gerçek bir durumdu Adam. Annem 999'u aramak üzeriydi. Hepimiz korkunç bir şey olduğuna ikna olmuştuk ve birisi telefonuna cevap vermediğinden böyle düşünmeye başlamıştık. Ancak kesinlikle *hiçbir şey* olmamıştı.”

“Sarah birkaç saatten çok daha uzun süredir ortalıkta yok.”

“Tamamen aynı olduğunu söylemedim.”

“Ya eve hiç dönmezse? Ya kız kardeşin hiç dönmeseydi, ne yapacaktınız?”

“Varsayıma dayalı konuşmayalım.” dedi Rose. “Endişe en anlamsız insani duygudur. Sana bunu söyleyen hiç olmadı mı? Tahmin et *bana* kim söyledi? Sana bir ipucu vereceğim: Yılsonu sınavlarında başarısız olduğuma kani olduğumda bana verdiği ‘Seni Düşünüyorum’ kartına yazmıştı.”

“Evet, şey.” İçimi çektim. “Onun için söylemesi kolay.”

Kapı yeniden çalındı. Bu defa Moorsey'di, iPad'ini sallıyordu. Ekranın üstündeki mavi büyük başlıktan cihazından Facebook'a girmiş olduğunu görebiliyordum.

“Adam.” dedi. “Bunu görmek gerek.”

Romain

MARLY-LE-ROI, PARIS, 1993

Paris'te kar eski evlerinde olduğundan farklı yağıyordu. Taş-
ra taraflarında, kar günlerce hiç bozulmadan saf ve kalın bir
örtü hâlinde toprakta kalırdı. Burada şehirde, yağar yağmaz be-
lediye işçileri karı küreyip yol açmaya başladı, etraftaki o kadar
insanla, geriye kalanın kirli, vıcık vıcık bir pisliğe dönüşmesi
fazla uzun sürmedi.

Noel akşamından bir önceki gün, Romain bu vıcık vıcık
pisliğin içinden yürüyerek okulun yolunu tutmuştu. Geceleri
sıcaklıklar dondurucu bir soğukluğa düşüyordu, bu yüzden za-
rarsız erimiş kar gibi görünen şeyin aslında taş gibi buz olması
ihtimali yüksekti. Annesine tekrar tekrar yeni botlara ihtiyacı
olduğunu, geçen yıl yırtılan botlarının ayağına küçük geldiği
söylemişti. Ancak Mikki'yle ilgili olmadığı sürece –hangi saatte
hangi hapları alacağı, beslenme tüpünün ne zaman temizlene-
ceği, sandalyesinin arkasındaki pilin ne zaman değişmesi ge-
rektiği– hiçbir şey bugünlerde annesinin aklında kalmıyordu.
Kadın unutuyordu.

O sabah babasına söylemişti, o da işten eve dönerken yolda alacağına dair Romain'e söz vermişti.

Kendi kalın, pürtüklü çoraplarını Romain'in spor ayakbılarının üstüne geçirerek, "Bu arada bunlar işe yarar." demişti. "Sadece yavaş git, tamam mı? Ve dikkatli ol."

Romain gerçekten de yavaş gitti –öylesine yavaş ki zil çalmadan önce okula yetişemedi– ve dikkatliydi ama çoraplar ıslandıkça, ayağının altındaki zemin daha da kayganlaşıyor gibi geliyordu. Tam okul kapısının önünde, sol ayağının yolda kaymasıyla dengesini yitirdi.

Haykırdı. Yere düştü. Sol yanının üstüne kaldırırma sertçe çarptı. Romain'in gözleri yaşardı. Kalçası sızladı. Dirseği acıdı ve her iki avucunun derisi sıyrıldı.

Pantolonunun içine sızan karın soğuk ıslaklığını hissedebiliyordu. Panik hissiyle, Romain ayağa kalktığı anda altını ıslatmış gibi görüneceğinin farkına vardı.

Kendini doğrultup oturma vaziyeti alıp acının biraz geçmesini bekledi. En azından geç kalmıştı. Başka herkes çoktan içeri girmişti. Durumu daha da kötüleştirebilecek tek şey...

"Hey, bakın! Bu geri zekâlı Romain!"

Bastian Pic, peşinde iki arkadaşıyla birlikte yoldan geliyordu. Bastian quatrième'deydi*, iki yıl büyüktü ve evi Romain'in kinin tam karşısındaydı. Kendinden küçük sınıflardaki tüm çocuklara karşı acımasız davranıyordu –bu yüzden başı sürekli öğretmenlerle derde giriyordu– ama bir sebepten ötürü, Romain'e karşı özellikle acımasızdı.

"Ne halt oldu sana böyle?" O anda başına dikilmiş kalın

* Fr. "dördüncü" (sınıf) (Ç.N.)

botlarından biriyle onu tekmeliyordu. “Sanırım küçük erkek kardeşinle biraz fazla zaman geçiriyorsun. Senin için gidip *tekerlekli sandalyesini* getirmemi ister misin? Ya da...” Kahkahayı patlattı. “İhtiyacın olan şey onun bebek bezi mi?”

Diğer iki çocuk da gülmeye başladı.

Romain kendini kaldırmaya çalıştı ama Bastian onu aşağı bastırdı.

“Orada kalsan iyi edersin.” dedi. “Seni almak için yolda olan ambulansı bekle.”

“Çocuklar?” Öğretmenlerden biri kapıda duruyordu. “Orada neler oluyor?”

Bastian “Hiç, madam...” diye seslendi. Ancak bunu söylemek için kadına döndüğünde, yerde oturan Romaini gözler önüne sermişti. Öğretmen telaşla geldi.

“Ne oldu? İyi misin?” Kadın Romain’in kalkmasına yardımcı oldu, ardından Bastian’a döndü. “Bir uzaklaştırma daha almaya mı çalışıyorsun?”

Bastian bir masumiyet gösterisiyle ellerini kaldırdı.

“Sadece ona yardım ediyordum Madam Berri.”

“Ya, öyle *mi yapıyordun?*”

“Öyle.” Bastian kendisine destek çıkmaları için öbür iki şavalağa baktı. “Değil mi?”

Diğer iki çocuk itaatkâr bir şekilde evet anlamında başını salladı.

Madam Berri Romain’e döndü ve ondan kendisine neler olduğunu anlatmasını istedi. Kadının arkasında, Bastian öfkeyle ona bakıyordu.

“Eve gitmek istiyorum.” dedi Romain. “Sadece eve gidebilir miyim?”

“İlk önce bana neler olduğunu anlat. Ve *doğruyu* söylemeni istiyorum.”

Romain üşümüş, ıslanmıştı ve yan tarafı gerçekten acıyordu. Sadece yatak odasına dönmek, yatağında battaniyelerin altına girmek ve karanlıkta babasının mesaisinin bitmesini beklemek istiyordu.

Yalın bir şekilde, “Buzda düştüm.” dedi. “Kalkmama yardım ediyordu.”

“Romain, bana bak.”

Gönülsüzce, Romain gözlerini kaldırdı.

“Şimdi, bana tekrar anlat. Burada ne oldu?”

Çocuk, “Buzda düştüm.” diye tekrarladı. “Bastian sadece bana yardım ediyordu.”

“*Gördünüz mü?*” diye Bastian söylendi. “Size *söyledim.*”

Madam Berri Bastian ve diğer iki çocuğa içeri girmelerini buyurdu, ardından Romain’ın okula girmesine ve müdürün odasına gitmesine yardım etti. Yürümesinde sorun yoktu ama yan tarafı gittikçe kötüleşiyordu.

Ona annesini çağırdıklarını ve kadının onu almak için geleceğini söylediler. Annesi gelene kadar müdürün odasının dışında bir sandalyede beklettiler. İçmesi için bir fincan kakao, omuzlarına koyması için kaşındıran bir battaniye verdiler ve annesinin gelmesinin fazla uzun sürmeyeceğini söylediler.

Sadece birkaç sokak uzakta oturuyorlardı. Kadının gelmesinin uzun sürmemesi gerekirdi.

Ama annesinin gelmesi bir saatten fazla sürdü ve geldiğinde, ona nasıl olduğunu ya da neler olduğunu sormadı. Sadece alelacele müdürün sekreterine teşekkür etti ve Romain'i elinden tutup Mikki'nin banyo saati gelmek üzere olduğundan acele etmek zorunda olduklarını söyledi.

Noel iyiydi. Romain bir PlayStation ve birkaç yeni kitapla elbise almıştı. Jean de gözünün önünden ayırmadığı oyuncak güreşçilerden bir sete kavuşmuştu, uyurken bile onlarlaydı. Mikki'nin hediyesiyse annesinin "Güzel Bir Gün" dediği bir şeydi, bunun anlamı sandalyesinde, ilaçlarında ya da yiyeceğinde ters giden bir şey olmaması, büyük kısmında sakin kalması ve gergin ya da tedirgin olmamasıydı. Onun evde olduğu ilk Noelleriydi; birkaç ay öncesine kadar onun gibi çocuklar için özel bir hastanede kalıyordu. Taşınmalarının sebebi buydu, ona yakın olmak. Artık hepsi yine bir aradaydı ve Romain annesinin ruh hâlinin iyiymiş gibi görünmesinin nedenini buna yoruyordu. Akşam annesi babasıyla birlikte şarap içmiş ve hiç kimseye bağırılmamış ya da kızmamıştı.

Romain'in sağ yanına mosmor bir çürük yayılmıştı ama artık pek acımıyordu. Her hâlükârda, daha önce acıdığı kadar acımıyordu.

Kimseye göstermemişti.

Noel'den bir gün sonra babası ona "Hey Romi." dedi. "Kulağıma parkın bu sabah yeniden açıldığı ve bütün çocukların orada yapabildikleri kadar kardan adam yaptıkları geldi. Kar-

dan adamdan bir ordu yapmaya çalışıyorlar. Oraya gitmek ister misin?”

Romain hayır anlamında başını salladı, *yo*. Gerçekten de “bütün çocuklar oradaysa”, bu Bastian Pic’in de orada olduğu anlamına geliyordu.

“Neden istemiyorsun?” diye babası sordu.

“Hava soğuk.”

“Kardan adam yapmak yorucu iştir. Kısa sürede ısınırsın.”

“Kardan adam yapmak istemiyorum.”

“O zaman sadece seyredebilirsin.”

Romain yine başını salladı.

Babası, “Ah, hadi ama...” dedi. “Eğlenceli olur. Jean’i de yanına alabilirsin.”

Adının geçmesiyle Jean oyuncak güreşçilerinden başını kaldırıp baktı. Oyuncakların hepsi oturma odasının zemininde plastik bir güreş ringinin etrafına dizilmişti, bir tanesi hariç, o da düz bir şekilde sırtüstü ringin içinde yatıyordu. Pembe ve siyah kostümlüydü. Bret Hart, “Kiralık Katil.”

Jean, “Gitmek istemiyorum.” diye mızızlandı.

“Dinleyin çocuklar, siz ikiniz okul bittiğinden beri evde kapalı kaldınız. Dışarı çıkmanız gerek. Romi, bu botları niye aldım? Oturma odasının halısı için değildi. Ve Jean, güreşçilerinin yanına alabilirsin. Buzda da dövüşebilirler değil mi?”

Jean somurtarak “Hayır.” dedi.

Ama babası bir süreliğine dışarı çıkmaları konusunda son derece kararlıydı. Her ikisini de kalın bir şekilde giydirdi, Romi’nin eline dükkândan şeker alabilsinler diye birkaç frank sıktırdı ve onlara en az yarım saat dışarıda kalmalarını söyledi.

Bütün bunlar biraz garipti ama Romain kendisine söyleneni yaptı.

Son günlerde, hep yapıyordu.

İki çocuk görev duygusuyla güç bela yürüyerek parkın yolunu tuttu. Oraya evlerinden yürüyerek gitmek beş dakikalık yoldu. Romain, Jean'i kaldırımın iç tarafında, caddeden uzak yürütüp yol boyunca elinden tuttu.

Park çocuklarla doluydu ve hepsi kardan adam yapıyordu. Romain parkın kapısının hemen iç tarafında yaklaşık yirmi çocuk saydı. Bazılarının elinde malzemeler vardı: atkılar, şapkalar, havuçlar, dallar, kömürler. Park önceki gün kapalıydı, bu yüzden kar beyaz ve kalın bir örtü şeklinde tutmak için fırsat bulmuştu. Bu ona eski evlerinin etrafındaki bahçenin kış boyunca nasıl görüldüğünü hatırlattı.

Jean'in kara ya da kardan adama karşı hiçbir ilgisi yoktu. O sadece oyuncak güreşçi bebekleriyle oynamak istiyordu. Romain kestirme yoldan parkı geçip dükkâna gitmeyi, biraz şeker alıp ardından evin yolunu tutmayı önerdi. Eğer yavaş yürürlerse babalarının dışarıda kalmalarını ısrarla istediği yarım saati yolda geçirirlerdi.

"Ya buz?" diye Jean sordu.

"Ne buzu?"

"Babam buzun üstünde güreş oyunu oynayabileceğimi söyledi."

"Şey..." Romain etrafa bakındı. Süs havuzu tam karşılarındaydı. Kenarından geçip dükkânın yanındaki çıkışa ulaşabilirlerdi. Biraz daha uzun sürerdi ama bu babalarını sadece memnun ederdi. "Tamam, haydi. Ancak sadece kısa bir süreliğine. Eve dönmek istiyorum."

Süs havuzu donmamıştı, sadece yüzeyi buz tutmuştu. Yüzeyindeki buz tabakası ince ve şeffaftı, çatlaklar ve deliklerle doluydu. Etrafta hiç kimse yoktu.

Kenardaki sığ kısımda buz epeyce kalındı, bu yüzden Romain, Jean'e oyuncak bebeklerini oraya koyabileceğini söyledi.

"Ancak sen yolda kal. Yapay süs havuzuna çıkma. Bunu sadece oyuncak bebekler yapabilir, tamam mı?"

Jean tamam diye başını salladı. "Tamam."

Çömelip buzun üstünde oyuncak bebeklerini düzenlemeye başladı.

Bir ses, "Buna *inanmıyorum.*" dedi. "Yine sen."

Bu Bastian Pic'ti, süs havuzunun kenarından onlara doğru geliyordu. Yalnızdı ama yine de aptal yandaşları hiçbir zaman ondan pek fazla uzakta olmazlardı.

"Jean." dedi Romain. "Üzgünüm ama gitmek zorundayız."

"Ama hakem daha zili bile çalmadı."

"O maçı evde yapabilirsin. Haydi."

Bastian artık başlarına dikilmişti. Tepeden Jean'e baktı.

"Siz geri zekâlılardan kaç tane var?"

Jean buna bozuldu.

Romain, "Onu rahat bırak." dedi.

"Ya, onu rahat mı bırakayım?" Bastian sesini kız gibi inceltti. "*Onu rahat bırakmamı* mı istiyorsun?" Yüz yüze birkaç santim kalana kadar çocuk Romain'e doğru yürüdü. Öylesine yaklaşmıştı ki konuştuğunda Romain çocuğun saçtığı tükürüklerin yüzüne geldiğini hissedebiliyordu. "Sakın bana ne yapmam gerektiğini söyleme, tamam mı? Bunu *aklından bile geçirme.*"

Jean kısık bir sesle “Romi?” dedi.

“Artık gidiyoruz Jean. Oyuncaklarını topla.”

“Hiçbir yere gitmiyorsunuz.” dedi Bastian. “Elime düştüğünün farkında mısın, seni küçük pislik? Bir şey *yapmama* bile gerek kalmadı. Kendin düşecek kadar aptalsın. Bir süre önce evden ayrıldığını görünce, bana olan borcunu ödetmek için iyi bir zaman diye düşündüm.”

Romain hiçbir şey söylemedi. Aklına babasının şeker almaları için onlara verdiği para geldi. Bastian’ın kastettiği bu muydu?

Jean tekrar “Romi?” dedi.

“Eğer başım.” dedi Bastian “Zavallı kışına tekmeyi bastığım için derde girecekse, en azından gerçekten tekmeyi basmam gerekir.”

Hayır, parayı kastetmiyordu. Romain’e sopa atacaktı.

“Romi?” dedi Jean. “Romi ne...”

Bastian birden dönüp çocuğa, “Sen şu kahrolası çeneni kapatacak mısın?” diye gürledi.

Jean’ın gözleri korkuyla büyüdü, ardından yüzü buruştu. Koyu bir leke bacaklarının arasına yayılırken çaresizce Romain’e baktı.

Bastian gülmeye başladı.

“Olamaz. Ciddi misin? Sana tuvalet eğitimi ver...”

İnceldiği yerden koptu.

Sonradan, Romain bunu böyle tarif etmişti. Tarif edebileceği tek yol buydu. İyi olmak için elinden geleni yapmak uğruna Mikki’nin geçirdiği kazadan beri içinde tuttuğu her şey, gelmiş geçmiş öfkesini bastırdığı tüm anlar, Bastian’dan gördüğü bütün kötü muamele, yuttuğu bütün laflar, bunların hepsi üst

üste birikmiş, saklanmış, bastırılmış, gerilen bu halatın içinde tutulmuş gibiydi.

Ve sonunda bu onu nereye getirmişti?

Hemen hemen, annesi tarafından görmezden gelinmişti. Okulda alaya alınmıştı, Bastian ilk değildi. Ve şimdi, burada aptal bir pislik parçası tarafından zavallı Jean'e bağırılmış, korkutulmuş ve aşağılanmıştı..."

Romain sağ kolunu geriye çekti ve olabildiğince sert bir şekilde Bastian'ın yüzüne vurdu.

Bunun ardından, her şey ağır çekimdeymiş gibi göründü.

Yumruğu Bastian'ın çenesine değdi ve ilerlemeye devam edip boynunun kenarındaki yumuşak ete geldi.

Bastian'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve çocuk süs havuzunun kenarına sırt üstü devrildi.

Üzerinde durdukları ince buz tabakası çarpmanın etkisiyle kırılmadan hemen önce Jean oyuncak bebeklerini kaptı.

Öfke Romain'ın damarlarında ateş gibi gürledi.

Kendinde değildi. Birkaç metre uzakta durmuş, kendini dışarıdan seyrediyormuş gibiydi.

Botlarını kaldırıp süs havuzunun kenarından aştı ve diğer taraftaki sığ suya girdi. Kendini Bastian'ın tepesine dikilmiş bir dev gibi hissetti. Kendini güçlü, gerçekten istese çocuğun boynunu çıt diye kırabilecek kadar inanılmaz derecede güçlü hissetti.

Bastian oturma vaziyetinde, koltuk altlarına kadar suyun içindeydi. Etrafa su sıçratıyor, kalkmaya çalışıyordu ama suyun sıcaklığı şimdiden nefes alıp verişini etkiliyordu. Yüksek sesle nefes nefese söylenmeye başlamıştı.

Başını kaldırıp Romain'e baktı, şaşırmış ve korkmuştu.

"Sen ne halt ediyor..."

Romain eğilip Bastian'ı yüzeyin altına bastırdı. İki eli çocuğun boynundaydı. Bir dizini göğsüne bastırıyordu.

Arkasında, yürüyüş yolunda, Jean acı acı bağırmaya başladı.

Romain Bastian'ın suyun altında çırpındığını, kalkmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Çocuğun elleri yüzeyin üstündeydi, savururken çaresizce etrafa çarpıyordu. Her yere buz parçaları sıçratıyor, suda çırpınma esleri çıkarıyor, Romain'in ellerinin tersinin derisini paralıyordu.

Yine de Romain onu suyun altında tuttu. Çırpınmalar durana kadar bunu yapmaya devam etti.

Ardından, tereddütle dizini kaldırdı. Hareket yoktu.

Ellerini çocuğun boynundan çekti. Hâlâ hiç hareket yoktu.

Ellerini sudan çıkarıp baktı, çevirip avuçlarını inceledi. Soğuktan morarmaya başlamıştı ve parmaklarının yumuşak kısımları buruşmuştu. Ellerin ardına, suya baktı.

Bastian'ın yüzü suyun yüzeyinin hemen altında sürükleniyordu, gözleri kocaman açılmıştı.

Ve Romain birden kendine geldi, bedenine döndü. Artık kendini dışarıdan seyretmiyordu. Bunlar oluyordu. Gerçektir.

Jean'e baktı, ardından yeniden Bastian'a, sonra yeniden Jean'e döndü.

Şimdi ne yapmıştı?

Romain sudan çıktı, kardeşinin elini kaptı. İkisi birlikte koşarak parktan çıktı ve evin yolunu tuttu.

İlk başta, ev boş gibi görünüyordu. Annesi bir randevu için Mikki'yi hastaneye götürmüştü, Romain bunu biliyordu. Ama

babası neredeydi? Ona seslendi ama cevap yoktu. Oturma odasında TV açıktı. Babası onu kapatmadan dışarı çıkmazdı, değil mi? O zaman neredeydi?

O sırada Romain pencereden babasının dışarıda olduğunu gördü.

Babası arka bahçedeydi, bir trambolinin direkleri arasındaki ağın iplerini geriyordu.

Yeni *bir* trambolin. Onları evden dışarı göndermesinin nedeni buydu.

Babasının onlar için hazırladığı sürprizi izlerken, Romain her şeyi berbat ettiğinin farkına vardı. *Tekrar*. Sadece bir anlığına kötülüğün dışarı çıkmasına izin vermiş ve her şeyi yerle bir etmişti. *Tekrar*.

Jean cama vurmak için elini kaldırdı ama Romain onu durdurdu.

“Yapma.” dedi. Bir parmağını dudaklarına koydu. “Sessiz ol, tamam mı? Gizlice üst kata çıkacağız. Fakat gürültü çıkaramayacağız. Bu bir oyun.”

Odalarına gidip babalarının ayırdına varmayacağını umarak temiz, kuru ve benzer renkte kıyafetlerle üstlerini değiştirdiler. Ancak adam kışlık botlarının olmadığını fark ederdi, bu yüzden sıırıslık botlarını yeniden giymeden önce ayaklarını annelerinin tuvaletteki çöp kutusuna koyduğu naylon torbalara soktular.

Jean güreşçilerini ıslak paltosunun cebinden çıkarıp şu anda giydiği kuru olanın cebine aktardı.

“Romi.” dedi. “Bret Hart nerede?”

“Ne?”

“Bret Hart burada değil.”

“Emin misin?”

“O *burada* değil.” Jean’in sesi yükselmeye başladı. “O *burada* değil.”

“Jean, lütfen. Sessiz ol. Onu unutma. Söz sana başka bir tane alacağım, tamam mı?”

“Ama ben benimkini istiyorum. Nerede o?”

“Belki dışarıda yolda düşürmüşsündür. Gidip bakalım, tamam mı?”

Romain bütün ıslak elbiseleri spor çantasının içine koydu ve çantayı elbise dolabının arkasına tıktı.

Ardından pencereye gitti. Babası hâlâ dışarıdaydı. Trambolin neredeyse kurulmak üzereydi.

Aceyle merdivenlerden inip yeniden ön kapıdan çıktılar. Evin etrafında birkaç tur attılar. Tekrar gelip bu defa kapıyı çaldılar.

Kapıyı çekerek açarken babası, “Çocuklar!” dedi. “Park nasıldı? Eğlendiniz mi? Kardan adam yaptınız mı?” Onlar daha cevap vermeden, eliyle içeri girmelerini işaret etti. “Size küçük bir sürprizim var. Şey, büyük bir sürpriz. Dışarıda, bahçede. Noel baba getirmiş olsa gerek ama gümrüğe takılmış, bu yüzden...”

Babasının arkasında Romain ve Jean birbirlerine bakiştılar.

Romain parmağını dudaklarına koydu.

Bir anlık tereddüdün ardından, Jean bir defalığına sessiz bir anlaşmayla tamam anlamında başını salladı.

Ertesi sabahla birlikte, Bastian’ın ortadan kayboluşu bütün haberlerde geçiyordu. Civardaki her yerde polis vardı. Anne ve

babalar bir araya gelmiş, aramalara katılıyordu. Babası gitmek istediğini söyledi ama annesi evde daha ona çok ihtiyaç olduğunu söyleyerek adamı durdurmuştu. Mikki “Kötü Bir Gün” geçiriyordu. Sandalyesinin arkasındaki pil bataryası durmadan ötüyordu ve annesi nedenini bulamıyordu. Kadın her an pilin bitmesinden endişe ediyordu. Biterse, hızla hastaneye gitmek zorunda kalacaklardı. Babası hiçbir yere gitmiyordu.

Romain oturma odasında onunla birlikte oturmuş, TV izliyordu. Yerel haber kanalı sarsılan bir helikopterden çekilmiş, insanların karlı sokaklarda yürüdüğü, okul sahasında gezindiği, hendekleri ve kanalizasyonu kontrol ettiği, çöpleri karıştırdığı görüntüleri gösterdi. Bastian’ın ebeveynleri sokak kapılarının önünde dikiliyordu, birbirlerine sarılmış ağlıyor, evlatlarının nerede olduğuna dair bilgi almak için yakarıyorlardı.

Romain’in midesine bir ağırlık çöktü. Korku tenindeki her gözenekten dışarı sızıyordu. Cesedi bulmaları sadece bir zaman meselesiydi. Acaba kaçsam mı diye düşündü ama aklına gidebileceği tek bir yer bile gelmiyordu.

Neden o korkunç şeyi yapmıştı? Bir kez *daha*?

Jean’i korumak için.

Jean *neredeydi*? Bütün gün Romain’den sakınmıştı ama bu anlaşılabilirdi. Buna karşın Jean’in görmüş olduğu şeyleri gerçekten anlayıp anlamadığından emin değildi. Belki de artık ondan korkuyordu. Yahut da sadece şu kahrolası güreşçileriyle oynuyordu.

Bu da ona başka bir Bret Hart almak zorunda olduğunu hatırlattı. Cep harçlığından biraz biriktirmişti, yani yeterince parası vardı. Sadece nereden alacağını bilmiyordu. Bunu bulmak zorunda kalacaktı.

Duyuru öğle yemeğinden hemen sonra geldi: Bastian Pic'in cesedi parktaki süs havuzunda bulunmuştu. Polis konuşmak için önceki gün öğle vaktiyle saat altı arasında parkta ya da o civarda bulunan birini arıyordu.

Kardan adam yapan büyük bir kalabalık olmuştu. Siz ya da çocuklarınızdan biri bu kalabalıktan biri miydi? Özellikle de süs havuzunun etrafında oyuncak bir Amerikan güreşçisi kaybeden biriyle konuşmakla ilgileniyorlardı. Görünüşe göre, Bastian üzerinde bunlardan biriyle bulunmuştu, buna karşın kendisinin böyle bir şeyi yoktu.

TV ekranı karardı. Babası uzaktan kumandayla televizyonu kapatmıştı.

"Oyuncak bir Amerikan güreşçisi..." diye tekrarladı. "Parkta..." Babası yavaşça ona doğru dönerken Romain nefesini tuttu. "Romi?"

Bu sadece tek kelimeydi ama hüznün doluydu.

Romain babasına yüzüne dönmeye cesaret edemedi. Yapamadı.

Mikki'den sonra arkasında duran, onu annesine karşı savunan tek kişi oydu. Annesi onu uzak bir yere göndermek istemişti. Onu cezalandırmak istemişti. Onu bir daha asla görmek istememişti. Onda yanlış olan bir şey olduğunu biliyorum. *Hep söylemedim mi? Demedim mi? Ve sen bana sakın olmamı söyledin...* Ama babası kadının Romain'in sadece bir çocuk, sadece yardım etmeye çalışan bir çocuk olduğunu, yetişkinlerin yaptığını gördüğü şeyleri taklit ettiğini, hatasını anlamadığını annesinin görmesini sağlamıştı.

Babası gerçekte Mikki'yle olanları anlamıştı. Ama ya bu sefer?

Romain bunun bir kaza olduğunu söyleyebilirdi. Bastian'ın Jean'e bir şeyler söylerken kayıp düştüğünü. Ancak Romain'ın yardım etmemesinin, yardım çağırmaya koşmamasının mazere-ti ne olacaktı? Korktuğunu söyleyebilirdi. *Gerçekten* korkmuş-tu. Bu doğrudu.

Babası yine "Romi?" dedi. "Romi, sen..."

Mutfağın kapısı savrularak açıldı.

Annesi kapının eşiğine dikildi, yaşlar yüzünden aşağı akıyor-du. Kızgın, korkmuş ve üzgün görünüyordu, ifadesinde bunla-rın hepsi vardı.

Bir elinde ıslak elbiselerin olduğu spor çantasını tutuyordu. Diğer elini de Jean tutmuştu.

Çocuk annesinin hemen arkasında, onun bacağına dayan-mış, neredeyse eteğinin altına saklanıyordu. Yaşı daha küçük-ken yaptığı gibi başparmağını emiyordu.

Romain'e bakmayacaktı.

Annesi Romain'e "Polis yolda." dedi.

"Ne?" diye babası ayağa kalktı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Annesi Romain'i işarete ederek bir çırpıda "O biliyor." dedi. "Ona sorabilirsin. Ve sakın benimle konuşmaya kalkma. Son defasında seni dinledim ve bak şimdi ne oldu. O bir çocuk de-ğil, Charlie. Sana bunu defalarca söylemeye çalıştım. Neredeyse Mikki'yi öldürecekti ve şimdi gerçekten o çocuğu öldürdü, üs-telik bunu *Jean'in önünde* yaptı."

Babası şaşkına dönmüş gibi görünüyordu.

Romain ağlamaya başladı.

Jean annesinin elini çekiştirdi. "Artık gidip yeni bir Bret Hart alabilir miyiz?"

Adam

“Bunun beklenmedik olduğunu biliyorum...” diye yüksek sesle okudum. “ ‘Ve kocam sizin canınızı sıkmamam gerektiğini söyledi. Ancak kızın Cork aksanı vardı ve adının Sarah olduğunu söyledi. Akşam yemeğinde yanımıza oturmuştu, tek başınaydı, Pavilion Restoran’da sadece on iki kişilik masalar olur ve konuklar geldikçe doldurulur. Sarah’ın geçen pazar Cork’tan Barselona’ya giden uçakta olduğunu belirten ilanınızı gördüm, biz de öyleydik. Gerçi onu uçakta görmedim. Sonrasında pazartesi sabahı erkenden Barselona’dan Celebrat  e bindik. Ő u an yanılıyor olabilirim, Tanrı beni affetsin ama aynı kız olduğuna kaniyim. Ancak saçları farklıydı –kısa, erkek saçı gibiydi. Sadece gemi hakkında konuştuğumuzdan size verecek başka bilğim olmadığı için üzgünüm– Paul ve ben de daha önce ilk gemi yolcuğunda bulunmuştuk, bu yüzden ona ne yapması, nereye gitmesi gibi konularda ipuçları veriyorduk– ve sonra da onu bir daha görmedik. Fakat büyük bir gemi –iki bin yolcu alabiliyor– Fransa’da Nic  te ve İtalya’da La Spezia’da durduk, sonra da yeniden Barselona’ya döndük. Perşembe günü gemiden indik. Ü   gece dört gün. Yardımı dokunacağını

düşünürseniz benimle temasa geçebilirsiniz ama dediğim gibi, bütün bildiğim bu ve belki de yanılıyordumdur. Yine de hepiniz için novena duası edeceğim. Saygılar, Mary Maher.”*

Bitti, başımı telefonumdan kaldırdım.

Cusack yüzünde “Yani...” diye bir ifadeyle toplantı masasının diğer yanında oturuyordu.

Sonra da gerçekten bunu söyledi.

“Logo.” diye Maureen bana hatırlattı.

“Ah, evet.” Bir dosya kâğıdını masanın diğer tarafına kaydırdım. Sayfanın yarısını büyük bir yolcu gemisinin önünde poz veren orta yaşlı bir çiftin fotoğrafı kaplıyordu. Resimde beyaz çizikler vardı; yazıcımın toneri bitiyordu. “Bu Mary ve onun kocası, gemide.” Parmağımın ucuyla resmin bir logo eklenmiş sağ alt köşesine birkaç sefer hafifçe vurdum. “Bunu görüyor musun?” Hâlâ arasına sıkıştırılmış notun bulunduğu Sarah’ın pasaportunun fotoğraf sayfasını açtım. Düz bir şekilde fotoğrafın yanına masaya koydum. “Kıvrımlı çizgiler, bunlar dalga. Bu da Mavi Dalga logosu. *Celebrate*’in sahibi olan şirket. Sarah bu kâğıdı gemideyken almış olmalı.”

Sol yanımda, Jack burnundan soluyordu. Ona bakmak için döndüğümde, dudaklarının gergin bir hâl aldığını ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm.

Sanki canı sıkılmış gibiydi ama kime?

Sarah’a mı?

Bana mı?

Cusack bana, “Yani bu mesaj...” dedi. “Bir Facebook sayfasından mı geldi?”

* Roma Katolik kilisesine bağlı Hristiyanlar tarafından yapılan dokuz gün süren dua ve ibadet serisi. (Ç.N.)

“Evet.”

Cuma günü Moorsey, Facebook’ta bir “Sarah O’Connell’la Temas Kurmamıza Yardım Edin” sayfası düzenlemişti. Cumar-tesi öğleden sonra, Mary Maher adında Tipperaryli bir kadın, sayfaya Sarah olduğunu sandığı bir kadınla karşılaştığı Akdeniz’deki bir yolcu gemisinden henüz döndüğünü belirten özel bir mesaj atmıştı.

“Mary’nin bahsettiği Sarah’ın Cork aksanı vardı, saçları kısaydı ve gemi –*Celebrate*– pasaportun postayla gönderildiği Nicede’te durmuştu.

Ama yine de. Bir *yolcu gemisi* mi? Sarah bunlardan biriyle neden gitmişti?

Facebook sayfasının gelen kutusu çabucak benzer şekilde komik iddialarla doluyordu. Mary’ninkinden hemen önce gelen mesajda Sarah’ın Tesco Mahon Poin Alışveriş Merkezi’nde perşembe günü bir el arabası buz aldığını söylerken, bundan sonraki mesaj bize hey, kötü haber, Sarah öldü ama *iyi* haber iki yüz avro nakit para toslarsan öbür taraftan onunla konuşabilirsin, diyen bir medyumdandı.

Yine de Moorsey gidip Mary’nin Facebook sayfasına baktığında, kadının sayfasının gemide çekilmiş bir resmiyle daha yeni güncellediğini gördü. Birden logoyu tanıdı.

Mary’e mesajla geri dönüş yapmıştık, ardından da onunla birkaç dakika telefonda konuşmuştuk. Sonrasında Memur Cusack’ı arayıp elimizde yeni bir bilgi olduğunu söyledik ve o da pazartesi buluşma planımızı öne aldı. Şimdi pazar sabahıydı, yine Angelsea Caddesi’ndeki semt karakolunda aynı havasız toplantı odasıydık. Cusack hiç de davranmasını tahmin ettiğim gibi davranmıyordu.

Hatta, Akdeniz'deki bir yolcu gemisine kadar Sarah'ın izini sürdüğümüze dair yeni bilgiye bile zar zor tepki gösterdi.

Cusack fotoğrafın çıktısını aldı, yüzüne yaklaştırdı, inceledi. Yeniden bıraktı. Pasaportu aldı, sayfalarını karıştırdı. Bir sayfa da durdu. Bir kaşını kaldırdı. Orada her ne gördüyse daha iyi bakmak için pasaportu çevirdi.

"Arkadaşı da şey... Buldum." dedim. "Numarasını Sarah'ın telefon faturasından çıkarttım. Sarah onunla değil. Eğer istersen numarasını verebilirim. Ama perşembeden beri ulaşmayı başaramadım..."

Cusack hiçbir şey söylemedi.

"Ve mesajı okudu." diye üsteledim. "Ona gönderdiğim WhatsApp mesajı. Şimdi "Okundu." durumunda. Sanırım çarşamba akşamı okudu ya da ertesi sabah erken saatte. Ve iş yerini arayıp hasta olduğunu söylediğini kesin olarak biliyoruz, yani..."

"Bu güzel." dedi Cusack. "Bunların hepsi iyi haber. Ancak biraz aklım karıştı. Şu durumda sizin için ne yapabileceğimizi düşünüyorsunuz?"

Kelimeyi belirgin bir *malum olduğu üzere* tavrıyla ağızımda yuvarlayarak "Şey, onun gemide olduğunu doğrulamanıza ihtiyacımız var." dedim. "Mavi Dalga'ya telefon ettik ama yolcular hakkında bilgi vermiyorlar. Nerede indiğini biliyor olmalılar. Ne zaman indiğini. Kiminle olduğunu. Gemideyken pasaportunun çalındığının ya da kaybolduğunun bildirilip bildirmediğini. Yahut da yolculuk sırasında bir kaza geçirdi ya da hasta oldu ve hastaneye sevk edilmesi gerekti." Yanımda duran Maureen'in bu senaryoya tepki verdiğini hissettim. "Telefon numara-

rasının kime ait olduğunu ortaya çıkarabilirsiniz, Sarah'ın... arkadaşına ait olanın. Kimin üstüne kayıtlı olduğu belirlenebilir. Bunu kendi başımıza yapamayız."

"Bunu bizim de yapabileceğimizden emin değilim." dedi Cusack. "Sarah'ın o adamla birlikte olmadığını mı söylediniz?"

"Şu an onunla değil, hayır."

"Ya Nice polisi?" diye Maureen sordu. "Ya konsolosluklar? Bunları kontrol edeceğinizi söylemiştiniz. Hiç haber aldınız mı? Sarah bunlardan birine gitmiş mi? Ne zaman gerçekten..." Maureen'in sesi yükseldi, "Kızımı bulmak için *bir şeyler yapacak*sınız?"

Jack bir elini karısının koluna koydu. Bunu onu rahatlatmak için mi yoksa susturmak için mi yaptı bilmiyordum.

Cusack nazikçe, "Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum." dedi. "Ve şaşırtıcı. Fakat ilk defa cuma günü karşılaştığımızda açıkladığım gibi başka hiç kimseye söylemeden bir yere giden akli başında her yetişkini arama imkânımız yok. Telefonunu kapatan kişiler için arama ekipleri göndermeyiz. Ayrıca ulaşamayan kişiye zarar geldiğine, gelebileceğine ya da kendisine zarar vermeyi planladığına dair gerçek endişeler olmadığı sürece kayıp kişi dosyası açmayız. Burada bunlara ilişkin hiçbir kanıt görmüyorum. Ve bu *iyi bir şey*." Derin bir nefes alıp verdi. "Şimdi, bakın size *tam olarak* ne gördüğümü söyleyeyim..."

Ortaya çıktığı üzere, polisin kendisinin olaylara verdiği isimler vardı. Cusack son bir haftadır olan olayları bize polis ağzıyla anlatırken oturup dinledik.

Sarah iş yerine hasta olduğunu, bana bir konferansa gittiğini söylüyor ve *nerede olduğu hakkında sevdiği kişileri bilinçli*

olarak kandırmak için annesiyle babasına hiçbir şey anlatmıyor. Altı yüz elli avro nakit çekmek (Cusack'ın açıkladığına göre, kusuraat olan üç avro yabancı ATM'den çekim ücreti) ve kartını kullanmak yerine nakit para çekmesi *hareketlerini gizlemek* için. Yeni saç kesimiye, hiç değilse, şu an Sarah'ın nasıl görüldüğünü yansıtan bir fotoğraf bulmakta polisin güçlük çekmesi için, bu da polis deyişle *etkin bir şekilde kılık değiştirme girişiminde bulunma* anlamına geliyordu.

“Hayır.” dedim. “Sarah bunu bize yapmaz. O bunu yapmaz. Onu tanıyorum. Bizi terk etmez, bu hâlde koyup gitmez.”

“Bana kendin söyledin Adam. WhatsApp mesajını görmüş. Okundu olarak işaretlenmiş. Muhtemelen ona gönderdiğin tüm mesajları görmüş, e-postaları okumuş ve sesli mesajları dinlemiş olması da ihtimal dâhilinde. Hepsini aldı ve hiçbirisine cevap vermemeyi seçti.”

“Bunun bir sebebi olmak zorunda. Belki de cevap *veremiyor*.”

“Ama gemi yolculuğuna çıkabiliyor mu?”

Buna cevap vermedim.

“Dış işleriyle irtibata geçtik.” dedi Cusack “Ve yarın sabah Interpol'e bir bülten yollayacağız. Fakat şu durumda yapabileceğimiz tek şey bu. Yaptığımız görüşmeye dayanarak, yapmamız gereken tek şey bu. Ve bu da hiç yoktan iyidir.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.” dedi Maureen, “Ama ben hâlâ kızımın nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum. “Bizi cidden *Facebook*'la baş başa mı bırakıyorsunuz?”

“Aslında...” Cusack boğazını temizledi. “Sarah'la temas kurmak için kamuoyuna –özellikle de internette– başvurmaya de-

var ederseniz neler olabileceğini dikkate almak isteyebilirsiniz. İnsanlar Sarah'ın bilinen en son mevkiini öğrenecekler, dalga nasıl çabucak tersine döner bilirsiniz. 'Yolcu gemisi' lafını duyarsınız... Şey, aklınıza tatil gelir."

"Tatil mi?" Maureen buna inanamadı. "*Tatil* mi?"

Jack oturduğu yerde kıpırdandı.

"Ya pasaport?" diye sordum. "Eğer tatildeyse, o olmadan eve nasıl dönecek? Ve pasaportu kim yolladı? Zarfın üstündeki yazı onun değildi."

Cusack pasaportu yeniden eline aldı, orta sayfasını açtı ve üzerine yapıştırılan şeyi görmek için bana çevirdi: kaybolursa izini sürmek için kullanılan türden bir havayolları bagaj etiketiydi.

"Bu bagaj etiketinin üzerinde *Cork* yazısı var." dedi. "Eğer birisi bunu bulduysa –Sarah kaybettikten sonra– üzerindeki resme benzeyen ve Douglas, Cork'ta yaşayan Sarah O'Connell'in izini kolayca sosyal medyadan sürebilirler."

Alaycı bir ifadeyle, "Ya, öyle mi?" dedim. "Ya adresini tam olarak *nasıl* bulurlar?"

"Telefon rehberinde kayıtlı."

"Te..."

Telefon rehberinde mi? *Nasıl*? Hâlâ bu rehberleri yaptıklarını bile bilmiyordum.

"Sabit hat bağlattığın anda yapılan rutin bir iş." diye Cusack açıkladı. "Sarah bir ihtimal senin telefonunu ya da geniş bant hesabını kurdurmuş muydu?" Evet anlamında başımı salladım. Her şeyi Sarah kurdurmuştu çünkü çoğu zaman, ödemeyi yapan oydu. "İşte, gördün mü."

"Cork'ta yaşayan bir sürü Sarah O'Connell olma..."

“Facebook sayfası herkese açık, geçmişte senin apartman daireneden giriş yaptı. Bunu bulmak için dedektif olmaya gerek yok.”

“Aynen öyle.” diye Maureen mırıldandı.

“Ya not?” diye sordum. “Eğer kayıp eşya olarak gönderildiyse o not içine nasıl girdi?”

“Büyük harfler. Belirgin değil. Baş harflerle imzalanmış. Şey olabilir...”

“Bu onun yazısı. Öyle olduğunu biliyorum.”

“Buna inandığını biliyorum.”

“*Onunki*. Eminim.”

“Güzel.” dedi Cusack. “Bir an için notun Sara’dan geldiğini varsayalım. Ve o pasaportunda, buna karşın kendinden önce pasaportunu eve yollaması için aklıma hiçbir neden gelmiyor. Kayıp kişi soruşturması açtığımızda, iki hedefimiz olur. Kayıp kişiye bir şey olduğunu düşünüyorsak, bunun ne olduğunu bulmak isteriz. Eğer başka birileri bundan sorumluyorsa, onları tutuklamak isteriz. Eğer kişi kendi rızasının dışında davranıyorsa, o zaman nihai hedefimiz temasa geçmektir. Temas kurmak daima olmasını istediğimiz şeydir, ya doğrudan bizimle onların arasında ya da kayıp kişiyle ailesinin arasında.”

Gözleri hafifçe pasaporta kaydı.

“Hayır.” dedim. “Hayır.”

“Eğer bu Sarah’tansa, o hâlde olan budur: temas. Gerçi öyle olduğuna inanmıyorum. Bence bu, sizin kelimelerinizi kullanmak gerekirse, geri gönderilen kayıp eşya.”

“Ama biz hâlâ Sarah’ın nerede olduğunu bilmiyoruz. Ya da nasıl olduğunu. Eğer iyiyse...”

“Bilmeye hakkınız yok. Bunu duymanın zor olduğunun ve kabul etmenin muhtemelen imkânsız olduğunun farkındayım –şimdilik, her hâlükârda– ama Sarah yetişkin bir kadın. Bu yapılacak en hoş şey değil, evet ama bunu yapma hakkına kesinlikle sahip.”

“Anlamıyor musun?” Artık *benim* sesim yükseliyordu. “Tanımadığım birinden bahsediyorsun. Bir yabancidan. Bir uzaylıdan. Anlattığın hiçbir şeyde Sarah’ı görmüyorum. O bunu yapmazdı. Bunu yapamazdı.”

“Ama yaptı.”

Şaşkınlıkla bunu söyleyen sese döndüm.

Jack sandalyesini masadan geriye iterken, Cusack’a bakıyordu. Kadına, “Anlıyoruz.” dedi. “Zamanınız için teşekkürler.”

Gitmek için ayağa kalktı, Maureen’e de aynısını yapması için işaret etti. Kadın çaresizce bakışlarını ondan bana, sonra Cusack’a ve ardından yine Jack’e çevirdi.

Ona “Ama Sarah...” dedi.

“Haydi, Maur. Gidelim.”

Bende kalktım. “Jack, ne yapıyorsun? Onu bulmak zorundayız...”

“Yirmi dokuz yaşındaki kızımızın *kaçtığını*.” diye birden bana cevap verdi, “Herkes söylemek zorunda olmanın nasıl hissettirdiğini sanıyorsun? Annesine anasından emdiği sütü burnundan getirmesinin. Kendi keyfi için İspanya’ya uçmadan önce niyetinin ne olduğunu belirtmeye gerek duymadı. İspanya ve Fransa. Uyan, oldu mu, evlat? Kız *tatilde*. İsa aşkına. Sil baştan yine kahrolası Peru 2 olayına döndü. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmek *istemiyorum*. Umurumda değil. Bu... Bu *utanç* artık bitti.”

“Peru 2” bir ya da iki yıl önce İbiza adasında sözde kaybolduğu bildirilen iki genç kadındı. Kadınlardan birinin ailesi bilgi için Facebook’tan ana akım medyaya kadar yayılan bir çağrıda bulunmuştu. Kadının yüzü onu seven kişilerin asla eve haber vermeden bir haftalığına bir yere gitmeyeceğini söyleyen ifadeleriyle birlikte her yerdedi. Bu sırada, polis dikkat çekici biçimde ortalıkta yoktu. Ardından, hikâyenin yayılmasından bir hafta sonra, Dışişleri Bakanlığı “kayıp kişileri” piyasa değeri 1,5 milyon avro olan A sınıfı uyuşturucuyu yiyecek paketlerine saklanmış hâlde ülkeye sokmaya çalışmaktan tutuklu olarak bir Peru hapishanesinde bulmuştu. Çağrı –ve kızların ailesi– birdenbire internet şakalarının alay konusuna dönüşmüştü.

“Onu aramamızı hak etmiyor.” dedi Jack. “Tamamen bırakmamızı hak ediyor. Şimdi *haydi*, Maur.”

Maureen ayağa kalktı, gözleri yerdedi.

Jack Cusack’a, “Tekrar teşekkürler.” dedi. “Zamanınızı boşa harcadığımız için üzgünüm.” Maureen’in koluna girdi ve birlikte odadan çıkmaya başladılar.

Cusack bana baktı. “Zor olduğunu biliyorum.”

Gerisini duymak için beklemedim.

Ben de dışarı çıktım.

Salı sabahı yedi otuzda ön kapıyı çekerek merdiven boşluğundan koridora giren birini gammazlayan gacırtı sesini duydum. Ben zaten evimin giriş holünde idim, bekliyordum, gitmeye hazırdım. Arabanın anahtarları elimde şıkırdıyordu.

Kapıyı açtığımda, “Arabayla gezinti diye bağıracaktım.” dedi “Ama uygunsuz olur gibi geldi.” Yoldan geçerken aldı-

ğı iki kahveyi tutuyordu, birini bana uzattı. “Gitmeye hazır mısın?”

Önceki gün Angelsea Caddesi’nden doğruca eve gelmiş ve Cusack’la olanları annemle babama anlattıktan sonra onları yalnız kalmaya ihtiyacım olduğuna ikna etmiştim. Babam kelinin gerçek anlamıyla annemi kapının dışına itmek zorunda kalmıştı ama nihayetinde gitmişlerdi.

Mavi Dalga’da Sarah hakkında konuşmak için birini bulmaya çalışarak, doğrudan işe koyulmuştum.

Gemiden ne zaman ve nerede indiğini bilmem gerekiyordu. Şey, öncesinde daha en başından onun gemide olduğunu teyit etmem gerekiyordu, *ardından* ne zaman ve nerede indiğini. Hiç gemi yolculuğuna çıkmamıştım. Sonuna kadar beklemek zorunda mıydınız, yoksa bundan önce inebilir miydiniz? Ya durdukları yerde geçirdikleri günler? Sarah inmiş ve ondan sonra dönmemiş olabilir miydi? Bunu söylemenin bir yolu var mıydı? Ya Amerikalı? Gemi yolculuğunda o da bulunmuş muydu? Adam çoktan eve mi dönmüştü? Aynı kabini mi paylaşmışlardı?

Bütün bunlar ne zaman *mantıklı* bir hâle gelecekti?

Cumartesi gününün hemen hemen çoğunu Mavi Dalga’nın internet sitesinde bulabildiğim telefon numaralarını arayarak, şirketlerine ait Twitter hesabına tweetler yollayarak geçirmiştim. Hatta Müşteri Deneyim Elçisi denilen, bana ya kısıtlı olarak hazırlanmış cevap metinlerinin dışına bir santim bile çıkamayan bir kişiyle konuştuğumu ya da sadece sorduğum sorulardaki anahtar kelimelere dayalı olarak otomatikman üretilen cevaplar aldığımı düşündüren, son derece yararsız bir deneyim, bir şeyle canlı sohbet bile yaptım. Tekrar tekrar durmadan

yolcu bilgilerinin gizli olduğu söylendi. Hiçbir şart altında bilgi veremezlermiş.

Dün Angelsea Caddesin'e ikinci ziyaretimizden –ve Sarah'ı bulmak istiyorsam, bunu kendi başıma yapmak zorunda olduğumun farkına varmamdan– sonra birkaç saatimi daha Mavi Dalga'yı tekraren taciz etmekle geçirdim. Dün gece sekizden az önce, muhtemelen vardiyasının sonuna yaklaşmış sinirli bir çağrı merkezi çalışanı bana yazılı olarak bilgi isteğinde bulunmamı söyleyene kadar hiçbir sonuç elde edemiyordum.

Sonrasında bana yazılı isteği göndermem için bir adres verdi.

Adres Dublin'in dış kesimlerinde bir iş merkeziydi. Ortaya çıktığı üzere, Mavi Dalga'nın Avrupa'daki ana merkezi otobandan iki buçuk saatlik mesafedeki bir iş merkezindeydi.

Beni şahsen başlarından atmaları daha zor olmaz mıydı?

Rose ve Moorsey işten çıkıp paket yaptırılmış Çin yemeğiyle doğruca gelip kapıyı çaldıklarında, gidip gitmemeyi enine boyuna düşünüyordum. Moorsey, Rose'u Cusack'la toplantıda olanlar hakkında çoktan bilgilendirmişti.

Ona ne düşündüğünü sordum.

“Jack'in taş kalpli oluşu hakkında mı?”

“Sarah'ın bir yolcu gemisinde oluşu hakkında.”

“Şey...” Rose bana doğru temiz bir tabak itti, yağla lekelenmiş kahverengi kâğıt bir poşetten karton kutuları çıkartmaya başladı. “Onu tanıdığım bütün o zaman boyunca, Sarah böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. Yani, Sarah bir yolcu gemisinde mi? Emekliler, *X-Factor* bozuntusu müzikal gösteriler ve gece boyu aşırı kalorili yiyeceklerin bulunduğu açık büfelerle dolu kapalı bir alanda sıkışmış hâlde. Bu kulağa onun yapacağı bir şeymiş

gibi geliyor mu?” Rose olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, tanıdığım Sarah yapmaz.”

“Zaten mesele de bu değil mi? Tanıdığımız Sarah kim?”

Ağzının yarısı körili tavukla dolu olan Moorsey, “Sanırım...” dedi, “Gemide *olduğunu* söylemek akla yatkın. Barselona’ya uçuşması, otelde bir gece kalması, nottaki logo ve Mary Maher’in hikâyesi. Hepsi birbirine uyuyor. Öbür türlü çok büyük bir rastlantı olurdu.”

“Evet.” dedi Rose. “Ama orada ne yapıyordu?”

“Onunlaydı.” dedim. “Amerikalı. Sanırım en azından bunu varsayabiliriz. Fakat sonra bir sebepten ötürü kendi ayrı yollarına gittiler. Gemiden sonra. Eğer Sarah’ın nerede indiğini bilseydik, nerede ayrıldıklarını bilirdik. Zamanını bilirdik. Ancak Mavi Dalga bana hiçbir şey söylemeyecek. Beni dolandırıp duruyorlar ve yolcu bilgisinin gizli olduğunu söylüyorlar.”

“Peki ne yapacaksın?” diye Moorsey sordu.

“Şey, Avrupa’daki ana merkezleri City West’te.”

“Orası neresi?”

“Dublin’in dışında bir iş merkezi.”

Rose kaşlarını kaldırdı. “Oraya gitmeyi mi düşünüyorsun?”

“Bunu düşünüyorum, evet.”

“Seninle geleceğim.” dedi. “Yarın gidebiliriz. İşten bir günlük izin alırım.”

Öyle yapması da iyi oldu çünkü başka türlü olsa onların işyerini asla bulamazdım. City West geniş bir alana yayılmış karmaşık bir yerdi, bir sürü tabela ve kavşak vardı. Salı sabahı saat ona gelirken oradaydık. Rose o an geçtiğimiz bir iş hanının

önünde asılı pirinçten minik bir isim tabelasını görene kadar arabayla dolandık.

“İşte!” dedi. “Şu Mavi Dalga hakkında bir şeyler demiyor mu?”

Durdum, birkaç metre geri gittim.

Harflere dikkatle bakarak, “*Mavi Dalga Turları*” diye yüksek sesle okudum. “*Denizdeki dostumuz.*”

Bir daha bulamayacağımızdan korkarak, arabayı en yakın boş yere bıraktık, Mavi Dalga’nın çalışanlarının park yerine ve içeri daldık.

Bunu yapmadan hemen önce, yeni mesaj var mı diye telefonuma baktım.

Rose beni görünce, “Harika bir zamanlama olurdu.” dedi. “Değil mi? Şu an arasa ve ‘Hey ne haber? Ah, üzgünüm salı gününü demek istedim. Şu an havaalanındayım. Gelip beni al.’ deseydi.”

“Evet.” dedim çünkü bunu söylemek yanlış anlamaları artık çoktan geçtiğimizi kabul etmekten daha kolaydı.

Lobi darmadağınktı. Çıplak beton zemin açığa çıkmıştı, muhtemelen bir köşede rulo hâlde naylona sarılıp duvara dayanmış halı kaplamasını bekliyordu. Şirketin filosundaki yolcu gemilerinin çerçevesi resimleri yere istiflenmişti. Hepsi de bana aynı görünüyordu: çok büyüklerdi, son derece ağırdılar ve suyun üstünde kalmaları imkânsız görünüyordu. Lobinin bütün eşyaları –bir danışma masası, mavi bir sehpa, derme çatma altı mavi sandalye– bir kenara itilmiş ve üzerleri kayda değer bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. İçerideki tek ses, görünmeyen bir hoparlörden alçak sesle gelen radyo söyleşi programıydı.

Danışma memuru birisinin geldiğini fark edince şaşırmış göründü. Gülümseyerek dağınıklıktan dolayı özür diledi. Yeni bir marka tasarım sürecindeyiz, diye durumu açıkladı.

“Burası şirkete ait bir ofis.” dedi. “Eğer bizimle seyahat etmekle ilgileniyorsanız, korkarım yanlış yerdesiniz. Ancak size arayacağınız bir numara verebilirim.” Danışma masasının üzerine düzgünce konulmuş kartvizit yığınınına uzandı.

“Kız arkadaşım kayıp.” dedim. “Son olarak bulunduğundan emin olduğumuz yer gemilerinizden biri, geçen hafta. Bu konuda konuşabileceğimiz biri var mı?”

Danışma memurunun ağzı açık kaldı.

Çabucak kendini toparlayıp “İzin verirsiniz, şey, bir telefon edeyim.” dedi. “Lütfen oturun.”

Bize söylediğini yaptık. Danışma memuru –isim etiketinde Katy yazıyordu– on beş dakikadan uzun bir süre bizi bekletti. Döndüğünde isimlerimizi, Sarah ve onun bindiğini düşündüğümüz yolcu gemisi hakkında birkaç detay bilgi aldı.

Ardından bir yarım saat daha gözden kayboldu.

İkinci sefer geldiğinde, acaba şans eseri Sarah’ın pasaport numarası bizde olabilir mi, diye sordu. Ağzı kapalı torbadaki pasaportu ve notu hâlâ yanımda taşıyordum ve bu sayede numarayı verdim. Katy ilk başta pes doğrusu der gibi göründü ama ardından dikkatlice numarayı yazdı. Bundan sonra, elimize birer fincan kahve tutuşturulup tekrar beklemeye terk edildik, bu sefer bir saatten fazla sürdü.

Nihayet, bizi alıp başka bir yere götürmek için biri geldi: Louise adında bir kadın. Soyadı, iş unvanı yoktu. Kocaman gözleri, sıkıca arkada toplanıp topuz yapılmış kahverengi saç-

larıyla güzeldi ama sert ve keskin vücut hatlarıyla cılız görünüyordu. Bizden biraz büyüktü, tahminen otuzlarının ortasıyla sonları arasındaydı. Bize doğru yürürken ayakkabılarının topukları çıplak beton zeminde yüksek sesle tıkırdıyordu.

Bizi cana yakın gülücüklerle karşıladı ama bu gülücükler dudaklarında kalmış, gözlerine hiç yansımamış gibi görünüyordu.

Bir elini bana uzatarak, "Dağınıklık için özür dilerim." dedi. "Biz tam..."

"Yeni marka tasarımı." diye lafını tamamladım. "Evet, biliyoruz."

Uzun, gri bir koridordan bizi binanın daha iç kesiminde bir yere götürdü. Oldukça sessiz bir yerdi. Kendi adımlarımızın sesinden ve arada sırada dışarıdan gelen trafik gürültüsünden başka hiçbir şey duyamıyordum. Önceden kahve, soda ve bir tabak muffin hazırlanmış bir toplantı odasına yönlendirildik.

Atıştırmalıkların gittikçe arttığı bir duruma benziyordu.

Louise odanın ortasındaki geniş, cilalı bir masanın uzak yanındaki iki sandalyeyi işaret etti ve ardından karşımızdaki sandalyeye oturdu. Masanın üstünde, kadının önünde bekleyen, kapalı, ince bir karton dosya vardı.

"Sizi beklettiğimiz için üzgünüm." dedi.

"Sorun değil." dedi Rose. "Biz sadece bize yardım edebileceğinizi umuyoruz."

Louise yeniden sahte bir tebessümle gülümsedi. "Ben de öyle umuyorum."

Göz ucuyla belli belirsiz dördüncü bir kişinin odaya girdiğini fark ettim: takım elbiseli, daha yaşlı bir adam. Tek kelime etmeden yanımızdan geçip masanın uzak ucuna gitti ve oraya oturdu.

İçinden bir şeyler çıkarmak için evrak çantasını dizine koydu: sarı bir not defteri, bir tablet bilgisayar, bir ses kayıt cihazı.

Louise önemsemez bir tavırla elini sallayarak “Bu Simon.” dedi. “Kahve alır mısınız?” Biz daha cevap vermeden kadın fincanları doldurmaya başladı.

Simon hakkında daha fazla bilgi verilmedi, bildiğim kadarıyla, Rose ve benim orada olduğumuzu bile kabul etmeyecekti.

Garipti, evet ama zaten bütün bu durum garipti. Garipliğe alış-yordum. Gariplik normal olmuştu. Sessiz takım elbiseli adam Mavi Dalga’yla konuşmamızı mı kaydedecekti? Başıma gelen en garip şey bu değildi. O *hafta* başıma gelen en garip şey bile olamazdı.

Öncekinin üstüne daha da kafein aldıktan ve sesiz Simon minik dijital ses kayıt cihazının tuşuna bastıktan sonra Louise “Şimdi.” dedi. “Sarah. *Celebrate*’in yaptığı bildirime göre, 11 Ağustosta Barselona’dan kalkan üç gece/dört günlük ‘Akdeniz Rüyası’ seyahatimizde bir Sarah O’Connell varmış. Gemiye kalış sistemimize taratılan pasaport numarasıyla sizin sağladığınız pasaport numarası görünüşe göre uyuyor. Mavi Dalga filusunun en yeni üyesi, *Celebrate*, bu seyahat programında Barselona, İspanya’dan La Spezia, İtalya’ya gidiş dönüş olarak iki bin yolcu taşıyordu. Yol üstünde Fransız Riviera’sında* bir günlüğüne durdu. Sarah yatak odası ve oturma odasından oluşan, balkonlu ve *Celebrate*’in ahşap yürüyüş güvertesine yakın bir odada kaldı. Bu güverte gün boyu güneş ışığının keyfini çıkartmanıza, akşamları gün batımında gökyüzünün pembeye dönmesine ve geceleri ışıldayan yıldızlara hayran kalmanıza imkân veren orta avlu tavanıyla bir iç mekândır.”

* Fransa’nın Akdeniz kıyısının bir bölümüne verilen addır. (Ç.N.)

Rose ve ben karşılıklı bakiştık.

Bize bilet satmaya falan mı çalışıyor?

Louise dosyasında duran en üstteki şeyi aldı: A4 ebadında renkli bir fotoğraf. Önümüzde resmi kaldırdığında, nefesim tılandı.

Sarah'dı.

Karikatürümsü bir "su altı" tablosunun, boyama bir duvar resminin önünde poz veriyordu. Gülümsüyordu –Hatta görüldüğü kadarıyla gülüyordu.– ve tanıyamadığım mavi bir elbise giyyordu. On gün önce onu Cork Havaalanında terminal kapılarından geçerken izlediğimden beri bu onu ilk görüşümdü.

Buna, onun hayatının bensiz mutlu bir şekilde devam ettiğinin, ben sanki tikim varmış gibi telefonumu durmadan kontrol ederken bunların olduğunun ilk kanıtı diyebilirdiniz. Bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Neden bir gemiyle gittiği konusunda aklım karıştı. Ben evde endişeliyken onun keyif çatması inciticiydi.

Ama en çok, onun yüzünü gördüğüme sevinmişim.

Louise, "Sizin adınıza Celebrate'in seyahat müdürüyle konuştum." dedi. "Ve bana e-posta ile bunu gönderecek kadar nazik davrandı." Fotoğrafa parmağıyla birkaç sefer hafifçe vurdu. "Yolculuğun ilk gecesinde çekildi, 11'i Pazartesi günü, Pavilion Restoranın dışında. Profesyonel fotoğrafçılarımızdan biri tarafından. Bir kopyasının sizde olmasından mutlu olacağınızı düşündük." Fotoğrafı masanın üstünde bize doğru kaydırarak gönderdi.

Rose benim önümden uzanıp aldı ve inceledi.

Kısa bir an sonra, "Yalnız başına." dedi.

"Evet." diye Louise onu onayladı. "Yolculuk kartlarına aşina mısınız?"

Rose ve ben olumsuz anlamda başımızı salladık, hayır.

Louise, “Yolcular Mavi Dalga gemilerinde nakit para ya da kredi kartı kullanmaz.” diye açıkladı. “Bunun yerine önceden nakit ödeme veya bizim Slip Çekme dediğimiz sisteme kredi kartlarını bağlarlar. Esasen gemideki bütün alışverişleri için bir yükleme kartı, Slip Çekme kartı aynı zamanda kamaralarının kapısını açan elektronik bir anahtardır. Bunlar aynı zamanda güvenlik ve emniyeti sağlamakta bize yardımcı oluyor, yolcuların kimlik bilgileri elektronik olarak Slip Çekme Kartlarına yükleniyor. Sistemimizde biniş ve inişleri kontrol ediliyor. Bu yolla yetkisiz kişiler gemiye binemiyor ve sürekli güncellenen bir bildirimimiz oluyor.” Karton dosyada artık sadece beyaz kâğıttan tek bir sayfa kalmıştı, konuşmasını sürdürürken Louise ona bir göz attı. “11 Ağustosta sistemimize girişiyle birlikte Sarah’ın kartındaki hareketlerin bir kopyasını sizin için muhasebeden temin ettim. Kayıtlar Sarah’ın kamarasına en son pazartesi akşamı 10.42’de girdiğini gösteriyor –ayrılış günü– ve ardından ertesi sabah 7.36’da, *Celebrate* Villefranche-sur-Mer’de alarga-dayken, gemiden ayrılmış.”

“Şu yer ...” Çoktan unutmuştum. “Nerede?”

Louise, “Cote d’Azur” dedi. “Villefranche Nice’den birkaç dakikalık yol mesafesinde.”

Nice.

Pasaportun postalandığı yer.

“Alarga ne demek?” diye Rose sordu.

“Yanaşacak uygun bir liman olmazsa, bunun yerine açıkta demir atarız, yolcular gemiden sahile ve sahilten gemiye daha küçük vasıtalarla –gemi vasıtalarıyla– gidip gelir. Nice popüler

bir duraktır ama limanı bizim gemilerimiz için uygun değil, bu yüzden Villefranche-sur-Mer'de duruyoruz, yeterince boşluk olan bir koyu ve bizim vasıtalarımızı kabul etmek için gerekli sahil tesisleri var. Yolcularımızı otobüsle Nice'e götürürüz ya da eğer isterlerse sahili trenle veya özel turla keşfedebilirler. Diğer yandan, Sarah *Celebrate*'ten Willefranche'da ayrıldı ve buna göre..." Bilgisayar çıktısını bana uzattı. "Gemiye dönmedi."

Rose'a baktım, ardından yeniden Louise'e döndüm. "Yani?"

"Yani gemiye dönmedi."

"Dönmesi gerekiyor muydu?"

"Korkarım bu bilgi bende yok. Sarah'ın yer ayırtma detaylarına ulaşamıyorum."

Rose, "Bu basitçe ne anlama geliyor?" diye sordu.

Louise'in yüzünde kısa, garip bir gülümseme belirdi. "Bunun anlamı, bir sebepten ötürü sistemimizde onun rezervasyon bilgilerine ulaşamıyorum. Onun adına bir yer ayırtma yok." Kadının elini salladı. "Muhtemelen sadece bir arıza."

Rose, "Ama bildirimlere ulaşabiliyordunuz." dedi. "Ve Sarah'ın Slip Kart bilgilerini buldunuz."

"Onlar..." dedi Louise "Farklı sistemlerde kayıtlı."

"Ama biz yer ayırtma..."

"Mavi Dalga'nın yolcuları hakkında herhangi bir bilgi sağlamak zorunluluğunun olmadığını vurgulamak isterim. Sizi yolcu bildirim bilgisi ve Slip Kart hesabı hakkında iyi niyet göstergesi olarak bilgilendirdik."

"Neden bize bunu sağlıyorsunuz?" dedi Rose. "Eğer yolcu bilgisi bu kadar gizliyse?"

Ona bir bakış atarak, “Rose’un demek istediği.” dedim “Size teşekkür ediyor. Buna gerçekten memnun olduk. Ya şey... Ya bagajlar? Sarah ardında hiç bagaj bıraktı mı? Yanına sadece şu kabine alınan tekerlekli tip bavullardan aldı.”

O an Louise ve Sessiz Simon karşılıklı bakıştılar.

Louise, “Bu konu hakkında hiç bilgim yok.” dedi. “Ama onu vasıtaya yanında almış olabilir. Kulağa yeterince küçük geliyor.”

Aklımda gittikçe daha fazla soru yığılıyordu. Yanımda not almak için bir şey getirmediğime pişmandım. Bilmemiz gereken bir sürü detay vardı.

Gemide ne zaman yer ayırtılmıştı? Nasıl ayırtılmıştı, internetten mi yoksa seyahat acentesiyle mi? Seyahat acentesinden şüpheleniyordum çünkü Sarah’ın gördüğüm banka kartında Mavi Dalga’ya bir ödeme yoktu. Slip Kartına nakit para mı yüklemişti? Eğer öyleyse, ne kadardı? Altı yüz elli avro bunun için miydi? Gemiden ayrıldığında kartta para kalmış mıydı? Mavi Dalga’nın Nice’e yaptığı aktarmada yer ayırtmış mıydı? Gemiden ayrılmadaki kimlik kontrollerinde hata payı var mıydı? Bu kesinlikle o muydu?”

Onun rezervasyonunu bulamamalarının sebebi kendi adına değil, sadece o adamın adına olmasından mıydı?

Sarah, o yatak ve oturma odası olan kamarada tek başına mıydın?

“Bir sürü sorum var.” dedim, “Nereden başlayayım bilmiyorum.”

“Anlıyorum.” Louise dudaklarına başka bir tuhaf gülümseme kondurdu. “Umarım bugün paylaştığımız bilginin size bir yardımcı olmuştur.”

Masanın sonunda, Sessiz Simon sandalyesinde kıpırdandı.

“Oldu.” dedim. “Teşekkürler. Ancak Sarah’ın rezervasyonu gerçekten bilmemiz gerekiyor. Mesela, başka biriyle seyahat mi ediyordu yoksa...”

“Dediğim gibi, Sarah’ın yer ayırtma detaylarına erişemedim.”

“Ama yapabilir miydiniz?” diye Rose sordu. “Mesela bir süre beklesek? Beklemeye aldırmayız.”

Rose bana baktı.

“Hayır.” dedim. “Aldırmayız. Bekleyebiliriz.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.” dedi Louise. “Bu bilgiyi yakın bir zamanda ortaya çıkarabilme imkânı görmüyorum. Şimdi, çok uyumlu davrandık ama sizin de kesinlikle anlayacağınız gibi, yolcularımıza bir taahhüdümüz var ve yasal olarak bizimle yolculuk etmeyi seçen bireylerin bilgilerini korumakla yükümlüyüz. Hiç kuşkusuz durumunuz üzüntü verici ve size yardım etmek istiyoruz ama korkarım zaten elimizden geleni yaptık.”

“Ama ben kişisel bilgi istemiyorum.” dedim. “Ben sadece kız arkadaşımın gemide ne zaman yer ayırttığını bilmek istiyorum.”

Bir anlık sessizlik oldu.

Sessiz Simon boğazını temizledi.

Louise masanın üstüne doğru, “O hâlde bunu size söylemesi ayıp.” dedi.

Suratıma tokat yemiş gibi hissettim, öyle hızlı ve anıydı ki olduğundan bile emin değildim.

Rose da sessizliğe gömülmüş gibi görünüyordu.

Louise gözlerini kaldırarak, “Sarah’la temas kuramadığınız için hakikaten çok üzgünüm. Şahsım ve Mavi Dalga adına. Ama burada bir yükümlülüğümüz yok. Her ikinize de iyilikler dileriz ve elbette, hepimiz en kısa zamanda Sarah’ın sizinle temas kuracağını umuyoruz.”

Louise karton dosyayı aldı ve sandalyesini geriye itti.

“Ama *kayıp bir kişiden* bahsediyoruz.” dedim. “Sarah’ın kesin olarak bulunduğu son yer sizin geminiz. Bundan sonra nereye gittiğini öğrenebilmek için her şeyi bilmemiz gerekiyor. Bu bizi şu an olduğu yere götürebilir.”

“Polise göre...” dedi Louise “Kayıp kişi dosyası yok. Bize, onunla temas kurmak için girişimde bulunduklarını ama mantıklı varsayımın onun kendi isteğiyle gittiği yönünde olduğunu söylediler.”

“Öyle yaptıysa bile.” dedi Rose, “Yine de onu bulmamız gerekiyor. Bir tek siz yardım edebilirsiniz.”

Louise ayağa kalktı.

Kısa bir süre sonra, Sessiz Simon da kalktı.

Sessiz arkadaşımızı işaret ederek “Bu adam kim?” dedim. “Patronunuz mu? Burada ne yapıyor? Konuşur mu?”

“Üzgünüm.” dedi Louise. “Bu toplantı bitmiştir.”

Çıkmak için döndü.

“Hayır.” dedim. “Bunu yapamazsınız. Buradan sonra gidecek başka bir yerimiz olmadığının farkında değil misiniz? Sonra nereye gittiği hakkında *hiçbir fikrimiz yok*. Eğer bize sadece...”

Louise kapıya giderken yarı yolda durup döndü.

“Bay Dunne.” dedi. “Buradaki işimiz bitti. Katy size çıkarırken eşlik etmek için çok geçmeden gelir.” Peşinde sessiz arkadaşıyla yürüyüp odadan çıktı.

Rose'a döndüm. "Bu mudur yani?"

İnanamayarak başını olumsuz bir tavırla salladı. "Ne katıksız bir sürtük ama."

"Ya şu yer ayırma işi?"

"Saçmalık!" dedi Rose. "Bu saçmalık. Rezervasyonu başka biri yapmış olsa bile, yine de onun adı olmalı, doğru değil mi? Uçuş gibi. Sadece yer ayırtan yolcunun ismiyle yapamazsın. Bütün isimleri vermek zorundasın. Saklıyor olmalılar..."

Yeni bir ses, "Şey, affedersiniz..." dedi.

Dönünce karşımızda kapıda dikilen Katty'i, utangaç danışma memurunu, bulduk. Dışarı çıktığımızdan emin olmak için oradaydı.

Yürüyerek otoparka dönüşümüz sessiz geçti. İkimiz de arabaya binince, anahtarı kontağa soktum ama çevirmedim.

"Rose." dedim, "Benimle geldiği için teşekkür etmek isterim. Gerçekten memnun..." Camdan dışarı bakıyordu; anlayabildiğim kadarıyla beni dinlemiyordu. "Rose? Rose, burada güzel bir şey söylemeye çalışıyorum. Merhaba? Hey, sen ne..."

"Şişti!" dedi. "Bir saniye sus."

"Rose, ne..."

"*Bak.*"

Bir şey işaret etti, ne olduğuna görmek için öne uzandım.

İlk bakışta otobüs durağı gibi görünen beş altı araçlık boş bir park yeri ve bir sıra oturma yeri vardı ama yakından incelendiğinde çalışanlar için sigara içme barakası olduğu anlaşılıyordu. Louise içindeydi, bir sigara yakmış el kol hareketleriyle başka biriyle, daha yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Şimdi onda başka

bir hâl vardı, kollarını sallama şekli, sigarasından çektiği fırtlar, her birkaç saniyede bir hızlıca başını sallaması.

İçeride son derece sakindi. Şimdi kızgın görünüyordu.

Rose “Anahtarı çevir ki pencereyi açayım.” dedi. “Ardından da öne eğil.”

“Neden?”

“Besbelli ki *dinleyebilelim* diye.”

Dediğini yaptım. Rose camı birkaç santim açtı ve ardından koltuğunu yatırdı. Bu açıdan Louise yüzünü doğruca bize dönse bile, bizi göremezdi.

Kadının sesi arabanın içine süzüldü, yüksek tonlu ve endişeliydi. Farklı bir insanmış gibi geliyordu.

“... Önce, değil mi? Bilmediğimi ona kaç kere söyledim. Bu benim işim değil. Ben halkla ilişkilerdeyim. Benim yüksek lisan-sımı *medya ilişkileri* saydılar ve bunu üçüncü kezdir yapıyorum! Üçüncü! *Fiesta'daki* çocuğu halletmek zorunda kaldım. Evet, onu da ben yaptım. Biliyorum. Hiç...” Bir kamyon gürleyerek geçip bir anlığına onun sesini bastırdı. “... yetti artık. Hayır, bu sefer ciddiylim. Artık bunu yapamam. Bir yaşam konusunda yalan söylemek mi? Ne halt ederseniz edin, gibi mi? Üzgünüm, Marian. Fransızcamı mazur gör.” Bir duraklama oldu, muhtemelen yaşça büyük olan kadının daha alçak sesle konuşmasından. “Evet, sanırım... Onunla konuşmak... Buradan *nefret ediyorum*.”

O ve arkadaşı yeniden içeri girip binaya dönerken topuklu ayakkabılarının asfaltta çıkarttığı tıkırtılar geldi.

Gittiğinden emin oluncaya kadar bekledik, ardından doğrulup oturduk.

Rose bana döndü. “Yani bize yalan *söyledi*.”

“Ama neden?”

“Bilmiyorum ama sanırım daha önemli olan soru neden bize *sadece* yalan söylemedikleri.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer bize doğrusunu söylemek istemiyorlarsa, neden sadece Sarah hakkında hiçbir şey bulamadıklarını söylemediler? Neden onun seyahatte olduğunu doğrulayıp odasına giriş çıkış saatlerinden bahsettiler? Sadece ‘Hayır, üzgünüm. Sarah O’Connell diye biri yok.’ diyebilirlerdi. Bu hiç mantıklı değil.”

“Bu ne ifade eder?” Arkama dayanıp kafamı koltuk başlığına yasladım ve gözlerimi kapattım. Kendimi bitkin hissediyordum.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Biliyorsun, tekrar tekrar aynı soruya cevap vermeden önceki hayatım nasıldı, gerçekten hatırlamıyorum.”

“Elbette hatırlıyorsun.” Rose emniyet kemerini çekti. “Ve yapmadın.”

Ona döndüm. “Ne yapmadım?”

“Soruya cevaplamayı.”

“Eve gidiyoruz, sanırım.” Anahtarı çevirip motoru çalıştırdım. “Sadece eve gidiyoruz.”

Rose’u, Moorsey’e bıraktım. İsteydi. Annemle babam hâlâ yalnız kalmak isteğime uygun davranıyordu. Buna karşın annemin bir iki saate kalmadan annelik içgüdülerine mağlup olup düzgün bir şekilde işaretlemiş Tupperware, içinde kahvaltılık bulunan kutulardan yırtılmak üzere olan Tesco süpermarket

poşeti ve tuvalet kâğıdı paketleriyle kapımın eşiğine dayanacağının farkındaydım.

Acaba Maureen'i arasam mı, diye düşündüm ama telefona Jack'in cevap vermesinden korkarak vazgeçtim. Sanki bir ipucu arıyormuş gibi, Sarah'ın eşyalarına dokunup garip bir zımbırtıyı incelemek için alıp bakarak apartman dairemin içinde dolandım.

O nerede?

O an, belli belirsiz sızlayan, dışarıdan sakın duran görünüşümün altında güçlenmeye başlayan, sessiz durgunluğun içinde yakaladığı fırsatı kullanan şeyi hissettim: panik.

Akşam yemeği. Biraz yemek yapacaktım. Evet, yapacağım buydu. Aç değildim ama doğru yaparsam en az yarım saat aklımı başka şeylerle meşgul edecek bir seri işlemi –yiyecekleri seçip çıkartma, karar verme, hazırlama, yiyip bitirme, temizleme– içeriyordu.

Gözlerimi dikmiş buzdolabına bakarken aklıma otoparkta Louise'in kulak misafiri olduğumuz sözleri geldi.

Şu Fiesta'daki çocuğu halletmek zorunda kaldım.

Fiesta. Başka bir Mavi Dalga gemisi olabilir miydi? Kulağa olabilir gibi geliyordu. Hakkında konuştuğu çocuk kimdi? Başka bir yolcu muydu? Onun ailesiyle de konuşmak zorunda kaldığından mı bahsetmişti?

Ne hakkında konuşmuştu?

Dolabı kapatıp çalışma masama gittim.

E-posta, Twitter, Facebook'ta hızlı bir dolanmadan sonra –beş dakika önce telefonumdan bakmama rağmen Sarah'ın temas kurup kurmadığını yine kontrol ederek– Google'ın arama kutusuna *mavi, dalga* ve *fiesta* kelimelerini yazıp giriş tuşuna bastım.

Ekran sonuçlarla doldu.

Hemen hemen hepsi de resmî Mavi Dalga sitelerine bağlanıyordu. Özel teklifler, Mavi Dalga ailesinin diğer üyelerini keşfetme, gemiyle 2015 yazının yerini ayırtma! *Irish Independent* gazetesinin yazılarından birine tıkladım. Denize indirilmeden önce *Fiesta'da* gezintiye davet edilen gazetenin daimi seyahat yazarı tarafından kaleme alınmıştı. Ardından geminin üç dakikalık gezinti videosunu izledim. Görünüşe göre, You Tube'daki Megan'ın Tahlisiye İstasyonu kanalından da tanıyabileceğiniz, delicesine heyecan duyan, fazla kafeinden kafayı yemiş, yirmi küsur yaşlarında Amerikalı, Megan isiminde sarışın bir kadın tarafından çekilmişti.

Videoda gördüklerim etkileyici ve bir o kadar da şaşırtıcıydı. Yolcu gemilerinin büyük olduğunu biliyordum ama içine ne kadar çok şey sığdırdıklarından haberim yoktu. Kısa video çekimine göre, Fiesta gerçek ağaçlar ve çalışan bir atlıkarınca bulunan bir iç mekân parkına, eski moda kemerleri olan ahşap bir yürüyüş güvertesine sahipti. Ayrıca yüzlerce odanın, onlarca restoranın, hınca hınç mavi şezlonglarla dolu beş, altı açık güvertenin, yüzme havuzlarının yanı sıra her yanına asılı ışıldayan sarı ışıkları, devasa bir tiyatro salonu, üç sineması, bir buz pateni pisti, bir alışveriş merkezi –ve bakış açınıza göre Megan'ın vaat ettiği ya da iddia ettiği üzere, çok ama çok daha fazlası– vardı.

Bütün bunlar nasıl *suyun üstünde kalıyordu?*

Ekranı aşağı kaydardım ve sonuçların arasında üç sayfaya tıkladım ama Louise'in bahsettiği *Fiesta* çocuk ile ilgili hiçbir şey göremedim.

* İrlanda'nın en yüksek tirajlı günlük gazetesi. (Ç.N.)

Sonrasında *mavi, dalga, celebrate* kelimelerini denedim ve peşi sıra geçen sayfalarda aynı türden şeyler gördüm. Tek gerçek fark *Celebrate*'in reklamlarında geminin Mavi Dalga filosunun “en yeni ve büyük” gemisi olduğunun sürekli belirtilmiş olmasıydı.

İlk sonuçların olduğu sayfaya döndüm ve Sarah'ın seçtiği güzergâha Louise'in “Akdeniz Rüyası” dediğini hatırlayarak, beni *Celebrate*'i keşfetmeye davet eden bir reklam linkine tıkladım.

Yolculukla ilgili bilgiler en üstte sıralandı.

DAHA FAZLASINI GÖSTER'i tıkladım.

Özel olarak o seyahate ayrılmış yeni bir sayfa açıldı: Arada Nice'te duraklamayla (Villefranche sahilinin bir mil açığında) Barcelona'dan La Spezia'ya. İstatistikler, tarihler, bir harita ve...

Yolcu eleştirileri.

Uzundu ama okudukça aşağı doğru kaydırarak, eleştiriyi yazanın gemide Sarah olabilecek yeni bir arkadaşla tanıştığını belirten bir şey, kullanıcının yüklediği bir resmin arka planında onun yüzünü arayarak gözden geçirmeye başladım.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir şey bulamadım ama on beş ya da on altıncı eleştiride şuna rastladım:

Son dakikada bu yolculuk için harika bir fiyat yakaladım. Yolculuk İtiraflarında

Chris D'nin söylediklerine rağmen gitmeye karar verdim. Bunu yaptığıma ÇOK memnunum!

Google'ın arama kutusuna *Yolculuk İtirafları* yazdım.

Gerçekten gemiyle yolculuk etmenin nasıl bir şey olduğuna dair işin üç yüzünü anlamaları için potansiyel gemi yolcularını davet eden bir siteydi. Giriş sayfasında *En iyi Gemiyle Seyahat*

*Şirketi Hangisidir? ve Gemiyle İlk Seyahatinize Nasıl Hazırlanır-
sınız? İçeridekilerden İpuçları Alın: Personel ve Mürettebat Her
Şeyi Açığa Vuruyor! gibi bağlantılar listelenmişti.*

Ve ardından, ta en sonda:

Ölümler, Ortadan Kaybolmalar ve Diğer Gemi Yolculuğu Suçlar.

Bağlantıya tıkladım ve 404 hata mesajını aldım. Sayfa artık yoktu.

Google'a geri döndüm ve arama kutusuna ölümler, ortadan kaybolmalar ve diğer yolculuk suçları yazdım.

Sonrasında bir dakika boyunca gözlerimi kırpıştırarak so-
nuçlara baktım.

Yolcu Gemisi Ölümleri... Seyahat Suçları:

Seyahat hattı ya da gemiyle arama... Kadın Ölümlerinde

Şüpheli Cinayetler, 43, Atlantic Dreams Yolcu Gemisi...

*Gencin ortadan kaybolması dikkatleri denizde salgın hastalıktan
ölümlere çevirdi... Oceanic Escape'teki kayıp Fransız kadının
araştırması kapatıldı... Scott'un ailesi, anlaşılması güç deniz
hukuk*

*sistemi bizi hayal kırıklığına uğrattı, diyor... Yastaki Kız, Ba-
basının*

*Katilinin Kaçmasına Seyahat Şirketinin Yardım Ettiğini, Söy-
lüyor.*

*Yolcu Gemisi "Laneti": Üçüncü Kadın Ölümüne Gitti... FBI
Balayı*

*Seyahatindeki Ölümü İnceliyor... Gemi Yolculuğu En Çok so-
rulan*

Sorular: Gemide Güvende Kalmak... Son Ölüm Endişeleri
Akla Getiriyor: Bir Yolcu Gemisi Ölümcül müdür?

Kendimi kötü ama aynı zamanda, hâlen pek açıklayamadığım bir sebepten ötürü, bir iz üstünde hissettim.

Tekrar sayfayı yukarı kaydırıp en üstteki sonuçlara geldim ve ilkinde, yolcu gemilerinde meydana gelen şüpheli ölümlere ya da bunların gemilerde olduğundan şüphelenilenlere tıkladım.

Tanrım, birisi bunları *topluyordu*.

Sayfada her bir olaydaki kurbanının ya da ilgili geminin fotoğrafının yanında kısa bir paragraf bulunuyordu. Eğer varsa ilgili haberin hikâyesine bağlantıyla birlikte iki ya da üç cümle vardı.

Kısa sürede hepsinin haberlerdeki hikâyelerle bağlantı olmadığını fark ettim. Hatta çoğunun yoktu. Bunların hiçbirisi hakkında bir şey duymamış olmamın sebebi bu olabilir miydi? *Costa Concordia* battığında, bir hafta boyunca en büyük haberdirdi ve sonrasında aylarca gazetelerde yer aldı. Tanrı aşkına, Sarah ve ben berbat bir şekilde bunun hakkında bir saatlik belgesel film izlemiştik.

Neden bunların hiçbirisi haberlerde yer almamıştı?

12 Mayıs 2011: Kadın yolcu şüpheli düşme/kafa travmasının ardından kamarasında ölü bulundu. Kurbanın kız kardeşi ölümünün başka bir yerde, muhtemelen personel bölmelerinde meydana geldiğini ileri süren ihbarlar alıyor. Adli tıp talihsiz bir karar verdi.

27 Ekim 2012: Kadın yolcu, kumarhane barında içki içtikten sonra rahatsızlandı. Mürettebattan biri kamarasına dönmesine yardımcı oldu; ardından kadına hunharca uzun süre tecavüz etti. FBI Canaveral Limanında gemiye geldi ama mürettebattan o kişi-

nin yeri tespit edilemedi. Adamın yetkili makamlarca aranmasına devam ediliyor.

5 Şubat 2009: Erkek yolcunun kayıp olduğu bildirildi, denize düştüğünden şüpheleniyor. Kurbanın balkon parmaklıklarında başka bir yolcu tarafından büyük kan izlerinin fotoğrafı çekildi; temizlik personeli gemi limana dönmeden bunu yok etti. Kurbanın arkadaşı cinayetle suçlandı ama fiziksel kanıt yetersizliğinden suçlu bulunmadı; yargıç yolcu gemisi işletmesini yetersiz iş birliği nedeniyle eleştirdi.

11 Haziran 2011: Ailesi tarafından erkek yolcunun kayıp olduğu bildirildi ve aramalarda adamın bıçak yaraları olan cesedi geminin havuz ve güneşlenme alanlarının yer aldığı güvertedeki can salında bulundu. Seyahat şirketi olay sırasında can salını gösteren güvenlik kamerasının bozuk olduğunu bildirdi. Soruşturma dosyası açık kaldı.

14 Mayıs 2014: Ergenlik çağında, on altı yaşındaki erkek yolcu sarhoş olduktan sonra havuz güvertesinden denize düştü. Seyahat şirketi aşırı miktarda alkol servisi yapıldığını merhumun 18 yaşındaki ağabeyine itiraf etti ama sorumluluğu reddetti. Hukuk davası devam ediyor.

On altı yaşında olan kişi Louise'in bahsettiği çocuk olabilir miydi?

Haber raporu bağlantısını takip edip daha ilk sırada Fiest'a'dan bahsedildiğini buldum.

Görünüşe göre ağabey gece için bir seferde iki kişilik içki almıştı, buna karşın barmen ikinci içkinin kim için olduğunu hiç görmemişti. Şimdi annesiyle babası Mavi Dalga'ya ihmali yüzünden dava açıyordu. İki kardeş içkinin ardından yüzme havuzuna gitmişti ve oradayken küçük olanı muhtemelen kusmak

ya da aşağı bakmak için parmaklıklara gitmişti. Kendi ölümüne doğru aşağı düşmüş, cesedi hiçbir zaman bulunamamıştı.

Çok kötü, trajik bir hikâyeydi, evet ama Sarah'la bir ilgisi yoktu. Tek bağlantı muhtemelen benimle olduğu gibi çocuğun ailesiyle konuşmak zorunda kalan Louise'di.

Sayfaya dönüp okumayı sürdürdüm.

4 Ağustos 2013: Kadın yolcunun kaybolduğu rapor edildi, ilk başta denize düştüğü tahmin ediliyordu. Gemi kartı hareketleri sonradan konuğun gemiden Nicé'ten ayrıldığını ama nerede olduğunun bilinmediğini gösterdi. Şirket sahipleri gemiden ayrılışı ispatlayan güvenlik kamerası görüntülerini vermeyi reddediyor. Son güncelleme Ocak 2014: Hukuk davası devam ediyor.

Buna tanıyacak kadar iyi bildiğim bir geminin resmi eşlik ediyordu: *Celebrate*.

Altında son haber yazısına ait bir bağlantı vardı.

Ona tıklayıp okumaya başladım.

İnternet bana Sarah'ın nerede olduğunu söyleyemezdi. Fakat karısı Sarah'ın kaybolduğu günden tam bir yıl önce Celebrate'ten inerek ortadan kaybolan bir adamı bulmam sadece beş dakikamı aldı. Sarah görünüşe göre tam aynı yerde, tıpatıp aynı şeyi yapmıştı.

Bundan sadece bir dakika sonra adamın e-mail adresini buldum.

Peter Brazier'e mesaj yazarken ellerim titredi. LinkedIn'e göre, Londra'da yaşıyordu. Bir finans hizmeti sitesindeki profile göre, yatırım uzmanıydı. Haber raporlarına göre, kayıp eşinin adı Estelle'di.

Ne diyecektim? Kendimi tanıttım, Sarah'ın kayboluşunun şartlarını kısaca tarif ettim ve farkına varmaya başladığım korkunç benzerlikleri ana hatlarıyla belirttim: Ağustos, *Celebrate*, Mavi Dalga'nın onun gemiden tek parça ayrıldığını söylemesi. Louise'le verimsiz toplantımdan ve polisin hiç yardımcı olmadığından bahsettim. Son olarak telefon numaramı yazıp en kısa sürede beni aramasını istedim.

Ardından başımı dizlerime koymak için sandalyemi masadan geriye ittim.

Sevgi dolu, emin bir evde, güzel, güvenli bir toplumun içinde büyümüştüm. Çocukluğumun çoğunda annem kapıları açık, babam arabayı kilitlemeden bırakırdı. Son yüzyılın ortalarına kadar günlük, haftalık değil, senede bir cinayet işlenen bir ülkede yaşıyorduk. 1970'lerde cinayet oranı dünyanın geri kalanına yetişmeye başladığıdaysa, bunun nedeni bir terörist gruptu. Bana göre suç televizyonda gördüğüm bir eğlenceydi. Şeytan Hollywood icadıydı. Şiddet yabancı diyarlarda olan, Altıyı Bir Gece Haberlerinde –böyle denirdi çünkü burada, İrlanda'da, Angelus çanları ulusal TV'de çalabilsin diye haberler bir dakika geç başlardı– geçen on beş dakikalık bir şeydi.

Kötü şeyler sadece başka diyarlarda, başka insanların başına gelirdi, bütün bunlar buradan çok, çok uzaklardaydı.

Sarah'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama her ne yapıyorsa yapsın, sağlığının yerinde olduğunu varsayıyordum. Herkese

yalanlar söylemişti. Saçlarını kestirmişti. Telefonuna cevap vermeyi kestikten uzun zaman sonra WhatsApp mesajlarına bakmıştı. Bu her neyse, bunu yapmıştı.

Ama ya bunu *yaparken* başına başka bir şey mi gelmişse?

Ya *Celebrate'ten* çıkıp gitmemişse? Ya *Celebrate* onun şu an nerede olduğunun ipucu değil, ortadan kaybolmasının sebebiyse?

Ya bir şekilde daha önce şu Estelle Brazier adındaki kadının başına gelenler Sarah'ın da başına gelmişse?

Oda birden havasız kalmış gibi geldi. Kendimi dışarıya, balkona attım, parmaklıklara tutundum, olabildiğince derin bir nefes aldım.

Neredeydi?

Ardından, inşa ettiğim inkâr duvarının ardından gelen sızıntılar şiddetli bir şekilde zihnime hücum etti.

Ona ne oldu?

Yaşıyor mu?

Canı yandı mı?

Cusack'ın olayları yorumlama şeklinden şaşkına dönmüş-tüm. Değerlendirebildiğim kadarıyla *yanlış* bir yorumlamaydı.

Ama ya ben de öyle yapıyorduksam?

Tüm yalanlara karşın, tüm akıl karışıklıklarına rağmen, hepimizin aynı fikirde olabileceği bir gerçek vardı: hiçbirimiz bir haftadan uzun süredir Sarah'ı ne görmüş ne de ondan haber almıştık.

Ona bıraktığım sinirli sesli mesaj aklıma gelince mahcubiyetle yanaklarım kızardı.

Tehlikenin farkına çok daha erken varmalıyım. Bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini anlamalıyım. Polisi bir şeyler yapmaya zorlamak için daha fazla mücadele etmeliydim.

Ama pasaport.

Pasaport ve içindeki not. O büyük harfler, kesinlikle ona aitti. Cusack'ın tersine, benim hiç şüphem yoktu. El yazısı uzmanı değildim ama son on yılın en güzel döneminde onlara bakıyordum, buzdolabının üstündeki notlarda, tebrik kartlarında, alışveriş listelerinde. O notu Sarah yazmıştı.

Ya sonrasında? Seyahat belgeleri olmadan ülke dışında maceraya atılmaya mı karar vermişti?

Ve Amerikalı. O bu işin neresindeydi? Ya...

Acaba Sarah'a o mu bir şey yapmıştı?

Onun kim olduğunu, nasıl görüldüğünü bilmiyordu? Bunun sebebi sadece Sarah'ın onu bir sır olarak tutmasından mıydı, yoksa izlerini örten adamın kendisi miydi?

Telefonum çaldı. Ekranda *DAN GOLDBERG* yazıyordu.

Reddetmeye basarak, "Kahretsin Dan!" dedim.

Birkaç saniye sonra, yeniden çaldı. Numarayı tanıımıyordum ama ülke kodu +44'tü. Birleşik Krallık numarasıydı.

Kabule bastım.

Tereddütle "Alo?" dedim.

"Adam... Adam mısınız?" İngiliz aksanıydı.

"Evet." dedim. "Peter mısınız?"

Öyleydi. Sesi yaşıca benden daha büyük geliyordu, nasıl desem, *havalı*. Onu hayalimde City'de çalışan ve küçük ama gözcü spor bir araba kullanan biri olarak canlandırdım. Sesi en-

dişeliydi, söylediği kelimeler bazen hızlanıyor, ardından yavaşlıyordu, soluk alışları düzensiz ve cümlelerin ortasındaydı.

Zihnimde bir yıl içinde hâlâ Sarah'ın nerede olduğunu merak ediyor olursam benim de sesimin böyle çıkacağı canlandı.

Ardından bunu düşünmemeye çalıştım.

Ona e-posta atmadan önce, Peter'ın Sarah'tan hiç haberi yoktu. İlk sorusu yetkililerin işe dâhil olup olmadığıydı.

“Pek sayılmaz.” dedim. “Kendi isteğiyle çekip gittiği konusunda emin görünüyorlar... Şey, öyle de yaptı. Kuvvetle muhtemel. Fakat karınıza olanları okuduğumdan beri, şeyden pek emin değilim... Geri dönüş kısmından.”

“Mavi Dalga'yla *konuştular* mı?”

“Hayır. Ben kendim gittim.”

“Ve gemide olduğunu doğruladılar mı?”

“Pasaport numarası uyuşan bir Sarah O'Connell var. Ve bana bir foto gösterdiler. Hepsinden önce de notta Mavi Dalga logosu vardı.”

Hattaki sessizlik öyle uzun ve kesintisizdi ki hâlâ bağlantının devam ettiğini kontrol etmek için telefonu kulağımdan çekip baktım.

“Peter? Orada mısın?”

Sonunda hatta adamın sesi çıktığında, kısık ve uzaktan geliyordu. Sadece tek kelime etti:

“Not mu?”

“Bir not var. Buraya, evimize gönderilmiş. Sarah'ın şeyinin içine...”

“Pasaportunun...” diye Peter tamamladı.

“Şey, evet. Sen nereden...”

“Posta damgası var mı?”

“Evet.”

“Nice mi?”

“Evet...”

Yine sessizlik oldu.

“Peter? Bunu nereden bildin?”

“Not.” dedi, kelimeler sanki adamın boğazı tıkanmış gibi geliyordu. “Sarah’ın yazısı olduğundan emin misin?”

“Kesinlikle. Buna karşın zarftaki el yazısı onun değildi.”

Peter yeniden konuştuğunda, kelimeler ağzından hızla dö-küldü.

“Estelle geçen yıl ağustos başında ortadan kayboldu. Noel’e doğru, herkes bana hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyordu. Her şeyi yapmıştık: Scotland Yard’a gitmiştik, medyayı doluşmuş, posterler yapmıştık, Fransa’ya gitmiştik. Hatta onları o sabah vasitalara binişte kullanılan, geminin üzerine bağlanmış platformu çeken güvenlik kamerasının görüntülerini vermeye zorlamak için avukatıma Mavi Dalga’ya karşı dava açma talimatı bile vermiştim. Param tükeniyordu ve dava açmak için paraya ihtiyacım olduğumu biliyordum –işler buraya gidiyordu çünkü Mavi Dalga bizimle konuşmayı bile reddediyordu– bu yüzden çalışmaya geri döndüm, insan içine karışmaya çalıştım. İmkân-

* 1829 yılında kurulan Londra Büyükşehir Polis Teşkilatı genel merkezi. 1897 yılında bugün kullanılan yeni binasına taşınarak New Scotland Yard adını almıştır. Önceleri yetki alanı sadece Londra ile sınırlı olan Scotland Yard, geçen zaman içerisinde tüm Britanya’da faaliyet gösteren bir emniyet teşkilatı hâlini almıştır. Yetkisi hükümete değil, Kraliyete dayanmaktadır. (Ç.N.)

sızdı. Sonunda kendimi bir saat belki de daha uzun bir süre çalışma masamda oturmuş, gözlerimi boşluğa dikmiş hâlde buldum. Estelle dışarıda bir yerlerde, tek başınayken, kendimi hisse senedi gibi önemsiz işlere nasıl verebilirdim? Yapamayacağım ortaya çıktı. Sadece bir hafta kaldıktan sonra beni izne çıkarttılar.” Peter bir gülme sesi çıkarttı. “Fakat gitmeden önce, sekreterim bir arşiv kutusuyla çıkageldi. Kişisel mektuplar, dedi. Anlaşılan o ki insanlar elbette ev adresimi bilmediklerinden, Estelle’in hikâyesi gazetelere çıktığından beri şirkete kartlar, mektuplar ve bunun gibi şeyler gönderiyormuş. Çok geçmeden evdeydim ve... Şey, kendimi morali bozulmuş gibi hissediyordum. *Gerçekten* morali bozuktu. Olanları düşünmeye... Başladım. Düşünmemen gereken şeyleri...” Bir duraklama oldu. Bir öksürme sesi geldi. “O sırada arşiv kutusunu gördüm. Nedense elime almama sebep olan şey, nedir bilmiyorum ama içini karıştırmaya başladım. Sağ tarafta en üstte –aldığım üçüncü ya da dördüncü şey olmalıydı– iş adresime yollanmış kahverengi bir zarf vardı, Nice’ten postalanmıştı.”

Gözlerimin önündeki şehir manzarası yukarı doğru kaymaya başladı. Kendimi dengelemek için boştaki elimle tırabzanı tuttum.

“Estelle’in pasaportuydu.” dedi Peter. “Karımın pasaportu, mükemmel durumdaydı. Sayfalarını karıştırdım ve içine sıkıştırılmış notu gördüm. Mavi Dalga damgalı bir kâğıda yazılmıştı. Yapışkan bir nottu. Otel odalarına bıraktıklarıyla aynı türden bloknotlardan.”

“Ne diyordu?” diye üsteledim. “Ne *diyordu*?”

Fakat zaten biliyordum. Kısa bir süre sonra Peter’in söyledikleri, beklediğim sözlerdi.

ÜZGÜNÜM – E.

Angelsea Caddesi'ndeki meydanı geçerken spor ayakkabılarımin tabanları taş zeminine acımasızca vuruyordu. Danışma masasının ardında aynı masum yüzlü polis vardı, sadece bu defa bulvar gazetesiyle ilgilenmiyordu. Bunun yerine kıpkırmızı bir suratla, kan ter içinde, soluk soluğa ona doğru koşan adama bakıyordu. Ağzı şüpheyle açılmaya başladı.

Masaya vardığımda, "Cusack." dedim. Ciğerlerim yanıyordu, anlaşılır bir şekilde konuşmak için Herkül kuvveti lazımdı. "Memur Cusack."

"Yardıma..." Memur Masum Yüz tepeden tırnağa beni süzdü, "İhtiyacınız var mı?"

Tekrar "Cusack." dedim. Nefesimi toplamaya çalışırken masaya dayandım. Diğer yanda Memur Masum Yüz arkasına yaslandı. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Benimle konuşabilirsiniz."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Neyle ilgili olarak?"

"O bilir."

"Korkarım bunun yapabilmem için..."

Bir yumruğumu masanın üstüne vurarak, "Tanrı aşkına!" diye gürledim. "Sadece onu çağırır mısın?"

Masum Yüz'ün suratı sertleşti. Eli kemerine gitti. Uzandığı yerde minik metal bir muhafazaya asılı bir şey vardı, copa benziyordu.

"Efendim, sesinizi alçaltmanız gerekiyor. *Derhâl*."

"Üzgünüm, ben sadece... Benim gerçekten Memur Cusack'la konuşmam gerekiyor, tamam mı? Önceden beri konuştuğum kişi o. Burada mı?"

“Ne hakkında konuştunuz?”

“Kız arkadaşım. Kayıp. Bir adamdan yeni bilgiler aldım, onun da karısı kayıp ve o da bir not almış, artık kız arkadaşıma feci bir şey olduğunu düşünüyorum ve benim... Benim...”

Nefesim tükendi.

Memur Masum Yüz yavaşça bir kaşını kaldırdı.

“Sarah...” dedim. “Sarah O’Connell. Adı bu.” Masada Memur Masum Yüz’ün tarafında duran bilgisayara işaret ettim. “Bir bak.”

Göz ucuyla beni izlerken dediğimi yaptı. Ardından yakındaki bir koltuk sırasına yönlendirildim, orada oturup beklemem söylendi. İlk koltuğa yığılıp başımı bacaklarımın arasına soktum.

Beş dakika sonra Cusack görüldü, kot pantolon ve tişört giyiyordu. Benimkinin yanındaki koltuğa oturdu.

“Neler oluyor?” dedi. “Tam eve gitmek üzereydim.”

“Sanırım Sarah’ın başına kötü bir şey geldi.”

“Adam.” İçini çekti. “Bunu konuşmuş...”

Kesin bir ifadeyle, “Hayır!” dedim. “Bu farklı. Bu ciddi. Dinle...”

Ona her şeyi –Mavi Dalga’yı ziyaretimizi, Louise’in yalan söylemesini, Google’da yolcu gemileri cinayetleri hakkında bulduklarımızı ve Peter Brazier’in Estelle hakkında söylediklerini– anlattım.

Aynı şekilde *Celebrate*’e binen Sarah’la hiçbir bağlantısı olmayan bir kadının daha önce nasıl kaybolduğunu. Onu seven adamın da nasıl kadının pasaportunu postayla aldığını, posta-nın Nice’ten gönderildiğini. Farklı bir baş harf dışında, içindeki notun nasıl tamamen aynı şeyi söylediğini.

Bir yıl sonra, o kadının nasıl hâlâ eve dönmediğini.

Bitirdiğimde Cusack, "Peki şimdi ne düşünüyorsun, tam olarak?" diye sordu. "Dışarıda birilerinin seyahat gemilerinin yolcularını kaçırıp evlerine notlar gönderdiğini mi?"

"Ah, Tanrı Aşkına!" Göz ucuyla, benim sinirli lafıma Memur Masum Yüz'ün başını spor sayfalarından derhâl kaldırdığını görebiliyordum. "Burada bir şeyler olduğuna inanman için ne halt olması gerekiyor Cusack? Ne lazım? Ciddiyim, söyle bana. Kan lekeli elbiseler mi? Video görüntüsü mü? Bir *ceset* mi?"

"Hiç gerek yok."

"Bana buraya gelip sana apartman daireme gittiğimde her yerde bir başkasının kanı olduğunu söyleyebilirim ve sen de 'Şey, belki bir kasap gelmiştir ve oturma odanı mezbahayla karıştırmıştır.' dersin gibi geliyor." Gözlerimi devirdim. "Polisin tesadüflere inanmadığını sanırdım. Sen her şeyde bir tesadüf görüyor gibisin. Tesadüften *başka bir şey* görmüyorsun. Peki söyle bana, burada insanların seni bir *suç işlendiğine* ikna etmesi için ne lazım? Gerçekten soruyorum. Beni bir daha boş yere gelmekten kurtar."

Cusack, "Uçmayı sever misin?" diye sordu.

"Ben... Ne?"

"*Ben* uçmaktan nefret ederim."

"Şey, bu..." Ellerimi kaldırdım. "Bu gerçekten harika. Cidden. Umurumda bile olmayan son derece ilgisiz şeyler anlatmaya devam et."

"Jack ve Maureen'in yanındayken hiç kaba konuşmadın. Bunu biliyor muydun?"

"Şey, evet. O sıralarda bize yardım edeceğini sanıyordum."

Cusack yeniden, “Uçmaktan nefret ederim.” dedi. “Müthiş korkuyorum. Olabildiğince sakınıyorum. Fakat bazen uçağa binmen gerekir ve bu meslekte arada sırada helikoptere binmek zorunda kalabilirsin, bu daha da kötüdür. Bu yüzden şu Uçuş Korkusu kurslarından birine gittim. Eğitmenin bize yapmamızı söylediği ilk şeylerden birisi kendimizi korkmuş hissederek uçuş görevlilerinin yüzüne bakmamızdı. Acaba türbülans ya da garip bir ses var mı diye. Çünkü eğer onlara bakarsan, yüzleri kendini güvende hissetmene yardımcı olur ve sen de sakın kalırsın.”

“Cusack, üzgünüm ama ne demek...”

“Ben senin uçuş eğitmeninim Adam. Ciddi bir şekilde yanlış giden bir şey olma şansının zayıfla hiç arasında olduğunu bildiğimden, sakın kalan kişi benim. Geçen yıl kaç kişi için kayıp ihbarı yapıldığını biliyor musun?”

“Bunu neden bileyim ki?”

“Hiçbir nedeni yok. Ancak bunu bilmek benim işim. Yedi bin yedi yüz kırk üçtü. Yıl sonunda kaçının hâlâ kayıp olduğunu tahmin etmek ister misin?”

“Bana hiç kalmadığını söyleyeceğine eminim.”

“On beş kişi Adam. *On beş*. Bir-beş. Yüzde birden daha az. Buraya gelip bana –yalan söyleyen– yetişkin bir kadının tatile gittiğini ve geri dönmediğini söylediğinde derhâl uluslararası bir arama ilanı çıkartmadığım için umursamadığımı sanıyorsunuz. Ancak bu umursamadığımdan değil. Garda’nın size yardımcı olmakla ilgilenmediğinden değil. Çünkü ilgileniyorum, ilgileniyoruz. Sana paniğe kapılmak için bir neden olmadığını söylüyorum çünkü diğer tüm zamanlarda meslektaşlarım ve

ben benzer hikâyeler duymuşuzdur, korktuğun kötü sonuçlar olmayacak.”

“Ama şu Peter adındaki adam.” dedim. “Ya onun söyledikleri? Gemi hakkındakiler?”

“İnternette okuduğun bir şeyi gerçek olarak kabul etmene ve ardından...” Cusack havada tırnak işareti yaptı. “Bir yabancıyla telefonda konuşarak *doğrulatmana* ilişkin endişelerim bir yana, sana gerçekte yardım *edemem*. Yetkimiz yok.”

“Fransız polisini mi aramam gerekiyor?”

“Hiçbir polisi araman gerekmiyor.”

“Ama ya yapmak isteseydim?”

“Eğer birkaç dakikalığına nazikçe dinlenip ardından tamamen görmezden gelinmek isteseydin, onları arayabilirdin, evet. Fakat Fransız polisini aramanın hiçbir anlamı olmazdı. Onun son görüldüğü yer gemiydi, değil mi? Seyirdeyken miydi? Orası uluslararası sular. Deniz hukuku böyle diyor.”

“Bunun anlamı?”

“Denizdeyken, seyahat vasıtaları kayıtlı bulundukları ülkenin hukuki yetkisindedir. Eğer Times Meydanı’nda soyulursan, Garda’ya –İrlanda polisine– gitmezsin, değil mi? Öyle olmasa gerek diye umuyorum. New York polisini arardın. Dünyada neresi olursa olsun aynıdır. Bir şey olursa yerel polise gidersin. Fakat ya zaten bir ülkede değilsen? Ya denizdeysen? İşte burada deniz hukuku devreye girer.”

“O hâlde kimi arayayım?”

“Hâlâ kimseyi aramıyorsun çünkü yurtdışındayken dışarıdan yetkilileri davet etmek gemi kaptanına kalmıştır. Ancak bunu yapsaydı bile, o zaman da bu yetkililer o geminin kayıtlı

bulunduğu ülkenin yetkilileri olurdu. Celebrate Barbados'a kayıtlı."

Beynim –hâlâ temel olarak denizde polis olmadığı fikrini kavramaya çalışıyordu– Cusack'ın söylediklerini idrak ederken kısa bir sessizlik oldu.

"Bunu nasıl biliyorsun? Mavi Dalga'yı mı aradın?"

"Shane Keating'den dolayı biliyorum."

"Kim?"

"İnternet araştırmada onun ismiyle karşılaşmış olduğunu sanmıştım. Bir süre önce Fiesta adında bir gemiden denize düşen çocuktu. Bir başka Mavi Dalga gemisi. Çocuk sadece..."

"On altı." dedim. "Evet. Karşıma çıktı. Sadece ismi yoktu."

"Başlangıçta onun gemiden düştüğünü bilmiyorlardı. Bir aile üyesi Dublin polisiyle ve biz de Mavi Dalgayla irtibata geçtik. Bize nazikçe yasal hukuki yetkimiz olmadığını söylediler. Çocuk gemi Adriyatik'teyken ortadan kayboldu, Mavi Dalga'nın Avrupa merkezi City West'te ve küresel merkezi Florida'da ama Fiesta, diğer tüm Mavi Dalga gemileri gibi, Barbados'a kayıtlı. Şu büyük yolcu gemileri, hepsi de vergi sebebiyle böyle –Bahamalar, Panama, hatta Libya gibi– yerlere kayıtlı. Buna, kolaylık sağlayan bayrak, diyorlar. İki... Ne diyorlardı? Barbadoslu, değil mi? Çocuğun gerçekte denize düştüğünü keşfederek arama başlatıp onu kurtarsın diye Sahil Güvenliği aradıklarında iki Barbadoslu polis memuru gemiyi Hırvatistan'da karşılamak üzere uçağa atlayıp yolu yarılamıştı." Cusack içini çekti. "Bu yüzden dediğim gibi sana yardım edemem."

"Bu saçmalık."

“Usul bu. Bilgi ve tecrübe birikimine dayalı en iyi uygulama. On yıldır polisim. Sen sadece bir haftasını gördün.”

“Yani bir kez daha, bizim için yapabileceğiniz bir şey yok.” Gitmek için ayağa kalktım. “Bilirsin, hep söyle düşünürdüm, şey, sanırım, aslında hiçbir zaman bunun üstünde düşünmedim ama zihnimin arka tarafında eğer ciddi kötü bir şey olursa polis yardım etmek için orada olur fikri vardı. Hay aptal kafam.”

“O kadar basit değil.”

“Sarah’ın nerede olduğunu bilmiyoruz. Onu bulmak için sizin kaynaklarınıza ihtiyacımız var. Bana basit gibi geliyor.”

“Adam, bekle.” Cusack da ayağa kalktı. “Bize –bana– kızgın olduğunu biliyorum ve sorun değil. Anlıyorum. Gerçekten öyle. Fakat başka kaç değişik yolla anlatabilirim bilmiyorum, işler böyle yürüyor. Dışişleri bakanlığıyla temasa geçtik. Ondan haber aldıkları an bizimle irtibat kuracaklar. Interpol bülteni yolladık, bu sayede Sarah’ın adı dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir polis soruşturmasında geçerse, ister bir kayıp kişi, ister araba kazası ya da park cezası olsun bizim de habermiz olacak. Bu yüzden, hayır, sokaklarda gezip onu arayan polis memurları yok ama dünyadaki tüm polis teşkilatları onun ismine karşı tetikte. Gemi konusunda sana yardımcı olamayabilirim ama...” Cusack durdu, tereddüt etti.

“Ne? Ne söyleyecektin?”

“Sorduğun bir şeyi gerçekten yaptım.” dedi. Kot pantolonunun cebine uzanıp hafifçe kırışık, katlanmış bir kâğıt parçası çıkarttı. “Şu telefon numarasına baktım.”

“Hangi telefon numarası?”

“Sarah’ın görüştüğü adama ait olduğunu söylediğine.”

Öfkeyle kâğıt parçasına baktım. “Bu mu?”

“Eğer internette yeterince uzun bir araştırma yapsaydın, bunu kendin de bulabilirdin. Eskiden adamın mesleki bir internet sitesindeki profilinde numarası varmış. Bu yüzden sana veriyorum.” Cusack manidar bir şekilde bana baktı. “Çünkü bunu kendin de bulabilirdin. Anlıyor musun?”

“Evet.”

Kâğıdı bana uzattı. Açmaya başladım ama Cusack beni durdurmak için elini benim elimin üstüne koydu.

“Bir saniye beni dinle Adam. Adı Ethan Eckhart. Amerikalı ve Dublin’de yaşıyor. Bu bulduğum ona ait e-posta adresi. Görünüşe göre telefon numarası kapatılmış.” Durakladı. “Ve bir şey daha var.”

“Ne?”

“Bu senin için bir şeyi açıklığa kavuşturacak.”

“Neyi?”

“Neden Sarah’ın o gemide olduğunu.”

“Gemide *onunlaydı*.”

“Demek istediğim neden o adamla oraya gitti de, diyelim ki güneşli bir tatile ya da Paris kaçamağına gitmedi. Şu an bilmece-
cenin kaçırdığımız parçası bu. Senin de bakış açın bu olmalı.”

“Şunu sade bir şekilde *bana söyle*.” Katlı duran kâğıt parçasını saran parmaklarım gerildi. “Sadece söyle.”

“Ethan Eckhart.” dedi Cusack. “Şu anda *Celebrate*’te. Orada çalışıyor.”

Bölüm Üç
MELEKLER KOYU

Corinne

İkinci vaktiydi ve personel yemekhanesi kamara çalışanlarıyla ağzına kadar doluydu, rahatlamışlardı ve bir günü⁴ daha tamamlamanın keyfini çıkarıyorlardı.

Corinne sıcak yemek büfesinin kuyruğunda beklemek için son derece yorgundu. Bunun yerine buzdolabından önceden hazırlanmış bir salata aldı. Gemideki kafeteryalardan birinde kalan yiyeceklerdendi. Ücret ödeyen yolculara servis edilecek kadar taze değildi. Buna karşı hâlâ mükemmelen yenebilirdi. Self servis makinelerden birinden kendine kahve doldurdu ve ardından, bir an düşünüp kendisine ikinci bir tane daha doldurdu.

Neredeyse hiç uyumadan geçirdiği uzun bir gece ve sonrasında, geceyi böyle geçirdiğinden, daha da uzun bir gün olmuştu. Uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

Salonun tam arka tarafında bir masa buldu. Diğer mürettebat üyelerinin yemek kuyruğuna girmelerini seyretmek için mükemmel bir izleme yeri idi. Gözü kapılardan içeri giren yüzlerde, salatasını açtı, bir parça tavuğun tiftiklenmiş göğüs

etine çatalını batırıp ağzına koydu. Fark edilir bir tadı yoktu. Corinne'e göre, haddinden fazla çiğnenmiş bir sakızın tadına benziyordu.

Lydia nerede? Düşünebildiği tek şey buydu. Dün bu saatlerde neden burada benimle buluşmadı?

Gerçi buluşmaya gelmemiş olması abartılacak bir şey değildi; Lydia kolayca uyuya kalmış ya da vardiyasına normalden daha erken çağırılmış olabilirdi. Zaten birbirleriyle irtibat kurmak için cep telefonları da yoktu, buluşmalarının nedeni geçen hafta her ikisinin de uygun olmasından başka bir şey değildi.

Bunun yerine akşam yemeğini iş arkadaşlarından birkaçıyla yiyebilir, kendi akranlarıyla zaman geçirebilirdi. Sahne gösterilerinden birinde dansçıydı; Eğlence Bölümü'nde gençlerden başka bir şey yoktu. Böyle eğlenmek varken, keyifsiz, altmış yaşında, antika bir Fransız kadınla kim takılmak isterdi? Corinne, Lydia'nın gemideki hayata uyum sağlamakta zorlandığından endişeliydi; kızın gemiye iyice alıştığını bilmekten mutlu olacaktı.

Lydia'nın işe gittiğini kontrol etmesinin hiçbir yolu yoktu –personelin görevde değilken yolcu alanlarına girmesi yasaktı– ve Corinne için kızın yatağının üstündeki makyaj malzemelerine önceki günden beri dokunulup dokunulmadığını söylemek imkânsızdı. Daha az önce kamarayı kontrol etmişti ama muhtemelen Lydia duş aldığından orada değildi.

Bu da açıklanması gereken tek şey olarak geriye Lydia'nın bu sabah personel güvertesindeki yokluğunu bırakıyordu.

Neden güvertede kendini göstermemişt?

Corinne şu an, 1001 numarada fotoğrafı gördüğünden beri, yirmi dört saatten uzun bir süredir kamara arkadaşını görmemişti.

Bu gerçekten bir tesadüf olabilir miydi?

Yoksa bu ona *adamdan* başka bir mesaj mıydı?

Birine bunu söylemesi gerekiyordu. Ama kime? Üstelik ne söyleyecekti? Eğer Lydia dün geceki vardiyasında ortalarda gözükmediyse çoktan *birileri* bunu fark etmiş olurdu ve...

“Aman Tanrım.” Lydia’nın sesiydi, ardından kız karşısındaki sandalyeye oturdu. “Duş odasındaki kuyruk insana aklını kaçırtırdı Cor.” Soluk soluğaydı, nefesi kesilmişti. Kızın makyajı yeni yapılmıştı ve saçının uçları hâlâ ıslaktı. “Nasıl gidiyor?”

“Nerede...” Corinne’in içinde birden bir rahatlama ve genç kızın onu endişelendirmesine duyduğu kızgınlık kabardı. Ardından bu kadar paranoyak olduğu için kendine sinirlendi. Bütün bu duyguları içine atıp elinden geldiğince neşeli bir şekilde, “Çok iyiyim, teşekkür ederim. Ya sen?” dedi.

“İyiyim. Aslında, *harikayım*.”

“Güzel. Biraz yemek yiyecek misin? Sanırım şurada biraz pizza gördüm...”

“Hımm. Birazdan.” Lydia omzunun üzerinden bir göz attı. “Kuyruklar biraz sakinleştiğinde.”

“Buyur.” Corinne fazla olan kahve fincanını masanın üzerinde itti. “Bunu al.”

“Emin misin?”

“Elbette. Bu senin için.”

“Teşekkürler Cor. Sen bir cankurtaransın.”

“Dün erken mi başladın?”

Lydia kahvesinden bir yudum aldı. “Erken başlamak mı?”

“Burada değildin...”

“Ah, evet. Şey.” Lydia’nın yanakları kızardı. “Ben, şey, biriyle buluşmam vardı.”

“Bir *buluşma* mı?”

Corinne şaşkınlığını gizleyemedi. Ona göre, Lydia çok genç, çok toy görünüyordu. İlk defa tek başına yetişkinlerin büyük dünyasına çıkmış bir çocuktü. Onun biriyle buluştuğunu hayal edemiyordu. Fakat öte yandan, Lydia onun evlendiğindeki yaşıyla aynı yaşıydı. Bunu da hayal edemiyordu.

“Evet. Aynı vardiyada çalışıyoruz, bu yüzden buluşabileceğimiz tek zaman o.”

“Anlıyorum. Birlikte güzel zaman geçirdiniz mi?”

“Çok *güzel* bir zaman.” Kahkahayı patlattı. “Üzgünüm Cor. Bunu sana anlatmaktan neden bu kadar utandığımı bilmiyorum ama utanıyorum.”

“Muhtemelen bunun nedeni annen olacak kadar büyük yaşta olmamdan. Fakat güzel zaman geçirdiğine sevindim. Bu akşam yine onunla buluşacak mısınız?”

“Sanırım öyle. Ben...” Lydia’nın yüzü değişti. “Ah, Cor. Beni beklemiyordun değil mi? Bu sabah güvertede? Üzgünüm, ben... Ben düşündüm ki bilirsin, her hâlükârda oraya gittiğini ve ben gelmesem de...”

“Bekliyordum.” dedi Corinne. Gülümsedi. “Sorun değil. Pekâlâ...” Kendi kahvesini aldı. “Bana ondan bahset. Yeni arkadaşından.”

“Güvelik görevlisi.” Lydia’nın gözleri parladı. Adam hakkındaki konuşma fırsatı bulduğu için son derece keyiflenmişti. “Adı Luke ve gerçekten hoş. Gerçekten de yakışıklı. Fit yapılı.”

“Fit yapılı mı?” Corinne’in aklı karıştı. “Sağlıklı mı demek istiyorsun?”

Lydia güldü.

“O anlama geliyor ama aynı zamanda, şey gibi, seksi anlamına da gelir.”

Şimdi Corinne kızarmıştı.

“Eve gidene kadar bütün argo kelimeleri öğreneceksin.” dedi Lydia. “Sana öğreteceğim. Çocuklarla aran çok iyi olacak. Fakat sen de bunun karşılığında bana Fransızca öğreteceksin. Eğer Luke’la işler yolunda giderse ikinizin arasında eve gitmem gereken zaman kadar akıcı bir şekilde konuşmaya başlayabilirim.”

Corinne’in yüzü asıldı. İngilizce ve aksan arasında, Lydia’nın söylediklerini bir araya getirip anlaması kısa bir zamanını aldı.

“Luke da mı Fransız?”

Lydia evet anlamında başını salladı. “Evet. Komik değil mi?”

“Evet...” Gemide çok az Fransız mürettebat vardı. Corinne henüz biriyle karşılaşmamıştı ve buna yaptığı, yüzlerce görevlinin bir araya toplanmasına benzeyen tanışma eğitiminde yüz yüze geldiği mürettebat da dâhildi. “Ona kamara arkadaşının Fransız olduğunu söyledin mi?”

“Evet. Nereli olduğunu öğrenmek istedi. Lyon değil mi?”

Corinne kayıtsızca “Evet.” dedi. “Lyon.”

Lydia sorduğunda aklına gelen ilk şehir bu olmuştu.

“Güzel. Doğru hatırladığımdan emin değildim.”

“O Fransa’nın neresinden? Sana söyledi mi?”

“Şey...” Lydia yüzünü ekşitti. “Paris’in kuzeyi, sanırım?”

Corinne zar zor cesaret ederek, “Neresi olduğunu tam olarak biliyor musun?” diye sordu. “Bir şehir belirtti mi?”

“*Dev-oh* falan gibi bir şeydi...”

Corinne tepki vermemeye çalıştı ama bunda kısmen başarılı oldu. Lydia orayı tanımasıyla kadının yüzünde beliren dehşetli korkuyu yanlış anladı.

“Biliyor musun, Cor?”

Corinne sessizce evet anlamında başını salladı. Konuşamadı.

Adam

“Gel-dik!”

Şarkı söyleyen bir sestî. Uykumda beni rahatsız ediyordu. Beni uyanmaya zorluyordu.

“Efendim? Geldik.”

Şimdi daha yakındı, kulağımın yanındaydı. İngiliz aksanındaydı.

“Efendim? Gitme zamanı.”

Sol kolumda bir el beni nazikçe sarsıyordu.

Gözlerimi açtım.

Mavi Dalga’nın temsilcisi geniş, doğal olmayan beyazlıktaki dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, “Uyandırdığım için üzgünüm efendim.” dedi. On sekiz yaşlarında, koyu renkli sıkıca toplanmış saçlarıyla genç bir kızdı. Kuvvetle muhtemel İspanyol’du. “Fakat terminale geldik. Barselona’ya hoş geldiniz.”

Bunu Bartelona diye telaffuz etmişti.

O hâlde kesinlikle İspanyol’du.

Koltuğumun ucuyla ön koltuk arasındaki minik boşluktan bacaklarımı çıkartmaya koyuldum. Mavi Dalga'nın limandan kalkan servis araçları aslında inanılmaz boyutta sıkışık bir minibüs filosuydu, cam kenarı tercihimle daha da beter hâle gelmişti. Sırtımı dönerek diğer yolculardan kendimi uzaklaştırabileyim diye böyle tercih etmiştim. Onların heyecan dolu gezeliklerini dinlemek zorunda kalmayayım diye kulaklıklarımı takacak ve uyuyor numarası yapacaktım.

Ardından gerçekten de uyuyakaldım çünkü son kırk sekiz saattir pek fazla uyumamıştım.

Herkes çoktan minibüsten inmiş terminal binasına doğru gidiyordu, anne babaları arkalarından seslenirken çocuklar önden koşuyordu.

Etrafımda, liman arı kovanı gibiydi. Otobüsler gelip gidiyordu. Bagajlar havaalanlarında gördüğünüzle aynı tipte küçük kamyonlara yığılarak istiflenmişti. İnsanlar her yere akın etmişti. Mavi Dalga temsilcileri, koyu mavi tişörtleri, aşırı dost canlısı tavırları, gülümsemeleri ve etrafa salladıkları varakalarıyla kendini belli ediyordu. Devasa büyüklükteki terminal binası bütün deniz manzarasını kapatıyordu. Bina çelik cam inşaat tekniğiyle yapılmıştı, seksenlerdeki *Uzay Çağı* filmlerinin döneminde tasarlanmış olmalıydı ama şimdi biçimsiz ve köhnemiş gibi görünüyordu. Kapıların dışındaki kocaman bir afişte benim Mavi Dalga maceramın şu an başladığı belirtiliyordu.

Öğle güneşinde gözlerimi kısarak o tarafa yöneldim. Arka cebimde güneş gözlüğüm vardı ama beni tanımaması durumu-na karşı takmadım.

Peter Brazier'in nasıl görüldüğüne dair bütün bildiğim internette Estelle hakkındaki hikâyelerin yanına konmuş fotoğraflardan ibaretti. Her birinde kadının yanında mutlu bir şekilde poz vermiş, ona gülümsüyor, sarılıyor, öpüyor ya da bunların karşımı bir şey yapıyordu. Eşinden yaklaşık otuz santim uzundu. Brad adında ses getiren finansal yatırımlar yapan ve saç teli koparmakla aynı kolaylıkta odun kıran bir Amerikalının çukurlu ve güçlü çenesine sahipti. Geniş omuzluydu ve değişmeyen bir esmerliği vardı.

O ve Estelle, birlikte, dişleri, tarzları ve hiç zahmet çekmeden sahip oldukları güzellikleriyle Ralph Lauren reklam kampanyasında gibiydiler. Bir parıltıları vardı. Sanki iyice parlayınca kadar cilalanmış gibi görünüyordlardı.

Barselona'ya yanımda getirdiğim görüntü buydu ama şimdi, terminal kapılarının dışında onu beni beklerken görünce, resimlerdeki Peter'ın önceki hâliyle aynı olduğunun farkına vardım.

Estelle bir yıl önce ortadan kaybolmuştu. O zamandan beri adam zayıflamıştı. Çok zayıflamıştı. Artık bir deri bir kemik kalmıştı, kas kütlesi yoktu. Çene hattı incecik kuş gibi boynundan bir çıkıntı gibi dışarı doğru uzanıyordu. Elmacık kemikleri yukarı ve dışarı doğru çekilmiş gibi görünüyordu. Saçlarının uzamasına ve karmakarışık olmasına izin vermişti. Kulaklarının etrafından kıvrılıp boynuna uzanıyordu, hâlâ çoğunlukla açık kahverengiydi ama arada gri kısımlar vardı. Peter tıraş olmamıştı, daha yataktan —o yatak bir köprünün altındaki karton kutu olabilirdi— yeni kalkmış izlenimi veren baştan savma kirli sakalı komik duruyordu. Keten pantolonu ve siyah tişörtü kırışık ve boldu, şekilsizdi ve tişörtünün koltuk altlarında eskiden kalma

hılal şeklinde deodorant izleri vardı. Gözleri donuk, altlarında-ki deri gri ve mavi tonlardaydı.

Adam *bitikti*.

Öte yandan, geçen yılı son yedi günü geçirdiğim şekilde geçmiş olsaydı ben de öyle olurdum.

Yedi gün.

Geçen hafta tam şu anda havaalanında neredeyse bir saattir Sarah'ı bekliyordum. Bir yandan, Sarah'ın bu kadar uzun süre olmadığı bir dünyada yaşamak inanılmaz bir şey gibi geliyordu. Diğer yandan, bu kâbusun altı üstü sadece bir hafta olduğuna inanamıyordum.

Adam beni tanıyarak "Adam!" diye seslendi. El salladı.

"Peter. Selam."

Tokalaştık. Elimi sıkıca tutup iki kere salladı.

Ben gergin bir şekilde gülene kadar birbirimize baktık.

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"En iyisi şu an hiçbir şey söylememek." dedi Peter. "Ülke dışına çıkana kadar olmaz."

"Doğru."

Terminalin otomatik cam kapıları bizim için kayarak açıldı ve içeriden hızla serin hava geldi.

İlk Peter içeri girdi. Onu hemen ardından ben takip ettim.

İçerisi havaalanına çok benziyordu: insanlarla dolu, kocaman hangar gibi bir boşluktu. Girintili çıkıntılı beyaz bir inşaat tasarımı. Bir sürü kayıt masasının önünde sıra bekleyen, dolambaçlı mavi halatların içinde oradan oraya gezinen, seyahat gemisine binecek yüzlerce insanın ayaklarının altında boydan

boya çapraz sıralar hâlinde serilmiş donanma mavisi halılar. Hava beklenti yüklüydü ve içeriyi heyecanlı konuşmaların gü-rültüsü dolduruyordu.

Peter durdu, başıyla ilerideki bir şeyi işaret etti. “İşte orada.”

Başımı kaldırıncaya kadar gemiye biniş kuyruğundan bah-settiğini sandım.

Terminalin uzak duvarı, denize bakan duvar, tamamen cam-dan yapılmıştı. Beyaz renkli cam... Dikkatim kayıp da neye baktığımı anlayıncaya kadar beynimi biraz yordum. Camlar temizdi, beyaz olan bunun arkasındakiydi.

Kocaman, terminal binasının kendisinden daha yüksek ve geniş, hem denizi hem de göğü kapatan ıslıtlı bir dev, yüzlerce cam panelin bile içine sığmayan bir şey.

Celebrate.

Şimdi dönüp de düşündüğümde bana makul gelen gemi – bakımlılığından dolayı kız demem gerekir– terminal binasının yanına yanaşarak limana bağlamıştı. Buraya kayıt yaptıracak ve yürüyüp gemiye binecektik, hepsi buydu.

Bu gerçekten olacak. Celebrate'e bineceğim.

Ya da her hâlükârda deneyecektim. Peter'ın birimizin ya da ikimizin birden mimleneceğine dair endişeleri vardı. Yer ayırtma işini hiçbir sorunla karşılaşmadan ben halletmiştim –iki kamara, biri Peter'ın diğeri benim adıma– ama fiziksel olarak gemide bulunmak başka bir hikâye olabilirdi. Daha önce gemiye binme girişiminde bulunmamasının kısmen nedeninin bu olduğunu izah etmişti. Diğeri nedeniye güvenlik kamera kayıtlarına erişebilmek için hâkim karşısında Mavi Dalga'yla mü-

cadele etmek, ardından, bunda başarısız olduktan sonra, dava açmak suretiyle bütün banka hesabını temize havale etmesiydi.

Her iki türlü de biletlerimizin iadesi yoktu. Kredi kartım artık etkili bir şekilde eriyip gitmişti.

Gümrük ve göçmenlik sırasının başında duran bir güvenlik görevlisine biletlerimizi, ardından da İspanyol sınır güvenliği görevlisine pasaportlarımızı gösterdik.

Beklerken birbirimizle nadiren konuştuk. Üzerinde konuşmak istediğimiz sadece bir tek şey vardı ve bunu yaptığımızda birilerinin bize kulak misafiri olmasını göze alamazdık.

Daha sonrasında, ağır adımlarla pasaportlarımızın tarandığı ve masada duran minik bir kamerayla resimlerimizin çekildiği kayıt yaptıрма bankosuna gittik. Görevli slip kartlarımızı etkinleştirirken Peter'ın yanımda gerildiğini hissedebiliyordum ama kadın otomatiğe bağlanmış bir sesle "İşlemlerinizi tamam. C Bölgesine bineceksiniz." demekten başka bir şey söylemedi. Ardından bana mavi plastik bir cüzdan verip bize iyi yolculuklar diledi.

Cüzdanın üzerinde Mavi Dalga logosu vardı ama Sarah'ın notundakinden farklıydı. Yeni marka tasarımı yapıyorlardı, Mavi Dalga ofisinde danışma görevlisinin söylediklerini hatırladım. Cüzdanın üstündeki –bir geminin dış hatlarıydı– değiştirdikleri logo olmalıydı.

İleride, yolcular arkalarına Celebrate'i almış poz veriyor, profesyonel bir fotoğrafçı etraflarında fır dönüp bağırarak, talimatlar vererek makinesinin deklanşörüne basıyordu. İşini bitirdiğinde, fotoğrafçının Mavi Dalga tişörtü giyen aşırı hevesli yardımcısı tarafından ilgili kartlar elde taşınan bir cihazdan

geçirildi. Yardımcı sırtındaki ip çekildiğinde konuşan oyuncak bebeklerinkine benzer bir sesle her otuz saniyede bir aynı hatta doğru ciyaklayıp duruyordu. “Fotoğraf baskısının sadece 9.99 €’dan başladığı Okyanus Masasındaki Fotoğrafçıya uğramayı unutmayın!”

Peter, “Bunu yapmalıyız.” dedi. “Herkes yapar. Dikkat çekmek istemeyiz.”

Böylece her ikimiz de bildiğim kadarıyla, sevdiğim kadının hayattayken görüldüğü son yerde, geminin bir resminin önünde dikildik ve kocaman bir gülümsemeyle kameraya tebessüm ettik.

Sonrasında manyetik kartlarımızın resimli kimlik kartlarımızla karşılaştırıldığı ve bagajlarımızın tarandığı bir güvenlik kontrolü daha vardı. Ardından asansörler bizi limanın asma katına çıkardılar.

Artık *Celebrate*’in lumbuzlarının* ilk sırasıyla aynı hizadaydık. Heyecanlı kalabalık burada daha hızlı hareket ediyordu. Yeniden dışarıda, ılık İspanyol güneşi ve taze esen deniz melteminde onları takip ettik.

İşte oradaydı, artık tüm endamıyla gözümüzün önündeydi, bir gökdelen kadar yüksek ve bir şehrin mahallesi kadar geniş hâliyle üzerimizde yükseliyordu. Balkonları, turuncu can sallarını ve direklerin arasına çekilmiş beyaz bayrakları gördüm. En tepe noktasında devasa büyüklükte sarı bir baca bulutsuz gökyüzüne doğru yükseliyor ve güneşin sıcak, beyaz parlaklığında gözden kayboluyordu. “*Celebrate*” kelimesi kırılan dalgalar gibi görünen bükük, mavi harflerle karinesine baskı şeklinde yazılmıştı.

* Gemilerin iç kısımlarını aydınlatmak için bordalara ve güvertelere açılmış olan yuvarlak delikler. (Ç.N.)

Yavaşça gemiye biniş iskelesine doğru ilerledik ve ardından iskeleden geminin içinde su kesimi hattında bir açıklığa geçtik. Kuyruk burada daha da düzensizdi. Çocuklar yer kapmak için birbirleriyle itişip kakışıyordu, bir yerlerde bir bebek ağlıyordu ve arkamdaki kadın bebeğinin karmaşık görünümlü arabasının ön tekerleklerini ayak bileklerime vurup duruyordu.

Geminin içindeki salona adım atmak neredeyse bir rahatlatma sayılırdı.

Neredeyse.

Kendimizi lüks bir otelin lobisini andıran ferah bir yere attık: desenli bir halı, loş aydınlatma, döşemeleri aşırı doldurulmuş koltuklar sıradan gibi görünen ancak hiç kuşkusuz son santimine kadar tasarlanmış bir tarzla etrafa dağıtılmıştı. Bir çift süslü ahşap merdiven kıvrılarak yukarı uzanıyor ve mekândan çıkıyordu. Merdivenlerin başladığı yerde su renginde kocaman bir *Celebrate* maketi vardı.

Konforlu eşyalara eşlik eden, açık bir lumbuzdan içeri süzülen deniz suyu kokusu kesinlikle rahatsız ediciydi.

Tek sıra hâlinde dizilmiş Mavi Dalga mürettebatı üyeleri bizi karşılamak için oradaydı. Standart mavi polo gömlek ve pamuklu bej pantolon giyiyorlardı. Sırayla her birinin yüzüne baktım. Cusack'ın yolcu gemisi çalışanları için düzenlenmiş bir internet sayfasından bulduğu profilin çıktısı katlanmış hâlde cebimde duruyordu. Üzerindeki vesikalık fotoğrafa saatlerce bakmıştım.

Ethan beklediğim gibi biri çıkmamıştı. Hayalimde Sarah iç çamaşırı modelliği yapan biriyle yatmıştı. Keskin hatlara sahip, kuşe kâğıttan dergilerin kapağını süsleyen erişilmez mü-

kemmellikte sportif, günlerce spor salonlarında, saatlerce ayna karşısında vakit geçiren ve elbette ki bunların hepsinden önce genetik yönden piyango vurmuş türden erkeklerden biriyle. Onunla yatmasının sebebi buydu çünkü adam öyle görünen biriydi çünkü adam son derece başka türlü, son derece farklıydı. Daha iyiydi. Ona karşı koyamamıştı çünkü adam karşı konulamaz biriydi.

Her neyse, kendime durmadan söylediğim şey buydu.

Gerçekteyse Ethan son derece sıradandı. Koyu renk saçları neredeyse kafa derisine kadar kısaltılmıştı, söyleyebileceğim kadarıyla çekici değil denemezdi ama öyle ahım şahım bir cazibesi de yoktu, ince dudaklarına yarım yamalak bir tebessüm takınmıştı. Bu bir profesyonelin vesikalığıydı. Uygun bir ceket, beyaz gömlek ve düz bir kravat giyiyordu. Kimliğini belli edecek bir ize, belirgin bir özelliğe sahip değildi. Gözlüğü, sakalı, hızmısı ya da görünen bir dövmesi yoktu. Gözlerimi kapatıp polis ressamı ya da robot resim teknisyeni için faydalı olabilecek bir tanımını hayalimde canlandırmaya çalıştığımda, *mavi gözler, kahverengi saçlar ve beyaz bir tenden* öte özel bir şey düşünemedim.

Yine de, yine de gerçekte karşıma çıksa onu tanıyabileceğime güveniyordum ama bu adamların hiçbirisi ona benzemiyordu.

Sıra bize gelince, Peter ve ben kendimizi yirmi, bilemediniz yirmi bir yaşında genç bir adamın karşısında bulduk. Bize doğru geldi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı, elinde bir yanına anahtar kartı takılmış tablet bilgisayar tutuyordu. İsimliği bize adamın adının Danny ve en sevdiği Mavi Dalga liman ziyaretinin İstanbul olduğunu söylüyordu.

“*Celebrate* gemisine hoş geldiniz!” Aksanı İngiliz’di. “Akdeniz rüyamızı denemek için heyecanlı mısınız?”

Başka türlü olsa keyifli olacak bir an boyunca, kendimizi sadece buna boş gözlerle karşılık verir hâlde buldum.

Danny, “Şey, bu harika!” dedi. “Sadece manyetik kartlarınızı görmem lazım efendim, lütfen.” Ben plastik cüzdanımı kendiminkini bulmak için karıştırırken Peter kartını uzattı. Artık başka kontrol olmayacağını düşünerek, son kontrol noktasının ardından aptalca kartımı yeniden oraya koymuştum.

Danny kartların ikisini de kendi küçük aletinden geçirip bip sesi gelene kadar bekledi. Başını kaldırıp bize baktı, ardından yeniden gözlerini alete çevirdi. Tatmin olup kartları bize geri uzattı. Ben tekrar plastik cüzdanımı çıt diye kapatmaya çalışırken Peter uzanıp ikisini de aldı.

“Bay Dunne ve Bay Brazier, gemiye hoş geldiniz.” dedi Danny. “Yukarıda Atlantik Güvertesi’nde iki lüks kamaramızda kalacaksınız. 801 ve 803.” İki parmağıyla sol yanındaki asansör kapılarını işaret etti. “C asansörüyle sekize çıkın, inince sağa dönün ve işaretleri izleyin. Okyanus Güvertesindeki ana yemek salonunda açık büfe öğle yemeği veriyoruz, on üçüncü katta ve saat tam altıda “Seyre Kalkış Partimiz” başlıyor. En üst katta. Eğer bagajlarınızı bekliyorsanız, çok kısa süre içinde gemide olacağını umuyoruz ama bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa Gezinti Güvertesi’ndeki Merkez Park Alışveriş Merkezi açık. Aynı zamanda kamaranızda gemi ve bu öğleden sonra yapılacak gemiyi terk eğitimine ilişkin bilgilerin yanı sıra bir de içinde buklet malzemeleri bulunan konfor paketiniz var. Sorunuz var mı?”

İkimiz de hayır anlamında başımızı salladık.

Danny başıyla Peter'ın elindeki manyetik kartları işaret etti. "Bilin diye söylüyorum, bunların ikisi de aynı hesaba yazıyor ama iki kamara kapısını birden açmaz. Bu yüzden karıştırırsanız kapı kilitlenir ve dışarıda kalırsınız. Yer değişiklikleri sadece resimli bir kimlik kartıyla yapılabilir. Eğer bir sorunuz olursa mürettebata haber verin, *Celebrate* gemisine tekrar hoş geldiniz!"

Asansörden içeri adımımızı atar atmaz Peter'a, "Seyre Kalkış Partisi de nedir?" diye sordum.

"Gemi denize açıldığında olur. Herkes üst güverteye çıkar ve karanın gözden kayboluşunu izler."

ATLANTİK düğmesine bastı.

Kapı kayarak kapanırken, yüzünü bana döndü.

"Adam, iyi misin?"

"Evet. İyiyim."

Peter gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Beni inceliyordu.

"Garip olduğunu biliyorum." dedi. "*O bunu gördü mü? Bu asansörde miydi? Gemiye biniş fotoğrafı şimdi nerede?* diye düşünmemenin zor olduğunu biliyorum."

Aslında bunları düşünmemek şu ana kadar gayet kolay gelmişti.

"Telefonda." dedim. "Bana anlatmak için yüz yüze konuşmayı beklemek istediğin şeyler olduğunu söyledin."

"Evet. Birazdan konuşabileceğiz. Sadece etrafta konuştuklarımızı duyacak kimse kalmayana kadar beklemenin daha güvenli olacağını düşünüyorum. Özellikle de mürettebat."

"Kamaralardan birinde konuşabiliriz."

“Duvarlar ince ve balkonlar da ortak bölüşümlü. Sanırım açık güverte en iyi seçenek olurdu.”

Elimdeki cüzdanı kaldırarak, “İmaj değiştiriyorlar.” dedim. “Bazı şeylerde eski logo var, bazılarında yeni.”

Asansör durdu.

Kadın mı erkek mi belli olmayan bir ses, “Atlantik Güvertesi” diye belirtti.

Kapılar kayarak dar, parlak bir şekilde aydınlatılmış bir koridora açıldı. Beyaz duvarların üzerinde mavi, dalgalı bir çizgi koridor boyunca göz alabildiğine gidiyordu. Havada hafif bir deniz suyu ile çiçek karışımı, iğrenç derecede tatlımsı bir koku vardı, oda parfümüne benziyordu.

Asansörden çıkarak sağa dönüp 801 olarak numaralandırılmış kapıya kadar yürüdük. 803 numaralı kapı onun hemen yanındaydı.

Peter kartlardan birini uzatarak, “Seninki 803.” dedi. “Kapını...”, saatine baktı, “Yirmi dakika falan sonra çalayım mı?” dedi. “O zaman konuşacak bir yer buluruz.”

Bana uyacağını söyledim.

“Ve imkânın varken telefonunu kullanmak isteyebilirsin. Denize açıldığımızda çalışacağını sanmıyorum.”

“Tamam.”

“O adamı bulacağız Adam.”

Peter yine gözlerini bana dikmişti. Bakışları gergindi. Olduğum yerde kıpırdandım, rahatsız ediciydi.

Bütün diyebildiğim, “Evet.” oldu.

Peki o zaman ne yapacağız?

“Yirmi dakika.” dedi Peter ve 801 numaralı kamaraya girip gözden kayboldu.

Kendi manyetik kartımla 803’ün kapısını açtım. İç kapı kolunda, “*Rahatsız Etmeyiniz*” işareti asılıydı. Dışarı asmak için kapıyı tekrar açtım.

Kamara dar ama uzundu ve beklediğimden büyüktü. Her şey mavi, sarı ve beyazdı ya da üzerlerine bu üçüyle alakasız bir kılıf geçirilmişti. Baştan aşağı pırıl pırıldı. Sırtımı kapıya verdiğimde, banyo hemen sağımdaydı. Solumda dar bir elbise dolabı duruyordu. Odadan içeri girince, duvara yaslanmış Mavi Dalga mavisi döşemeli iki kişilik bir kanepede vardı. Üzerinde bir ayna ve düz ekran bir TV duran gömme bir masaya bakıyordu. Masanın üzerinde duran yuvarlak küçük bir tepside bir şişe şampanya ve iki kadeh vardı, şişenin boynuna bağlanmış mavi ve sarı renkli kurdele bukleler hâlinde tepsiye serpiştirilmişti. Her düz yüzeyde parmaklık ya da çıkıntı bir kenar vardı, muhtemelen fırtınalı denizlere denk geldiğimizde eşyaların yere düşüp kırılmasını önlemek içindi. İki kişilik bir yatak vardı. Kenarıyla balkona geçişi sağlayan, kayarak açılan cam kapılar arasında ucu ucuna yetecek kadar boşluk bırakılmış şekilde yerleştirilmişti.

Sarah ve Ethan’ın kaldığı kamara bu türden miydi? Birer kadeh şampanyanın keyfini çıkarmış, balkonda, tam da şimdi olduğu gibi batan güneşi seyretmişler miydi? Bunun gibi bir yatağa mı uzanmışlardı? O yatakta sevişmişler miydi?

Sonra ne olmuştu?

Komodinin üzerinden uzaktan kumandayı kapıp TV’yi açtım. Bir çeşit Mavi Dalga bilgi kanalına ayarlanmıştı. Asan-

sörlerde çalınan türden hafif bir müzikle uyumlu bir şekilde yumuşak geçişlerle *Celebrate*'ten görüntüler akıyordu.

Ekranın altında “*Gemiye hoş geldin PETER*” yazısını okudum.

Bakışlarımı indirip daha önce yatağın üzerine attığım manyetik karta göz attım ve suratımı ekşittim. Üzerinde *DUNNE* yazıyordu ancak ardından ikisinin de aynı olduğu aklıma geldi. Peter kartları karıştırmış ve kendisinininkinin yerine benim adıma kayıtlı olan odanınkini almıştı ve bana da onun adına kayıtlı odanın kapısını açan kartı vermişti. Fakat sorun değildi; iki kamara da aynıydı.

O sırada bundan daha ötesi aklıma gelmedi.

“Söyle bana Adam, deniz hukuku hakkında ne biliyorsun?”

Peter ve ben Pasifik Güvertesi'nde sessiz bir yer bulmuştuk. Gölgelekleri indirilmiş, yarım bir daire hâlinde dizili berjer koltuklara ve masalara bakan küçük bir bardı. Yeri geminin bacasının gölgesine denk gelecek şekilde ayarlanmıştı.

Bacanın diğer yanında, güneşte, pahalya patlamış bir yüzme havuzu güvertenin tabanı boyunca uzanıyordu. Çoktan su sıçratan, gülen ve içine şişme şeyler atan çocuklarla dolmuştu. Görünmeyen hoparlörlerden insanı rahatsız etmeyen pop müzik çalınıyordu. Mutlu yolcular ellerinde tuttukları, tepesine etkileyici meyve dilimleri takılı bardaklarla boş boş etrafta dolaınıyordu. Bu sırada iskele taraftaki küpeştenin ardında öğleden sonranın sıcağında Barselona şehrinin görüntüsü parılıyordu.

Dayanamayıp kalabalığın içinden seçebildiğim gemi mürettebatının yüzlerini inceledim.

“Sadece Cusack’ın bana söylediklerini biliyorum.” diye cevapladım. “Yetkili mercinin geminin bulunduğu ülke değil, kayıtlı bulunduğu ülke olduğu hakkındaki şey.”

Peter, “Yetkili merci...” diye alaya aldı. “Lafta.”

“Bana Shane Keating’den bahsetti. Onu hiç duydun mu?”

“Evet, elbette. Acıklı. Anlamak için kendini çocuğun erkek kardeşinin yerine koymalısın.”

“Cusack tam Barbados’tan birkaç polisin *Fiesta*’ya gitmek için yola çıkmak üzereyken, gemi mürettebatının çocuğun denize düştüğünü fark edip bunun yerine sahil güvenliği çağırdığını söyledi.”

“Evet.” Peter içkisinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Güverteye çıktığımız andan beri iki sulandırılmış meyve kokteyli zoraki ağzımıza götürüp duruyorduk. En kolay seçenek kabul lenmekti. “Olay şu ki Adam...” Duraksayıp tereddüt etti. “Sana bir şey sorayım. *Sence* Sarah’a ne oldu?”

“Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyorum.”

“Bunu anlayabiliyorum.”

“Mantıklı hiçbir senaryo yok.”

“Öyle gibi görünüyor, evet.”

“Sanki çok dar bir koridorda yürüyormuşum ve sağımdaki duvar en iyi olabilecek senaryo gibi geliyor. Bütün bunların hepsi bir yanlış anlamadan ibaret, Sarah gerçekten pasaportunu kaybetti, notun da mantıklı bir açıklaması var. Hastaneye kaldırıldı ya da başından bir şey geçti, yokluğunun açıklaması da bu ama sonunda kesinlikle iyi olacak. Şu Ethan denen adam, sadece onun şirketin çalışanlarına tanınan indirim hakkından yararlanmasını sağlayan bir arkadaş. Soldaki duvar... Şey, buyusa

senaryo yelpazesinin *diğer* ucu. Olası en kötü akıbet. Şu noktada en iyi durum senaryosu mantıksız görünse de en kötü ihtimale mecbur kalıncaya kadar inanmak istemiyorum. Bu yüzden, o zamana kadar ortada kalmaya, dokunmama birkaç santim kalacak kadar yakın olsam bile her ikisine de dokunmamaya çalışarak sadece bu koridorda yürümeye devam edeceğim.” Durdum. “Üzgünüm, bu muhtemelen kulağa delice geliyor.”

“Hiç de değil.” dedi Peter. “Tamamen mantıklı. Ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Ben kendim de o koridorda yeterince zaman harcadım. Ama o duvarlar... Üzgünüm ama seni doğruca o duvarlardan birine doğru itmek zorundayım.”

Hangisi olduğunu sormama gerek yoktu.

“Senin kadın polis memuru Keating dosyası konusunda haklıydı.” diye Peter sözlerini sürdürdü. “*Fiesta, Celebrate* gibi, vergi nedenlerinden ötürü Barbados’a kayıtlı. Bu yüzden, bir suçun araştırılması gerekirse iki Barbadoslu polis memuru uçağa biner ve gemiye, binlerce şüphelinin bulunduğu ve inanılmaz derecede güçlü bir şirkete ait olan gemiye doğru yola çıkardı. İkisi. Kendi başlarına. Bürolarından, destek personelin-den falan uzakta. Tabii daha en başından eğer geminin kaptanı onları davet edip gemiye alırsa. O olay –Shane Keating– nerede olmuştu, Adriyatik’te mi?”

“Sanırım öyle.”

“O hâlde bu ne demek oluyor? Aşağı yukarı Barbados’tan orası sekiz bin mil midir? Bizim polis teşkilatından iki Barbadoslu dostumuzun oraya ulaşması ne kadar sürerdi? Diyelim ki yirmi dört saat. Ayrıca onlar Atlantik üzerinde uçaktayken, gemide neler oluyordu? Gemi mürettebatı silip süpürerek far-

kında olmadan suç mahallini temizliyordu. Muhtemel tanıklar mutlu bir günlük tura çıkmıştı. Yahut daha da kötüsü, uçakla evlerine dönmüşlerdi.”

“Ya gemide bir soruşturma başlatacak kimse yok mu? Gemi-de güvenlik görevlisi bulunmuyor mu? Gemide bir çeşit yetkili merci olmalı.”

“Güvenlik görevlileri var.” dedi Peter. “Alışveriş merkezle-rinde başparmakları kemerinde hava atarak dolanan ve sahip olduklarını sandıkları güç, çoktan müdürlerine geçmiş türden güvenlikçiler. Mavi Dalga onlara güvenlik *memurları* diyor ama bu onları etkin yapmıyor. Yahut da anlaşmaları gereğince aynı zamanda işverenlerini de korumaları gerekiyor, bu da büyük bir çıkar çatışması anlamına geliyor. Çoğu kez, yolcu gemilerinde işlenen suçların soruşturulmamasının sebebi de bu.”

“Nasıl böyle olabilir?”

“Diyelim ki kamaranda tacize uğradın ve ardından soyul-dun. Ne yaparsın?”

“Güvenlik memuruna giderim.”

“Seninle bir süre konuşup ifadeni falan alacak, ardından da sorunu köprü üstüne taşıyacak olan güvenlik görevlisine gider-sin. Orada, kaptan bir şey yapıp yapılmayacağına karar verir ama tabii bu arada bir şey yapması gerektiğini kim söylemiş?”

“Hımm, kanun mu?”

“Yani adamı, senin cüzdanını çalan o adamı bulmak için dünyanın öbür ucundan uçakla iki polis memurunun gelme-sini mi sağlayacak?”

“Ve bana tacizde bulunan adamı.”

“Bu sadece olayı daha dikkat çekici hâle getirirdi.”

“Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Kaptan için öyle olabilirdi çünkü bir işe sahip olmak iyidir. Yolcu gemilerinin denizde neşe ve eğlence dolu olması gerekir. Baktığım broşürlerin hiçbirisinde hırsızlık ya da taciz görmedim. Yahut da ilk buluşmada içkisine ilaç katılıp tecavüze uğrama olayı gibi şeyler. Cinsel tacizden hiç bahsedilmez. Ortadan kaybolmalar belirtilmez. Yüzen bir cennette bu tür şeyler hiç olmaz. İnsanlar tehlikeye düşeceklerini düşünseler gemiyle yolculuğa çıkmak isterler miydi? Bunlarla dolu kapalı bir mahal. Bir şey olursa, bunu örtbas etmeye çalışırlar. Hepsinden önemlisi basından uzak tutmaya.”

“Ama nasıl?”

“Çoğu kez bu olaylara laf dinlemez mürettebat üyeleri bulaşır ve bu mürettebat işten kovulabilir. Problem çözülür. Kurban bedava gemi yolculuğuyla veya tıbbi masrafların karşılanması ya da bunun gibi şeylerle yatıştırılabilirse, bundan iyisi yoktur. Mahkemeden uzak tutulduğu ve gizli tutacağına dair bir anlaşma imzaladığın sürece her meblağı öderler. Her şeyi halının altın süpürüp sonra da üstüne oturmak, gülümseyip sanki yanlış hiçbir şey yokmuş gibi davranmak bir gemi seyahat şirketinin en iyi marifetidir.” Bir duraklama oldu. “Tabii elbette eğer ortada bir cinayet yoksa.”

Ürperdim.

“Ancak buna bir cinayet demezlerdi.” dedi Peter. “Mecbur kalmadıkları sürece bunu yapmazlardı. Eğer ortada bir ceset yoksa yapmazlar. Bir cinayet için, ölüm sebebi gerekir.”

“Ceset nereye...”

Durumu anlayarak duraksadım. Omzumun üzerinden arkama baktım. İşte oradaydı, sancak tarafın küpeştesinin ötesinde: engin deniz.

“Mükemmel bir boşaltım yeri!” dedi Peter. “Birini gecenin bir yarısı balkondan aşağı itseydin, kim bilecekti? Sabah o kişinin yokluğu fark edilinceye kadar kimse bilmezdi. *Tabii* fark edilirse... Eğer yolcu tek başına seyahat ediyorsa daha uzun sürebilir. Yolculuğun sonuna kadar hiç kimse fark etmeyebilir. Bu sırada, kamara görevlileri adli tıp delillerini temizler ve gemi cesedin mevkiinden uzaklaştıkça uzaklaşır. Diğer yolcular durumdan bihaberdir. Sanki hiç olmamış gibidir.”

“Bir yolcunun eksik olması dışında.”

Peter parmaklarını şıklattı.

“Aynen öyle Adam. Tam da bu. Bir cinayet delili yok ama kişi kayıp. Ayrıca ceset olmadan kayıp kişi ne anlama gelir? Cinayet olmaz. Yo, hayır. Asla cinayet değildir. Buna *ortadan kaybolma* denir.”

Kelime havada asılı kaldı.

Cesaretimi topladım. “Şey mi diyorsun?”

Hayır. Söyleyemedim.

“Estelle kaybolmadı Adam. Bunu biliyorum. Bu gemiden çıkıp gitmesinin ve kendi hayatına asla dönmemeye, bana geri dönmemeye karar vermesinin mümkün olan hiçbir yolu yok. Beni bu hâlde, bilmemenin yaşattığı cehennemde bırakıp gitmezdi. Sen de Sarah için aynısını söylemez miydin?”

“Ama Sarah *gerçekten* çekip gitti.”

Peter üç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Ardından nazikçe, “Bunu nasıl biliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü Mavi Dalga öyle söyledi.” dedim. “Bana *gösterdiler*.”

“Sana ne gösterdiler?”

“Anahtar kartının aktif olduğu yer ve zamanları. Şu manyetik kart şeyi.”

“Bir kâğıt parçası demek istiyorsun.”

“Evet.”

“Üzerinde yazılı bir şeylerle.”

“Başka ne çıkarabilirler ki?”

“Ya güvenlik kamerası kayıtları? Ya üzerinde zaman ve yer bilgisi olan, onların Sarah’ın gemiden indiğini söylediği anı gösteren hareketli görüntüler? Bu gemide her santimetreyi gösteren kameralar var. Yolcuları sahile taşıyan vasıtalara binilen platform muhtemelen kameralarla her açıdan izleniyordur. Neden sana bunu göstermiyorlar?”

“Belki de onlara sormak aklıma gelmediğindendir.”

“Şey, ben sordum Adam. Onlara bunu sordum. Birden çok defa. Bunu sormak için onları *mahkemeye* verdim ve yine de hayır dediler. Neden? Acaba ellerinde *böyle bir görüntü olmadığından* olabilir mi? Estelle’in gemiden indiğini gösteren bir görüntü olmadığından olabilir mi? Gemiden *hiç* inmemiş olduğundan olabilir mi?”

“Eğer gemiden çıkmadıysa...” dedim. “O hâlde nereye gitti?”

“Sanırım Sarah’la birlikte. Sanırım ikisini de aynı adam götürdü.”

Zihnimdeki karanlık koridorda, sağ yanımdaki duvar hızla yüzüme doğru geliyordu.

Gözlerimi kapadım.

Peter, “Biri dışında...” dedi, “Hiçbir senaryo mantıklı değil gibi görünüyor. O da maalesef aklımıza getirmek istemediğimiz olanı.”

Gözlerimi yeniden açtığımda, bir İngiliz pasaportu masanın üzerinde ikimizin arasında duruyordu.

“Zarfı atılmış.” dedi Peter, “Ama o da Nice’ten postalanmıştı. Estelle’i son gördüğümünden iki gün sonra gönderilmiş. Muhtemelen gemiden ayrıldığıyla aynı gün.”

Uzanıp aldım, şöyle bir göz gezdirdim. Baştan aşağı aynıydı: yapışkan not, yeni Mavi Dalga logosu, iki kelime.

Sadece bu not “E” diye imzalanmıştı.

“Senin gibi.” dedi Peter, “Bana ulaştığında ne yapacağımı bilemedim. Ancak onun başına bir şey geldiğini biliyordum. Korkunç bir şey. Arkadaşı Becky onu gemide bulamadıklarını söylemek için beni aradığı ilk andan beri biliyordum. Bu yüzden...” Pasaportu işaret etmek için çenesini kaldırdı, “Bu tam bir işkence. Bir türlü çözemediğim bir bulmaca. Not, Estelle’in el yazısı değil. Kesinlikle. Sense bana seninkindeki yazının Sarah’ınki olduğundan emin olduğunu söyledin, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım ama konuşmadım.

Konuşabileceğimden emin değildim.

“Yani elimizde...” diye Peter devam etti, “Birbirini tanımayan, birbiriyle bağlantısı olmayan, en son bir yıl arayla aynı yerde görülmüş iki kadın var. Burada, bu gemide. Her ikisi de tamamen aynı kâğıtlara, tamamen aynı kelimeleri yazmış, pasaportlarına yapıştırmış ve ardından da her nasılsa, o pasaportlar bir yolla sana ve bana, onlara âşık olan erkeklere ulaşmış. Nice’ten, Mavi Dalga’nın onların gemiden indiğini söylediği yerden postalanmış. Bu nasıl bir tesadüf olabilir? Sonra da beni buldun ve Sarah’ın bu gemide çalışan bir adamla gemiye bindiğini öğrendin. Bu gemiyi ve onu yöneten kuralları avucunun içi gibi bilen bir adamla.”

Ethan.

“Bağlantı o.” dedi Peter. “Bunu yapan kişi oydu.”

Yüz üstü duvara tosladım.

Zayıf bir sesle, “Bana ne olduğunu anlat.” dedim. Dilim şişmiş ve her yanıma dikenler batıyormuş gibi geliyordu, boğazım kuru-muş ve sıkılıyormuş gibiydi. “Estelle’e ne olduğunu bana anlat.”

3 Ağustos 2013’te –*Celebrate*’te ortadan kaybolduğu gün– Estelle Brazier otuz iki yaşındaydı. On kadından oluşan bir grubun parçası olarak bir gün önce gemiye Barselona’dan binmişti. Yanlarında Estelle’in en yakın arkadaşı de vardı. Emeklemekten yürümeye başladıkları günden beri birbirlerini tanıyorlardı.

“Son anda çıkan bir şeydi.” diye Peter durumu açıkladı. “Se-yahat aslında Becky’nin iş arkadaşlarından birisi için düzenle-nen kadın buluşmasıydı. Üç gün öncesinde, kadınlardan biri bir bisiklet kazasında bacağını kırmış ve grubun dışında kalmış-tı. Becky’nin kamara arkadaşıydı, bu yüzden Becky ondan kısa süre içinde kendisinin yerine gelecek birisini bulmasını istedi. Ücreti çoktan ödenmişti, iade yapmak mümkün değildi. Estelle kavga dövüş işten birkaç günlüğüne izin alıp gitti. Sıklıkla aklı-ma geliyor, ya öbür kadın kaza geçirmeseydi? Bunların hiçbirisi olmayacaktı. Dünya böyle küçük, minik şeylerin üzerinde mi dönüyor?”

“Estelle daha önce hiç gemi yolculuğuna çıkmış mıydı?” diye sordum.

“Hayır, hiç. Bu pek bizim tarzımız değildi. Dürüst olmak gerekirse, onunla gitmek istemedim.”

“Neden?”

“Pek keyif alacağını sanmıyordum. Gruptaki tek tanıdığı kişi Becky’di. Diğerlerinin pek çoğuyla daha önceden tanışmamıştı. Ayrıca gemide onlarla kısıp kalacak, bir şeyler içecek, saçma sapan şeyler yapacak ve sırtında acemi şoför işareti varmış gibi dikkat çekerek ortalıkta mı dolanacaktı?” Hayır anlamında başını salladı. “Bu Estelle’in tarzı değildi.”

“Gitmeyi istemiş olmalı.”

Peter’in yüzü sertleşti.

“*Gitmesini* Becky istedi. O yüzden gitti.”

Becky’den pek hoşlanmadığını fark ettim. Olanlardan sonra, bu anlaşılabilir bir şeydi.

“Gatwick’ten birlikte uçtular.” dedi. “Bir salı günü öğle üzeri Celebrate’e buradan bindiler. O sıralar gemi hizmete gireli taş çatlasa bir ay olmuştu; hâlâ başlangıç dönemlerinde yaşanan birkaç sorun vardı. Asansörler bozuluyordu, dalga havuzu henüz açılmamıştı, yemek rezervasyonu sisteminde ufak tefek teknik sorunlar oluyordu. Bunun gibi şeyler. Grotto havuzunun kenarında güneşlenerek birkaç saat geçirdiler ve havuzun yanındaki Cabana Cafe’de geç öğle yemeği yediler. Ardından Okyanus Güvertesi’ndeki Gösteri Tiyatrosunu izlemek üzere akşam sekiz sularında yeniden buluşmadan önce hep birlikte kamaralarına döndüler. Ondan sonra, Fizz’e gittiler. Orası bir kokteyl bardı.”

Peter’in Celebrate hakkında konuşma şekli bana gevezelelerin –tarihçiler, hevesli araştırmacılar, James Cameron– sanki hayatları boyunca orada gezip dolaşmış, karanlıkta bile yollarını bulabilecek kadar iyi bildikleri yerlermiş gibi A koridorunu, büyük merdivenleri ve Orlop Güvertesi’ni anlattıkları *Titanik* belgesellerini hatırlattı.

Bu hiçbirinin gemiye adımını bile atmamış olmasıyla tamamen tezat bir durumdu.

Sıra sonrasında ne olduğuna geldiğinde –malum olduğu üzere sarhoşluk etkileriyle– çeşitlilikler gösteriyordu. Ancak genel olarak denizdeki ilk gece 10.45 ile 11.10 arasında Estelle’in diğerlerine başının ağrımaya başladığını söylediği konusunda fikir birliği vardı. Kadınlardan biri Estelle’in “betinin benzinin attığı ve terlemiş” gibi görüldüğünü hatırlarken, bir diğeri onun konuşmasının bozulduğunu, ağzından çıkan kelimelerin anlaşılmaz olduğunu söylüyordu.

“İçki içmiyordu.” dedi Peter, “Bu yüzden içkinin etkisinden bahsetmiyoruz. Benim tahminim ya Estelle’in içeceğine bir şey katılmıştı ya da migreni tutmuştu. Arada sırada böyle dertler çekerti. Her iki türlü de Becky’e gidip birkaç ağrı kesici alacağını, bir saat uzanacağını ve ardından kendini yeterince iyi hissederse bara geri geleceğini söyledi. Ancak geri gelmedi.”

“Becky kamaraya döndüğünde Estelle orada değil miydi?”

“Becky Estelle’i rahatsız etmeyeyim diye geceyi gruptakilerden başka birisinin kamarasında geçirdi. Sonunda kendi kamaralarına döndüğünde neredeyse ertesi sabah saat dokuzdu ve Estelle orada değildi.”

“Kamarasında yatmış mıydı?”

“Yatak yapıldı. Becky oda servisinin gelip gittiğini zannetti. O sırada zaten Villefranche’a varmışlardı ve günün planı kıyı boyunca özel otobüs turuna katılmaktı. Saat on buçukta otobüsün şoförü feribot iskelesinde onlarla buluşacaktı. Hepsi de Estelle’in erken kalktığını –içlerinde erken yatan bir tek oydu–

ve sahile gittiğini zannetti. Onlarla orada buluşmaya karar verdiğini düşündüler.”

“Ya telefonu?”

“Becky ona telefon etti ama telefon doğruca sesli mesaja düştü. O da telefonun Fransa’da bir servise bağlanmayı başaramamış olabileceğini düşündü.”

“Ama sahile çıkıp Estelle’in Villefranche’da olmadığını fark ettiklerinde...”

“Becky gemiye geri döndü. Kamaraya. Yatağa yeniden baktı. O zaman yeniden yapılmamış olduğunu fark etti, daha en başından hiç yatılmamıştı. Sonrasında telefonu buldu.”

“Estelle’in telefonu kamarada mıydı?”

Peter yüzünü ekşiterek, “Evet.” dedi.

Bu o zaman için diğer her şeyden çok daha çarpıcı bir detaymış gibi görünüyordu.

“Ya Estelle’in kalan eşyaları?”

“Bütün elbiseleri ve makyaj malzemeleri hâlâ oradaydı, birçoğu hâlâ valizinin içindeydi. Fizz’den ayrıldıktan sonra aldığı farz edilen ağrı kesici de öyleydi. Açılmamıştı. Manyetik kartından hiçbir iz yoktu.” Durakladı. “Elbette pasaportundan da.”

Peter, Becky’nin durumu derhâl onu amiriyle konuşturmak için köprü üstüne götüren bir güvenlik görevlisine haber verdiğini açıkladı. Estelle’in gemi mürettebatından birisine kendisini bildirmesi için gemi çapında anons yapıldı. Bunlar olup biterken, zaman ilerlemeye devam ediyordu. Saat neredeyse bir olmuştu ve önceki gece saat on birden beri Estelle’i hiç kimse görmemişti.

“Becky’nin gerçekten endişelenmeye başladığı an buydu.” dedi Peter, “Daha çok gemi personelinin bunu son derece ciddiye almış gibi görünmesinden dolayı. Gemiye kamara kamara aramaktan bahsediliyordu, yolcuların çoğu zaten sahildeydi, bunu yapmanın tam zamanıydı. Ancak o anda, birdenbire, seyahat müdürü ortaya çıktı, Becky’i küçük bir odaya götürüp ona her şeyin yolunda olduğunu, paniğin sona erdiğini söyledi. Estelle o sabah gemiden ayrılmıştı. Ona bunu verdi.”

Peter elini cebine götürüp dörde katlanmış tek sayfa bir A4 kâğıdı çıkarttı.

Bana uzatarak, “Estelle’in manyetik kart kullanımı.” dedi. “Ben de bir tane aldım.”

Hızla sayfaya göz attım: kabarık, düzgün bir tarih, zaman ve tahmin ettiğim kadarıyla *Celebrate*’teki yerlerin düzgün bir listesi. Sondaki üç satırın üzeri fosforlu sarıyla çizilmişti ve yanlarında, satır sonunda el yazısıyla yazılmış notlar vardı.

03.08.13 11:23 4814 (CB) CRESGEN CB=*chargeback* (tablets)

03.08.13 11:59 2391 (AP) CAB8002 Access point” – 40 mins?***

04.08.13 07.28 9281 (ID) TENPLT4 Tender****/ID check***** (CCTV?)

“Buna göre...” dedi Peter, “Estelle salı günü gece yarısına bir kala kamerasına girmiş, ardından ertesi sabah saat yediyi yirmi geçte sahile giden vasıtaya binerek gemiden ayrılmıştı.”

* İng. “ters ibraz, geri ödeme” (Ç.N.)

** İng. “ulaşma noktası” (Ç.N.)

*** İng. “dakika” (Ç.N.)

**** İng. “yardımcı gemi” (Ç.N.)

***** İng. “kimlik kontrol” (Ç.N.)

“Yani onlar...” Kâğıt parçasını salladım. “Bunun *sahtesini* mi yaptılar?”

“Buna gerek yok. Sanırım Estelle’in manyetik kartı gemiden ayrıldı. Bunu bir düşün, mürettebattan birinin vasıta platformundaki iş arkadaşlarından birinin yanına sokulup birkaç saniyeliğine, manyetik kartı şu elde taşınan aletlerden geçirmeye yetecek kadar bir süre, dikkatini dağıtması sence ne kadar zor olurdu?”

Mantıklı düşününce, Ethan tam da böyle yapmış gibi gelmeye başlamıştı, Cusack’ın açıklamalarının tersine bu teori gerçekten de akla yatkındı.

Maalesef.

“Bu da Mavi Dalga’nın sana manyetik kart kullanımını vermeye istekli davranmasını ama güvenlik kamerası kayıtlarını vermemesini açıklıyor.” dedim.

Cesaret verici bir şekilde başını sallayarak “Evet.” dedi. “Tam da öyle Adam. Evet. Kesinlikle.”

Rahatlamış... Gibi mi görünüyordu? Evet, onunla aynı fikirde olmamdan ötürü rahatlamıştı. Öte yandan, muhtemelen bunu birisine söylediği ve karşılığında aptalca ya da akıl sağlığından şüphe edercesine sorgulayan bakışlar almadığı ilk andı.

“Peki, onların mazereti ne?” diye sordum. “Yani, onlardan güvenlik kamerası kayıtlarını istediğinde Mavi Dalga ne diyor?”

“Resmî olarak, görüntülerin *hassas işletme usullerini* içerdiğini.” Peter bu deyişe gözlerini devirdi. “Ve bana, Estelle’in gemiden ayrıldığına dair kanıt arıyorsam, bunu zaten elde ettiğimi söylediler. Ancak aslında elde ettiğim şey gemide onun başına bir şey gelmiş olduğuna dair bir kanıttı.”

Yeniden bilgisayar çıktısına baktım, ardından gözlerimi yine Peter'a çevirdim.

"Burada neyi gözden kaçırıyorum?"

"Zamanlara bak." Sayfayı işaret etti. "Estelle ağrı kesiciyi on biri yirmi üç gece alıyor, Fizz'deki diğer kadınların yanından ayrıldıktan hemen sonra. Fakat gece yarısına bir kalaya, neredeyse kırk dakika sonrasına kadar kamarasına girmiyor. Gemi planını inceledim. Crescent Market'i on ikinci güvertede, D asansörlerinin arkasında. Estelle'in tüm yapması gereken koridor boyunca yirmi, otuz adım yürümek, asansöre binmek, birkaç kat inip ardından kapısına kadar bir on beş, belki yirmi adım daha atmaktır."

Bu lafa kaşlarımı kaldırınca Peter, "Bunu düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Gemi planlarını saatlerce inceledim. Şu aşamada muhtemelen bu gemide yolumu gözlerim kapalı bulurum."

"Dakikalardır ne konuşuyoruz?" diye sordum.

"Estelle işi ağırdan alsaydı bile, diyelim ki asansörler doluydu, kamarasına gitmesi beş, on dakika sürerdi. Yani kırk dakikalık boşluk niye?"

"Belki bir dükkâna bakmak için durdu."

"Fakat gruptan ayrılacak kadar kötü derecede başı ağrıyordu ve bundan kurtulmak için bir şey almaya gitti."

"Şey, o hâlde bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum ama bir teorim var. Eğer biri onun manyetik kartını aldıysa ve onu geminin vasıtasına binip gemiden ayrılmış gibi göstermek için kartı kullandıysa, aynı kişi bir gece önce de yine Estelle'in kartıyla onun kamarasına girmiş olamaz mı?"

“O hâlde şu teorinden bahset.” dedim. “Neler oldu?”

“Sanırım Estelle’in içeceğine alkol katılmıştı. Kendisini iyi hissetmemesinin nedeni buydu. İçeceğine her kim alkol kattıysa sonrasında onu bardan dışarıya ve Crescent Market’e kadar takip etti. Onu izledi. Muhtemelen onunla konuştu. Unutma, bir yolcu gemisinde tatilde. Kendisini güvende hissediyor. Bunun gece dışarıdayken karanlık bir sokak arasında yabancı bir adamla karşılaşmak gibi bir şey olmadığını düşünüyor, her şey pırıl pırıl aydınlık ve Akdeniz’de süzülüyor. Ardından adam ya onunla kamarasına dönüp peşinden içeri giriyor, ki bu da manyetik kartla gecikmiş girişi ve açılmamış ağı kesici kutusunu açıklıyor, ya da onu başka bir yere götürüyor. Estelle’in baş ağrısı var, belki de ona güvertede temiz hava almanın iyi geleceğini ileri sürüyor ve sonrasında... Şey, sonrasında yapacağını yapıyor.”

İkimiz de sonrasında olanları düşünmemeye çalışırken sessiz geçen kısa bir an oldu.

“Eğer başka bir yerde olduysa.” diye Peter devam etti, “O zaman sonrasında adam onun anahtarını kamarasının kapısını açmak için kullandı, böylece manyetik kart kullanımına kayıt düştü. Ertesi sabah da vasıta platformunda aynı şeyi yaptı.”

“Ya pasaport ve not neredede devreye giriyor?”

“Şey, bu işleri karıştırıyor, değil mi? Sözüm ona gemiden indiği yerden gönderilen ve Estelle’denmiş gibi görünen bir mesaj. Bu dikkatleri *Celebrate*’ten başka yöne çekiyor. Her ne olduysa sahile çıktıktan sonra olmuş olmalı diye düşünüyorsun.”

“Yoksa sen... Notların... Yani, demek istediğin onu zorlayarak mı?”

“Bence gemi mürettebatından biri için bir silah elde etmek nispeten kolay olurdu. Düşündüğüm bu. Başlangıç olarak, bıçaklarla dolu kaç restoran mutfacı vardır?”

Bu düşünceyle midem alt üst oldu.

“Artık.” dedi Peter, “Adam her şeyin üstünü örtmüştür. Kanıt yok, ceset yok, polis yok. Mavi Dalga onun gemiden ayrıldığını söyler, bu sayede elleri temiz kalır. Mükemmel bir cinayet. Bir süre bekler, emin olmak için. Bir yıl sonra, tekrar yapar. Ancak bu defa, kurbanını sahilden seçer ve onu *gemiye* getirir. Bu kez, kadının erkek arkadaşı ilk kadının kocasına ulaşmanın yolunu bulur ve konuştuğumuzda ikimizin de içine not konmuş pasaportlar aldığını öğreniriz. Bu sefer, birileri iki kadının arasındaki tek bağlantının *o adam* olduğunu anlar.”

Bu yapbozdaki boşluğa mükemmelen uyan bir parça gibi geliyordu ama iyice emin olmadan yerine koymak istemiyordum.

Peter saatine baktı.

“Altıda seyre kalkıyoruz.” dedi. “O zaman adamı aramaya başlayacağız.”

Peter’a uykusuzluktan, seyahatten, üstüne bir de şakaklarımı zonklatmaya başlayan sıcaktan dolayı şimdi benim gidip bir ağrı kesici almam gerektiğini söyledim. En yakın marketin nerede olduğunu söylemesini dinledim. Beni oraya kendisinin götürmesine gerek olmadığına ikna ettim.

Ve ardından yanından tüydüm.

Sarah ölmüştü. Cinayete kurban gitmişti.

En kötü durum senaryosu.

Ancak aynı zamanda, elimizdeki tek mantıklı senaryoydu.

Gözleri korkuyla yerinden fırlamış, boynunda ve ağzında eller. Elbiseleri yırtılmış. Teni berelenmiş.

Artık bundan kurtulmanın yolu yoktu. En kötü düşünceleri bastırmak son derece yorucuydu, bir şekilde serbest bırakıp ortaya çıkmalarına izin vermek rahatlatıcıydı.

Aceleyle güvertede geldiğimiz yoldan geri döndüm, güneş gözlerimi alıyor, sıcaktan yanıyor, ılık havadan dolayı zorlukla nefes alıyordum. Zihnimde Sarah'ın ölümü yanıp sönen lambalar gibi gidip gelirken içeri girmek için bir yol bulmaya çalışıyordum.

Bir ceset gecenin esintisinde yere yıkılıyor.

İte kaka genç bir kadının, onun sürü gibi peşinden giden üç çocuğunun ve onların envay çeşit şişme yüzme havuzu oyuncaklarının yanından geçtim. Çizgi çizgi güneş kremleri yanaklarında parlıyordu. Hafif bir Hindistan cevizi kokusu geliyordu.

Bir taş gibi karanlık sulara düşüyor, sonsuza dek kayboluyor.

Bol şort giymiş, sulandırılmış iki birayı taşımaya uğraşan benim yaşlarımda bir adamın omuzuna çarptım. Hızla bana doğru döndü ve "Hey!" diye bağırdı.

Sarah sonsuza dek kayboldu.

Saçlarına çiçekler takılmış bir Mavi Dalga çalışanı bir broşürü gözüme soktu.

Soğuk, mahvolmuş ve yalnız.

"Neden bu akşam şeyin sahnelenmesinde bize katılmıyorsunuz... Efendim? Efendim, iyi misiniz?"

İleride iki kanatlı kapının açıldığını gördüm. Kadını görmezden gelip doğruca onlara yöneldim.

Loş bir koridora girip akıp giden insan kalabalığını takip ettim. Dudaklarımda tuz tadı aldım ve elimi götürünce yüzümün ıslak olduğunu fark ettim.

Ne zaman ağlamaya başlamıştım?

Başımı öne eğip hızlı adımlarla yürüdüm. Kısa bir an oturup düşünmek için bir yere gitmem gerekiyordu.

Koridor bir ışık patlamasıyla birdenbire sona erdi. Şimdi taş döşenmiş bir bahçe yolundaydım, dalları sarkıp tepemizi örtecek kadar büyümüş uzun palmiye ağaçlarının arasından rüzgâr gibi geçtim. Kuşların şakıması kulaklarımda uğulduyordu. Görünmeyen bir su çeşmesinden gelen şırıltıyı duyabiliyordum. Ağaçların yapraklarının arasındaki bir boşluktan altın gibi parlayan, dönen bir atlıkarınca gördüm. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda, gördüğüm şey birbirine bakan iki dik uçurumun kenarını andırıyordu. Bunlar kamalardı, balkonları yan yana, sıra sıra diziliydi, ortası açık alanın tavanına kadar yükseliyordu.

Buraya hiç gelmemem gerekirdi.

Eğer Ethan, Sarah'ı öldürdüyse, onu bulduğumda ne yapmam gerekiyordu?

Telefonumu çıkarıp açtım. Havaalanından beri kapalıydı. Cork havaalanından Barselona'ya gelmekten beni vaz geçirecek birileriyle konuşma ihtimalini göze alamazdım. Çünkü bunun için pek fazla uğraşmalarına gerek kalmayacağını biliyordum.

Şimdiyse beni sakinleştirecek biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Şebekeye bağlandığı anda telefon hayata döndü, yazılı mesajlar, e-postalar ve sesli mesaj ikazları akarak gelirken bipleyip çınılıyordu. Hepsini görmezden gelerek rehbera gittim ve Rose'u bulana kadar aşağı kaydardım.

Yürüyüş yolunun arka tarafında boş bir bank gözüme ilişti. Arama bağlanırken oraya doğru gidip kendimi banka bıraktım.

Rose telefonu açtığı anda, "Yüce İsa!" dedi. "Sen ne cehen-nemdesin? Annenle baban aklını kaçırıyor. Kahrından köprü-den atladığını ve nehirde bir yerlerde olduğunu sanıyorlar. Ne halt ediyorsun Adam? *Daha kısa bir zaman önce*, bir hafta onun nerede olduğunu merak..."

"Rose..." diye sözünü keserek araya girdim. "Bir saniyeliğine çeneni kapatman gerekiyor. Şu an neredesin? Evde misin?"

"Şehirdeyim, Bay Mannerlarda. Öğle yemeğindeyim. *Sen* neredesin?"

"Rose, ben bir gemideyim. *Celebrate*. Barselona'daki liman-da. Seyre kalkmaya hazırlanıyor."

Sessizlik oldu.

Ardından, "Ne yapıyorsun Adam? Neden oradasın? Sen... Aptalca bir şey yapmayı planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Rose, dinle. Bir adamla tanıştım. Onu buldum ve ardından buluştum. Peter. Bütün bunları internetten okudum ve ardından ona da bir pasaport gönderildiğini gördüm ve şimdi buradayız. Ethan! Adamın adı bu. Cusack numaranın kime ait olduğunu buldu ve şuna ulaştı: adam burada çalışıyor. Gemide. Tam şu anda. Onu öldüren –sesim titremeye başladı– adam Rose. Onu öldüren adam. Ah, Tanrım. Ya bunu yaptıysa? Ya Sarah öldüyse? Ne yapacağım?"

Bu seferki sessizlik daha uzun sürdü.

"Adam şimdi sen beni dinle." dedi Rose. "Şu anda neredesin? Oturuyor musun? Yalnız mısın?"

"Bir banktayım... Evet, yalnızım."

“Tamam. Baştan başla. Yavaş anlat. Bahsettiğin adam kim? Şu Peter dediğin adam.”

Rose’a son birkaç günde olan olayları anlattım: *Fiesta* hakkındaki yorumlar, yolcu gemilerinde işlenen suçlar, Estelle’in hikâyesini bulmam, Peter’la temasa geçmem, bana onun da bir pasaport ve not aldığını anlatması. Birebir aynı not, isimlerin baş harfleri hariç. Ona Cusack’ın bana Ethan Eckhart’ın ismini vermesinden ve adamın burada, gemide çalıştığından bahsettim. Peter’ın Ethan hakkındaki teorisinden. Onu bulana kadar gemiyi arama planımızdan.

“Ya sonra ne olacak?” diye Rose sordu. “O zaman ne yapacaksın?”

“Buraya geldim çünkü adam boşlukları daha fazla doldurabilirdi.” dedim. “Bütün sürecin üzerinden geçmesi. Ondan ayrıldığında Sarah’ın nereye gittiğini anlatması, oradan devam etmesi. Ama şimdi... Şimdi gerçekten bilmiyorum.”

“Eve gelmen gerekiyor.” dedi Rose. “Şimdi.”

“Ama bu makul gelen tek açıklama.”

“Bu bir açıklama bile değil. Bu sadece *uydurma bir fikir*. Dayanaksız türden. Bu gerçek hayat, Adam. Senin senaryolarından ya da bilirsin, çekilen filmlerden biri değil. Seri katillerin ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Dışarıda onlardan ne kadar az olduğunu?”

“Tanrım, Rose, Ted Bundy’den* bahsetmiyoruz. İki kadını öldürme ve bundan yakayı sıyırma fırsatı görüp bunu kullanan

* Amerika’nın en çok tanınan seri katili ve tecavüzcüsü. 24 Kasım 1946 Vermont, Burlington doğumludur. Theodore Robert Bundy olarak da bilinir. Üzerine filmler *Copycat* ve *The Stranger Beside Me* yapıp kitaplar yazılmıştır. 1974’ten itibaren iki yıl içinde 20’den fazla kadına tecavüz edip öldürmüştür. Yorumu açık olsa da kimi çevrelerce bugünkü anlamıyla seri katil tanımının onunla doğduğu kabul edilmektedir. (Ç.N.)

bir adamdan bahsediyoruz. Belki başka kadınları da öldürmüştür, bilmiyorum...”

“Fakat nasıl olur da birisi bir yerde birini öldürür ve hiç kimse bir şey yapmaz? Hatta böyle bir şey nasıl olabilir? Bunu bir düşün.”

“Tam da öyle, Rose. *Gerçekten* oluyor. Deniz hukuku soruşturmaların içine ediyor. Yolcu gemisi şirketleri gerçekte neler olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor, bu yüzden insanlara para verip örtbas ediyorlar. Ayrıca o adam ne yaptığını biliyor Rose, şu herif. Ethan. Sarah’ın telefon çekmecesinde o telefon faturasını bulmamış olsaydım adamdan haberimiz bile olmayacaktı. Sarah sana hiçbir detay anlatmadı. Adamın *adını* bile bilmiyorduk, Tanrı aşkına.”

“Ancak hepsi buydu. Sarah onunlaydı. Ondan hoşlandı. Ondandır etkilendi. Adama onunla seyahate çıkacak kadar güvendi. Bana onun bir katile kapıldığını mı söylüyorsun? Aşkın gözünün kör olduğunu falan biliyorum ama bence bunu fark ederdi.”

“Bu kahrolası bir şaka değil Rose. Neden böyle davranıyorsun?”

“Ne gibi? Gerçekçi gibi mi?”

“Bir *sürtük* gibi.” Daha kelimenin sonundaki ‘tük’ hecesi ağızımdan çıkarken bunu söylediğime pişman oldum. “Üzgünüm Rose. Bak...”

“Ben sadece sana yardım etmek istiyorum.” dedi sessizce.

“Üzgünüm. Biliyorum.”

“Anlattıklarının kulağa nasıl geldiğini biliyor musun? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Adam, adam bir komplo teorisyeni. Aya hiç ayak basılmadığını ve 11 Eylül saldırısının içeriden birinin işi olduğunu söyleyen adamlardan biri. Sanırım

onun etkisi altında kalmışsın, bunun için seni suçlamıyorum. Şu an bir sürü şeyle uğraşıyorsun. Zayıf kişileri avlayan insanlar var. Dini toplulukların üyelerinin anlaşılmaz şekilde yüksek bir oranla eşini ya da bir aile ferdini kaybeden kişilerden oluşmasının sebebi bu.”

“Bütün bunları nereden çıkarıyorsun?”

“Sanırım kitaplardan.”

“Rose, ben sadece Sarah’a ne olduğunu bulmaya çalışıyorum.”

“Ben de sadece senin başına bir şey gelmesin diye uğraşıyorum.”

“Cevapları öğrenmek istemiyor musun?”

“Elbette istiyorum, ancak bunları senin şu internetten tanıştığın adamdan mı öğreneceğim? Ya Sarah’ın WhatsApp mesajlarını okuması? Ya not? Bunlar Peter’in teorisine nasıl uyuyor? Nottaki el yazısının Sarah’ın olduğunu söyledin ve ben de seninle aynı fikirdeyim.”

“Onları bunları yazmaya Ethan zorlamış olmalı. Belki de bıçağı dayadı. Ardından zarfa adresi yazdı –bu yüzden yazı farklı– ve onu öldürdükten sonra postaladı.”

O sırada Rose bana ne kadar uyuduğumu sordu. Soruyu duymazdan geldim.

“Bu bir tesadüf olamaz mı?” diye sordu.

“Bu kelimeyi ağzına bile alma Rose.”

“Tamam, güzel. Şey, çılgınlık alevini körükleyecek değilim ama bir an için şu Peter denen adam haklı diye düşünelim. Şimdi ne yapacaksın?”

“Ethan’ı bulacağım.”

“Ve?”

“Ve ardından neler olduğunu öğreneceğim. Bilmiyorum. Ona itiraf ettireceğim. Bunu yapması için onu kandıracağım. Ya da onun aleyhine delil bulacağım. Belki de onda... Onda Sarah’a ait bir şey olabilir. Sanırım, yeniden polise gitmek için daha çok bilgi toplayacağım.”

“Ama polisin adli yetkisi olmadığını söyledin.”

“Kimin varsa o zaman!” dedim, öfkeliydim.

Rose uzun ve yüksek sesle, derin bir şekilde içini çekti.

“Sen oradaydın.” dedim. “O odada Louise’le. Sonrasında dışarıda söylediklerini duydun. *Bir şeyler* oluyor Rose. Ve Peter’ın söylediği her şeye uyuyor.”

“Şey, eğer Sayko Peter öyle diyorsa...”

“Rose, adam karısını kaybetti.”

Bir duraklama oldu.

“Pekâlâ, üzgünüm.”

“Bütün yapabildiğim bu.” dedim. “Değil mi? Yani, başka ne var? Gemiden inip eve falan gidebilir miyim? Oturup bekleyeyim mi? Ne için bekleyeceğim? Ne kadar bekleyeceğim? *Nasıl* bekleyeceğim?”

“Ortaya çıkaracağı... Adam, Moorsey kapıda. Neden onunla konuşmuyorsun? Belki o...”

“Hayır.” dedim. “Sorun yok. Ona iyi olduğumu söyle. Fakat bunu yapmak zorundayım. Seyre kalkmak üzereyiz.”

“Adam hayır.”

“Dinle, bunu bir yere yaz. Peter’ın soyadı Brazier. Karısının adı Estelle. Kadın geçen ağustos ortadan kayboldu. İnternette detaylara bakabilirsin. Annemle babama, Jack’e ve Maureen’e gezmek

için Barselona'ya geldiğimi falan söyle. Oteli kontrol etmek için. Yolcu gemisinde olduğumdan bahsetme, tamam mı? Ya da sana bahsettiğim şeylerden. Şu an zaten yeterince endişeliler ve biz yüzde yüz emin oluncaya kadar onlara hiçbir şey belli etme.”

“Bir saniyeliğine lütfen beni dinler misin? Bu iyi bir...”

“Denizde kablosuz internet olacak mı bilmiyorum ama burada internet kafeleri gösteren işaret tabelaları gördüm. Ya pabildiğimde e-postalarımı kontrol edeceğim ama telefonum muhtemelen çalışmayacak. Yarın Nice'te olacağız ve salı sabahı Barselona'ya dönüyoruz. Bu sırada, sen ve Moorsey, belki Ethan hakkında olabildiğince bilgi toplamakla uğraşabilirsiniz. Soyadı Eckhart.” Onun için heceledim. “Cusack onu yolcu gemisi çalışanları için hazırlanmış bir internet sitesinde buldu, bu yüzden eminim internette bundan çok daha fazlası vardır. Facebook, Twitter, LinkedIn. Bir arayın. Bulduğunuz her şeyi bana e-posta ile gönderin.”

“Adam, lütfen sadece...”

“Bütün bunlar benim hatam Rose. Kısa süre sonra fena hâlde yanlış bir şeylerin olacağının farkına varmam gerekirdi. O beni terk ettikten sonra değil, öncesinde. Sarah... Sarah o adama kapıldığında. Belirtiler vardı, bunu şimdi anlıyorum. Kafasında bitirmişti. Canına tak etmişti. Parmağımı durdurma tuşunda yeterince uzun tutmuştum. Artık daha fazla beklemek istemedi.”

“Adam, öyle değil...”

“Şimdi onun için burada olmak zorundayım. İhtiyacı olan kişi olacağım.” Yine gözlerimden yaşlar akmaya başladı, telefonu kapatmam gerekiyordu. “Lütfen anla.”

Telefonu kapattım.

Kendime yeniden çekidüzen verirken, parmağımla kaydırarak son gelen çağrı listesi baktım. Dan'den yedi cevapsız arama vardı.

Derin bir nefes alıp arama tuşuna bastım.

Telefonu açtığına "Ah, demek hâlâ hayattasın." dedi. "Çok memnun oldum çünkü..."

Sözünü keserek, "Dan." dedim. "Şimdi ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin, bu sefer senin ne söylemek zorunda olduğun umurumda değil, tamam mı? Kız arkadaşım kayıp. Bir haftadan fazladır ondan haber alamıyorum. Barselona'da bir iş gezisinde olması gerekiyordu ama onun izini Fransa sahilinde bir yolcu gemisinde buldum ve onun öldürülmüş olabileceğini düşünen biriyle tanıştım. Şu an gemideyim ve onu bulacağım, katili. Yolculuk üç gece dört gün ve yarım saatten daha kısa bir süre içinde seyre çıkacak. Şu an yeniden yazma işinin öncelikler listemde olmadığı aşikâr, *senin* ücretini *ben* ödediğime göre, bu konuda senin fikirlerini dinlemekle ilgilenmiyorum. Para umurumda değil. Kariyerim umurumda değil. Gerçekten umurumda olan tek şey bu kızdı, onunla birlikte olmak, onunla hayatımı paylaşmak. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum ya da nasıl olduğunu. Tabii hayattaysa. İlk olarak, eğer stüdyo bundan mutlu değilse, fikirleri hiç ipimde değil ya da daha bir süre bekleyebilir. Onlara benim adıma bunu söyleyebilirsin. Bütün bunlar sona erdiğinde –tabii eğer sona ererse– seni arayıp hazır olduğumu söylerim. Beni arama. Anlaştık mı?"

Avuçlarım gerginlikten öylesine terliydi ki bu konuşmayı takip eden sessizlik süresince beklerken telefon neredeyse elimden kayacaktı.

Ama Dan'ın bunu bilmesi gerekmiyordu...

Sonunda, "Anlaştık." dedi.

"İyi."

"Ve bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama bir an için taş kalpli rolüne bürünebilir miyim? Onlara bundan, neler yaşadığımdan bahsedersem stüdyoyu sabırla beklemek konusunda ikna etmek daha kolay olurdu çünkü neden biliyor musun? Çünkü bu başıma gelenler her yönüyle Oscar adaylığı iddiasına sahip. *Taken** dizisinin *Kayıp Kız*** filmiyle birleşmesi gibi sadece bu gerçek ve bilirsin ki Akademiye oy verenler iyi gerçek hikayelere bayılır."

Telefonu kapattım.

Dan benim için bir senaryo anlaşması yapmıştı, evet ama görünüşe göre asıl yeteneği bana kariyer seçimimi sorgulatmaktaydı.

Yeniden dışarı çıkıp Peter hâlâ aynı yerde mi diye baktım. Güverteyi geçerken ayaklarımın altında hafif, kısa bir titreşim hissettim, bunu nazik bir sallantı takip etti.

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

Celebrate seyre çıkıyordu.

Megan'la ilk defa o gece Fizz'de, Estelle'in son görüldüğü barda tanıştık.

* 2002 yılında Amerikan SYFY kanalında yayınlanmış Steven Spielberg yapımı 10 bölümlük bir bilim kurgu mini dizisi. (Ç.N.)

** (Özgün adı: *Gone Girl*) David Fincher tarafından yönetilen ve aynı adı taşıyan 2012 romanından Gillian Flynn tarafından uyarlanan, 2014 ABD yapımı gerilim filmi. Ortabatı Amerika Birleşik Devletleri'nde geçen hikâyede gizemli bir şekilde karısı kaybolan bir adamın kısa bir sürede şüpheleri üzerine çekmesiyle gelişen olaylarda sahtekârlık, medya, ekonominin evlilik üzerindeki etkileri ve insanların birbirlerini algılamaları incelenmektedir. (Ç.N.)

Yerden tavana kadar uzanan dar camlarından gördüğüm manzaradan çıkarabildiğim kadarıyla Fizz geminin kış tarafındaydı, buraya gelirken geçtiğim dolambaçlı yollardan ötürü yön duygumu kaybetmiştim. Dışarısının hâlâ makul derecede aydınlık olmasına karşın, bir şeyler okunabilecek en kötü ışıktan daha fazlasını ortama katmayan kısmen örtülmüş perdeleri, kısık ışıkları, gömme lambalarıyla barın içi karanlıktı. Mönülerin kapaklarından koltukların döşemelerine kadar her şey mordu.

Peter ve ben bardaki taburelere oturduk. Barmene, gitmeyi en sevdiği yer Stockholm olan Javier'e, hamburger ve Coca Cola ısmarladık. İçeceklerimizi önümüze koyarken Peter ona, "Bir arkadaşımız burada çalışıyor. Bir yerlerde. Gemide olduğumuzu bilmiyor ve ona sürpriz yapmak istiyoruz. Belki onu tanıyordur. Adı Ethan Eckhart." dedi.

Elimden gelebildiğince renk vermemeye çalıştım ama çok şaşırmıştım. Peter'ın bu kadar kısa süre içinde ve böylesine açıkça adamın adını ortalığa yaymasını beklememiştim.

Ya Ethan'ın kendisi etraftaysa ya bizi duyuyorsa ne olacaktı?

"Tanıdık gelmedi, üzgünüm." dedi Javier. "Gemide bir sürü insan çalışıyor."

"Bir sürü dediğin ne kadar?"

"Bin kadar."

"Arkadaşımız yiyecek ve içecek bölümünde çalışıyor. Bunun bir yardımı olur mu?"

"Pek değil. Y&I gemide dondurma, kafeterya, restoran, bar olan her yerde var. Oda servisinde de. Y&I personelinden bol bir şey yok. Üzgünüm ama arkadaşınıza haber vermelisiniz."

"Ama *gerçekten* ona sürpriz yapmak istiyoruz..."

“Müdürüme sorabilirim. Belki o bilir.”

Peter gülümsedi. “Bu harika olurdu.”

Javier mutfaklara giden yolu örtüyor olsa gerek diye düşündüğüm, mor bir perdeyi geçip gözden kayboldu.

“*Bin* personel mi?” diye Peter’a fısıldadım. “Bizim sadece dört günümüz var. Sen hâlâ bunun iyi bir fikir olduğuna inanıyor...”

Bir kadın sesi, “O zaman arkadaşınızın Mavi Personel avantajından yararlanmadınız, herhâlde?” dedi.

İkimiz de sesin geldiği yöne doğru döndük, üç tabure sağım-da bir kadın oturuyordu.

Onu hemen tanıdım.

Gerçek hayatta, Megan’ın Sohbet Kanalında görünen Megan, Youtube’daki hâinden daha yaşlı görünüyordu. Tahmin etmem gerekirse, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başındaydı. Kısa sarı saçları ve güneşte bronzlaşmış atletik görünüşüyle zayıf ve güzeldi.

“Affedersiniz?” dedi Peter.

“Onun Mavi Personel avantajı.” Daha önce duyduğumdan bildiğim Amerikan aksanı şimdi daha güçlüydü. “Arkadaşlar ve aile için Mavi Dalga çalışanı indirimi. Eğer burada olduğunuzu bilmiyorsa tahminimce tam bilet ücreti ödediniz.”

“Ah, evet. Evet, öyle yaptık.” dedi Peter. “Maalesef onu *o kadar da* iyi tanımıyoruz.” Kısa ve garip bir şekilde güldü.

“Yazık.” dedi Megan. “Size katılmamda bir sakınca var mı?”

“Hayır yok.”

Yanımdaki tabureye oturup elini uzattı.

“Adım Megan.”

“Aslında biliyorum.” dedim. “Ben Adam ve bu da Peter. Sanırım videolarından birini gördüm...”

“Ya, gerçekten mi? Tanrım.” Yüzü kızardı. “Bu utandırıcı.” Peter’ın elini sıkmak için yanımdan uzandı. “Evde yüklemesi güzel ama sonra, onları gören gerçek bir kişiyle karşılaşınca, küçük düşürücü. İngilizsiniz, değil mi?”

“O öyle.” dedim. “Ben İrlandalıyım.”

“Gerçekten mi? Annem İrlandalıdır. İrlanda’nın neresindensiniz?”

“Cork. En güneyde.”

“*Titanik*’in yeri, değil mi?”

“Onlardan biri, evet. Belfast’ta yapıldı, Cork’tan seyre çıktı.”

“Siz Amerikalı mısınız?” diye Peter sordu.

Megan güldü. “Nereden bildiniz?”

“Emin değildim. Arada sırada bunu Kanadalılara söyleme hatasına düşüyorum.”

“Eminim buna bayılıyorlardır.”

“Birkaç tuhaf sessizlik de oldu diyebilirsin.”

“Şey, ben de hoş karşılamazdım ama sanırım bu İrlandalı/İngiliz şeyi gibi değil mi? Bazen siz beylerin konuşması bana aynı gibi geliyor.”

“Şu video şeylerinden birini burada da yapacak mısın?” diye ona sordum.

Megan *video şeyleri* dememe zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Evet. Elim mecbur. İnternete birkaç video koyunca bütün ücretler ödenecek. Bunu tam ücret ödemiş olan yolculara söy-

lememem gerekiyor ama siz ikiniz güvenilir kişilere benziyorsunuz.”

“Yapılası meslek.” dedi Peter. “Yanında birini getirmene izin veriyorlar mı?”

“Maalesef, hayır. Tamamen kendi başımayım. Ama olsun. Az önce Fizz’de iki hoş beyle tanıştım.”

Kadın bana göz kırptı.

Kolama baktım.

“Karşılık olarak sana güzel şeyler mi söyletiyorlar?” dedi Peter. “Videolarında yani.”

“Eğer çok kötü şeyler söyleseydim beni tekrar davet etmezlerdi diyelim. Ancak aramızda kalsın, ne söylememi isterlerse onu söyleyeceğim. Katılım programlarından güzel para kazanıyorum. Bu parayı okula dönmek için biriktiriyorum.”

“Ne yapmak için?”

“Turizm İşletme. Pekâlâ.” diyerek Megan bana yöneldi “Siz beyler nereden tanışıyorsunuz?”

Tam cevap vermek için ağızımı açtım ki şey, aslında tanışmıyoruz, demek üzere olduğumu fark ettim.

Peter, “Üniversiteden.” dedi.

“Ya öyle mi?” Şüphelenmiş göründü, muhtemelen görünüşümüze bakıldığında sadece ikimizden birinin öğretim elemanı olması hâlinde üniversitede tanışmış olabilirdik.

“O yaşı büyük öğrencilerdendi.” dedim.

Javier yeniden kadife perdenin arkasından çıktı.

“Siz beylerin çok yüksek yerlerde dostları var, değil mi?” Alaycı bir azarla bize parmağını salladı. “Umarım ona benim

hakkımda çok güzel şeyler anlatırsınız. Ona en iyi barmenin ben olduğumu söyleyin, tamam mı? Ona bir terfi hak ettiğimi söyleyin.”

Şaşkınlıkla Peter’la birbirimize baktık.

“Arkadaşınız.” dedi Javier. “Y&I bölümünde çalışmıyor. Onu işletiyor. Bay Eckhard bizim Y&I Müdürümüz. Bunu bilmiyor muydunuz?”

“Hayır... Hayır, bilmiyorduk.” dedi Peter. “Biz, şey, onu bir süredir görmedik.”

Bir müdür. Ethan’nın yaşına bakıldığında, bu mantıklıydı. Karşılaştığımız göz önündeki personelin ortalama yaşı oy verecek kadar büyük, ancak araba kiralayamayacak kadar küçüktü. Etraf Logan’ın Kaçışı* filmindeki gibiydi.

Peter onu nerede bulabileceğimizi sordu.

“Elbette bilmiyorum.” dedi Javier. “Müdür sadece bir yerde çalışmaz. Restorandan restorana sürekli dolanır. İsterseniz bana bir mesaj bırakabilirsiniz ve ben de...”

Peter, “Sanırım önce onu bulmayı deneyeceğiz.” dedi.

“O hâlde iyi şanslar. Burada kontrol edilecek pek çok yer var. Ayrıca hem o hem de siz hareket hâlinde olacaksınız...” Javier omuzlarını silkti. “Yolculuk sadece dört gün, beyler.”

Diğer yolcularla ilgilenmek için uzaklaştı.

Megan, “Bilirsiniz.” dedi “Sadece onunla görüşme talebinde bulunabilirsiniz. Hizmet masalarından birine gidip talepte bulunun. Gerçek isminizi vermek zorunda değilsiniz. Hatta şikâ-

* 1976 yapımı gösterildiği dönemde oldukça ilgi uyandıran bir bilimkurgu filmi. Filmde insanların en fazla otuz yaşına kadar yaşamasına izin verilen, 23. yüzyıl dünyasında geçen bir ütopiyayı anlatır. (Ç.N.)

yetle bulunacakmış gibi bile davranabilirsiniz. Eğlenceli olmaz mı? Sizi gördüğünde onun yüzünü bir hayal edin!"

Sarah'ın erkek arkadaşı olduğumu söylediğimde Ethan'ın yüzünü güzümde canlandırdım.

Peter tepkisiz bir ifadeyle, "Evet." dedi. "Bu eğlenceli olurdu."

"Ya da..." Sanki şeytanice bir planı varmış gibi Megan ellerini ovuşturdu. "Gizlice personele ait bölümlere girebiliriz."

Bu öneri karşısında donup kaldım.

Peter bunun nasıl olacağını sordu.

"Eskiden Royal Caribbean için çalıştım. *Bütün* numaraları biliyorum. Ayrıca en iyi partileri orada verirler. Mürettebatın kendi havuzu olduğunu biliyor musunuz? Üçümüzün birden girmeyi başarabileceğini sanmıyorum ama belki birinizi gizlice sokabilirim."

Sözlerinin son kısmını söylerken bana baktı.

Megan bana kur yapıyordu, farkındaydım. Bunu, bu sancı gibi hissi, bir başkasının varlığının beni kendine çekişini hissedebiliyordum. Altında yatan mesajı. *Benimle gel. Benimle ol. Benimle kal.*

"Şu baş ağrısının geçtiğini sanmıyorum." dedim.

"Geçmedi mi?" Peter gözlerini kıstı. "Bunun için bir şey almamış mıydın?"

"Aldım. Ancak şimdi ağrının geri dönmeye başladığını hissediyorum." dedim.

Megan, "Çantamda bir şey var." diye teklifte bulundu.

"Sorun değil. Kamaramda ilaç var. Sanırım gidip onu alacağım."

Taburemden kayarak inmeye başladım.

Peter'a, "Sabah görüşecek miyiz?" diye sordum. Öfkeyle bana baktı. Megan'a döndüm. "Seninle tanışmak güzeldi."

Koluma hafifçe vurarak, "Geçmiş olsun." dedi.

"Evet. Teşekkürler."

Çoktan kapıya doğru hareketlenmiştim. Peter bana kızmıştı ama sadece uzaklaşmak istedim.

Çünkü bunu yapamazdım. Bu iş için pek uygun biri değildim.

Mürettebat bölümüne geçmek mi? Cidden mi?

Bana tren istasyonundaki sarı çizgiyi geçirtemezdiniz.

"Adam!" Peter peşimden gelmişti. "Adam, bekle. Ne yapıyorsun?"

Bana yettiğinde, "Bak, üzgünüm." dedim. "Ben bunu yapmak istemiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neyi yapmayı? Onu bulmayı mı? Çünkü bu onu bulmanın bir parçası."

"Gizlice mürettebat bölümüne girmeyeceğim Peter. Bu yüzden gemiden atılabiliriz."

"Şu an başına gelebilecek en kötü şey bu, öyle mi? Bu gemiden atılmak mı?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Kadın mükemmel biri Adam. Megan mükemmel. Haydi. Şans yüzümüze güldü! Gemiye biliyor, bu sektörü biliyor. Eskiden mürettebattan biriymiş. Ayrıca açıkça senden hoşlanıyor. Onu cesaretlendirmen gerekir."

"Cesaretlendirmek mi? Ne?"

"Bir şey yapmaktan bahsetmiyorum. Demek istediğim, bilirsin, Ethan'ı bulana kadar bırak kadın istediğini düşünsün."

"O zaman ne yapacağız? Onu bulduğumuz zaman asıl planımız ne? Çünkü..." Olumsuz anlamda başımı salladım. "Bunun

için uygun biri olduğumdan pek emin değilim. Kadın mürettebat bölümüne geçmekten bahsettiğinde Peter, ben..." Bunu itiraf etmek istemiyordum. Daha güçlü olmak istiyorum. Ancak gerçek şuydu: "Korktum."

"Neyden?"

"O adamdan."

Peter dudağını ısırdı, düşünceliydi.

"Tamam Adam." dedi. "İşte yapacağımız şey. Sen gidip kamaranda dinleniyorsun. Geçen hafta gözüne pek uyku girmediğini tahmin ediyorum. Kesintisiz sekiz saat uyuyabilirsin. Ardından, sabahleyin, onu restoranlarda sistematik olarak aramaya başlarız, uzaktan. O bizi görmeden onu görmek için gereken neyse yapacağız. Yerini bulunca, onunla yüzleşeceğim. Gereken neyse yapacağım. En azından bunu yapabilirim. Ne de olsa, yolculuğun ücretini sen ödedin. Seninle gemiye binmek için gereken ücreti ödeyemedim."

Elimi sallayarak, "Sorun değil." dedim. "Bunun için endişelenme."

Her şart altında, ödemeyi kimin yaptığı hakkında konuşmak benim için acı verici bir işkenceydi, ayrıca benim tarzım buydu. Eve giderken paylaştığım taksinin parasını nasıl ödeyeceğimi bile açıktan açığa tartışmaya cesaret edemeyecek bir adamdım. Nasıl bir katille yüzleşebilirdim?

"Güzel." dedi Peter. "Şimdi git biraz dinlen. Kahvaltıda seninle erkenden dinlenmiş hâlde görüşürüz."

O dönüp Fizz'e girerken bir rahatlamayla içimi çektim. Sabah ne yapacağımı bilmiyordum ama şu anda ihtiyacım olan şeyin uyku olduğu konusunda Peter haklıydı.

Kamaram aynı bıraktığım hâldeydi. Yastığın üzerinde çikolata yoktu; “*Rahatsız Etmeyiniz*” işareti dikkate alınmıştı. Masanın üzerindeki şampanyaya göz attım, şişeden birkaç kadehi gövdeye indirsem Peter’ın belirttiği sekiz saatlik kesintisiz uykuya dalmak ne kadar da kolay olurdu diye düşündüm.

Ama göz kapaklarım zaten kapanıyordu. Buna ihtiyacım yoktu.

Perdeleri kapatmaya gittiğimde, deniz manzarasına bakmak için durdum. O an düşünmeden edemedim: Sarah orada bir yerde, tek başına suda süzülüyor olabilirdi. Birisinin o hâlde olduğuna inanmasını bekleyerek. Onu bulmamı bekleyerek.

Çekerek perdeleri kapattım, topuklarına basarak ayakkabılarımı çıkarttım ve giyinik hâlde yatağa girdim.

Kendimi Sarah’ı düşünme fikrine bıraktım.

Başı göğsümde uykuya dalmanın nasıl hissettirdiğine. Sabah onun yanında uyanmaya. Akşam eve geldiğinde ilk iş olarak nasıl masama gelip bana sarılarak, “Şey, bugün çok oyalandın mı?” diye sorduğuna.

Çabucak uykuya daldım.

Sonrasında hatırladığım şey sabah Sarah’ın lacivert beyaz fularının yatakta yanımda olduğu ve saçaklarının yüzümü gıdıkladığıydı.

ROMAIN

FLEURY-MÉLORIS, PARIS, 2000

Romain babasının onun için aldığı yatağa oturup bedeninin ağırlığıyla kalın, yumuşak yatak takımlarına gömüldü. Paketlerinin içinde katlanmış hâlde durduklarından yeni nevresim takımlarında hâlâ kat izleri vardı. Temiz ve yeni kokuyorlardı. Avuçlarını üzerinde gezdirdiğinde yumuşak, sağlam ama kaba olmadığını ve eski nevresimleri gibi ince olduğunu hissetti. Yastıklar kalındı ve üç taneydi, birbirinin üstüne yığsa neredeyse dik vaziyette uyuyacaktı.

“Romain?” diye bir ses bu düşüncelerden sıyrılmasına neden oldu.

Gözlerini açtı. Psikiyatristi, Dr. Tanner karşısında oturuyordu. Parmak uçları sakalının ucunda toplamıştı, on beş santim kalınlığındaki hasta dosyası önündeki masanın üzerinde duruyordu. Üstünde Romain’in ismi vardı.

“Ne düşünüyordun?” diye Tanner sordu.

“Yeni odamda, babamın benim için hazır edeceği yatağı.”

“Ya? Onu gördün mü?”

“Hayır ama hayal edebiliyorum.”

“Ne hayal ediyorsun?”

“Sizin buradakilerden daha iyi bir şey.”

Tanner etrafa bakıp sııttı.

“Senin iyiliğın için Romain, öyle umuyorum.”

Aralarındaki masa ile oturdukları sandalyeler odadaki tek eşyaydı. Her şey çelik çerçevesel ve yere raptedilmişti. Eşyaların üzerine atılan son kat yeşil boya kazınıp dökülmüştü. Malzemenin asıl hâlindeki pürüzsüzlüğü eskiden atılmış boya katları yüzünden pütürlü hâle gelmişti. Oda küçük ve çıplaktı, duvarlar brikettendi, üzerindeki soluk sarı boya eskiden yapıştırılmış posterler ve lekelerle çiçek bozuğu olmuş bir yüze dönmüştü. Odadaki tek pencere dar ve metal parmaklıklıydı. Romain’ın arkasında kalın bir çelik kapı ve onun ardında da ayakta nöbet tutan silahlı bir gardiyan vardı.

“O hâlde, gitmek için sabırsızlanıyor musun?” diye doktor sordu.

Romain yüzünü ekşitti.

“Tamam, tamam.” Tanner güldü. “Aptalca bir soru. Sanırım aslında sormak istediğim şey, hiç endişe duyuyor musun?”

“Biraz.” diye Romain itiraf etti.

“Neyden endişeleniyorsun?”

“Kendimden. Ya hâlâ oradaysa, içimdeyse? Ya yeniden ortaya çıkarsa? Ya bütün bunların hiçbirisi işe yaramadıysa?”

“Ah, hadi ama. Bunu tartıştık. İşe yaradı. Aklıma gelmişken.” Doktor hasta dosyasını kaldırıp altından birbirine ataç-

la tutturulmuş çıktıları çıkardı. Romain'e uzattı. "Makale bu. Çünkü gazetede çıktı. Artık ünlüsün."

Zaten ünlü olduğu hakkında hiçbir yorum yapmadan Romain çıktıları aldı, zira Tanner bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Çıktılar uzun, sık aralıklarla yazılmış bir makalenin fotokopisiydi. Başlığında, *ÇOCUK P VE PSİKOPATİNİN MUHTE-MEL TEDAVİSİ*, yazısı okunuyordu. *Bu vakadaki çalışmasıyla Dr. Gary Tanner psikiyatri dünyasının temellerini sarsacak gibi görünüyor.* Metnin üstünde doktorun bir bahçede büyük bir ağacın önünde durmuş, gülümseyen bir fotoğrafı vardı.

Parmak ucuyla resme hafifçe birkaç kez vurarak Romain, "Biz ünlüüz." dedi.

"Sanırım senin üzerinde bendekinden daha fazla ilgi olacak."

Kapının menteşelerinden keskin bir gıcırta geldi. Gardiyan kafasını içeri uzatıp Romain'in babasının orada olduğunu söyledi.

"Haydi, artık git." dedi Tanner. "Ayrılmadan önce görüşeceğiz. Charlie'ye benden selam söyle."

Üç kapı.

Romain'le dış dünya arasında duran tek şey buydu. Gardiyanın bulunduğu yerin arkasındaki koridora açılan kapı, ana girişe açılan koridorun sonundaki kapı ve dışarıyla içeriyi ayıran kapı. Şimdi bunlardan birinden ziyaretçi odasına geçmişti.

Sadece üç kapı.

Bu Romain'ın sıklıkla üzerinde düşündüğü şeydi, kendisinin deneyimlediğiyle onun yaşındaki diğer herkesin yaşadığı dünya arasındaki büyük fark. Kapının ötesini beş yıldır görmemişti ama bu beş yıl içinde oraya doğru yürümesi sağlanmıştı.

Romain dışarıda neler olup bittiğini, neler kaçırdığını, neleri çoktan özlediğini merak ediyordu.

Elektronik bir kilit vızıldadı ve babası ziyaretçi odasına girdi.

O an, Romain bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Babası masaya oturuncaya kadar, ki zaten yapacak başka bir şeyi de yoktu, onun gözlerinin içine bile bakmadı.

Bugünkü ziyaretin Romain'ın bırakılmasının nihai planlaması, bunun detaylarının üzerinde çalışılması hakkında olması gerekiyordu. Babasının gelip onu alma zamanı, ilk yemek isteyeceği yiyecek, on sekizinci yaş gününü kutlamak için ne yapmak istediği.

Babası bir apartman dairesinden müstakil eve taşınma sürecindeydi. Bu sayede ikisinin birlikte yaşaması için yeterince yer olacaktı ve üstüne de biraz yer kalacaktı. Son ziyaret ettiğinde, Romain'den ihtiyaç duyacağını düşündüğü her şeyin bir listesini yapmasını istemişti. Şu anda liste Romain'ın cebindeydi ama çıkarmadı.

Bir şey ona bunu yapmamasını söyledi. Henüz değildi.

Babası, "Merhaba Romi." deyip gülümsedi, büyük ve sahte bir tebessümdü. Dr. Tanner sayesinde, artık sahte gülümsemeler Romain'ın anlayabildiği bir şeydi. Babası bunu unutmuş muydu? "Nasılsın? Büyük Gün için sabırsızlanıyor musun?"

"Sorun ne baba?"

Babası yüzünü ekşitti. “Bir sorun olduğunu kim söyledi?” Gözlüğünü burnunun üstünde geriye doğru itip arkasında duran gardiyana baktı.

Romain, “Sorun ne?” diye sordu. “Söyle bana.”

“Neysen bahsettiğini...”

“Bir sorun olduğunu biliyorum baba. Korkunç bir yalancısın. Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun.”

Babası tartışmaya girecekmiş gibi göründü ama ardından fikrini değiştirdi.

“Pekâlâ. Var, şey, bir değişiklik oldu Romi. Planda. O da... O da annen.”

“Öldü mü! Ona bir şey mi oldu?”

“Ne? Yo. Hayır, o iyi. Neden böyle... Hayır, sadece... Senin hakkında çok konuşuyoruz. Seninle benim yaptığımız planlar.”

Yaptığımız.

Babası Romain’in bu lafı fark ettiğini anladı ama yine de güçlükle de olsa devam etti, artık daha hızlı konuşuyordu.

“Olay şu ki Romi, bana eğer seni yanıma alırsam, bir daha Jean ve Mikki’yi görmeme izin vermeyeceğini söyledi. Hâlâ şey diye düşünüyor... Şey, onun ne düşündüğünü biliyorsun. Süs havuzunda olanların bir kaza olmadığını. Sana bunu daha önce söylemedim, biliyorum ama seni kırmak istemedim. Sen iyi giderken bunu yapamazdım. O ve ben... Son günlerde onunla çok görüşüyoruz. Dışarı yemeğe çıkıyoruz ve bazen Jean de bizimle geliyor. Hatta Jean yaz boyu benimle kalıyor. İyi anlaşıyoruz. Çok iyi. Bir defasında dördümüz birlikte şey için dışarı çıktık...”

Romain sessizce, “Dördünüz *hepiniz* değilsiniz.” dedi.

“Hayır.” Babası yeniden gözlüğünü yukarı itti. Aşağı kaymamıştı; sadece bir alışkanlıktı. “Hayır, bu doğru. Biliyorum. Ben sadece demek istiyorum ki...”

“Gelip seninle yaşayamam. Burada bana söyleyeceğin şey bu değil mi?”

“Şey, durum bundan biraz daha karışık, Romi. Annenle ben uzun yıllardır ayrıyız. Eğer birlikte yaşayabilme şansımız...”

“Ben burada olduğumdan beri ayrısınız.”

“Evet... Evet, öyleyiz.” Babası boğazını temizledi. Artık terliyordu, saç çizgisinde ter damlaları parıldıyordu. “Dinle, hep senin yanında oldum ve şimdi de yanında olacağım. Sana kalacağın bir yer bulacağım ve işteki adamlardan birisi sana verecek bir işi olduğunu düşünüyor.”

“Ne yapacağım?”

“Henüz bilmiyorum. Fakat bir çiftliği var bu yüzden beklentim muhtemelen hayvanlarla ilgili bir şey olması. Bu hoşuna gider miydi?”

“Ödeme ne olacak?”

“Para konusunda endişelenmene gerek yok. Ben sana göz kulak olacağım.”

“Nerede yaşayacağım? Sana yakın bir yerde mi?”

“Sana çiftlikte bir yer ayarlayabiliriz. Bu uygun olurdu, değil mi? Ve sen de böylece kır hayatına geri dönersin, bu da bence...”

“Çiftlik nerede?”

Babası ilgisizce elini salladı. “Kendini çiftlik fikrine bu kadar sabitlemeni istemiyorum Romi.”

“Bunu söyleyen sensin.”

“Bu sadece bir ihtimal.”

“Nerede?”

Babası tereddüt etti. “Ah, Soissons civarında olduğuna inanıyorum.”

Soissons Romain’in babasının yaşadığını bildiği yere arabayla bir saatlik mesafedeydi.

Romain yalın bir ifadeyle, “Tamam.” dedi. “Anlıyorum.”

“Ayrıca...” Babası şu an sandalyesinde kıpırdanıyordu. “Annen gelip seni almamamızın herkes için daha iyi olacağını düşünüyor. Şimdi, bir şey söylemeden önce, *neden* onun böyle düşündüğünü dinle. Muhabirler olacak. Ve fotoğrafçılar. Herkese kendi simasını yeniden hatırlatmak istemiyor. İnsanlar onu sokakta ve süpermarkette tanımayı son günlerde daha yeni bıraktı.”

“O gelmek zorunda değil.”

“Ama senin için de böylesi daha iyi, anlarsın. Eğer biz, ya da ben, senin için gelmezsem, dışarıda kimse olmadan önce sabah erkenden ayrılabilirsin. Basın gelmeden sessizce çıkıp gidebilirsin. Artık bir erkek oldun Romi. İnsanların hatırladığı çocuğa benzemiyorsun. Sokaktaki insanların senin kim olduğunu bilmemesi, seni tanımaması daha iyi değil mi?”

“Sana o söyledi değil mi?”

Babası alnını sildi. “Bana ne söyledi?”

“Bütün bu söylediklerini.”

“Bana ne söyledi Romi?”

“Nereden geldiğimi. Kim olduğumu. *Ne* olduğumu. Beni sadece bir kere ziyaret etti, bunu biliyor muydun? Sadece bir

kez. Buradaki ilk haftamda. Bütün bunları *bana* söyledi. İnanabiliyor musun? Bütün bunları on iki yaşındaki bir çocuğa söylediğine...”

“Ben... Ben...” Babasının sesi azalarak kesildi, Romain adamın gözlerinin yukarıya, ardından sola kayışını izledi. Tanner buna *hayalde canlandırılmış bir şeyi görme* diyordu. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Romain gözlerini dikip ona baktı. Zorlamak istemiyordu.

“Dr. Tanner’la konuştu mu?” diye sordu.

“Birçok kereler.”

“Ya son zamanlarda?”

Babası bundan emin olmadığını söyledi.

“Annem ona inanmıyor.”

“Romi, bunun ona inanıp inanmamasıyla bir ilgisi yok. Bu bilim, annen... O kendi araştırmasını yapıyor, Tanner’la aynı fikirde olmayan doktorların bazılarıyla konuşuyor, onlardan bir sürü var, biliyorsun. Tanner’ın tedavisi tartışmalı. İyileştirdiği tek kişi sensin. Diğer doktorlar, tek bir kişinin bir şeyi ispatlamak için yeterli olmadığını söylüyor. Annen de bu yönde düşünme eğiliminde.”

“Yani artık sen de onun tarafındasın.”

“Taraf diye bir şey yok Romi. Hiçbir zaman olmadı. Bunu biliyorsun. Ben sadece huzuru korumaya çalışıyorum. Herkes için en iyi olan çözümü istiyorum. Anlamıyor musun? Yapabileceğin en iyi şey ona düşündüğü gibi biri olmadığını göstermek. İş kabul et. Başını belaya sokmaktan uzak dur. Sorumluluk sahibi ol. Muhtemelen bir ya da iki yıl içinde bunu yeniden konuşabiliriz. Gelip bizimle birlikte yaşamayı kabul edebilir.

Romi..." Babasının sesi çatallandı. "Ben sadece ailemi geri istiyorum. Bunu anlıyor musun? Sadece ailemi geri istiyorum. Birlikte. Daha önce olduğumuz gibi... Bütün *bunlardan* önce."

Romain mahkeme kararının verildiği altı yıl önceki anı hatırladı. Suçlu. Cinayetten. Annesinin mahkemeye gelme izni vardı ancak —o çoktan kararını vermişti, mahkeme onun için bitmişti— gelmeye tenezzül etmedi. Sadece babası oradaydı.

Romain'i alıp yeniden bekleyen cezaevi aracına götürmelelerinden önce, babası yerinden kalkıp onu iki omuzundan yakalamış ve diğer tarafta onun yanında olacağına söz vermişti.

Babası yaşaran gözleri parlayarak, "İşleri yoluna koyacağım." demişti. "Bunun sadece bir kaza olduğunu biliyorum. Sana inanıyorum Romi. Gerçekten. Hapis yatacaksın. Geçen zamanın farkına bile varmadan on sekiz yaşına geleceksin. O zaman, sen ve ben, sana yeni bir hayat kuracağız."

Ancak şimdi, Romain'in serbest bırakılmasına birkaç gün kala, babası birden fikrini değiştirmişti. Bunun bir tek açıklaması olabilirdi.

Annesi ona fikrini değiştirtmişti.

Romain sandalyesini masadan geriye doğru iterek, "Sorun değil baba." dedi. Çeliğin betona sürme sesini duyan kapıdaki gardiyanlardan biri Romain'e hücrelerine dönüşte eşlik etmek için ileri çıktı. "Güzel."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım etmene gerek yok. Anlıyorum. Kendimi senin yerine koyup senin bakış açının ne olduğunu anlayabilirim. Dr. Tanner bana bunu öğretti. Annemin dediğini yap tamam mı? Ben iyi olacağım. Kendi başıma başarabilirim."

“Ama ben...”

“Gerçekten baba. Sorun değil. Bunda samimiyim.”

Romain ayağa kalkıp yürüyerek masanın babasının olduğu tarafına geçti. Babası da kalktı, başlangıçta pek emin değildi, yaşadığı şaşkınlıkla kaşları çatıktı.

Fakat Romain ona sarılmak için uzandığında, tereddüdü kalmamıştı. Romain’i sıkıca tutup kulağına fısıldadı: “Ne olursa olsun, sen hep benim oğlum olacaksın. Bunu unutma Romi. Ne olursa olsun, sen hep benim oğlum olacaksın.”

Romain hiçbir şey demedi.

Babasının *yalan* söylediğini görmek için gözlerinin içine bakmasına gerek yoktu.

Romain on sekizinci yaş gününe bir hücrede başladı ve hapisane hizmetlerine ait bir şehir pansiyonunda, bir bankın üzerinde bitirdi.

Onun için görevlendirilen sosyal hizmetler çalışanı –elbise-leri pis, kendisi talk pudrası kokan Marie adından bir kadındı– yedi geceye kadar orada kalabileceğini söyledi ve ona için de birkaç yüz frank bulunan bir zarf verdi. Bu onun parasıydı. İslahevinin kütüphanesinde çalışarak kazanmıştı. Ona parayı üzerinde taşımasını ve parası olduğunu kimseye, özellikle de pansiyondaki diğer adamlara hissettirmemesini söyledi.

Diğer adamlar lafı Romain’e çok garip geldi. O artık bir adam mı olmuştu?

O ilk gece Romain bakışlarını tavana dikip hiç gözünü kırpmadan yattı. Bir avucunu tişörtünün altında saklı duran, içinde

para olan zarfın üzerinde tuttu. Etrafında, karanlığın içinden gelen garip ve hiç tanıdık olmadığı sesler onu korkuttu.

İlkinin altında saklı bir başka zarf daha vardı. Avuç dolusu kırışmış aile fotoğraflarını ve emlak komisyoncusunun Paris'in arka mahallelerindeki üç yatak odalı, yarı müstakil ev broşürünü ihtiva ediyordu. Babası bunu ona üç ay önce, yaptığı teklif kabul edildiğinde vermişti. O zamandan beri Romain bunu o kadar eline almıştı ki üzerindeki yazılar silinmeye, kat yerlerinden parçalanmaya başlamıştı. Fakat sokak adresi hâlâ okunabilir hâldeydi.

Ertesi sabah, Romain gün ağarır ağarmaz pansiyondan ayrıldı. Takip ettiği metro işaretlerinin yönlendirmesiyle iki köşe döndü ve ardından kocaman, içine kuşların girmesine imkân veren eğimli bir çatıya sahip tren istasyonuna girdi. Her yerde insanlar vardı.

Ana terminal salonundaki bir kafeteryanın vitrininde Romain'in ağzını sulandıran, midesini guruldatan raflar dolusu pastalar teşhir ediliyordu. Fakat henüz para harcamak istemiyordu. Paranın ona ne kadar yeteceğini bilmiyordu. Bir süreliğine açlığını görmezden gelebilirdi.

Ancak metro biletini almak zorundaydı. Makineleri nasıl kullanacağını bilmediğinden bilet gişelerinden birisine gidip günlük bir bilet istedi. Gişenin ardındaki kız öğrenci kimliğini 'unutmuş' olmasına rağmen indirimli bilet almasına izin verdi.

Bileti uzatırken kız ona gülümsedi. Tanner'ın söylediğini hatırlayarak, kızın vücut dilini yansıtıp Romain de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Metroya ayak uydurmak oldukça kolaydı, buna karşın gürültüsü Romain'in başını ağrıttı. Dış dünyada sürüp giden çok

fazla şey vardı –trafik, televizyon ekranları, yanlarında taşıdıkları telefonlarla konuşup duran insanlar– bunlara odaklanmakta güçlük çekiyordu. Yolculuğunun sonunda RER* istasyonundan çıkıp kendini sessiz sedasız bir kenar mahalle sokağında bulmak rahatlatıcı olmuştu.

Evi kolayca buldu, bildiğinden değildi, zira satılık levhası hâlâ bahçedeydi. Üzerine yapıştırılmış “*SATILDI!*” yazısı sıyrılmıştı.

Romain başını aşağıda tutup bir iki sefer yürüyerek önünden geçti, içeride kimse var mı diye anlamaya çalışıyordu. Yol kenarındaki park yerinde hiç araba yoktu, evden hiç gürültü gelmiyordu. Ön taraftaki geniş pencereden küçük, derli toplu bir oturma odası görünüyordu, köşedeki TV kapalıydı.

Ona sanki evde kimse yokmuş gibi geldi.

Evin yanında asma kilitli ahşap bir kapıyla kapatılmış dar bir geçit vardı. Kapı Romain’in boyu kadar yüksekti. Civarda bulunan bir çöp kutusunu basamak yapıp kapının üstüne çıktı ve diğer tarafa atladı.

Kapının ardında küçük, taşları yosun tutmuş bir patika ve bahçeye açılan bir kapı vardı.

Kapı kolunu yokladı, kilitliydi.

Ellerini cama dayayıp içeriye baktı.

Romain’in gördüğü şey, bir kenarı mutfak olan bir oturma odasıydı. Her yerde taşınma kutuları vardı ve karşı duvara dayalı, yere konmuş hâlde annesi, babası, Jean ve Mikki’nin

* Réseau Express Régional, Fransa’nın başkenti Paris ve banliyölerine hizmet veren ve banliyö hatları ile metronun bir bileşimi olan banliyö treni ağı. 1977 yılında faaliyete geçmiştir. (Ç.N.)

Disneyland'da bir kalenin önünde bir araya toplanmış resimleri duruyordu.

Romain'ın tepesinden birden bir müzik sesi geldi, yüksek ve öfkeli bir tondaydı. Sözleri anlaşılmayan Rock tarzda bir şarkıydı. Müzikten çok gürültü gibiydi.

Romain başını kaldırıp baktığında ilk kattaki küçük bir pencerenin açık olduğunu gördü. Müziğin geldiği yer orasıydı. Fakat kim çalışıyordu?

Jean olabilir miydi?

Romain Jean'i son gördüğünde, çocuk sadece sekiz yaşındaydı. Halı kaplı zeminde oturuyordu, arkasında yeşil deri ciltli kitaplarla dizili raflar vardı, plastik güreşçileriyle oynuyordu.

O gün süs havuzunda olanları anlatıyordu.

Görüntülü bağlantıyla kendi kardeşine karşı tanıklık yapıyordu.

Onu sadece korumaya çalışan kardeşine.

Jean bunu anlamış mıydı? Hatırlamış mıydı? Yoksa annesi onun da aklını mı zehirlemişti? Babasını artık kaybetmişti ama Romain'ın içinde birden Jean'in gerçeği, yaptığı şeyi küçük kardeşi için yaptığını bilmesi gerektiğine dair güçlü bir dürtü belirdi.

Evet, işler çığırından çıkmıştı. Evet, kötülük bir an için kendini göstermişti. Fakat Dr. Tanner bunun üstesinden gelmişti. Artık iyiydi.

Romain yeniden evin ön tarafına gidip kapı zilini çaldı. Gergin bir şekilde birisinin gelmesini bekledi. Kimse gelmedi. Yeniden zili çaldı. Kısa bir süre sonra, kapının diğer yanında bir hareketlilik oldu. Zeminden ayak sesleri geldi. Ahşaba ba-

san bot sesine benziyordu. Muhtemelen birisi göz deliğinden bakarken, anlık bir sessizlik oldu. Ardından, en sonunda, kapı kilidi çevrildi.

Açılan kapı holde dikilen uzun boylu, zayıf ergenlik çağında bir çocuğu gözler önüne serdi. Romain kadar uzun değildi ama neredeyse onun boyundaydı. Uzun, koyu renk saçları karmakarışık, yüzü uykudan şişmişti, siyah botlarının bağcıkları gevşek ve çözölmüş hâldeydi.

Gün ışığında gözlerini kısarak, "Evet?" dedi.

"Jean?"

Çocuk yüzünü ekşitti. "Sen kimsin?"

Romain söyleyecek bir yalan hazırlamamıştı. Belki de hazırlamış olması gerekirdi. Belki de her yönüyle işlemiş, özenli bir hayat hikâyesi olana kadar evin yanına bile yaklaşmaması gerekirdi. Hazırlıklı olduğunda iyi bir yalancıydı. İşe yarardı. Yarabilirdi.

Ancak Jean'de, onun yüzüne son derece yakışan mavi gözlerinde, tanıdığı çocuğa dair bir şey vardı. Romain'in içindeki bir şeyi su yüzüne çıkardı.

Süs havuzundaki aynı yüzü düşündü, Bastian ona bağırdığında çocuğun yüzündeki korkuyu. Bundan önce Jean alt ranzada süper kahraman pijamasıyla uyuyakalmıştı, ağzı açıktı. Daha öncesinde de taşra evinde, Jean göle, kalelerine giden patikada Romain'e seslenerek, beklemesi için ona yakararak peşinden koşturmuştu.

Bu o feci derme çatma eve geri dönmeyi asla istememesine sebep oldu. Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmak istemiyordu. Eve, ailesine dönmek istiyordu. Bir anlık bir çılgınlık.

gınlıkla, daha sadece bir çocukken yaptığı bir şey için bedel ödemeyi sürdürmekten kurtulmak istiyordu.

Öyle de yaptı, “Benim Jean, Romi. Beni tanımadın mı?”

Jean’ın uykulu hâli yüzünden silinip gitti.

Romain, “Ben sadece seninle konuşmak istiyorum.” dedi. “Hepsi bu. Annem sana ne dedi bilmiyorum ama biz kardeşiz Jean. Kardeşiz. Bunu hiçbir şey değiştirmez. Süs havuzunda o gün, seni korumaya çalışıyordum. Çok ileri gittim, biliyorum ama bu bir hataydı. O günü hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun Jean?”

Jean bir adım geriledi. Paspasın kenarına takılıp ardından toparlandı. Bir adım daha geriledi.

“Jean bekle.” Romain içeriye doğru ilerledi. “Benden korkmana gerek yok. Ben kimseyi incitmem. Beni tedavi ettiler. Neyin yanlış olduğunu buldular ve hepsini ortadan kaldırdılar.”

“Polis çağırıyorum.”

Jean bir adım daha geriledi, mutfığa doğru çekiliyordu.

Orada bir telefon vardı. Romain bunu buzdolabı tarafındaki duvarda, bahçeye açılan kapıdan görmüştü.

“Buna gerek yok Jean. Polise gerek yok. Benim. Romi. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Süs havuzundaki günü konuşabiliriz eğer sen de...”

“Ona böyle demeyi *kes!*” diye Jean birden bağırdı. “Süs havuzundaki gün... *Bir çocuğu öldürdün, seni kahrolası ruh hastası. Boğuşmayı bırakıp boğulana kadar onu suyun altında tuttun.*”

“Sanıyordum ki sen...”

“Neler olduğunu biliyorum. Bütün ülke neler olduğunu biliyor.”

“Bir kazaydı. Niyetim...”

“Onu suyun altına bastırıp orada tutarak öldürmek miydi? Ne olacağını sanıyordun? *Solunga*çları olduğunu mu düşündün?”

Romain durumun kontrolünden çıktığını hissetti. İşler planladığı gibi gitmeyecekti. Artık gitmesi gerekiyordu ama Jean’ın polisi çağırmasına izin veremezdi. Romain’in eve zorla girdiğini ya da ona saldırmaya çalıştığını söyleyebilirdi, ardından daha farkına bile varmadan Romain hapse geri dönerdi.

Yetişkin hapisanesine, artık on sekiz yaşındaydı.

Romain bir adım daha ilerledi.

Jean de bir adım geriledi.

“Daha bir çocuktum.” dedi Romain. “Bir çocuk. Eğer açıklamama izin verirsen...”

“O hâlde Mikki için mazeretin ne? O da mı bir kazaydı?”

“Evet, öyleydi.”

“Annem öyle söylemiyor.”

“Onun söylediği her şeye inanamazsın Jean.”

“Ya ama senin söylediğin her şeye inanabilir miyim? Hüküm giymiş bir çocuk katilinin söylediklerine mi? Tasdikli bir psikopata mı?”

“Bilmem bana...”

Jean dönüp koştu, koridorun sonundaki açık kapıdan geçip oturma odasına girerek gözden kayboldu. Fakat sağ taraf yerine sola, telefonda uzağa gitti. O an Romain’in aklına *cep telefonları* geldi. Babası pek çok insanda artık bunlardan olduğunu söylemişti. Buna ergenler de dâhil miydi?

Yükselen bir siren sesiyle irkildi.

Ev alarmıydı. Jean çalıştırmıştı.

Romain bunun gerçekten akıllıca olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Birkaç adımda holü geçti, bahçeye açılan kapı kuvvetle çekilerek çerçevesine sertçe çarptığı anda oturma odasına ulaşmıştı.

Jean dışarı çıkmıştı.

Romain izini sürerek bahçede onu takip etti. Alarm şirketi her an evi arayabilirdi ve eğer kimse açmaz ve doğru kelimeleri söylemezse kısa süre içinde polis gelirdi.

Gitmesi gerekiyordu. Derhâl.

Ama...

Hüküm giymiş çocuk katili. Tasdikli psikopat.

Önce Jean'le konuşması gerekiyordu. Ona kendisini dinletmek zorundaydı.

Evin arka tarafında Jean'den eser yoktu ama gidebileceği tek bir yer vardı.

Romain köşeyi döndü ve çocuğu yarı beline kadar yan kapiya çıkmış, bacaklarını cırparak tırmanmaya çalışırken gördü.

"Jean!" Kapiya koşup Jean'i bacaklarından tuttu. "İn oradan aşağıya. Ben sadece konuşmak istiyorum, tanrı aşkına. Benden kaçman gerekmiyor. Seni incitmeyeceğim."

Fakat Jean dinlemiyordu. Solucan gibi kıvranıyor, tekmeler savuruyor, kendini yukarı çekip kapının üstünden geçmeye çalışıyordu. Bütün gücünü kapının üstüne çıkmak için harcadığı belliydi, zayıf kolları ve sıskalıktan kemikleri çıkmış omuzları akla güç namına ortaya koyabileceği pek fazla bir şeye sahip olmadığını getiriyordu.

“Jean lütfen. Dur.”

“Benden uzak dur kahrolası!” diye çocuk omuzunun üstünden anında cevap verdi.

“Duracak mısın? İzin ver sana üzerinde duracak bir şey getireyim.” Romain bahçede etrafına bakındı. “Burada bir merdiven var mı?”

Jean, daha yüksek sesle, kapının üstünde bağırdı: “İmdat! Yardım edecek kimse yok mu!”

“Dolaşıp ön tarafa gidiyorum.” dedi Romain. “Çöp kutusunu itip kapıya yaslayacağım ve sana yardım...”

Bacaklar yukarı çıktı ve kapının üstünden geçti.

Jean kendini çekerek kapının üzerinden diğer tarafa geçmişti ama diğer tarafa düzgün şekilde incek kadar enerjisi kalmamış olmalıydı.

Tepe üstü çakılmış, çöp kutusunun üstüne düşüp ardından yere çarparken bir çığlık atmıştı. Plastiğin beton üstünde yuvarlanma sesi geldi ve ardından ev alarminin cayırtısı dışında tüm sesler kesildi.

Romain, “Jean?” diye seslendi. “Jean? İyi misin?”

Cevap yoktu.

“Jean?”

Bir an için, Romain kendini Jean’ın bir şekilde sessizce diğer tarafa inmeyi başardığına, ayağa kalkıp üstünü başını silkeledikten sonra kaçıp gittiğine inandırdı.

Fakat durumun bu olmadığını biliyordu.

Kötülük daha da güçleniyor olmalıydı. Bu sefer, eve kadar onu sürüklemişti. Gerisini kendisi yapmıştı. İyi olmaya

çalıştığında bile, görüldüğü kadarıyla hâlâ kötü şeyler oluyordu.

Bu onun hatası değildi. Fakat aynı zamanda hepsi onun hatasıydı.

Romain kendini kapının üzerine doğru çekti ve uzanıp diğer tarafa bir göz attı. Jean kıvrılmış hâlde diğer tarafın dibine yığılmıştı. Çocuğun altından kızıl renkli, parlayan kan daire şeklinde yayılıyordu. Hiç kıpırdamadan duruyordu, Romain'in görebildiği taraftaki gözü açık ve hareketsizdi. Çöp kutusu birkaç metre ötede yan devrilmiş hâlde yatıyordu.

Bir kardeşi daha gitmişti.

Artık Romain'in kimsesi yoktu.

O sırada sesleri duydu: sirenler, gittikçe sesleri yükseliyordu.

Bu yöne geliyorlardı.

Adam

Peter, “Baştan başla.” dedi. Masaya dayanmıştı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş kamaranın kapısına doğru bakıyordu. Tıpkı uyandığımda bulduğum gibi kapıyı on ya da on beş santim kadar aralamıştım. Uyandığım sırada daha saat sabahın yedisi bile değilken, onu uyandırmak için duvara vurmuştum. “Dün gece içeri girdiğinde kilitlemiş miydin?”

“Elbette kilitledim.”

Dağınık yatağımın kenarında oturuyordum, üzerimde hâlâ gemiye bindiğimdeki kıyafetler vardı. Titreyen ellerimde Sarah’ın eşarbını tutuyordum. Lacivert, üzerinde beyaz kelekler bulunan eşarbını. Yaz eşarbları, Sarah olsa böyle derdi. (Bununla ilgili şaka yapmıştım. Kış terlikleriyle ilgili kötü bir şaka. Buna karşılık olarak sadece gözlerini devirmişti.) Terminal kapısından geçerken giydiği aynı eşarp. Yıpranmış ve rengi solmuş görünüyordu ama onu son gördüğümdeki hâlini neredeyse eksiksiz hatırlıyordum.

Fark edilir bir lekesi yoktu.

“Birisi içeri girdi.” dedim. “Anahtarı olan biri. Ve bunu yaptakta benim yanıma koydu. Ben uyurken. Ve sanırım ikimiz de kim olduğunu biliyoruz.”

Peter sersemlemiş görünüyordu.

“Ethan biliyor Peter. Burada olduğumuzu biliyor. Birisi ona söyledi. Bunu biliyorum, dün gece barmene onu sorduğunda, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ve bu...” Bakışlarını indirip eşarba baktım. “Bu bir mesaj.”

“Yani anahtarı mı vardı?” diye Peter sordu. “Demek istediğim, yiyecek departmanında çalışıyor. Onların anahtarları var mıdır?”

“Yoksa da bir tane bulabileceğine eminim.”

“Herhangi bir şey alınmış mı? Kontrol ettin mi?”

“Her şey burada.”

Bunu anlaması kolaydı, yanımda getirdiğim tek şey çantamdı ve içindekiler buruşuk elbiselerden ibaretti.

Peter kanepeye oturmak için odanın diğer yanına gitti. Bir elini saçlarında gezdirdi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Gergin. Endişeli. Sıkıntılı.

“Bir mesaj.” diye tekrarladı. “Ne söylüyor?”

“Şey, gayet açık, değil mi? Sarah’ı o öldürdü.” Bunu böyle sakın bir şekilde söylediğime şaşırmıştım. “Eşarba başka nasıl alırdı? Giderken üzerindeki eşarp buydu. Hatta onunla uçakta ya da uçağın indiği yerde buluşmuş olmasa nasıl bilirdi?”

Kumaşı parmaklarımın arasında gezdirdim. Üzerinde hâlâ onun kokusu olabilir miydi? Her zaman aynı parfümü kullanırdı. Miracle ya da Miracles ya da öyle bir şey. Pembe bir şişede gelirdi.

Eşarbbı burnuma götürmeye başladım ama durdum. Bu çok aşırıydı. Beni paramparça ederdi.

“Bu bir tehdit.” dedim. “Bana benim burada olduğumu bildiğini söylüyor. Sarah’ı öldürdü, burada olduğumu biliyor ve eğer kalırsam beni de öldürecek.”

Peter’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Şey yapacağını düşünmüyorsun değil mi?”

“Burada güvende değiliz. Gitmemiz gerekiyor.”

“*Gitmek mi?*” Hayır anlamında başını sallamaya başladı. “*Gidemeyiz.*”

O sırada aklıma bir şey geldi, bu benim kamaram değildi.

“Dün gece Fizz’de.” dedim. “Herhangi bir hesap pusulası imzaladın mı?”

“Ne?”

“Yiyecek ve içecek için. Oda hesabına mı yazıldı. Hatırlıyor musun?”

“Ben... Ben hatırlamıyorum. Ah, imzalamak zorunda kaldığım bir hesap pusulası olabilir çünkü sen gittikten sonra bir kadeh beyaz şarap içtim.” Mahcup olmuşa benziyordu. “Her şey dâhil konsepti değil, bu yüzden manyetik kart hesabına eklendi ve bunun için imzalamak zorundaydım.”

“Hangi ismi kullandın?”

“Elbette kendiminkini.”

Uzaktan kumandayla TV’yi açtım ve *Hoş geldin PETER!* mesajını işaret ettim.

Yüzümü ekşiterek ekrana bakarken, “Manyetik kartları karıştırmış olmalısın.” dedim. “Senin TV’in *Hoş geldin Adam!* demiyor mu?”

“Kontrol etmedim.”

“Burada bir yanlışlık var.”

“Adam, buradaki *her şey* yanlış.”

“Hayır, *bu konuda* bir yanlışlık var demek istiyorum. Bu kamara senin adına. Ethan’ın benim görünüşümü bildiğini sanmıyorum, eğer gizlice bu eşarpla içeri girdiyse muhtemelen bunu kontrol etmek için etrafta gezinmedi.”

“Sen ne demek istiyorsun?”

“Nasıl oluyor da bu senin kamaranda değil? Benim adıma olan kamara o.”

“Rezervasyon ikimizin adına. Rezervasyonu yaptıran yolcu sensin.”

“Ama bu kamara *senin adına*.”

“Bir liste üzerinde çalıştığını farz ediyorsun. Rezervasyon sistemi, bildirim ya da her neyse. Fakat seni görmüş, buraya girişini izlemiş, seni takip etmiş olabilir.” Duraksadı. “*Bizi* takip etmiş.”

Bunun mantıklı olduğunu sanmıyordum. Önceki gece benden başka kimsenin olmadığı boş bir asansörle bu güverteye geri dönmüştüm ve kamarama girerken koridorda kimseyi gördüğümü hatırlamıyordum. Ayrıca gemi seyre çikalı daha bir saat bile olmadan Ethan’ın Peter’la birlikte tesadüfen gittiğimiz barda olma ve onu göremeyeceğimiz kadar uzak ama onun ismini söylediğimizi duyabilecek kadar yakında bulunma şansı neydi?

Ama bunun üstüne gitmedim, bunun sebebi daha çok Peter’ın gerçekten de cesaretinin kırılmış gibi görünmesindendi.

Hatta korkmuş.

Ve kim onu suçlayabilirdi ki?

Takviye çağırmamız gereken noktadayız diye düşündüm. İkimizin de yardıma ve korunmaya duyduğumuzu, işi bu ikisini sağlamak olan bir yetkiliyle temasa geçmemiz gerektiğini anladığımız yerdeydik.

Ama kimi arayacaktık? Kimse yoktu.

Yeniden başımı eğip eşarba baktım. *Yap gitsin*. Ellerimi kaldırıp yüzümü kumaşa gömdüm, derin bir şekilde içime çektim.

Peter neredeyse kendi kendine, “Bu işleri değiştirir.” diyordu. “Belki de gitmemiz *gerekliyor*. Galiba böyle yapmalıyız.”

Gerçekten de Sarah’ın, onun parfümünün kokusu geliyordu. Koku hem rahatlatıcı hem de saldırgan ve son derece acı vericiydi. Aynı zamanda da çok güçlüydü! Hâlâ altta yatan, parfümün ana maddesi olan alkolün kokusunu barındıracak kadar, hâlâ çiçek kokusunun altından gelen yakıcılığı fark edilebilecek kadar güçlüydü.

Bir hafta önce sıkılmış olamayacak kadar güçlüydü.

Bunun tek açıklaması eşyalarının da adamda olduğu, Sarah’ın kamarasında ne varsa aldığı, bunların yanında parfümü de bulduğu ve içeri girmeden hemen önce eşarba sıktığı ve ben uyurken yatakta yanıma bıraktığıydı.

Bu adam kimdi?

Neydi?

Peter kanepeden, “Adam.” dedi. “Sana bir şey söylemem gerekiyor. Şimdiden çok önce sana söylemek gereken bir şey.”

Ona bakmak için başımı kaldırdım.

“Ne? Nedir o?”

Peter bana doğrudan cevap vermedi. Sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Peter, *nedir o?*”

Ayağa kalktı, kamaranın kapısına doğru ilerledi.

“Benimle gel.” dedi. “Sanırım sana gösterirsem ikimiz için de daha kolay olacak.”

Koyu geçip Villefranche’a, Cote d’Azur boyunca bulunan birçok kayalık burundan bir tanesinin kıyısına uzunlamasına yerleşmiş kasabaya ulaşmak sadece birkaç dakika sürdü. Güzelliği bu manzarayı görmek için katlanılan zahmete değerci: küçük, denizi kusursuz bir şekilde sakın, gezi sandalları ve yatlarla beneklenmiş, eskiden kalma upuzun direkli yelkenlileriyle gizli bir koy. Uzakta, bir başka kayalık çıkıntısının üzerinde, ağaçların arasındaki bir açıklıkta Villa Rothschild’in* pembe duvarları göze çarpıyordu. Peter, bunun ötesinde, görüş mesafesinin dışında kalan, Eze’deki Bono’nun evini, Monte Carlo ve Ventimiglia’nın son derece gösterişli, trenlerin durduğu, İtalyan sınırının diğer yanındaki ilk sarayını anlattı.

Söylediği hiçbir şeye karşılık vermedim. Yöre hakkındaki bilgisiyle ilgilenmiyordum. Bana söylememiş olduğu, hâlâ açığa vurmaktan kaçındığı şeyin ne olduğu öğrenmek istiyordum.

Nice’e giden otobüs yolcu gemisinin ter içindeki yolcularıyla tıka basa doluydu. Orta kapıların yanında durmuş tutamaçlardan birine tutunmuştum. Otobüs tutmasını geçiştirmek için yavaş ve derin şekilde nefes alıyordum. Villefranche’la Nice arasındaki tepelere inip çıkarak virajlı, dolambaçlı yollarda ilerleyen bir otobüste gidiş yönünün tersine dönmüş dururken bunu

* Barones Naissance de Béatrice de Rothschild (1864-1934) tarafından 1904-1912 yılları arasında Fransa’nın güneyinde yer alan Villefranche’da yaptırılan, bahçeleri ve barındırdığı sanat eserleriyle ünlü villa. (Ç.N.)

geçıştirmeye çalışmak boşuna bir çabaydı. Bazen öylesine yüksek bir yerde ve öyle dar bir asfaltta ilerliyordunuz ki yüzlerce metre aşağıdaki çırpıntılı suyla aranızda neredeyse sizi tutacak hiçbir şey kalmıyordu.

Dama tahtası gibi iki renkli taşlar döşenmiş, çaprazlamasına tramvay rayları geçen ve üç tarafını saran sıra sıra sarı pencere kepenkleriyle övünen pas renkli güzel evlere tepeden bakan büyük bir meydana indik.

Tam bir gündür gemide değildik ve şimdiden geniş manzara, bu açık alanın uçsuz bucaksızlığı, güneşin göz kamaştırıcı parlaklığı ve havanın tazeliği insana ilham veriyordu. Çoktan sonu gelmeyen koridorlardan, floresan ışığından, her yere sinmiş deniz suyunun belli belirsiz tuzlu kokusundan bıkip usanmıştım.

İçimden birden koşmak, bu yerden ayrılmak ve bir daha geri dönmemek geldi. Gemiye geri dönmek istemiyordum. Eve gidebilir, başımın çaresine bakmanın bir yolunu bulabilirdim.

Pasaportum cebimdeydi çünkü geminin vasıtalarına binilen platforma giderken farklı birer manyetik kart almak zorunda kalmıştık. İkimiz de diğerimize ait olan “yanlış” kartları taşıyorduk ve eğer geri dönerken farklı gemi vasıtalarına binersek elimizde “doğru” kartlar olmadığından sorunla karşılaşacaktık. Sarah’ın eşarbi arka cebimdeydi; kamaramda kalan diğer hey şey memnuniyetle arkamda bırakabileceğim elbiseler ya da tuvalet malzemelerinden ibaretti.

İsteseydim, buradan doğruca eve dönebilirdim.

Ama önce, Peter’ın bana söylemediği şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Meydanın diğer tarafına geçmek için hareketlenerek, “Beş dakikalık bir yürüyüş.” dedi. “Benim, şey, yerime.”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Sen burada mı yaşıyorsun? Nice’te mi?”

“Şey, tam olarak değil. Burada yaşıyorum. Son dört ya da beş aydır. Estelle’in son görüldüğü yer burasıydı, o yüzden...”

Nice’in gezilecek yerleriyle ünlü olduğunu duymuştum ama burası hiç de görülecek bir yer değildi. Şehre liman bölgesinden girmiştik, o zamandan beri yön duygumu kaybetmiştim. Sessizlik içinde kafeteryaların, emlakçıların ve kesinlikle haddinden fazla sayıda eczanenin – geçtiğimiz sekiz binada altı tane saymıştım – sıralandığı, geniş, kalabalık bir cadde boyunca aceleyle ilerledik. Giriş katlarındaki dükkânların ve restoranların yukarısında, binalar tertemiz, soluk renkli ve eğimli pencere pervazları, kapılarına takılmış pirinçten levhalarla etkileyiciydi. Önüme bakmamanın tehlikeli olduğunun farkına varana kadar kelimeleri anlar mıyım, diye – hiçbirini anlamadım – levhaları inceledim. Kaldırımlar öbekler hâlinde etrafa bulaşmış köpek pislikleriyle doluydu.

Çirkin bir demiryolu köprüsünün altından geçtik, her yanında sarkmış kablolar, yırtılmış posterler ve grafitiler vardı. Ardından sol yandan yokuş yukarı hafifçe tepeye tırmanan özel konutların bulunduğu bir sokağa çıktık.

Peter altın rengi, yemek tabağı büyüklüğünde ve şeklinde, kocaman kolları olan cam bir kapının dışında durarak neşe içinde, “İşte geldik!” dedi. Camın üzerine ince altın rengi harflerle: *Beau Soleil Palais*, yazılmıştı. Bunların arasından mermer merdivenleri, krem rengi duvarlara asılmış süslü altın rengi çerçeveli aynaları ve çok sayıda dizilmiş posta kutularını görebili-

yordum. Peter kapıya küçük plastikten bir anahtarı değdirerek kilidi açarken onu izledim.

Dairesi üçüncü kattaydı. Telefon kulübesi ebatlarında bir asansöre bindik.

Peter'in evine adımımı atar atmaz, kaldığı yere daire demenin mümkün olmadığını hemen anladım. Beau Soleil Palais'ın dışı etkileyici, hatta krallara layık şekilde muhteşemdi ve ortak alanlar göz kamaştırıcıydı. Fakat Peter'ın kapısının arkasında yatan şey çürümeye terk edilmiş başka bir binadan alınıp buraya konulmuş gibi görünüyordu.

Geniş karanlık bir odaydı. Uzak bir köşeye sıkıştırılmış, bana banyo gibi gelen bir yer vardı. Bulunduğum yerden çatlak, beyazı gitmiş yer karolarının arasında karaltı gibi beliren bir şeyin hafifçe aralık kapısını görebiliyordum. Ana odanın arka kısmında sağ yandaki uzak köşeye itilmiş yüzeyi çiçek bozuğu gibi pütürlü formika bir masa, yarısı yatak çarşafıyla örtülmüş Fransız balkon kapılarının önünde duruyordu. Katlanır bir masanın üzerine mikrodalga bir fırın, elektrikli ocak, her türden tencere ve tabak çanak konmuştu. Masanın bacakları arasına bir mini buzdolabı sokulmuştu. Üzerinde çizikler ve çocukların biriktirdiği türden yapıştırmaların silinip gitmeye yüz tutmuş kalıntıları vardı. Bu öcü gibi yığının tepesinde, tavanda, kah-verengi bir leke sanki bir ağaç kütüğünün halkaları gibi yayılıyordu. Sol yanımda arkası görünmeyen bir perde ardındaki her neyse onu gözlerden saklıyordu.

Havada bayatlamış, bozulmuş şeylerin kokusu vardı.

"Burası arkadaşımın." dedi Peter. "Satmak için yeniliyor ama çalışmalar eylüle kadar başlamayacak. O zamana kadar burada kalmama izin verdi."

“Bu sadece birkaç hafta eder.” dedim. “Ondan sonra Londra’ya mı döneceksin?”

“Göreceğiz.” Peter perdeyi işaret etti. “Şey, oturma odası, sanırım sen olsan böyle derdin, perdenin ardında. Oraya geçsene. İkimize içecek bir şeyler alacağım, ondan sonra da konuşabiliriz. Sana göstermek istediğim şey... Hepsi orada.”

Perdeye baktım ve içimde bir huzursuzluğun kıpırdandığını hissettim. Peter’ın bana göstermesi gereken *evinde* sakladığı olası şey ne olabilirdi? Kendisinin bile olmayan, geçici olarak kaldığı yıkık dökük bir evde mi saklıyordu? Karısının ve kız arkadaşımın en son görüldüğü şehirde mi?

“Durma.” dedi Peter. “Sorun yok. Hepsi orada.”

Elimle yoklayarak perdede bulduğum aralıktan geçtim.

İlk başta, sadece hırpalanmış bir koltuk ve eski, sarılı duran IKEA rafları gördüm. Ardından küçük bir Fransız balkona açılan kapılar gözüme ilişti. Beyaz boyası soyulmuştu, camları kir pas içindeydi. Bir ev bitkisi vardı, yaprakları sararmış ve böcekler tarafından yenmişti, solalı en az bir hafta olmuştu.

Fakat sonrasında, odanın içine tamamen girdiğimde, kutuları gördüm.

Üst üste yığılmış bir sürü kutu. İçine arşiv dosyaları konulan karton türden kutular. Hepsi aynı el yazısıyla keçeli kalemle yazılmıştı. Yere ve odanın içindeki mümkün olan her yüzeye istiflenmişlerdi.

BATI AKDENİZ DARP VE HIRSIZLIK 2009-2012

MÜRETTEBAT KOPYASI/GÜVENLİK BÖLÜMÜ/ATLANTİK’06.

JOHNSON DAVASI: ESASA İLİŞKİN İNCELEME (KOPYA)

Hızlıca saydım. Böyle en az otuz kutu vardı.

Uzak köşede ikinci bir koltuğun üzerinde Mavi Dalga damgalı parayla satılan türden şeyler vardı: bir rüzgârlık, bir beysbol kepi, bir alışveriş çantası. Bazılarında Sarah'ın notunda gördüğümle aynı, diğerlerinde mavi çizgilerle yapılmış eski yelkenli logo vardı. İple birbirine bağlanmış bir gazete yığını ve biriktirilip toplanmış, neredeyse kayıp yere düşecekmiş gibi görünen, kuşe kâğıttan broşürlerin üzerine atılmışlardı.

Sarah'ın bayıldığı, şu hiçbir şeyi atmayıp her şeyi biriktirenleri gösterdikleri TV programı, İstifçiler'in, biriktiren kişinin ıvır zıvır şeylere karşı sıra dışı özel bir ilgi duyduğu ve bunları listelemeye uğraştığı bölümüne benziyordu.

Odanın ortasında, üzerine iki dizüstü bilgisayar ve bir CD kutusu konulmuş antika bir masa vardı.

Kapalı dizüstü bilgisayarlarından birinin üstünde ilk sayfasına bir liste yapılmış şişkin bir sarı dosya kâğıdı yığını duruyordu. Üzerinde ne yazdığına bakmak için hareketlendiğim sırada sağ tarafımda kalan duvar gözüme çarptı ve başka her şey aklımdan uçup gitti.

Anladığım kadarıyla, yere konulup masanın bacağına dayanmış ucuz çerçeveli genel deniz kıyısı resimlerini içeriyordu. Hepsi de duvarda bir buçuk metrelik bir alana raptedilmiş haritalar, fotoğraflar, kesilmiş gazete yazıları hem daktilo ve hem de elle yazılmış mektuplara yer açmak için boşaltılmıştı. Üstün körü çizilmiş oval bir şekil yüzlerce minik kutuya bölünmüştü. Lekelelenmiş faturalar, buruşuk tren biletleri, uçları kıvrılmış fotoğraflar vardı. Bir barın tepeden çekilmiş kumlu görüntüsünün resmi bir A4 kâğıdına çıktı alınmıştı, barda oturan iki kadını ve barın

arkasında kadınların önünde duran barmeni güç bela seçebiliyordum. Bir güvenlik kamerasından alınmış bir kareye benziyordu. İçinde mavi plastik bir kapı anahtar kartı bulunan şeffaf, kilitlenen cinsten bir poşet duvara asılmıştı. Görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla eski bir manyetik karttı. Gözlerim bir otobüs tarifesine, Fiesta'da bir güvenlik görevlisi iş tarifinin çıktısına ve resmî bir inceleme raporundan alınmış kapak sayfasına kaydı: *CARTER, P. V BLUE WAVE TOURS PLC. 2003* tarihliydi. Raportörün defterinden yırtılmış bir sayfanın üzerinde, kurşun kalemle alelacele yazılmış tarihlerle zamanlar vardı ve...

Sarah.

O da duvardaydı.

Moorsey'nin Facebook'taki ekran görüntüsünden çıktı alıp hazırladığı "Sarah O'Connel'ı gördünüz mü?" posterlerinden biriydi. Büyük bir resimdi, onun profil resmiydi, Sarah'ın saçları kısa kesilmiş hâliyle başı görünüyordu, omuzlarını hafifçe kameradan uzağa çevirmişti, ağzı bir gülmeyle açıktı, gözleri parlıyordu.

Duvara gidip uzandım ve ona dokundum.

Sarah, burada ne yapıyorsun?

O an resmin altından ucu çıkmış başka bir resim gördüm.

Başlangıçta bunun Estelle olması gerektiğini düşündüm ama daha önce hiç görmediğim bir resimdi. Yirmilerinin başlarında, zayıf, çekici, sarışın bir kadındı. İskandinavyalıydı, muhtemelen. Karanlık bir kumsaldaydı, kolsuz, batık bir yaz kıyafeti giymiş, fotoğrafı çeken kişiye gülümsüyordu. Birisi keçeli kalemle üzerine *SANNE VRJIS (Celebrate #1?)* yazmıştı. Bunun yanında, üzerindeki yazıların Almanca ya da Felemenkçe olduğunu

tahmin ettiğim, sararmış bir gazete kupüründe de aynı resmi vardı. Birkaç paragrafı kırmızıyla yuvarlak içine alınmıştı.

Arkamda, Peter boğazını temizledi. Döndüğümde onu kapının girişinde dururken buldum, elinde iki küçük bira şişesi tutuyordu.

Ona, “Bu nedir?” diye sordum.

“Benim araştırmam.”

“Ne hakkında?”

“Onun hakkında. Ethan. Şey, sen söyleyene kadar onun Ethan *olduğunu* bilmiyordum. Onu henüz teşhis etmemiştim.”

“Onu teşhis etmemiştim derken ne demek istiyorsun? Bu diğer kadın kim? Bütün bunlar da ne?”

“Neden oturmuyorsun?”

“Sen bana neden bütün bunların ne olduğunu anlatmıyorsun?”

Kısa bir an bekledikten sonra Peter, “Sarah ve Estelle.” dedi. “Onlar... Bir tek onlar yok.”

Peter haklıydı. Gerçekten oturmam gerekiyordu.

Mavi Dalga’dan satın alınmış ıvır zıvır yığnını iterek bir kenara atıp sırtıma batan yolcu gemisi broşürlerini umursamayarak kendimi koltuğa bıraktım.

Peter, “Son yirmi yılda...” diyordu, “İki yüzden fazla kişi arka- larında hiç iz bırakmadan yolcu gemilerinde ortadan kayboldu. Görünüşe göre ancak bu kadar eskiye gidebiliyoruz. Bunların bir kısmı trajik kazalar olarak farz edilebilir, genellikle alkolle bağlan- tılı olanlar ya da diğer türden, üzüntüyle ifade etmek gerekirse, intihar gibi görünenler. Fakat pek çoğuna bir açıklama getirile-

miyor. Estelle ortadan kaybolup da Mavi Dalga bana karşı oyala-
ma taktiklerine başladığında, istatistiki olarak kendi araştırmamı
yapmaya başladım. Son bir yılda benzerlikleri bulmaya çalışarak
yolcu gemilerindeki kayıp olaylarına ilişkin bulabildiğim her
türlü şeyi, her bir polis raporunu, kurum içi kayıtları, internet
forumlarındaki ipuçlarını eceledim. Estelle'in başına gelen olayla
benzerlik taşıyan, onunkiyle herhangi bir bağlantısı olan bir şey
arıyordum. Aslında bu kaybolmaların ardında başka bir şey oldu-
ğunu gösteren bir şeyler arıyordum. Yani sen Sarah konusunda
benimle temasa geçip tıpkı Estelle'de olduğu gibi pasaporttan ve
nottan bahsettiğinde..." Peter boğazını temizledi. "Şey, Celebra-
te'te birinin ortadan kaybolduğunu ve evde onu bekleyen sevdiği
kişiye içine sıkıştırılmış bir notla birlikte pasaportunun gönderil-
diğini ikinci duyuşum değildi. Üçüncüydü."

Duvarda duran resimdeki genç sarışın kadına baktım.

SANNE VRIJS (Celebrate #1?)

Peter gözlerini benim baktığım yere çevirdi.

"Sanne." dedi. "Evet. Geçen yıl haziranda geminin ilk seferi
sırasında gözden kayboldu. Mürettebattandı. Bir barmen. Ge-
mide son görülmesinden birkaç gün sonra, babası Hollanda'da-
ki evinin posta kutusundan kızın pasaportunu aldı. Bu Estel-
le'in kaybolmasından sadece birkaç hafta önceydi."

Masanın üstündeki bira şişeleri buğulanıyordu. Kalkıp biri-
ni kaptım ve uzun soğuk bir yudum aldım.

Peter'a, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Pasapor-
tu yani."

"Haber bültenlerinden okudum. Nota dair belirtilen bir şey
yoktu, bu yüzden babasının adresini arayıp buldum ve sormak

için onunla irtibata geçtim. Bana bunun özel bir mesele olduğunu ve bir not olup olmadığını anlatmayacağını söyledi, bu da benim bir not olduğuna inanmamı sağladı. Çünkü diğer türlü olsa bana doğrudan hayır demez miydi? Ve eğer Estelle’le Sarah’ın notunda yazanla aynı şeyi söylüyorduyorsa bunu bir intihar notu olarak yorumlamış olabilirdi. Böyle bir şeyin içeriğini kim bir yabancıya söylerdi?”

“Ona ne oldu? Sanne’ye.”

“Açılış ekibindeydi. Deyim yerindeyse, bunlar gemi tamamlandıktan sonra ama kapılarını genel halka açmadan önce gemiye gelen mürettebattır. Odaları ve restoranları hazırlarlar, eşyaları temizler ve kontrol ederler, eğitimlerini tamamlarlar. Ondan sonra ilk fiili yolculukta çoğunlukla Mavi Dalga çalışanlarının arkadaşları ve aile üyeleri, seyahat yazarları vesaire olur. Böylece yüksek ücretler ödeyen yolcular hatalı olan şeylerle karşılaşmaz. Sanırım biletlerin kalanı için son dakika indirimleri sunuyorlar. Mavi Dalga ilk seferi sırasında Sanne’nin bir mürettebat partisinde sarhoş olduğu ve denize düştüğü tezini savunuyor. Talihsizlik eseri ölüm. Elbette, ceset yok. Ve güvenlik kamerası. Bir parti sırasında, ki bu da anlam olarak bir kalabalığın var olmasını gerektiriyor, düşmüş olmasına karşın, şahit yok. Mavi Dalga’nın söylediklerinin dışında elde bir şey yok.”

“Fakat bu Sarah ya da Estelle’inkine benzemiyor.”

“Ama *Celebrate*’deydi. Pasaportu eve yollandı. Bu da benim için bir not da olduğunu var saymak için yeterli. Evet, bazı farklılıklar var ama bunlar Sanne’in geminin personeli ve adamın da bu gemideki ilk cinayeti olmasından kaynaklanıyor. Adam muhtemelen hâlâ işleri tasarlama aşamasındaydı. Ayrıca o da mürettebattan, unutmayalım. Bir imkân bulduysa iş arkadaşını

hedef seçmesi mantıklı geliyor. Hatta muhtemelen kadını da tanıyordu. Onunla bir ilişki de yaşamış olabilir.”

“Sence başka gemilerde de cinayet işledi mi?”

“Öyle gibi görünüyor, değil mi? Ethan kaç yaşlarında? Otuzlarının sonunda mı? Sabah kalkıp da hayatında ilk kez kendini bir kadını öldürmek zorunda hissetmiş olması zor bir ihtimal gibi görünüyor. Diğer yolcu gemilerinde de yani başka şirketlere ait yolcu gemilerinde de, açıklanamayan kayıp vakaları var ama sonrasında aileye pasaport ve not gönderilen bir olay yok. Basından bulabildiğim kadarıyla.”

“Ancak bu zaman akışı sana bir garip gelmiyor mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir düşün. Sanne hazıranda kayboluyor, Estelle ağustosta ve ardından Sarah yine ağustosta. Aradaki bir yılda ne yapıyordu?”

Peter jetonum düşün diye bekleyerek manidar bir şekilde bana baktı.

Düşmedi.

“Ne?”

Peter “En azından bir kısmında İrlanda’da olduğunu...” dedi “Biliyoruz. Saraha’a kur yapıyordu.”

Yine birayı kafaya diktim ve gözlerimden yaş gelene kadar içtim.

“Her şeyin planladığı gibi gitmesini sağladı.” dedi Peter. “Bu gemilerde, kişisel suçlar çözülmüyor, hatta bazen rapor bile edilmiyor. Bu suçlar tesadüfi bile olsa yine de yeterince kötü. Ancak ya *aynı kişi* bu suçları düzenli bir şekilde işliyorsa? Ya bunların hepsi de cinayetse? Bir benzerlik olduğunun

farkına kim varacaktı? Böyle bir *ihtimal* olduğunu bile kim anlayacaktı?”

Peter’ın gözlerinde vahşi, çıldırmış gibi bir bakış belirdi, şakaklarının yanında ortaya çıkan damarlar şişmişti.

Kendi sorusuna cevap vererek, “Hiç kimse...” dedi. “Hiç kimsenin elinde bütün bilgiler yok, bu yüzden kimse ipuçlarını birleştiremiyor. Yaşamlara son vermekten zevk alan bir tür hasta ruhlu canavar içinse mükemmel değil mi? Bunu yapmak için bir yolcu gemisinden daha iyi bir yer var mı? İşlenen cinayetlerden paçayı kurtaran bir tek sen değilsin – seyahat şirketinde sana *bunu yapmanda* yardımcı oluyor – ama sana hiç kimsenin, “Hey, bir adamın işi gibi görünmüyor mu?” demeyeceğinden kesinlikle emin olabilirsin. Bol ve tükenmeyen taze et kaynağından hiç bahsetmiyorum bile.” Buna göz kırptım, “Ve kimsenin seni görmemesi için tasarlanmış, İsa aşkına, sükûnet içinde cinayetlerini işleyebileceğin yüzlerce karanlık köşe ve özel balkon var. Gemideki herkes içip eğlenmekle meşgul, tatil havasında ve büyük bir hatayla kendisinin güvende olduğu zannına kapılmış hâlde. Ah, ve cesetleri atmak için etrafın denizle çevrili, gece çalışıyorsun, bu yüzden karanlık da sana yardımcı oluyor. Üstelik seni adli tıp yoluyla cinayete bağlayabilecek her bir delili ortadan kaldıracak profesyonel temizlik personelin var. Senin için tepeden tırnağa mükemmel, seni hasta pislik. Sen bile ne kadar şanslı olduğuna inanamıyorsundur.”

“Peter, bilmiyorum.” dedim. “Bütün bunlar...” Çok mu saçmaydı? Çok mu korkutucuydu? Çok mükemmel bir şekilde gerçeklere mi uyuyordu? “Estelle ve Sarah’ın durumuna uyuyor gibi görünüyor, evet. Buradaki bağlantıyı inkâr edemeyiz. Ancak ya şu Sanne adındaki kadın? Belki de pasaportunu eşyala-

rıyla birlikte şirket geri yollamıştır. Yani, babası İngilizce mi konuştu? Adamın ona ne sorduğunu anladığından emin misin?”

“Üçünün başka bir ortak yanı daha var.” dedi Peter. “Hiçbiri Amerikalı değil.”

“*Bunun* olanlarla ne alakası var?”

“Şu deniz hukuku, uluslararası deniz şeyi, işe yaramıyor. Nasıl yararsın, mümkün mü? Bir polis gücü yerine elinde iki polis var, sana ulaşmak için dünyanın yarısını kat etmek zorundalar, ulaştıklarındaysa, genellikle inceleyebilecekleri fiziksel bir delil ya da konuşabilecekleri bir tanık olmuyor. Gülünç. Fakat yolcu gemisi işletmelerinin işine geliyor çünkü işe yaramıyor. Hiçbir şey mahkemeye gitmiyor. Kimse ceza almıyor. Asla adalet yerini bulmuyor. Kimse bir şey yapmıyor, ABD dışında. Onlar yasayı değiştirdi ya da daha açık bir ifadeyle, mevcut olanın yerine kendi yaptıkları kanunu koydular. Artık, bir Amerikan vatandaşı bir yolcu gemisinde kaybolursa geminin o sırada nerede bulunduğu, hangi ülkeye kayıtlı olduğu ya da kaptanının ne söylediğinin bir önemi yok. FBI gerekli yetkiye sahip. Olay otomatik olarak bir FBI soruşturması hâline geliyor. İpuçlarını birleştirmek için kaynakları ve yetenekleri olan FBI. Bağlantıları kurmakla uğraşacak dünya kadar bölümü olan FBI. Bütün dünyadaki seri katiller hakkında en fazla tecrübeye sahip kişiler.” Peter araştırmalarının bulunduğu duvara paralel bir çizgi üzerinde bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. “Birleşik Devletler halkının dünyada gemi yolculuğuna en meraklı halk olmasına rağmen, elimizdeki bir sürü kayıp kadından hiçbirisinin Amerikan vatandaşı olmamasının getirdiği yasal talihsizlik sana biraz garip gelmiyor mu? Adam *kasten Amerikalı kurbanlardan kaçınıyor*. Anlamıyor musun? Kendine mükemmel bir av alanı buldu ve bunu korumak için her şeyi yapıyor.”

Peter'ın yüzü kıpkırmızıydı.

"Sanırım oturman gerekiyor." dedim.

Bunu umursamaz bir şekilde elini salladı.

"Bu hiç kimsenin umurunda değil." diye devam etti. "Estelle'i kimse umursamıyor. Karımı. Bu işin peşini bırakacağımı mı sanıyorsun? Eğer bu bir otel ya da tatil köyü olsaydı, çoktan şimdiye kadar yakıp kül ederlerdi. En düşük ihtimalle ne dolap döndüğünü araştırmak için bir soruşturma ekibi görevlendirirdi. Fakat bunlar suyun üstünde süzülen bir şeyde olduğundan kimsenin *haberi* bile yok." Volta atmayı bırakıp bana döndü. "Bize yardım etmekle kimse ilgilenmiyor Adam. Yasa şaka gibi. Ethan bunu en ince detayına kadar düşünmüş. Mavi Dalga'nın planı kendini kurtarmak. İş bize kaldı. Anlamıyor musun? Sana ve bana. Böyle bir şey olduğunu ispatlayabilecek kişiler sadece biziz ve sen bavulunu toplayıp gitmek istiyorsun."

"Niye başlangıçta bütün bunları bana anlatmadın?"

"Çünkü delinin biri olduğumu düşünürdün. Şu bizim gibi sevdiklerini kaybeden insanları avlayan internet kaçıklarından biri. Medyumlar, meleklerle konuşanlar ve uzaylıların kaçırdığı kişiler." Yüzümde söylediklerindeki doğruluk payı olduğunu anlayan bakışı gördüğünde, Peter gülümsedi. "Evet, onlarla da görüştüm. Estelle ve Sarah'ın birbiriyle bağlantılı olduğunun inkâr edilmesi mümkün değildi, bu yüzden üstüne düştüm. Kendi kendime bu kadar yeter dedim. Ayrıca bu *sadece* senin başına geldi. Bunlarla bir yıl geçirdim. Eğer sana bütün bunları anlatsaydım, telefonda... Şey, burada olmazdık."

"Şimdi neden bana anlatıyorsun?"

“Korktuğun için dün gece huzursuzdun. Korkuyordun, biliyorum. Ben de öyle. Bazen kendi kendime eve, Londra’ya geri dönmeyi ve bu acıyla birlikte yaşamayı düşünüyorum. Araştırmaya devam etsem bile, Estelle’e ne olduğunu asla öğrenemeyebilirim. Senin de böyle düşündüğünü biliyorum, haklı mıyım?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Ethan şimdiden iki kadını öldürdü, Adam. Bunu bilen bir tek ikimiz varız. Buna inanan. Bu yüzden artık sadece bizimle ilgili değil. Öldüreceği bir sonraki kadınla ilgili. Ondan sonra öldüreceği kişiyle ilgili. Bu onun gelecekteki kurbanlarıyla ilgili. Elimizde onların kanı olacak. Bir başkasına da olmasını durdurmak istemiyor musun?”

“İstiyorum.” dedim, “Ama nasıl yapabilirim? Bütün bunlardan önce, bütün gün eşofmanla evde otururdum. En büyük derdim bir dahaki yemeğin ne zaman olduğu ve yemek yediğimde yediğimin ne olduğuydu. Ben korkunç bir yalancıyım, bir korkağım, ben...”

“Estelle hamileydi.” dedi Peter.

“Oh, Tanrım, üzgünüm.”

“Ona gemi yolculuğuna çıkmasını istemediğimi söylediğimde, asıl sebebi buydu. Bir hafta önce Birleşik Devletler’deki bir yolcu gemisinde çıkan norovirüs* salgını hakkında bir şeyler okumuştum. Bunun hamile bir kadının alabileceği türden bir risk olmadığını düşünüyordum.”

“Estelle seninle aynı fikirde değil miydi?”

* İnsanlarda, sindirim sistemini (mide ve bağırsaklar) tutan, bulantı, kusma, ishal ateş ve baş ağrısı gibi belirtileri bulunan bir hastalığa yol açan virüs. (Ç.N.)

"Aşırı tepki gösterdiğimi düşündü, uzun zamandır çocuk sahibi olmaya çalışıyorduk..."

Kısa bir an kaybettiklerimizi düşünerek sessizliğe büründük.

"Benim fikrim." dedi Peter, "Onu bulmak için bana yardım etmek dışında hiçbir şey yapmak zorunda olmadığın. Bir sefer bulduk mu gerisini ben hallederim. O canavar sadece karımı almadı. Ailemi aldı. Benden geleceğimi aldı. Ben burada olmadığım, habersizce evimde oturduğum sırada yaptı. Bir koca olarak görevimde başarısız oldum. Onu korumakta başarısız oldum. Fakat şimdi onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yapılması gereken her şey için hazırlıklıyım." Bakışlarını sabit tutarak gözlerimin içine baktı. "Demem o ki geri dönmek zorunda değilim. Sonunda bu işten girdiğim gibi çıkamasam da sorun değil."

"Bunu anladığımdan pek emin değilim..."

"Bir soruşturma istiyorum, Adam. Bir soruşturma ve bir dava. Onun hapse atılmasını, yaptıklarının cezasını çekmesini. Bize ne yaptığını ve neden yaptığını anlatmasını istiyorum. Eğer bunun olmasını sağlayamazsam, eğer bu imkânsız bir iş gibi görünmeye başlarsa, o zaman bunun bir başkasının başına gelmesini engellemek için gerekeni yapacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Senden de aynısını yapmanı beklediğimden değil, sırf eğer bir şey olursa şey, ikimizin birden..."

Gerekirse güvenliğini riske atmaktan, kendini tehlikeye sokmaktan, adamı gizlendiği karanlıktan çıkartmak için kendini katilin yoluna sermekten bahsettiğini düşündüm. Sarah ve Estelle'in katilini adalet önüne çıkartmanın yollarından, Ethan'ı bulmaktan, ona itiraf ettirmekten, mecbur kalırsak onu aldatarak bunu yaptırmaktan bahsettiğini sandım.

O konuşurken aklımdan geçen buydu.

“Senin için ne yapmam gerekiyor?” diye sordum.

“Şimdi benimle gemiye dön. Megan’ı kullanmayı kabul et, onun desteğini sağla. Rol yaparak, evet ama onu tehlikeye sokmadan. Adam Amerikalılardan sakınıyor, biliyoruz. Kadınla sürpriz yapan arkadaşlar numarasına devam edeceğiz. Üçümüzün gemiyi araması ikimizin aramasında daha iyi.”

“Tamam.” dedim. “Bunu yapabilirim. Yapacağım.”

“Güzel. Çünkü onu kendi başıma bulamam Adam. Zaman akıp gidiyor.”

Peter kiraladığı dairenin posta kutusunu, ben de e-postalarımı kontrol etmek istedim. Böylece gemide buluşmak üzere anlaştık. Kaçıp gideceğime dair Peter’in edindiği belirgin izlenimin farkındaydım, bu yüzden onunla gemide buluşacağım konusunda defalarca söz verdim. Ardından eczanelerle dolu geniş caddeden geri dönüp dar, parke taşı bir yaya yoluna saptım ve bir internet kafe bulana kadar ilerlemeye devam ettim.

Oyun oynayanlara hitap eden türdendi: yüksek hızlı donanım, rahat deri sandalyeler ve konsollar arasında bağlantılar. Yaram saatlik ücret ödedim ve makineden bir kahve satın aldım, ardından iç organlarım el verdiği ölçüde sandalyemi masaya yaklaştırdım.

Rose, onunla konuştuğumuzdan beri bir sürü e-posta atmıştı. İlk birkaç tanesi yazım hatalarıyla doluydu ve büyük harflerle yazılmıştı, son telefon konuşmasından sonra haykırırcasına öfkeli bir ruh hâliyle yazdığı belliydi. Bunları sakinleşerek neden derhâl eve dönmem gerektiğinin mantıklı sebeplerini ifade

ettiği birkaç tane daha uzun ve daha anlayışlı e-posta izliyordu. Sonunda, pes edip dediğimi yapmış; internette Ethan Eckhart'ı araştırmıştı.

Ona ait daha fazla profil –Facebook kapatılmıştı ve LinkedIn onun da çoğu boştu– ve çok daha iyi, daha net bir resim bulmuştu. Resim Facebook'taki Les Sablons adlı bir çalışanlar grubundan alınmıştı. Görünüşe göre Fransa'nın güneydoğu sahilinde bir kamp alanında çekilmişti. Neredeyse on yıl öncesine aitti ama çok daha sarışın hâline rağmen, genç Ethan kolayca tanınabiliyordu.

Rose mesajında, internette adama ait bilgilerde Sarah'a dair hiçbir iz olmadığını söylüyordu ama ilginç bir şekilde onun el yazısını bulmuştu.

Instagram'a konulmuş bir yazıdan alınan ekran görüntüsüydü. Rose adamın bu uygulamaya neredeyse bir yıldır hiçbir şey koymadığını belirtmişti, bu yüzden içerikte var olan alıntılar zayıftı. Fakat Rose'un bulduğu şey bir sehpanın üzerine ustaca yerleştirilmiş bir fincanla bir not defterinin yakın çekimiydi, resim filtrelenerek kahverengi tonlarda renklendirilmişti. Başlığında *Yapılacak İşler Listesi Zamanı!* diyordu. “*Yapılacak İşler Listesi*” büyük harflerle not defterinin üst kısmına, başında “1” rakamı okunan satırın üstüne yazılmıştı: Yapılacak İşler listesine konacak şeyleri düşün, bu da elle ama bitişik el yazısıyla yazılmıştı. Rose resmin yan tarafına, *Tanıdın mı? Pasaport zarfından?* diye yazmıştı ama tanıyamadım. Fakat ne olacaktı ki? Diğer eliyle yazarak zarfın üzerindeki el yazısını değiştirmiş olabilirdi. Başkasına yazdırmış olabilirdi. Hatta resimdeki not defterinin üstündeki yazının ona ait olduğundan bile emin olamazdık. Bir başkasının not defterini almış ya da sadece başka-

sına ait bir resmi alıp kendi hesabında kullanmış olabilirdi. El yazısı ve kurgu, ikisi de bana kadınsı geldi.

Onun kamp yerindeki resmine geri döndüm.

Ve aklıma bir fikir geldi.

Kamp yeri resmini bilgisayarın masaüstüne kaydettim. Ardından Cusack'ın bulduğu, adamın bir gemide çalıştığını keşfettiği profil sayfasını açtım ve oradaki resmi de kaydettim.

Sonrasında Google'a gittim ve "Estelle Brazier" + "Becky'yi" aradım.

Yeni makalelerin listesi çıktı, hepsi geçen yıl ağustos ya da eylül tarihliydi. Tamamını daha önce görmüştüm, Peter'ın Gemi Yolculuğu İtirafı sitesine ilk rastladığımda Google'a girip daha fazla bilgi için araştırma yapmıştım.

Becky'nin soyadının geçtiği yeri bulana kadar üç tanesini aşmak zorunda kalmıştım: Richardson.

Google onlarca Becky Rischardson buldu ve "Londra" diye eklemenin listeyi daraltmaya pek fazla bir faydası olmadı. Yeniden makalelere dönüp Becky ve Estelle'in birlikte olduğu resmi bulana kadar bağlantıları açtım. Resim Becky'nin düğün gününde çekilmiş benzeyordu. Estelle'in üzerinde pembe bir nedime kıyafeti vardı.

Bu resmi de masaüstüne kaydettim. Ardından yeniden Google'a gittim ve resmi arama kutusuna sürükledim.

Bir başkası ya da birçok başka kişi gibi davranan ruhsal sorunlu kişileri tespit etmek için Google'ın resim arama işlevini daha önce sadece TV'de görmüştüm ama işe yaradı. En üstteki eşleşme resmin asıl kullanıldığı yer olan Becky'nin Facebook sayfasıydı. Yayınladığı şeyler küçük çocuklarıyla doluydu, beş

ya da altı yaşında bir kız ve daha yeni yeni yürümeye başlayan bir erkek çocuğu.

Facebook yoluyla ona bir mesaj yollamak aklıma yatmadı. Arkadaş olmadığımızdan, onun “Diğer” kutusuna gidecekti, orayı da pek çok kullanıcı nadiren kontrol ederdi. Becky’nin Ethan’ı teşhis edip edemeyeceğini şimdi bulmam gerekiyordu, birkaç haftalık bir sürede değil. Onun e-postasını bulabileceğim bir yer için ipucu arayarak profil sayfasını aşağı doğru kaydardım.

Sayfanın en altında, solda Becky’nin “hoşlandığı” herkese açık Facebook sayfaları vardı. Yüksek kalite bir elbise mağazası, John Mayer, usta bir çikolata dükkânı, ünlü bir diyet kitabı, İdeal Evler dergisi...

Ve Parkview Lisesi, Kilburn.

Oraya gidecek yaşta çocuğu olmadığına göre Becky neden bir lisenin sayfasından hoşlanmıştı? Çalıştığı yer olmasından dolayı olabilir miydi?

Yeniden Google’a döndüm. *Becky Richardson Parkview Lisesi Kilburn Londra*. Arattım.

En üst sonuç Parkview Lisesi’nin personel sayfasıydı, Becky listede okulun kütüphanecisi olarak geçiyordu. Kütüphanenin resminin altında bir e-posta adresi vardı, kopyaladım.

Teşekkürler internet.

Mesaj yaz’a bastım ve Becky’nin e-posta adresini “Kime” kutusuna yapıştırdım. Ardından kim olduğumu, Sarah’ın nasıl tıpkı Estelle gibi ortadan kaybolduğunu, nasıl pasaportu ve notu aldığı, Peter’la birlikte bundan sorumlu olduğuna inandığımız adamı, Ethan’ı, bulmaya çalışmak için nasıl *Celebrate*’e bindiği-

mizi açıklayan bir mesaj yazdım. Rica etsem onun resmine bir bakıp onu daha önce görüp görmediğini bana haber verebilir miydi, geçen ağustos onu gemide görüp görmediğini acaba hatırlayabiliyor muydu? Telefonumun muhtemelen denizde çekmeyeceğini ama e-postalarımı olabildiğince sıklıkla kontrol edeceğimi belirttim. Sonra da resmi ekleyip göndere bastım.

Parmaklarımı masada tıkırdattım. Buradayken başka ne yapmam gerekirdi? Peter'la konuştuğumuz her şeyi aklımdan geçirdim...

Ve Sanne'da durdum.

Peter, büyük bir ihtimalle, kadının pasaportuyla birlikte bir notun da gittiğini düşünüyordu ama bunu kesin olarak bilmiyorduk. Belki de internetten bununla ilgili bir şey bulabilirdim. Kadının adını ve *Celebrate*'i Google'da arattım.

Sonuçların çoğu Felemenkçeydi. Otomatik çeviri programlarını kullanarak yazılanların ne hakkında olduğunu öğrenmek için ortaya koyduğum çaba da tam aptallara göre bir işti.

Daha kolay bir yolu olmalı diye düşündüm. Tersini yaptım. Pasaport ve yolcu gemisi kelimelerinin Felemenkçesine baktım; *paspoort* ve *cruise-schip*, yanına Sanne'in tam ismini ekleyip arama kutusuna koydum.

Bir sürü arama sonucu vardı ama hiçbirisi üçünü birden içermiyordu. Sanne ve yolcu gemisi hakkında çokça yazı vardı ama hiçbirisi ikisinden birden *ve* pasaporttan da bahsetmiyordu.

Hatta Sanne hakkındaki yazılardan hiçbirisinde pasaporttan bahsedilmiyordu. O hâlde kadının ailesine gönderildiğini Peter nasıl bulmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye Megan sağ kulağıma fısıldadı.

Kahve bardağını sağ kolumla devirerek can havliyle doğruldum. Kahve masanın üzerine saçıldı, ince, karamel rengi bir gölet hızla klavyeye ilerliyordu.

Bunu silmek için bir şey bulmaya uğraşırken Megan'ın "Ah Tanrım!" diye çığlık attığını duydum. Uzanıp sol yanımdaki bölmeye baktım ve bırakılmış bir gazete olduğunu gördüm. Kapıp kahvenin üzerine atarak kahvenin akışını durdurdum, sıvıyı emsin diye birkaç sefer üzerine bastırdım.

Megan'ın yüzüne bakmak için döndüm.

"Çok üzgünüm." dedi. Sanki gülmemek için kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. "Şurada oturuyordum, içeri girdiğini gördüm. Sana usulca sokulmanın eğlenceli olacağını sandım. Sanırım kahveyi hesaba katmadım."

"Bunun için endişelenme." dedim. "Sorun değil. Bir dakika sonra kalp atışlarım normale döner."

Gözlerini kırptırarak ekrana baktı.

Alalecele fareyi tarayıcının ekranını kapatmak için hareket ettirirken "Bitirmek üzereydim." dedim. "Gemiye mi dönüyorsun?"

"Kısa bir süreliğine daha değil. Biraz yemek yemeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin? Sana bir kahve borcum var..."

Aklımda yolcu gemisi suçları, pasaportlar ve Ethan'ın yüzü dönüp dururken ayaküstü konuşma fikri bile beni tüketmişti ama aynı zamanda Peter ona ihtiyacım olduğunu açıkça belirtmişti ve ben de ona katılmışımdı.

"Elbette." dedim. "Hadi yapalım."

"Harika. Massena'da ekmek arası bir şeyler yapan gidilebilecek güzel bir yer var. Alıp kumsala gidebiliriz." Bana doğru eğilerek yaklaştı, sesini şüphe uyandırıcı bir şekilde alçalttı.

“Ardından bana Peter’ın ve senin gerçekte kim olduğunuzu ve gemide aslında ne yaptığınızı anlatabilirsin.”

Herkese açık, dengesiz duran piknik masaları, üniformalı garsonlar ya da parlak mavi güneş şemsiyeleri bulunan Nice’in çakıllı kumsalına varana kadar kordon boyunca yürüdük. Maalesef insanlarla ve onların plaj keyfi için getirdikleri malzemeleriyle kaplıydı. Katlı duran şezlongların ve yağlı bedenlerin arasında bir boşluk bulmaya uğraştık. Sonunda kendimizi bir yükseltinin üstüne tünemiş, çarpan köpüklü dalgaların bir adım gerisinde yemeğimizi yerken bulduk. Dalgalar çekilirken su gidiyor, bunu yaparken de çakıl taşlarını yuvarlayıp birbirine katıyordu.

İkimiz de bağdaş kurup, kayaların üstünde nasıl olduyorsa kendimizi yayıp rahat bir şekilde oturmuşken Megan “Tamam.” dedi. “Anlat bakalım.”

Olabildiğince sesimi normal tutmaya çalıştım. “Neyi anlatayım?”

Megan iyi niyetli bir tavırla, “Haydi ama Adam, ben aptal değilim.” dedi. “Birbiriyle çıkmayan iki yetişkin adam ilk gemi yolculuklarına baş başa mı çıktı? İkiniz farklı ülkelerden olmanıza ve aranızda, şey, on, on beş yaş fark olmasına rağmen üniversitede mi tanıştınız? İnternet kafede neye baktığınızı görünceye kadar benim fikrim ikinizin bir ilişki yaşadığıydı.”

“Gizlice beni mi *izliyordun*?”

“Sadece tesadüfen ekranını gördüm.” Megan sandviçinden bir ısırık alıp çiğnedi. Eliyle ağzını kapatarak, “Haydi o hâlde. Büyük sır ne?” dedi.

“Sır yok.”

“O zaman neden yolcu gemilerindeki suçları araştırıyorsun?”

Sandviçimden bir ısırık aldım, konuşmamı engelleyecek kadar büyük bir ısırıktı, böylece ne diyeceğimi düşünebilirdim.

En iyisinin gerçeklere dayalı bir yalan uydurmak olduğuna karar verdim.

“Peter’la ben bu seyahate rahatlamaya geldik.” dedim “Ve biz üniversitede tanışmış eski dostlarız. Yolcu gemilerindeki suçlara bakmamın sebebi bu sabah uyandığımda kamaramın kapısı açık kalmıştı ve dün gece yatmadan önce kapattığımı biliyordum.”

“Vay!” Megan yüzünü ekşitti. “Dikkatsiz kamara çalışanı mı?”

“Belki. Fakat kapımda Lütfen Rahatsız Etmeyiniz işareti vardı.”

“Birisinin zorla içeri girdiğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Google’da aramamın sebebi buydu, şu seyahat forumlarında bir şey var mı ya da bir yerlere başka birine benzer bir şey olmuş mu diye.”

Yüzünü izledim. Buna inanmış göründü.

“Bir şey alınmış mı?” diye sordu.

“Hayır, sanmıyorum.”

Eşarp yanımdaki çakıl taşlarının üzerindeydi, dikkatlice çantamın içine koymuştum.

Ama bir şey bırakılmıştı.

“Bu biraz garip.” dedi Megan.

“Daha önce hiç böyle bir şey duydun mu? Yolcu gemilerinde kamaralara zorla girildiğini. Ya da bilirsin...” Bakışlarımı denize çevirdim. “Diğer şeyler. Başka suçlar.”

“Böyle şeyler olur, evet. Fakat karada olanlardan farklı şeyler değildir.”

“Ne tür şeyler?”

“Hırsızlıklar. Tacizler. İnsanların başına kazalar gelir. Ortadan kaybolurlar. Diğer yandan bunlar pek sık olmaz.”

“Oldukça ikna edici. Ne kadar sık olduğunda çok sık sayılmaz?”

“Bilmiyorum. Bin dokuz yüzlerin ortasından beri iki yüz kişi civarında. Sanırım, bunu bir yerlerde okudum.”

Peter da neredeyse tamamen aynısını söylemişti.

“Pek ikna olmuş gibi konuşmuyorsun.” dedim.

“Olmadım.” Megan ellerini çakıl taşlarının üzerine sürterek parmaklarındaki kırıntıları temizledi. “Hiç şu ‘İnsanları silahlar öldürmez, insanlar öldürür.’ deyişini duydun mu?”

“Evet.” dedim. “Ve saçma bir laf. Bir silah bir insana doğrultulması ve tetiğin çekilmesi için bir başkasına ihtiyaç duyabilir ama silah birini bir anda öldürmek, diyelim ki boğarak öldürmekten anlatılamayacak kadar kolaydır. Aynı zamanda, kazalar. Birisini kazara boğmak inanılmaz derecede zordur ama insanlar sürekli kazayla başka insanları vuruyor. Bundan dolayı, silahlar insanları gerçekten öldürür çünkü silahlar ortalıkta dolaştığı için daha fazla insan ölüyor.”

Megan gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Söyleyeceklerin bitti mi, Bay Silah Kontrol?”

Biraz mahcup bir şekilde gülümseyerek, “Evet.” dedim. “Üzgünüm.”

“Şuna işaret edecektim, hırsızlık, şiddet, cinayet ve bütün bu tür şeyler, bunların hepsi insanlar tarafından işlenen suçlar. Her

nerede insan varsa bu suçlarla karşılaşırısın. Yolcu gemileri neyle dolu Adam? *İnsanlarla*. Binlercesiyle. Gemilerle oteller arasında ne fark var? Sen hiç otelde çalıştın mı?”

Hayır anlamında başımı salladım, *hayır*.

“Şey, ben çalıştım. Birçok otelde. Bu *tür* saçmalıkların hepsi otellerde de oluyor dediğimde bana güven. Başlangıç olarak intihar etmek için harika bir yer. İşini görmek için kendini içine kilitleyebileceğin büyük bir küveti olan, güzel bir odaya sahipsin. Nihayetinde bulunacağını ve bulan kişinin yabancı biri olacağını kesinlikle biliyorsun. Sevdiklerinden hiçbirisi yıllar boyu senin morarmış görüntün beyinlerine işlenmiş hâlde hayatını sürdürmek zorunda kalmaz. Fırsatçı tecavüzcüler de buna bayılır. Otel-lerin birçoğunun neden oda hizmetlilerine içeride çalışırken otel odalarının kapılarını açık bırakmamaları için eğitim verdiğini biliyor musun? Çünkü kapının önünden geçen herhangi bir adam içeri girebilir, onlara tecavüz edebilir ve yeniden çıkıp gidebilir. Odaya girdiğine dair hiçbir kanıt olmaz. Çünkü anahtar kartını kullanmak ya da içeri girmek için parmaklarını kapının koluna koymak zorunda kalmamıştır. Ardından bir otel odasında sıkış tepiş bir arada olmak bir yana, bir araya bile gelmemeleri gereken aşırı gergin aileler olur... Son çalıştığım yer mi? Gecenin bir yarısı cep telefonuyla arayan bir kadın, içinden çocuğuna zarar vermek geçtiğini söyleyerek güvenliği çağırıyordu. Güvenlik bütün odaları kontrol etmek için tek tek, otelin ödeme bordrosundaki herkesi aramak zorunda kaldı.”

“Bir şey buldular mı?”

“Şükürler olsun ki hayır. Fakat sadece birkaç hafta sonra katilin intihar ettiği bir cinayet vakasına rastladık. Bir alt kat-taki odanın tavanında yayılan su lekesi nedeniyle bir tesisatçı

süit odalardan birisine gitti ve bir konuğu banyoda bileklerini kesmiş hâlde buldu. Odalardan sorumlu müdür rezervasyona baktığı sırada soruşturmayı yürüten savcıyla da ilgileniyordu ve odayı iki kişinin tuttuğunu fark etti. Adamın kız arkadaşı elbise dolabındaki bavulun içindeydi.”

“Bu feci.”

“Bunlar *insan*.”

“Fakat yolcu gemisinde durumun daha beter olduğunu düşünmüyor musun?”

“Neden öyle olsun ki?”

“Çünkü işlerden paçayı sıyırmak daha kolay, değil mi? Yani, şu deniz kanunu var.”

“Ne var?”

FBI konusunun Megan’ın ne kadar da hoşuna gittiği ya da en azından öğrendikten sonra ne kadar dikkatle dinlemeye başladığını bir kenara bırakırsak, durumu ona kısaca açıkladım.

Bunların hiçbirini daha önce duymamıştı.

“Sanırım her şeye karşın mantıklı geliyor.” dedi. “Anlamadığım şeyse, bunun paçayı sıyırmayı nasıl kolaylaştırdığı.”

Peter’ın bana verdiği bütün gerekçeleri tekrarladım. Yetersiz polis kaynaklarından denizin ölmüş bedenleri atmak için mükemmel bir yer olmasına kadar.

Bitirdiğim sırada, Megan bana şüpheyile bakıyordu.

“Göründüğü kadarıyla buna bayağı kafa yormuşsun.” dedi.

“Öyle mi?”

“Bilirsin...” Sandviçini getirdiği paketin ambalajını katlamaya başladı. “Söylediğin şey, biraz ırkçı, sence de öyle değil

mi? Yani neden seninkinden başka bir ülkenin polisinin kendi içinde seninkiler kadar güzel eğitilmiş ya da iyi olmadığını varsayıyorsun?”

“Onlardan sadece bir ya da iki kişi olacağı için pek de dediğin gibi sayılmaz. Fakat belki de yeterince iyi *olmazlardı*. Örneğin, belki de dilimizi konuşmazlardı.”

“İngilizce demek istiyorsun.”

“Şey... Evet.”

Megan abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Amanda Knox’ın kim olduğunu biliyor musun?”

“Şu İngiliz öğrencinin duruşması için İtalya’ya giden kız.”

“*Amerikalı* kız, evet. Eğer dava sırasında Birleşik Devletler’de olsaydın, kendini bundan uzak tutamazdın. Her yerdeydi. Ve yapılan her değerlendirme, her kanalın, her muhabirin, konuşan her kişinin fikri şuydu: İtalya adaletin nasıl sağlanacağını bilmiyor, bizim ülkemizdeki; hayal ötesi, demokrasinin başını çeken, harika Birleşik Devletler gibi değil. İnsanların konuşma tarzından sanki bu söylenenleri Amerika keşfetmiş sanırdın.”

“Aşırı tepki gösterdiğimi söylüyorsun.”

“Bu sabah uyandığında kamaranın kapısının açık olması konusunda mı? Muhtemelen evet.”

Aslında sohbetin başlangıcının bu olduğunu unutmuştum.

“Ben sadece kim olduğunu, bunu yapanı merak ediyordum.” dedim. “Tabii eğer biri yaptıysa. Ben kendim de kapıyı kapatmayı unutmuş ya da tam kapatamamış olabilirim.”

“Bak sana ne diyeceğim.” dedi Megan. “*Celebrate*’te güvenlikçi olan birini tanıyorum. Onunla eskiden Royal Caribbe-

an'da çalışmıştım. Eğer onu bulabilirsem, senin kapı kilidinin kayıtlarını kontrol ettiririm. Sanırım şu anda vardiyada.”

“Bunu yapar mıydın?”

“Ne diyebilirim? Ben iyi bir kızım. Aynı zamanda, sanırım sen de biraz kaçıksın ve ben de bunu cesaretlendirmekten hoşlanıyorum.”

Bana göz kırptı.

“Şey, teşekkürler.” dedim. “Çok teşekkür ederim.”

“Gerçi bu sana bir içkiye mal olacak. Uygun bir tanesine. Bu gece At ve Jokey’de bana ısmarlanacak bir içkiye.”

“O da ne?”

“Okyanus Güvertesi’nde bir bar.”

Eğer kamara kilidimin bir kaydını elde etmemi sağlayacaksa, diye kendime mazeret uydurdum, neredeyse her şeyi yapardım.

“At ve Jokey teknedeki bir bar için çok garip bir isim değil mi?” diye sordum.

Megan başını geriye atıp güldü. “İşte bir ipucu Adam, ona bir *tekne* dediğini kimse duymasın.”

Bunun ardından kısa bir süre sonra otobüs durağına dönmek için yürümeye başladık ve Villefranche’a gidip gelen çoktan dolmuş üç otobüsü, ardından gemiye gidecek vasıtayı beklemekle geçen sürede Megan’la ben saat altıyı geçene kadar gemiye binmedik.

Geldiğimi haber vermek için Peter’ın kamarasının kapısını çaldım ama hiç ses çıkmadı. Onunla saat yedi otuzda At ve Jokey’de buluşacağımı söyleyen bir notu kapının altından içeri attım. Yarım saat önce Megan’a onunla o barda buluşacağımı

söylemiştim. Ardından duş alıp üstümü değiştirmek için kendi kamarama gittim.

Bara gitmeden önce yine Peter'ın kapısını çaldım ama hâlâ cevap yoktu. Kamarasının kapısının altında katlayıp attığım notun ucunu görebiliyordum.

Henüz gelmemiş olmalıydı. Ama neredeydi? Gemi dakikalar içinde seyre kalkacaktı.

Bara da Megan'dan önce gelmesine ihtiyacım vardı, böylece ona kadının kilit kaydı hakkındaki teklifini anlatabilir ve Becky'le ilgili parlak fikrimden bahsedebilirdim.

Fakat sonunda Peter geldiğinde, zaten Megan'dan bilgileri almıştı. Notumu daha birkaç dakika önce almış ve bara giderken onunla yolda asansörde karşılaşmıştı.

Peter kendini iyi hissetmediği konusunda ilk şikâyet ettiğinde daha bir saat olmamıştı.

Üçümüz tek sıra barda oturuyorduk, ben ortadaydım.

Değişik seviyelerde doldurulmuş bira bardakları bir sıra hâlinde önümüzde duruyordu. Peter Megan'a Villefranche'tan gemiye dönerken vasıtaadaki ele avuca sığmaz çocuktan bahsediyordu.

Bense sadece yarım yamalak dinliyordum çünkü asıl aklımda olan Megan'ın mesanesinin büyüklüğüydü. Tuvalete gitmesine daha ne kadar vardı? Peter'ı bilgilendirmek için elime geçecek tek fırsat buydu. Kadınlar dedikodu fısıltıları ve ihtiyaçlarını gidermek için tuvalete gittiklerini açıklamakta bir sakınca görmeyebilirlerdi ama Peter'la benim aynı şeyi yapabileceğimizden şüpheliydim. Megan'da yeniden bir kuşku uyandırmak istemi-yordum.

Bir başka yolcu onu YouTube'dan tanıdı ve barın öbür ucundan çılgınca ona el sallamaya başladı. Megan onlara tatlı bir şekilde tebessüm etti.

Yalandan da olsa şu an onunla bir parça zaman geçirdiğimin farkına vardım.

İskemlesinden kayarak inerken bize, "En kötüsü de bu." dedi. "Sadece gidip bir merhaba diyeceğim ve döneceğim. Eğer altı saniyeyi geçerse gelip beni kurtarın."

Gidişini izledim, boynundan aşağı dökülen sarı saçlarını, beyaz tişörtünün altında belli olan siyah sutyeninin hatlarını, üstüyle kot pantolonu arasında bir kuşak gibi açıkta kalan tenini takip ettim.

"Yüce İsa..." diye mırıldandım.

Peter bana baktı. "Ne?"

"Hiç. Dinle..."

"Sorun değil." dedi. "Düşüncelerini kontrol edemezsin. Olur öyle."

"Şey, ben..."

Neredeyse *ben biriyle çıkıyorum* diyecektim. Ama demedim. Fakat yine de bekâr da değildim. Ben tam olarak neydim?

Ölmüş *bir kıza* âşıktım.

Acı fiziki bir güçle dalga dalga geldi. Beni devirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Beni altına almaya çalıştığını. Beni boğmaya uğraştığını.

Megan'ın yeniden yanımıza gelmek için döndüğünü gördüm.

Ayağa kalkarak, "Bir saniye sonra döneceğim." diye mırıldandım.

Barı geçip “*Erkekler*” yazan çarpma kapıdan geçtim. Lavabolardan birisine eğilip derin bir nefes aldım. Aynada yüzüme bakmak için başımı kaldırdım.

Yalnızlıkla savaştığımın farkına vardım. Olup biten buydu. Daha önce sevdiği insanları bir trajedide ya da cinayet sonucu kaybeden insanların hikâyelerini duyduğumda bana henüz böyle bir şey olmamıştı. Ne olduğunu bilmemenin ve bazı durumlarda beterin de beteri olan neler olduğunu tamamen öğrenmenin korkunçluğunu yaşamıştım, evet. İnsanların derin bir kederde olmak, sevdiği bir yakınıni kaybetmek ve kalbi kırık olmak terimlerini kullandığında neyden bahsettiklerini biliyordum. Fakat kendimin bunların içinde, bütün bu duyguların en tepesinde, eski bilindik su katılmamış yalnızlığa yakalanmış hâlde olacağım aklıma gelmezdi. O kişinin geri döndüğü durumlarda, bir bitiş zamanı olduğunda bu üstesinden gelinebilir bir duyguydu ama geri dönmediğinde insanı derin bir acıya ve umutsuzluğa gark ediyordu. Bu bitmek bilmez bir durum hâline gelebilirdi. Azalır mı, hiç biter mi, bunu bile bilmiyordum. Bu şekilde geleceğe bile nasıl göğüs gerebilirdim? Ya hep böyle hissedecek olsaydım? İnsan *bununla* yaşamayı nasıl öğrenebilirdi?

Erkekler tuvaletinin kapısı savrularak açıldı ve Peter içeri girdi. Yürümekten ziyade *sendeliyordu*. Alnı terden parlıyordu.

Zorlukla nefes alarak, “Adam.” dedi.

“Sorun ne?”

“Bilmiyorum.” Lavabolardan birisine eğilip yüzüne su çırp-
tı. “Ben biraz... Keyifsiz falan hissediyorum.”

“Dinle.” dedim. “Sana bugün neler olduğunu anlatmam gerekiyor. Megan mürettebattan dün gece kamara kapısının kili-

dindeki anahtar kartı kaydının çıktısını alabilecek bir arkadaşı olduğunu söylüyor. Ben de Ethan'ın daha iyi bir resmini elde ettim ve e-postayla resimden adamı tanıyabilir mi, gemide olduğu zamandan hatırlayabilir mi diye Becky'e yolladım."

Peter doğruldu.

"Estelle'in Becky'si mi?"

"Evet."

İfadesiz bir şekilde, "Becky'e e-posta yolladın." dedi.

"Evet. Sorun olur... Muydu?"

İşte yine olmuştu, yüz hatlarının sertleşmesi, kadının adı söylendiğinde yüzünden gelip geçen gölge.

Ancak bu sefer bunu saklamakla uğraşmadı.

"Benden hoşlanmaz." dedi "Ve ben de ondan hoşlanmam. Estelle ortadan kaybolduktan sonra benimle nadiren konuştu. Kişisel olarak, sanırım bunun nedeni Estelle'in kaybolma sebebinin kendisi olduğunu bilmenin verdiği suçluluk duygusunu hazmedememesi. O ve şu kadınların saçma bekârlığa veda partisi." Durdu, dudağını ısırды. "Adam, sanırım kusmak üzere olabilirim."

Beni itip tuvalet bölmelerinden birine girdi ve arkasından kapısını tekmeleyerek kapattı. Kısa bir an sonra kusma sesleri havayı doldurdu.

İyi mi diye sormak için nazıkçe yeterli süre bekledim.

Kapının üzerinden, "Düzeleceğim." dedi.

"Başka bir şey daha var." dedim. "Megan bugün beni Sane Vrijs hakkında bir yazıya bakarken yakalamış olabilir. Bir internet kafeye gittim ve görünüşe göre o da zaten oradaydı,

usulca sokulup ekranımı gördü. Dün gece kapımın açılması ve yolcu gemilerinde işlenen suçlar hakkında endişelendiğime dair bir hikâye uydurdum. Sanırım bunu yuttu ama adımlarımızı dikkatli atmalıyız.”

Bölmenin kapısı açıldı ve rengi grileşmiş, daha da terlemiş Peter dışarı çıktı.

“Sanne Vrijs’e neden bakıyordun?”

“Bir not olduğundan emin olabilirim diye düşündüm.”

Peter’ın gözleri yukarı kaydı.

“Peter?”

Düştü, sırt üstü lavaboya yığıldı. Yere düşmesine fırsat vermeden onu üst kol hizasından yakalayıp tuttum.

“*Peter?*”

“Sanırım yatmam gerekiyor.” diye mırıldandı.

“Seni götüreceğim. Haydi, kolunu omuzlarıma dola.”

“Kendimi... Zayıf hissediyorum.”

“Sorun değil. Haydi.”

“İç...kiler... Belki de...”

“Ayakta durmaya çalışır mısınız?”

“Konuşman... Gerek...” Sendeledi. Tekrar ona tam zamanında yardım ettim. “Şeyi sor...” Kelimeleri alçalarak tutarsızlaştı.

Peter’ı tutarak, erkekler tuvaletinin kapısını tekmeleyip açtım ve bir ayağımla açık tuttum.

Ve kendimi Megan’la yüz yüze buldum.

Sağ eli sanki kapıyı çalacakmış gibi yumruk yapılmış hâlde havadaydı.

“Siz beylerin beni bırakıp gittiğinizi sandım...” Bakışlarını benden Peter’a çevirdi, ardından yine bana döndü. “Kahretsin. O iyi mi?”

“Pek sayılmaz. Hastalandı. Onu kamarasına geri götürmem lazım.”

Megan çabucak Peter’ın diğer yanına geçti, onu ayakta tutmaya yardım etmek için kolunu kaldırıp başını altına soktu.

“Tamam.” dedi. “Haydi. Sana yardım edeceğim.”

Başımın ağrımaya başladığını hissettiğimde asansördeydik.

Benim “yanlış” manyetik kartımla Peter’ın kamarasının kapısını açtım. İçerisi tıpkı benimkine benziyordu ama her şey aksi tarafa yerleştirilmişti, ayna görüntüsü gibiydi. Onu yatağa götürdük, ardından tatlılıkla kandırarak onu yatmaya ikna ettik. Ben üstüne örtmek için dolaptan yedek battaniyeyi getirirken, Megan da onun ayakkabılarını çıkarttı.

Aşağı indirdiğimde, battaniyeyle birlikte içine tebrik kartları koyduğunuz türden beyaz bir zarf da geldi.

Onu daha önce görmüştüm. Peter’ın Estelle’in pasaportunu ve notu muhafaza ettiği zarftı. Düşmeden zarfı yakalayıp dikkatlice masanın üzerine bıraktım. Bunu yapmak için eğilmek ense kökümdeki ağrıyı hortlattı.

“Güzel” dedi Megan. Artık Peter emin bir şekilde yataktaydı, Megan kısa bir ara vermiş kamaraya göz atıyordu. “Dışa bakan lüks bir kamara. Denize karşı balkon. Kendinizi şımartıyorsunuz değil mi? Seninki de aynı mı?”

“Evet.” dedim. “Sağ yandaki odadayım. Kalan tek kamara bunlardı. Son dakikada ayırttık.”

“İç kamaralardan yok muydu?” Megan bir kaşını kaldırdı. “Ne zaman yer ayırttınız?”

Bunu konuda hiçbir şey söylememem gerektiğinin farkına vararak “Şey, birkaç hafta önce.” dedim. Ne kadar fazla detay verirsem hikâyemizi doğru göstermek o kadar zor olurdu.

Başımı eğip diğer tarafa yan dönmüş olan Peter’a baktım. Nefes alışları derin ve düzenliydi.

“Sence iyi olacak mı?” diye sordum.

“Evet, elbette. Muhtemelen sadece yediği bir şeydendir. Yine de ona içine kusacağı bir şey versen-iyi olurdu.”

Tuvalet masasının altındaki plastik çöp sepetini alıp yatağın yanına bıraktım.

“Ve su...” dedi Megan. “Şişelenmiş bir şeyi var mı?”

“Musluktan içemez misin?”

Yüzünü ekşitti. “Bunu tavsiye etmezdim diyelim.”

“Sanırım benim kamaramda bir şişe var.”

Beklentim kendi başıma gidip suyu almam ve geri dönmemdi ama Megan koridorda peşime takılıp beni takip etti ve ardından 803’e girdi.

Gün içinde daha önce dörtlü paket, küçük şişede soda almıştım. Açılmamış hâlde yatağın yanında duruyordu. Plastik ambalajını yırtmaya başladım ama her zamankinden çok daha zor bir iş gibi geldi. Sanki birden parmaklarım kalınlaşıp şişmiş ve onlarla beynim arasındaki bağlantı gidip geliyor gibiydi.

“Hey!” dedi Megan. “Senin ilk gemi yolculuğun olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Öyle.”

Bir şişeyi çıkartmayı başardım. Diğeriyle uğraşmaya başladım.

Megan, “Şey, o hâlde bir yanlışlık olsa gerek.” diyordu. “Sadece tekrar gelen müşterilere şampanya verilir...”

Sesi bana garip geldi. Uzaktan, bir şekilde, sanki yürüyerek uzaklaşıyor gibiydi. Fakat ona baktığımda aynı yerde duruyordu, benden sadece birkaç adım ötedeydi.

“Arkadaşınla konuştun mu?” diye sordum. “Kilit kaydıyla ilgili olarak.”

“Ah, söylemeyi unuttum. O *sendin*.”

“Ne?”

Yatağa oturup şişelerden birini açtım ve ardından sodanın yarısını lıkır lıkır içtim.

“Göründüğü kadarıyla bu tür bir şey için bir parola sistemi olduğundan çıktı alamadım ama arkadaşım sistemde hızlıca bir göz gezdirdi. Söylediğine göre kapı 5.30’da –ya da o civarda– açılmış ve senin anahtar kartınla açılmış.”

Aceleyle, “Ama bu imkânsız.” dedim. “Uyuyordum.”

“Şey, sana ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Başımın içinde zonklayan bir ağrı vardı, gözlerimi kapadığımda karanlığın içinde daha da artıyordu.

“Adam iyi misin?” Megan odanın benden tarafına gelip yataкта yanıma oturdu. Benim sağ yanımın bitişiyle onun sol yanının başlangıcı arasında sadece kısacık bir santim vardı. Onun varlığını hissedebiliyordum. “Artık pek iyi görünmüyorsun?” Kendini kusacak gibi mi hissediyorsun? Bugün ikiniz de aynı şeyi mi yediniz? Adam?”

Oda dalgalanır gibi oldu.

“Hareket mi ediyoruz?” diye sordum.

“Bir gemideyiz.” Megan uzanıp alnıma düşen perçemi sıyırdı, ardından elini tenime bastırdı. Dokunuşu elektrik çarpması gibiydi. “Sanırım ateşin çıkmış olabilir. Nezle falan oluyor olabilirsin. Bu gemide çok sık olur. Kapalı yerler, ardından klima...” Elini omuzuma indirdi, ardından boynuma kaydırды, sonra da yanağıma.

Kendi irademe karşı, onun dokunuşlarına kapıldım ve eline yaslandım.

“Seni zavallı şey!” dedi. “Bu çöpçatanlık çabalarının bir başka geceye kaldığını Peter’a söylemek zorundasın.”

Uzanıp beni öptü, nazikçe, dudaklarımdan.

Söylemeyi başarabildiğim tek şey, “Peter mı?” oldu.

Megan gülümsedi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Senin bununla hiçbir ilgin yokmuş gibi davranmaya devam mı edeceksin?”

“Neyle... Ne?”

“Bana senin benden hoşlandığını söyledi.” Sesi şen bir fısıltı hâlindeydi. Eli hâlâ tenimdeydi, enseme geziniyor, şok dalgalarıyla neredeyse başımı çatlatmaya çalışan ağrının merkezinin hemen altında duruyordu. “Fakat bunu belli etmek için çok utangaç olduğunu.” Birden geriye çekilip oturdu. “Tabii eğer benimle kafa bulmadıysa. Yani, yanlış anlama, onun senin arkadaşın olduğunu falan biliyorum ama Peter biraz kapalı biri, değil mi? Onda bir şey var. Biraz gergin. Bu gece barda, bilmiyorum kaç sefer onu bana bakarken yakaladım...”

Elimi yastıklardan birinin altına sokup Sarah’ın eşarbını çıkarttım.

“Şık.” dedi Megan “Ama bu gerçekten senin rengin mi?”

“Sarah.” dedim ama sesim anlaşılmaz bir tını gibi çıktı.

“Ne? Adam, sanırım senin de uzanman gerek. Sanırım sen de aynı şüpheli büfe yemeklerinden yemişsin. Bu...”

Cümlesinin sonunu duymadım.

Gözlerimin kenarlarında bir karanlık belirdi, ardından görüşümü bir iğne deliği mertebesine indirene kadar her yandan üşüştü.

Sonrasında sadece karanlık vardı.

Bölüm Dört
KARANLIK SULAR

Corinne

Gece her şey farklı görünüyordu. Koridorlar loştu ve aydınlatmalar kısılmıştı. Ortak kullanım alanları ve açık güverteler pırıltılı ışıklarla parılıyor, yumuşak bir aydınlık veren lambalarla ışıldıyordu.

Corinne, loş ışığın bana yardımı dokunabilir diye düşündü. İşi yokken yolcu güvertelerinde dolaşarak kuralları çiğniyordu. Üzerini değiştirip yanında getirdiği elle tutulur tek elbiseyi giymişti, zarif bir yaz kıyafetiydi. Saçlarını da serbest bırakmıştı. Eğer şans eseri amirlerinden ya da diğer kamara çalışanlarından birine rastlarsa inşallah üzerinde üniforması yokken onu fark etmez veya saçları arkada toplanmamışken onu tanımazlardı.

Güverte 8'deydi, düzenli adımlarla koridorlarda yürüyor, açık bir kamara kapısı arıyordu. Herkesin bildiği üzere bazılarının oldukça sorun çıkaran kilit mekanizmaları vardı. Mavi Dalga'nın son model gemilerindeki bir diğer arızaydı. Şans eseri içinde kalan kişilerin uygun şekilde kilitlemediği bir kamara bulmayı ümit ediyordu.

Ancak tam bir saat boyunca beş farklı güverteyi araştırdıktan sonra, Corinne endişelenmeye başlamıştı. Yolcu bölümünde bulunduğu her dakika onun yakalanma şansını arttırıyordu, buna karşın şimdiye kadarki tüm kamara kapıları güvenli şekilde kilitlenmişti.

Acaba vazgeçip mürettebat bölümüne geri mi dönsem diye düşündü. Belki bir şekilde tüm kapıları açan bir ana kartı bile çalmaya çalışabilirdi.

Birkaç kapı ilerde, bir aile kamaralarından çıktı. İki yetişkin, dört küçük çocuk, ikisi erkekti, ikizdiler, beş ya da altı yaşlarındaydılar. Kızların ise biri büyük, diğeri küçüktü. Anne babaları fısıltıyla birbirleriyle konuşuyor, fısıltıların arasında hafif argo kelimeler mırıldanıyorlardı. Bu sırada çocuklar neşe içinde gerginlikten habersiz, birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. En son dışarı çıkıp arkasındaki kapıyı çekerek kilitleyen büyük kızdı.

Kilitlendi mi diye bakmadı.

Kilitlenmemişti. Sert bir şekilde çarpmış ama kilit yerine oturmamıştı. Corinne sesini biliyordu çünkü bir vardiyada en az birkaç sefer bu sesi duyuyordu.

İlerlemeyi sürdürdü, aileyi koridorda takip ederek yürüyüp kapının önünden geçti. Pervazla kapı arasından gümüşümsü bir ışık geliyordu; kesinlikle açıktı.

Tam ilerde, baba birden durup arkasına döndü.

“Kapıyı kilitledin mi Jess?”

Kız yavaşça evet anlamında başını salladı.

“Emin misin?”

“Evet *baba*.”

“Gidip kontrol etsem iyi olacak.”

Baba koridorda geri gelmeye başladı. Artık Corinne'den sadece birkaç adım uzaktaydı. Adamla göz göze geldi, ona gülümsedi.

“Kilitlendi efendim.” dedi. “Tık sesini duydum.”

Adam yanından geçerken ona yüzünü astı.

Kahretsin. Adama efendim dememesi gerekirdi. Bu bir hataydı. Fakat yolculara bu şekilde hitap etmeye alışmıştı, öylece ağzından çıkıvermişti.

Corinne yürümeyi sürdürdü, artık ailenin kalanını geçmişti, babanın geri dönmekle uğraşmayacağını umuyordu. Adamın geri dönüp dönmediğini kontrol etme riskini göze almadı.

Arkasında, çocuklardan birisi “*Kes şunu!*” diye bağırdı ve ardından anne hepsini birden azarladı. Kısa bir süre sonra, koridorda Corinne’i takip ederek yeniden ilerlemeye başladılar. Koridorun sonunda onlar asansörlere doğru sola dönerken, Corinne merdivenlere doğru sağa döndü. Diğer uçta ailenin sesi tamamen kayboluncaya kadar sanki inceliyormuş gibi yaparak bir yangın tahliye planının önünde durdu.

Hızlı adımlarla geldiği yoldan kamara 8091’e gitti. Baba geri dönmemişti.

İlk önce etrafta kimse olmadığını kolaçan etmesinin ardından, Corrine içeri süzülüp arkasından kapıyı kapattı. Bu sefer kapandığından emin olmak için kapıyı sertçe çarptı.

Arkasına dönüp yüzünü kamaraya çevirdi.

Tam karşısında gördüğü Corrine çelimsiz, iskelet gibi bir kadındı, şatafatlı yaz kıyafetinin içinde bir deri bir kemik kalmış hâldeydi. Şaşırdı, Corrine yakından bakmak için tuvalet

masasının üzerindeki aynaya yaklaştı ve boynuyla göğsündeki kırmızı lekeleri, kollarında beliren mor çürükleri fark etti. Saçları ince telli ve seyrekli, gözleri cansızdı.

Dünden ölmüş bugüne kalmıştı, işte böyle görünüyordu.

Kamarayı son anda bulmuştu.

Bir çift kişilik yatak, iki tek yatak ve bir çocuk karyolasıyla aile tarzıydı. TV'nin yanında duvara monte edilmiş telefonu buldu. MİSAFİR HİZMETLERİ işaretli butona bastı ve aramanın bağlanmasını bekledi.

Bir kadın sesi, "İyi akşamlar Bay ve Bayan Blackwell." dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Corinne derin bir nefes aldı. Bunun ikna edici olması gerekiyordu.

"Hırsız!" dedi. "Hırsız. Kamarada. Çantam. Param. Hepsi gitmiş."

Ardından makineli tüfek gibi Fransızca konuşmaya başladı, mümkün olduğunca sesinin alabildiğine endişeli ve paniklemiş çıkmasına çalışıyordu.

"Efendim, üzgünüm. Ben Fransızca konuşmuyorum. Şunu mu diyorsunuz..."

"Hırsız. Bütün parayı almış. Güvenliği gönderin lütfen."

"Kamaranızdan bir şey mi alınmış? Bu mu efendim?"

"Evet. Param gitmiş. Güvenlik, lütfen. Ah, *en Français, s'il vous plait. C'est possible?*"

"Tamam, efendim. Şimdi birini gönderiyorum. Lütfen orada bekleyin."

Corinne telefonu kapattı. Şu anda vardiyada *Celebrate*'de Fransızca konuşan sadece bir tek güvenlik görevlisi olduğun-

dan, misafir hizmetleri operatörü kamaraya kayıtlı yolcu isminin üzerinde fazla durmadı, "Luke" buraya gelmek üzere yolda olacaktı.

Halı kaplı zeminde bir ileri bir geri gezinmeye başladı. Ona ne diyecekti? Gücünü korumak için en yakın yatağa oturdu. Sanki az önce merdivenden birkaç güverte çıkmış gibi nefesi daralmıştı. Masanın altında yerde duran bir koli su şişesi vardı. Bir tane alıp bir seferde yarısını içti.

Adamı bulmuştu.

Ya da belki sonunda, adam onu bulmuştu.

Her iki türlü de fazla uzun beklemek zorunda kalmayacaktı.

Bu kadar uzun zaman sonra onu tekrar görmek düşüncesiyle kalbi hızla atıyordu. O içeri girdiğinde ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onu tanıyacak mıydı? Elbette. Adam onun gemide olduğunu kesinlikle biliyordu. Ya o *adamı* tanıyacak mıydı? Corrine'in elinde sadece onun bir resmi vardı. Fotoğraf çekildiğinden bu yana adam görünüşünü değiştirmiş olabilirdi. Onu kucaklaması mı gerekirdi? Adam bunu yapmasına izin verecek miydi? Şimdi Luke ismini kullanıyordu, acaba ona gerçek isimle mi hitap etmeliydi?

Corinne'in telefonu kapatmasının ardından beş dakika sonra, keskin, tek bir kapı çalma sesi geldi.

Kapının diğer yanından bir ses, "Güvenlik!" dedi.

Corinne, o an bacaklarının gövdesinin ağırlığını taşıyabileceğinden emin değildi, Fransızca "İçeri gelin!" diye seslendi.

Kapı açılana kadar uzun bir duraklama oldu ama ardından, işte adam karşısındaydı, eşikte dikiliyordu. Resimle örtüşüyordu. Hem de mükemmelen.

Bu oydu.

Corinne göğsünde bir heyecan dalgasının kabardığını hissetti. Sonunda onu bulmuştu, neredeyse hiç vakit kaybetmeden.

Adam kıpırdamadan durmuş, ona bakıyordu. Hiç şaşırması görünmüyordu. Hatta *hiçbir* tepki vermemiş gibiydi. Yüzünde son derece boş bir ifade vardı.

“Sonunda!” dedi Fransızca. “Sonunda bulduğuma öyle memnunum ki...”

“İngilizce.” Adamın sesi bir yabancıya aitti, hiç duymadığı kadar derin bir sestti. Kadın aklından, hâlâ bir çocuğun sesine sahip diye geçirdi. “Artık sadece İngilizce konuşuyorum. Senin de konuşabildiğini biliyorum.”

“Pekâlâ. Sorun değil. Eğer öyle istiyorsan İngilizce konuşabiliriz. Elbette.”

Adam güvenlik görevlisi üniforması giymişti: bej rengi pamuklu kumaştan bir pantolon ve beyaz bir tişört. Kalın, güçlü kollarını göğsünde bağlamıştı, kabarık damarlar solgun teninde belirgin bir şekilde görünüyordu. Siyah saçları yanlarda kısa, tepe kısmında ise biraz daha uzundu. Dudakları inceydi. Buzlu bir göz rengi vardı.

Tamamen normal görünen genç bir adama benziyordu. Hatta çekiciydi.

Bu sıradan görünen canavarların sorunu da buydu: dış görünüşlerinde aslında ne olduklarına dair hiçbir ipucu yoktu.

Adam kamaradan içer girip arkasından kapıyı kapattı. Corinne huzursuzdu ama nedeni adamın bu yaptığı değildi. Konuk Servisine yapılan her talep bir sisteme işleniyor, birkaç dakikalık bir süre içinde, operatöre çağrıya giden görevliyi araması

için hatırlatıcı bir mesaj gönderiyordu. "Luke" odaya yaptığı ziyaret hakkında rapor vermek zorunda kalacaktı. Onu içeri çağırarak, Corinne adamı kapıyı açmak için kendi anahtar kartını kullanmaya zorlamıştı. Artık geldiğine dair bir kayıt vardı. Burada bir şey yapması aptallık olurdu ve adam hiç aptal değildi.

Aldığı isimsiz e-posta doğru çıkmıştı. Adam önce gemiye ücretiyle binen bir yolcu olarak görülmüştü ama sadece birkaç hafta sonra bir şekilde mürettebattan biri olarak dönmeyi başarmıştı. Gönderilen e-posta onun resmî kullanım için çektiirdiği mürettebat kıyafetli vesikalık resmini de içeriyordu.

Adam yatağın ucuna bir adım kalana kadar kamarada ilerleyip kadının tepesine dikildi ve başını indirip ona baktı.

Corinne kendini zorlayarak başını kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı.

"Romain." dedi. "Romi."

"Artık Luke. Burada ne yapıyorsun?"

Adamın sesi kızgın ya da saldırgan gelmiyordu. Sesinin tonu tamamen sakin, heyecansız ve duygusuzdu.

İçinde kadına karşı hiç sevgi duymuyor olmalıydı. Ayrıca kadının yaptıklarından sonra kim onu bunun için suçlayabilirdi?

"Buraya seni bulmak için geldim." dedi Corinne. "Konuşmamız gerekiyor."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bir e-posta aldım."

"Kimden?"

"Bilmiyorum. Gönderen isimsizdi. Fakat sanırım belki de burada çalışıyordu. Yahut bir yolcu da olabilir. Biliyorsun, bu-

günlerde sürekli belgesel çekiyorlar. Artık böyle kanallar var, yirmi dört saati cinayet programlarıyla doldurmaları gerekiyor.”

“Polise söyledin mi?”

“Neyi söyledim mi?”

“Burada olduğumu.”

“Neden bunu yapayım? Sana söyledim, ben sadece konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında?”

“Hastayım Romi. Kanser. Fazla zamanım yok. Ben önce... Ölmeden önce, söylenmesi gereken şeyler var. Sana söylemem gereken şeyler... Sana uzun zaman önce söylemiş olmam gereken şeyler. Ben sadece... O zaman bunları nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.”

Romain kadına nasıl çözeceğini anlamaya çalıştığı bir bulmacaya bakar gibi bakıyordu.

“Ardından gidecek misin?”

Corinne onaylarcasına başını salladı. “Evet.”

“O hâlde söyle.”

“Romi, bu muhtemelen seni son görüşüm olacak. İhtiyaç duyduğum zamanı bana verirsen memnun olurum. Şu an burada olmamam gerekiyor ve sen de görevdesin... Vardiyın ne zaman sona eriyor? O zaman buluşabilir miyiz?”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Bu Lydia’yla mı ilgili?”

“Ne? Hayır. Neden böyle...”

“Çünkü onu incitmeyeceğim, eğer düşündüğün buysa. Sadece neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordum.”

“Ben... Biliyorum.”

“Fotoğrafı buldun mu?”

“Evet. Neden onu bana bıraktın Romi?”

“Burada olduğumu haber vermek için. Haklıydın.”

“Zaten gelip beni bulabilirdin.”

“*Neden* burada olduğunu bilmiyordum. Belki de kaçıp gidersin diye düşündüm.”

“Konuşmak istiyorum. Uygun şekilde.”

Luke, “İkide vardiyaam bitiyor.” dedi. “Nerede buluşacağız?”

“Kamarama ne dersin?”

“Tamam.” dedi Romain. “Orada buluşuruz anne.”

Adam dönüp çıktı.

Anne.

Corinne bu lafa yüzünü buruşturmaktan kaçınmak için kendini epey zorladı.

Adam

Gümbürtüyle bir ses geldi.

“BU SABAH...”

Rüya görüyordum. Sarah oradaydı. Hayattaydı. Bana âşıktı. Beni asla terk etmemişti.

Yüksek erkek sesi insanın böğrünü dürten bir dirsek gibiydi. Umursamadım. Uyumaya devam etmek, rüyada kalmak istiyordum. Sarah’la birlikte kalmak istiyordum.

Fakat o sırada yeniden bir ses geldi.

Daha güçlü, daha yüksekti.

“ÖNEMLİ BİR DUYURUYU...”

Rüyada, Sarah’ı daha da yakına çektim, sıkıca tuttum. İkimiz de gözlerimizi kapattık.”

“DİKKATİNİZE SUNUYORUM...”

Hiç yararı yoktu. İki dünya ayrılmıştı. Rüya gördüğümü ve artık uyandığımı, Sarah’ın gittiğini biliyordum. Kamaramın benekli plastik tavan kaplamalarını görmek için gözlerimi açtım.

“KENDİNİZİ TANITIN...”

Kamarada benimle birlikte biri mi vardı?

Hayır, olmadığını fark ettim. Genel anons devresiydi.

Kamara gün ışıyla dolmuştu. Sabahtı. Sabahı geçmişti. Kamaradaki ışık yumuşaktı, güneş tepeye çıkmış olmalıydı. Gün içinde bu kadar geç vakit olmuş olabilir miydi? Bu kadar uzun uyumuş olabilir miydim? Peter neden beni uyandırmamıştı?

Peter neredeydi?

“SİZE YARDIMCI OLMAK İÇİN...”

Daha doğrusu, Megan neredeydi?

Oturup gözlerimi ovuşturdum. Hâlâ giyiniktim. Yatak örtüsünün üstünde, yanımda boş bir su şişesiyle uyumuştum.

Akşamdan kalmalık ve en berbat türünden nezle karışımı bir hâlde, kafam sanki beton bir bloğun içine gömülmüş gibi geliyordu. Artık başım ağrıyıyordu ama görünüşe göre düşüncelerim yavaşlamış ve ağırlaşmıştı, sanki bir sisin içinde ilerlemeye çalışıyormuşum gibiydi. Kaslarım ağrıyordu ve boynum tutulmuştu. Garip bir şekilde uyumuş olmalıydım.

Kamarada göz gezdirdiğimde, her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Yalnızdım. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Kapı kapalıydı.

Fakat Megan burada değil miydi? Onun dokunduğu yere dokunarak elimi yanağıma koydum. Beni öpmüş müydü? Sonra ne olmuştu?

Nereye gitmişti?

Orada mı diye bakmak için banyonun yolunu tuttum. Orası da boştu. Yüzümü yıkayıp diş macununun tadının uyurken

dilimde beliren kuruluğun batma hissini bastırmasını umarak dişlerimi fırçaladım.

Çekerek kamaranın kapısını açıp başımı koridora uzattım. Rahatsız Etmeyiniz işareti hâlâ kapımda duruyordu. Birkaç kamara ötede bir oda hizmeti arabası vardı, uç tarafında kıvrılmış hâlde bir elektrik süpürgesi asılıydı. Ön tarafına gelişigüzel bir şekilde daksile benzeyen şeritler çekilmişti. Kamara görevlilerinden, hatta diğer yolculardan hiçbir iz yoktu.

Her şey sessizdi. *Aşırı* sessizdi. Giderek alıştığım geminin makinalarının gürültüsü bile yoktu. Durmuştuk. Seyir hâlinde değildik. Fakat bugünü denizde geçirmemiz gerekmiyor muydu? Bir adamın uyanıp herkesin ortadan kaybolduğunu ya da yürüyen ölümlere dönüştüğünü keşfettiği son dönem zombi kıyamet filmlerinden birinin başlangıcında mıydım?

Peter'in kamarasına gidip kapısını öyle sert çaldım ki kapı zangırdadı.

“Peter? Peter, orada mısın?”

Cevap yoktu. Onun da kapısında bir Rahatsız Etmeyin işareti vardı.

Fazladan edindiğim manyetik kartımı almak için kot pantolonumun cebini yokladım ama benim kamaramın kapısını açan kendi kartımdan başka kart yoktu. Bunları dün gece dışarı çıkartmış mıydım? Diğer kamaranınkiyle karışan ‘yanlış’ kartımı kaybetmeyi başarmış mıydım?

Kamarama dönüp etrafa bakındım ama görebildiğim tek manyetik kart vardı: kendi kapımı açan kart. Kartı masamın üzerine bırakırken, aklımın bir kenarında onunla ilgili bir şey belirdi.

Megan'ın söylediği şey neydi?

Kilit etkinliği, işte buydu. Dün sabah çok erken saatte kapıyı benim kartımın açtığını söylemişti.

Ve şampanya şişesi. Bununla ilgili de bir şey söylememiş miydi?

Daha önce hiç gemi yolculuğuna çıkmadığını sanıyordum.

Kapıyı çalan keskin bir tıkırtı oldu. Diğer tarafında Peter'ın olacağını düşünerek aceleyle gidip açtım.

Güvenlik görevlisiydi, lacivert pantolon ve parlak beyaz bir tişört giyiyordu, kemerinde bipleyen bir kısa menzilli telsiz vardı. İtalyan'a benziyordu, konuştuğunda İngilizcesi boğuk ve aksanlıydı. Arkasında belirgin bir üniforma giymiş bir başka güvenlik görevlisi karşı kamaraya giriyordu.

"Efendim, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama güvenlik nedenleriyle gemide kamara kamara arama icra ediyoruz. Size şu anda yalnız olup olmadığınızı sorabilir miyim?"

"Şey, evet." İçeriye doğru geri çekilerek elimle kamaranın kalanını işaret ettim. "Yalnızım."

Güvenlik görevlisi –en sevdiği Mavi Dalga uğrak limanı Napoli olan Stefano– bir adım kamaradan içeri girip etrafa baktı.

Banyoyu işaret etti. "Orası da tamam mı?"

Başımı sallayarak, "Evet." dedim. "Elbette."

O banyoya gidip başını kapıdan içeri uzatırken bekledim.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Canlı bir şekilde, "Yerini bulamadığımız bir yolcu var." dedi. "Fakat bir sorun olmadığına eminim. Belki de hâlâ Fransa'dadırlar ya da başka bir kamarada uyuyorlardır. Her şey yolunda, efendim. Lütfen, endişelenmeyin."

İçimde bir şeyler ezildi. “Yolcunun adı nedir?”

Stefano özür dileyen bir tavırla gülümsedi. “Korkarım, efendim...”

“Bana söyleyemezsin.”

“Sorun değil. Eminim bulunacaklar. Endişelenmeyin.”

Yeniden kamaranın kapısına doğru ilerleyip kapıyı açmak için geri çekildi.

“Ah, aslında.” dedim, “Siz buradayken. Anahtarımı kaybettim. Bir ihtimal yerine bana yenisini verecek olan kişiler siz olabilir misiniz?”

“Anahtarınızı mı kaybettiniz?”

“Evet.”

“Ama odanızdasınız.”

“Bu kamarada, evet ama arkadaşımın kamarasına girmem gerekiyor. Bu biraz uzun bir hikâye. Onunki yan kapı.”

“Üzgünüm, efendim, ilgili görevliye gitmeniz gerekiyor. Sadece kamaraya adı kayıtlı konuklar girmeye yetkilidir, bu yüzden eğer arkadaşınızın üstüne kayıtlıysa...”

“Biliyorum.” dedim. “Ama sorun değil. Anlarsınız, aslında isimler karıştı. Benim adım onun kamara kapısına kayıtlı, bu yüzden bir sorun olmaması...”

Durdum.

Adım onun kamara kapısına kayıtlıydı. Peter’inki de benimkine. Bunun anlamı, eğer gidip o ilgili görevliye anahtarını kaybettiğini söylese yeni anahtar verilecek kamara benimki olacaktı. Bu ona istediği zaman *benim* kamaramın kapısını açma imkânı veriyordu.

Tıpkı dün sabah beş otuzda olduğu gibi.

“Efendim?” dedi Stefano.

“Az önce orada mıydınız?” diyerek Peter’ın kamarasıyla paylaştığımız ortak duvarı işaret ettim. “Yandaki kamaraya girdiniz mi? İçeride biri var mı?”

Stefano bana söyleyip söylememe konusunda emin değilmiş gibi göründü.

Kısa bir süre sonra, “Boş.” dedi.

Ona teşekkür edip uğurladım ve kamaranın kapısını kapatıp sırtımı yasladım.

Dün sabah ben uyurken Peter kamarama mı gelmişti? Yoksa Ethan bu şekilde görünmesini mi sağlamıştı?

Tavana yerleştirilmiş hoparlörden gelen parazitli bir ses patlaması genel anons devresinden geçen bir başka mesajın başlangıcını işaret ediyordu.

“*Körü üstünden iyi günler. Bir dakikalığına dikkatinizi rica ediyorum. Acaba yolcumuz Adam Dunne, köprü üstüne kadar eşlik etmesi için kendini bir mürettebat üyesine tanıtabilir mi?*”

Başımı kaldırıp hoparlöre baktım.

“*Bu Adam Dunne için bir mesajdır. Lütfen köprü üstüne kadar size eşlik etmelerini için kendinizi bir mürettebat üyesine tanıtınız. Teşekkürler.*”

Neden köprü üstüne gitmem gerekiyordu? Kim olduğumu mu anlamışlardı?

Peter ne cehennemdeydi?

Arkamdan kapıyı kilitleyerek kamaradan çıktım ve asansörlerin bulunduğu yere doğru koridorda ilerledim.

Yoksa bu Peter'la mı ilgiliydi? Ya da onun başına bir şey mi gelmişti? Yoksa ona bir şey yapmak için Ethan beni ilaçla mı uyutmuştu? Ona yardım ediyor olmam gerekirdi. İkimizi de güvende tutmak için buradaydım. Peter'ı da Sarah gibi hayal kırıklığına mı uğratmıştım?

İkisini de hüsrana mı uğratmıştım?

Boğazıma bir yumruk tıkanı. Zaten buraya neden gelmiş-tim ki? Bununla başa çıkamazdım. İstedğim gibi gitmediği ve kolay olmadığı sürece hayatla baş edemezdim. Sarah'ın beni aldatmasının muhtemel sebebi de buydu çünkü zayıf olduğumu biliyordu. Değersiz pisliğin tekiydim. Sarah muhtemelen...

Koridorda yarı yolda durdum.

Sarah'ın eşarby.

Dün gece Megan'a göstermek için onu yastığın altından çıkartmıştım. Ona ne söylemiştim? Yemin olsun, şu anda hatırlamıyordum.

Bu sabah kamarada eşarby gördüğümü de hatırlamıyordum.

Koridorda geri dönerek hızla kamaramın kapısına gittim, el yordamıyla anahtarı kilide yerleştirdim, daha kilit açılmadan kapıyı iterek açmaya çalıştım, ardından yeniden denedim. Hızla kamaraya daldım. Yatağı kontrol ettim, yastıkları fırlattım, çarşafı çektim. Diğer her yeri kontrol etmek için kendi etrafımda üç yüz altmış derece döndüm. Yere eğilip yatağın altını kontrol ettim.

Eşarp yoktu.

Nerede olabilirdi? Onu Megan mı almıştı?

Yeniden kamarada etrafa baktım.

Balkon. Orada bir şey vardı.

Ayaklarım birbirine dolaşarak, kayarak açılan kapılara gittim. Sanki su altındaymış gibi hareket ediyordum, hatta sanki öyleymiş gibi nefesimi bile tutmuştum. Bir elimi kilide koydum, kaldırarak açtım ve kapıyı geriye doğru kaydırdım. Yüzüme serin bir meltem çarptı.

Dışarı çıktım.

Ayaklarımın altında epey aşağıdan gelen makine titreşimini hissediyordum. Yeniden hareket ediyorduk.

Kumaş rüzgârda yapraklandı, dışarıya, gemiden uzağa doğru uçuşuyordu. Bir ucu sıkı bir düğümle balkona bağlanmıştı.

Lacivert üzerine beyaz kelebekler vardı. Sarah'ın eşarbydı.

Onu buraya, dışarıya kim koymuş, bu şekilde parmaklıklara kim bağlamıştı?

Ucuna dokunmak, gerçek mi, hakikaten *Celebrate*'teki kamaramın balkon parmaklıklarına bağlanmış mı, esintiyle uçuşuyor mu, rüzgârda dalgalanıyor mu diye anlamak için bir elimi uzattım.

Ve onu son gördüğümünden farklı görüldüğünün ayırdına vardım. Bir şeyle kaplanmıştı, lekelenmişti. Kuruyunca kahverengi olan bir şeyle.

Kan.

Ben uyurken kamaramda neler olmuştu? Gerçekten uyumuş muydum?

Megan, diye düşündüm. Kaybolan Megan olmalıydı.

Ve ardından:

Tuzağa düşmüştük.

Tuzağa düşmüştük.

Okyanus Güvertesi'ne giderken bu düşünce aklımda iyice netleşmişti. Peter başımıza gelebilecek en kötü şeyin kafamızdaki kurgusal katilin izimizi bulması ve bir sonraki adımda bizi temizlemesi olabileceğini düşünmüştü. Fakat onu hafife almıştık. Hem de fena hâlde.

Adam bize bundan çok daha kötüsünü yapabiliirdi.

Artık neler olduğundan kesinlikle emindim. Katil olduğundan şüphelendiğimiz Ethan kesinlikle öyleydi ve başından beri Peter'la benim burada olduğumuzu biliyordu. Ben uyurken Peter'ın kamarama girip eşarbı bırakması hiç mantıklı gelmiyordu. Fakat kamarama giren kişinin Ethan olması ve bunu Peter yapmış gibi görünmesini ve benim sanki o yapmış gibi düşünmemi sağlaması *gayet* akla yatkın geliyordu. Yahut belki de kazara kartlarımızı karıştırdığımızı bilmiyordu ve tespit edilmekten sakınmak için manyetik kart hareketliliğinde hile yapmıştı. Sarah'ın eşarbını yatağıma o yerleştirmişti.

Ardından, dün gece, Peter'la beni bara kadar takip etmiş ve bir şekilde ikimizin de içkisine bir şey katmıştı. Megan Megan'ın beni kamarama kadar takip etmesi onun şansına olmuştu ya da belki onu da ayarlamıştı. Her şeye karşın, Peter'ı kamarasına götürmekte kadının bana yardım etmesi mantıklıydı.

Her iki türlü de dün gece olanlardan şu an hatırladığım pek bir şey yoktu. Sarah'ın kurumuş kanla kaplı eşarbını balkonumun parmaklıklarına bağlı bulmuştum, *Celebrate*'in köprü üstüne çağırılıyordum ve inandığım kadarıyla, Megan'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili sorguya çekilecektim. Güvenliğin gemide aradığı kayıp yolcunun Megan olduğundan artık hiç kuşku yoktu.

Megan, bir Amerikan vatandaşı. Ethan sonunda FBI'ı buraya getiriyordu. Sadece onun için gelmiyorlardı.

Peter ve benim için geliyorlardı.

Kurnazlıkla bizi alt etmişti. Öylece gemiye gelip onu bulacağımızı düşünmekle ne kadar da aptallık etmiştik! Bunun *bizim fikrimiz* olduğunu düşünerek ne kadar aptalca davranmıştık! Sevdığımız kadınları bizden almıştı, bizi bu gemide –*kendi* gemisinde– balık gibi avlamıştı şimdi de bizden kurtulmasını ve cinayetlerine devam etmesini sağlayacak bir hareketle bizi mat edecekti.

Bunu bizi öldürmekten de beter bir şeyle yapması dışında. Sanki birini ben öldürmüşüm gibi gösterecekti. Bir çift güvenlik görevlisi her zamanki gibi Okyanus Güvertesinde asansörlerin bulunduğu yerin karşısında dikiliyordu. Onlara kim olduğumu söyledim, başlarını sallayarak karşılık verdiler.

Birisi ötekine, “Onu ben alırım.” dedi.

Adam beni dirseğimin altından tutup baş tarafa, köprü üstüne doğru götürdü. Tenleri yanık, havuz havlularına sarınmış, güneş kremi kokan yolcuları, yüzleri boyalı afacan çocukları ve yüzlerinde sabit bir memnuniyet ifadesiyle belli bir amaç için her yöne koşuşturan gemi personelinin geçtik.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Oto-pilota bağlamıştım. İleriye doğru yürüyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Hissizleşmiştim. Annemle babamın yüzleri, Moorsey'ninki, Rose'un ki, Maureen'in ki, Jack'in ki... Bana akıl vermeye çalıştıklarında onları bastırmıştım, *hakkımda ne düşüneceklerdi?*

Sonunda “*BU NOKTADAN ÖTESİNE SADECE YETKİLİ PERSONEL GEÇEBİLİR*” yazısıyla işaretli kapıya ulaştık. Kapı-

nın kilidinde tuş paneli vardı. Güvenlik görevlisi kolumu daha da sıkıca tutarak rakamları girdi. Kapının kilidi yüksek bir tık sesiyle açıldı ve adam bana içeri girmem için başıyla işaret etti.

Bunu çektiğim acı yüzünden yaptığımı düşüneceklerdi. Ya-hut belki de kızgınlıktan. Sonuçta, beni aldatmıştı. Hatta neredeyse herkes onun dışarıda bir yerlerde olduğuna, benden kaçtığına, gitmeyi tercih ettiğine inanıyor gibi görünüyordu. Bunu kaldıramadığımı düşüneceklerdi. Öfke patlamasına kapıldığımı sanacaklardı.

Artık köprü üstündeydik. Lombozlardan bir duvar Cote d’Azur’un, sivri dişler gibi görünen dağların, mavi sulardaki parıltıların, öbek öbek kümelenmiş kirli beyaz renkli apartmanların neredeyse kuşbakışı manzarasını gözler önüne seriyordu. Tepeler yine gül pembesi renkteydi. Saat en az öğleden sonranın ortaları olmalıydı.

Ne kadar süre bilincimi yitirmiş hâlde kalmıştım?

Sahil hattı yaklaşıyor, görüntüsü camlarda giderek büyüyordu. Villefranche’a dönüyorduk. Beni yeniden karaya götürüyorlardı. Polisler gemiye çıkacak ve beni tutuklayacaktı. FBI sahilde bekliyor olacaktı. Bileklerime kelepçe takılacaktı. Yüzüm haberlere çıkacaktı.

Konsolların önündeki lacivert pantolon ve beyaz gömlekli vardiya zabıtları, kolları çevirip düğmelere basıyordu. Şu an birçoğu dönmüş bana bakıyordu. Bazıları başlarıyla nezaretçimi selamladı.

“Bay Dunne?”

Bir adam önüme geldi. Düz bir takım elbise giyiyordu. Uzun boylu, geniş omuzluydu, kır düşmüş sarı saçlarıyla olduğundan

daha yaşlı görünüyordu. Boynunda pul pul dökülen bir kordon asılıydı. Üzerinde Güvenlik Müdürü yazısı okunuyordu. Adı kordon yüzünden görünmüyordu.

Zayıf bir sesle, “Evet?” dedim.

“Bu taraftan lütfen.”

Arkasındaki camlı ofise doğru işaret etti. İçeridekiler iki tarafında sandalye olan bir masadan ibaretti. Masanın üzerinde bir şey vardı ama buradan ne olduğunu anlayamıyordum. Bir çeşit kayıt cihazı mıydı? O hâlde bu benim sorgulanacağım oda olmalıydı.

Müdürün başıyla işaret ettiği güvenlik görevlisi kolumu bıraktı. Ofise doğru ilerledim. Açık kapıdan içeri girdim.

Ve masadaki cihazın kesinlikle bir ses kayıt cihazı olmadığını gördüm. Bir telefondur.

Ahizesi kaldırılıp kenara konularak beklemeye alınmış bir telefon.

Bu da neydi?

Müdür, “Buyurun oturun.” dedi. Sesinin tonu dostçaydı. Bana denileni yaptım. Yanımdan uzanıp ahizeyi aldı ve “Sizin için şimdi buraya getirttim... Evet, çok rica ederim... Tamam. Bir saniye.” Ahizeyi bana uzattı.

Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ahizeyi aldım.

“Ben hemen dışarıda olacağım.” dedi müdür. “Keyfinize bakın.”

Onun çıkışını izledim. Ardından, yavaşça, telefonu kulağıma koydum.

Ahizedeki sessizliğe “Alo?” dedim.

Bir rahatlamayla nefes vermenin hışırtısı geldi. Ardından bir kadın sesi, kısık ve tereddütlü:

“Adam mı?”

“Evet.”

“Adam Dunne mu?”

“Evet. Siz kimsiniz?”

“Yalnız mısınız? Ben...” Bir duraklama oldu. “Yani, Peter Brazier sizinle mi? Odada sizinle mi? Şu anda?”

“Hayır, değil... Aslında, nerede olduğunu bilmiyorum. Siz *kimsiniz?*”

“Bana bir e-posta gönderdiniz. Benim adım Becky. Becky Richardson.”

“Estelle’in arkadaşı.”

“Evet. Bana verdiğiniz numarayı aramaya çalıştım ama telefonunuz görünüşe göre kapılıydı. E-postamı ne zaman alacağınızdan da emin değildim...”

Telefonum. Zihnimde geri dönüp kamarayı düşündüm. Orada mı kalmıştı? Onu gördüğümü hatırlamıyordum. Boşta-ki elimle ceplerimi yokladım. Yanımda değildi. O da gitmişti.

“*Celebrate*’de olduğunuzu biliyordum.” dedi Becky, “Bu yüzden gemi-sahil bağlantısıyla aramanın en iyisi olacağını düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, artık bunu yaptıklarından bile emin değildim ama...”

“Becky...” dedim. “Neler oluyor?”

“Ona aradığımı söyleyemezsin tamam mı? Peter’a. Eğer aradığımı ona söylemeyeceğine söz veremezsen, hemen şimdi telefonu kapatacağım.”

“Ben...” Aklım karmakarışıkta. “Pekâlâ. Evet, anlaştık. Ona söylemeyeceğim.”

“Estelle’i bulamayacak.” dedi Becky.

“Nereden biliyorsun? Onun bilmediği bir şeyi mi biliyorsun?”

“Senin bilmediğin bir şeyi biliyorum. Peter’ı tanıyorum. Sana tavsiyem her şeyi olduğu gibi bırakıp o gemiden en kısa sürede inmen. Peter’ı bırak.”

“Kız arkadaşım, Sarah, o...”

“Biliyorum ve üzgünüm. Ancak Peter sana onu bulmanda yardımcı olmayacak. Zaten bunu yapması nasıl mümkün olabilirdi?”

Şakaklarımı ovuşturarak “Becky.” dedim. “Burada neler olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler oluyor. Birisi dün gece bizim içkilerimize ilaç kattı ve izinsiz kamarama girdi...”

“*Bizim* mi?” Peter ve sen mi demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Peter nasıl şimdi?”

“Bilmiyorum. Bugün henüz onu görmedim. Kamarasında değil. Fakat Becky, bak, ne bildiğini sandığını bilmiyorum ama onunla birlikte olan benim, bütün bunları gören kişiyim...”

“Adam, Estelle’in pasaportunu *ben* aldım.”

“Onun... Neyi?”

“Dedim ki onun pasaportu bende. Estelle’in. Çantamdaydı. Gemiye bindikten sonra güvenle muhafaza etmem için bana verdi. Onu Peter’a veren benim.”

“Yani notu *sana* Estelle mi verdi?”

“Adam, hayır. Bak...” Bir duraksama oldu. “Adam, üzgünüm ama bir not yoktu. Ona gönderildiğini söylediği eşyaların yanı sıra, bu kısmını da o uydurmuş olmalı. Tahminimce senden yararlanmak için. Seninle ilgili, şu filme ödediğin para hakkında internette yazılar çıktı. Gemiye binmek için, hani bir ihtimal diye söylüyorum, ikinizin de ödemesini sen mi yaptın?”

Peter’ın Beau Soleil Palais’daki oturma odasının kutularını, üzerlerindeki etiketleri düşündüm.

DOĞU AKDENİZ SUÇLAR & HIRSIZLIKLAR 2009 – 2012.

MÜRETTEBAT DEĞERLENDİRMESİ/GÜVENLİK BÖLÜMÜ/ATLANTİK’06.

JOHNSON DAVASI: BULGULAR (KOPYA).

Üzerlerindeki yazı tipi, Peter’ın bana gösterdiği Estelle’den gelmesi gereken nottakiyle aynıydı. O sırada farkına varmamıştım çünkü dikkatim kutuların kendisine, içlerinde ne olduğuna kaymıştı. Fakat şimdi anlayabiliyordum, gün gibi aşikârdı.

Ve Sanne Vrijs...

Tahminimce pasaport zaten ortada hiç yoktu. Sanne’nin ortadan kaybolması hakkında internetteki yazıların hiçbirinde pasaporttan bahsedilmemesinin sebebi buydu.

“Peter, Estelle’in geri dönmüyor olmasını kabullenemiyor.” dedi Becky. “Bundan asla vazgeçmeyecek. Geçemez. Sana yalan söylüyor. Buna karşı umutsuz tedbirler alan çaresiz bir adam o ve yapılabilecek tek şey onu bu şekilde bırakmak. Dediğim gibi, en kısa sürede o gemiden inmen gerekiyor. Seni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeden, hemen o gemiden in.”

İlk gece Fizz'in dışında Peter'in nasıl bana arkamdan yetiştiğini düşündüm.

O harika Adam. Megan harika.

Ethan'ı bulmakta bize yardım edebilir demek istediğini sanmıştım, o da öyle demişti. Fakat şimdi kadının bize *nasıl* yardımcı olacağına dair çok farklı fikirlerde olduğumuzun farkına varmıştım.

Becky'e, "Çok geç." dedim. "Çoktan yaptı."

Telefonu kapatır kapatmaz, arkamdaki kapı açıldı ve odadan içeri biri girdi.

"Adam..." dedi bir ses. Daha önce duyduğum bir sestti. "Sakin ol, tamam mı?" Derin bir sestti ve belirgin bir Amerikan aksanı vardı. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Dönünce Ethan Eckhart'ı karşımda buldum.

Bir an için kapıya yönelmek üzere yerimden fırladım.

Kolumu yakalayarak, "Bekle!" dedi. "Sakin ol. Sadece seninle konuşmak istiyorum, tamam mı?"

"Benden uzak dur."

Yeniden kapıya gitmeye çalıştım. Bu defa önüme geçip yolunu kesti. Omuzunun üzerinden dışarıdaki bazı vardiya personelinin camlardan içeri baktığını gördüm. Birisi yüzünü buruşturuyordu, eli belindeki kısa menzilli telsize gitti ve bir adım ileri doğru hareketlendi.

Ethan döndü ve gülümseyerek adama elini salladı.

Yeniden bana döndüğünde, "İnsanlar bize bakıyor." dedi. "Otur." Vücudu hâlâ önümdeydi, sol eliyle hâlâ sağ elimi tu-

tuyordu. Saçlarının daha kısa kesilmesi ve renginin daha açık olması dışında tıpkı vesikalık fotoğrafındaki gibi görünüyordu. Üzerinde üniforma yoktu; kot pantolon ve beyaz tişört giymişti. “Adam, *otur*.”

Bir adım ötede köprü üstü vardiya personeliyle doluyken burada, bu camlı ofiste, bana ne yapabilirdi?

Bana *daha* ne yapabilirdi?

Mağlup olup yeniden oturdum.

“İşte böyle.” Ethan yüksek sesle nefesini bıraktı. Kollarını göğsünün üstünde bağlayıp duvara yaslandı, vücudu hâlâ benimle kapı arasındaydı. “Adını genel anons devresinden duydum, bu yüzden seni beklemek için buraya geldim. Aslında kamarandayken kapını çalacaktım ama böyle yapmanın senin için daha iyi olabileceğini düşündüm. Daha rahat.”

“Yani, *yeniden* kamaramın kapısını çalacaktın, demek istiyorsun.”

“Ne?”

“Gemide olduğumu nereden biliyordun?”

“Gemiye binilen gün senin adını yolcu listesinde aradım. Bu ve bundan önceki listeyi. Pazartesi günü buraya varacağını sandım ama görünüşe göre o sırada Sarah’ın burada olduğunu bilmiyormuşsun. Bana *telefon ettikten* sonra onun nerede olduğunu bulduğun anda buraya gelip beni arama tehlikesinin olduğunu biliyordum... Şey, bunun sadece bir an meselesi olduğunun farkındaydım. Nasıl buldun?”

“Başımdan defolup gitmeye ne dersin?”

Ethan içini çekti. “Bunu hak ediyorum, biliyorum. Fakat Adam, bana inanmak zorundasın. Böyle olmasını ben isteme-

dim. Asla aklıma getirmedi... Dürüst olmak gerekirse, ona nasıl kapıldım bilmiyorum.”

İçimde kabaran öfke her yanıma sarıp ağzımdan dışarı fişkırdı.

“Seni kahrolası pislik... *Ona nasıl kapıldığını* bilmiyor musun? Ona yaptıklarını hak etmek için *acaba* ne yapmış olabilir?”

“Benim ne... *Benim* yaptığım neyi?” Ethan gözlerini kırptırıp boş bir ifadeyle bana baktı. “Sana ne söyledi bilmiyorum ama *benden ayrıldı*. Benim sadece aptalca bir hata olduğumu söyledi. Bu tam olarak onun sözleri. “Adam’ı seçiyorum.” Ardından bana haber bile vermeden çekip gitti. Ya da *nerede* olduğunu. Ya da artık ortaya çıktığı üzere, sana söylediğini. Beni arayıp Gardaí’nin işe karıştığını söylediğinde...” Ethan olumsuz anlamda başını salladı. “Dostum, dediğim gibi. Ona nasıl kapıldım bilmiyorum. Seni aradı mı?”

Aklımdan geçen düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. Yarım saat önce Megan’ın cinayetinden mesul tutularak kollarım arkadan bağlı, *Celebrate*’ten yaka paça indirileceğimden emindim. Beş dakika önce Becky Richardson bana Peter’in Estelle’in pasaportunu asla postadan almadığını, benden yararlanmak için bana öyle dediğini, bu gemide karısına ne olduğunu ortaya çıkartmak üzere araştırmasını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu parayı benden sızdırmak amacıyla Estelle’in notunu Peter’in yazdığını söylemişti.

Şimdi de Sarah’ın katiliyle ben onun kendisini – hayattayken – terk ettiğini ve *beni* seçtiğini söylediği sırada kusursuz bir nezaketle, medeni bir şekilde sohbet ediyorduk.

“Başa dön.” dedim. “Baştan başla.”

“Şey, uzun bir hikâye.”

“Zamanım var.”

Nedendir bilinmez Ethan, “Kahve ister misin?” diye sordu. Öfkeyle ona baktım.

“Hayır mı?” Ellerin kaldırdı. “Tamam, dostum. Üzgünüm. Sadece nazik olmaya çalışıyordum.”

Ardından etrafından dolanıp masanın diğer yanına, kapıdan en uzak tarafına geçti ve karşıma oturdu. Eğer şimdi istesem, kolayca kapıdan dışarı fırlayabilirdim.

Ne dolaplar dönüyordu?

Bu soruyu sormayı ne zaman bırakabilecektim?

“İlk önce sana bir şey söylemek istiyorum.” dedi Ethan. “Bunu duymanın senin için muhtemelen zor olacağını biliyorum ve anlıyorum ama ona âşığım. O gün ofiste onunla ilk defa karşılaştığımızda, ne oldu bilmiyorum ama bir şeyler hissettim. Bir çeşit elektrik. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Evliliğim daha yeni sona ermişti ve onun hissiyatı da seninle artık iyi yürümediği...”

Bir elimi kaldırarak, “Bekle.” dedim. “Ona âşık mısın?”

“Evet. Buraya gelene kadar onun da bana âşık olmuş olabileceğini düşündüm.”

“Ona âşıksın.”

“Ben de öyle dedim.”

“Şimdiki zaman mı?”

“Ha?”

“Onun hayatta olduğunu mu söylüyorsun? Bana söylediğin bu mu?”

“*Hayatta* mı? Ne...” Ethan başını olumsuz bir anlamda sallayarak iskemlesinde geriye yaslandı. “Dostum, sanırım asıl

sen baştan başlamalısın çünkü neyden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim dahi yok.” Gözleri büyüdü. “Bekle, sence... O iyi mi? Ona bir şey... Bir şey mi oldu?”

Bir dakika önce, *evet*, sen oldun, *seni pislik*, derdim. Fakat şimdi pek emin değildim. Sanki onu daha önce hiç görmemişim, sanki onun hakkında daha önceden hiçbir fikrim yokmuş ya da kim olduğu hakkında herhangi bir ön bilgiye sahip değilmişim gibi Ethan’a baktım. Sıradan, vasat, normal görünüyordu. Bu odada karşılaşınca kadar kendi kendime onun her ortamda insan içine karışabilmek, fark edilmemek için önceden tasarlanmış, sıradan bir adam görünümünde olduğunu söyleyip durmuştum.

Fakat şimdi eğer hepsi buysa, gerçekten de sıradan biri mi acaba diye merak ediyordum.

Sarah? Sarah, bu sen misin? Konuş benimle, lütfen. Sadece konuş benimle.

“Seninle birlikte buraya geldi.” dedim. “*Celebrate*’e bindi, sondan bir önceki pazartesi.”

“Evet.”

“Önce Barcelona’da bir gece geçirdiniz, bir otelde.”

“Eğer Cork’tan pazartesi sabahı uçakla gelseydik, zamanında limana gelmeyi başaramazdık.”

“Gemiye birlikte bindiniz. Aynı kamarayı mı paylaştınız?”

“Öyle olması gerekiyordu. Ben bir eğitim, personel değerlendirmesi seyahatindeydim; her müdür bir müşteri gibi hizmet tecrübesi yaşayabilsin diye böyle bir seyahate çıkar, Sarah da benim misafirimdi.”

Mavi Dalga bundan dolayı onun yer ayırttığına dair bir kayıt bulamamıştı. Çünkü onun bir kaydı yoktu, Sarah için

adam yer ayırtmıştı. Ethan'inki muhtemelen normal yer ayırtma sisteminin dışında, içeriden kurumsal düzeyde yapılmıştı.

Personelinden birine eşlik eden kişinin gemide ortadan kaybolması iki kat beter bir durumdu, özellikle de eğer adam onun kaybolduğunu rapor etmediyse. Bir bilgisayar hatası hakkında uydurulacak bir hikâye kolayca şirketin kendini kurtarmasını sağlayabilirdi.

“Ne oldu?”

“Sanırım Sarah...” Öksürdü, gergin bir boğaz temizlemesiydi. “Sarah bütün bunlar hakkında kararsızlığa düşmüştü. Kendisi ve benim hakkımda demek istiyorum. Şey, sanırım seninle kendisi hakkında da. Belki de bizim şey olduğumuzu düşündü... Bir ilişki yaşadığın sırada, tehlike unsuru vardır. Gizlice etrafta takılmanın heyecanı, gizli olmasının cazibesi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Hayır, aslında pek anlamıyorum.”

“Evet, şey... O, ah, bütün gün garip davranıyordu. Nedeninden bana bahsetmedi. Aslında dönüp bana gemiye bile binmeyeceğini bunun yerine eve gideceğini söyleyecek sandım. Ama bindi, ardından yeni bölüm müdürümle buluşmak zorunda kaldım, bu yüzden yemeğe yalnız gitti. Sonrasında da... Şey, sonrasında kavga ettik. Açık güvertede. Pasifik'te. Grotto Havuzu'nun yanında.”

“Nerede olduğu hiç umurumda değil Ethan. Bana *ne* olduğunu anlat.”

“Benden ayrıldı, tamam mı? Bunun ona yanlış geldiğini, bütün bunların bir hata olduğunu, seni sevdiğini ve... Daha şim-

diden seni ne kadar incittiğine inanmadığını söyledi. Sabah gemiden inecek, Nice'ten doğruca eve uçup sana her şeyi anlatacaktı. Sana tekrar sil baştan başlayabilir miyiz diye soracaktı.”

Az önce söylediğine tepki vermemeye çalışarak, “Nasıl tepki gösterdin?” diye sordum.

Bana geri dönüyordu. Eve geri dönüyordu.

“Hiçbir şey söylemedim.” dedi Ethan. “Gitmesine izin verdim. Tamam, güzel, dedim. Nasıl istersen öyle olsun. Ona söylediğim buydu. Gidip bir salon köşesinde bir koltuk ya da personel bölümünde bir yatak bulmam ve gece için kamarayı ona bırakmam konusunda anlaştık. Eşyalarını toplayacağını ve çıkıp gideceğini söyledi. Fakat ardından bizi, onun gitmemesini ne kadar *istediğimi* düşünmeye başladım. Sana söyledim, onu seviyorum. Sonra da acaba bu bir test mi, düşüncesi içimden geçer gibi oldu. Kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Asla düşüncüklerini söylemezler.”

Sözünü kesip, “Ya sonra ne oldu?” dedim. “Kamaraya geri mi döndün?”

“Evet fakat orada değildi. Eşyaları da yoktu. Bavulunu almıştı ama arkasında elbise dolabında bazı kıyafetlerini, banyo lavabosunda da bazı makyaj malzemelerini bırakmıştı. Bir de not vardı.”

“Bir... Bir ne?”

“Bir not.” diye Ethan tekrarladı.

“Ne notu?”

“Bana bir not yazmıştı. Masanın üzerindeki aynaya yapıştırmıştı.”

“Yapıştırılmıştı diyerek ne demek istiyorsun?”

“Şu post-it şeylerinden biriydi.”

“Şu post-it şeylerinden...” Ciğerlerimi şişirmek için içime biraz hava çekmeye çalıştım. Sönmüş gibi geliyorlardı. “Ne diyordu? Not ne *diyordu*?”

“Üzgün olduğunu...” dedi Ethan.

“Bana tam kelimeleri söyle.”

“‘Üzgünüm.’ ve ‘S’ harfiyle imzalıydı.”

“Büyük harf mi?”

“Evet. Bekle, sen nereden...”

“Nota ne oldu? Onu aldın mı?”

“Hayır, onu aramak için çıktım. Bütün gemiyi dolaştım dostum. Yemin ederim. Her yeri aradım. Birkaç saat sonra yeniden kamaraya döndüm ve not gitmişti. Hepsi buydu. Sarah’ı bir daha görmedim. Onu aramaya, mesaj yollamaya çalıştım ama ulaşamadım. Telefonu kapalıydı. Bu yüzden...” Ethan tereddüt etti. “Şey, aklıma *kötü* bir şey gelmedi, biliyor musun? Sadece bana kızgın olduğunu, anahtar kartı olan kamara görevlisinin notu aldığını ya da yatağın altına düştüğünü bu yüzden görmediğimi falan sandım.”

“Onun kaybolduğunu bildirmedi.”

“Kayıp mı? Neden bildirecektim? Sadece o geceyi kamaramızda geçirmemeye karar vermişti ve ertesi gün gemiden indi. İndiğini biliyorum, manyetik kart hareketlerini kontrol ettim.”

“Nasıl?”

“Bir adam tanıyorum. Bakmama izin verdi.”

“Neden bunu yaptın.”

“Emin olmak için.”

“Seni *tereddüt ettiren* neydi?”

“*Sen...*” dedi Ethan. “Beni aradığında.”

“Seni ilk aradığımda benim o olduğumu sanmıştın.”

“Sadece bir İrlanda numarası gördüm ve özür dilemek ya da her neyse onun için aradığını ama yapamadığını düşündüm. Bu yüzden telefonu kapattığında – ya da telefonu kapatanın o olduğunu sandığımda – aramaya geri dönüp seni buldum, sense polis, ailesi ve *her türlü* berbat şey hakkında naralar atıyordun. Bu beni endişelendirdi, bu yüzden gemiden inip inmediğini kontrol etmeye gittim. Sistem indiğini söylüyordu. Bu sayede tamam dedim, benim burada bir sorun yoktu ama aşikâr bir şekilde gemiden indikten sonra yapacağını söylediği gibi eve gitmemişti. Muhtemelen kafasını boşaltmak için bir yerlere gitmişti. Ama sen âdeta delirmiştin ve benim numarama sahip olduğuna göre, elinde başka neler vardı? Muhtemelen benim hakkımda her şeyi biliyordun, şey, yerinde olsaydım beni bulmak için doğruca buraya gelirdim, büyük olasılıkla da ağzımı burnumu kırırdım. Sen de tam olarak böyle yaptın. Şey, yani ilk kısmında. Bak, ben memnun...”

“Buraya Sarah’ı bulmak için geldim, seni pislik.”

Ethan omuzlarını silktilti. “Bana sanki o bulunmak istemiyor-muş gibi geliyor dostum. Üzgünüm.”

“Kamaraya döndüğünde saat kaçtı?”

“Bilmiyorum. On ya da on bir.”

“Yani karanlık mıydı?”

“Evet.”

“Alışılmışın dışında herhangi bir şey fark ettin mi?”

“Notun gitmiş olması dışında, hayır.”

“Sarah’ın telefonunu buldun mu?”

“Hayır.”

“Şu anda gemide kayıp olan bir yolcu var değil mi?”

Ethan konunun değişmesiyle bir an için boşa düştü ama ardından evet diyerek kayıp bir yolcu olduğunu söyledi.

“Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

“Kim?” diye sordum. “Adını biliyor musun?”

“Bütün bildiğim Amerikalı bir kız olduğu. Halkla İlişkiler seyahatinde, bu yüzden herkes üç buçuk atıyor.” Yani o hâlde kayıp yolcu Megan’dı. “Özellikle de şey yüzünden...” Ethan’ın sesi alçaldı. “Şey, sadece herkes çok endişeleniyor diyelim.”

“Neyden ötürü? Ne diyecektin?”

“Sadece şunu diyecektim, ah, önceki seyahatlerden birinde burada bir cinayet oldu. Bunu kimseye anlatma, tamam mı? Mürettebat bölümünde. Görünüşe bakılırsa kanlı bir cinayet. Tam bir dehşet gösterisi. Bulvar gazetelerinden birisi bunu haber aldı ama ellerinde herhangi bir resim ya da isim yoktu, bu yüzden yayılmadı. Buna karşın Mavi Dalga hâlâ bu konuda nefesini tutmuş bekliyor. Eğer bu kız gerçekten kaybolduysa... Şey, çamur atmaya bayılanların ilgisini çekecektir, ne demek istediğimi anlarsın.”

“Bu cinayet hakkında ne biliyorsun?”

Ethan omuzlarını silkti. “Bildiğim söylediklerimden ibaret.”

Personel bölümünde bir cinayet. Bu acaba Sanne miydi, diye merak ettim. Fakat Peter Mavi Dalga’nın kadının denize düştüğü konusunda ısrarlı olduğunu söylememiş miydi? Kadın aslında cinayete kurban gitmişti ve bunun üzerini mi örtüyorlardı?

“Ya bu sabahki kız?” diye sordum. “Onun kayıp olduğu nasıl anlaşılmış?”

“Birisinin bildirdiğini duydum.”

“Kim?”

“Bilmiyorum. Belki de mürettebattan biridir. Neden onunla bu kadar ilgilisin?”

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Düşünmek için.

“Kamaranın balkonu var mıydı?” diye sordum. “Sarah’la kaldığın kamaranın. Ya da kalman gereken kamaranın.”

“Evet.”

Yani birisi dışarıda, balkonda saklanıyor olabilirdi.

Sarah’ı aşağı iterek öldüren adam gibi bir adam.

Hayır.

Onunla konuşmak istemediği için saklanan kişi Sarah olabiliirdi. Onun çıkmasını bekler, bir not bırakmanın daha iyi olacağını düşünür, dışarı çıkarken notu alır, yaptıklarından sonra eve dönemeyeceğine karar verir ve bunun yerine bana bir not gönderir.

Belki de *hayattaydı*.

Fakat o hâlde neredeydi?

Ethan’a, “Burada mı olacaksın?” dedim.

“Buralarda olacağım.” dedi. “Dinle, dostum, *gerçekten* üzgünüm. Bütün olanlar için.”

“Evet.” Çıkmak için döndüm. “Ben de öyle.”

Aklıma geldiğinde bir ayağım kapının dışındaydı.

Arkama döndüm.

“Bekle bir saniye.” dedim. “Sarah’la bir ofiste mi tanıştın?” Ethan evet anlamında başını salladı.

“Hangi ofis?”

“Onun ofisi. Anna Buckley.”

“Orada ne yapıyordun?”

“Şey, diğer herkes ne yapıyorsa onu. Bir iş arıyordum.”

“Fakat neden...” O zaman kafama dank etti. “Ethan, *Celebrate*’te çalışmaya ne zaman başladın?”

“Teknik olarak önceki gün. Bu mürettebat olarak benim ilk yolculuğum.”

“Bundan önce ne yapıyordun?”

“Bundan *hemen* önce mi? Bir Dublin otelinde restoran işletiyordum. Fakat yine başka bir yere geçmek için fırsat kolluyordum ve Mavi Dalga’nın Anna Buckley üzerinden işe personel aldığını duydum. İlk başta oraya gitmemin sebebi buydu.”

“Yani geçen ağustos burada değil miydin? *Celebrate*’te?”

“Hayır dostum.” Ethan hayır anlamında başını salladı. “Neden herkes birden bana bu soruyu soruyor?”

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

“Sana bunu *başka* kim sordu?”

“Şey, tamam.” dedi. “Herkes değil. Fakat ilk gece restoranlardan birindeki şu adam vardı. Bir İngiliz. İlk önce, bilirsin, beni kontrol ettiğini falan düşündüm. Çünkü durmadan beni kesiyordu ama sonunda sadece en son gemiye bindiği seferden beni tanıdığını sandığı ortaya çıktı. Geçen ağustostan. Fakat ona da sana söylediğim şeyi...”

Çoktan kapıdan çıkmıştım.

Romain

HERSONISSOS, GIRIT, 2012

Romain için bu ilk görüşte aşktı.

Kız, Mikey'nin Sarayı'nın kapısında dolanıyor, tanıdığı bir yüz arıyordu. Yumuşak soluk teni karanlıkta kendini belli ediyordu, uzun altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüştü. O gece, hatta herhangi başka bir gece kalabalığın içindeki diğer kızların hiçbirisine benzemiyordu.

Romain âdeta büyülenmişti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Göğsünde artan bir sıcaklık vardı. Ona dokunmayı arzuluyordu, evet ama daha fazlası da vardı. Ona kol kanat germek istiyordu. Onunla birlikte olmak... Onun ortamdaki varlığı Romain'e sanki bir dokunuş gibi geliyordu. Gecenin karanlığında farkında olmadığı bir çabayla kızın nerede olduğuna bakınıp durdu.

Bir içki almak için bara gelip ona gülümsediğinde, Romain bir başka müşterinin kendisini çağırmasıyla rahatlamış ve kendisinin yerine Freddy'nin, yeni barmenin, kıza hizmet vermesine izin vermişti.

Romain ne yapacağını bilmiyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

Bu tecrübesizlikten ileri gelmiyordu. Başka kızlar olmuştu. *Bir sürü* diğer kız. Güçlü, sağlıklı, yirmili yaşlarında yakışıklı biriydi. Girit adasında en tanınmış barlardan birinde barmen olarak çalışıyordu. Bunun anlamı nisandan ağustosa her gece dilediği kızı seçebilmektir. Bunun başlangıçtaki cazibesinin ardından, Romain daha ızanlı davranmanın faydaları olduğunu çabucak kavramıştı, buna karşın, eğer isterse her gece farklı bir kızla birlikte olabilirdi.

Ama bir ilişki? Hiçbir zaman biriyle bu konuda konuşmayı becerememişti, kimse de onunla bu konuda konuşmaya çalışmamıştı. Bu tuhaf bir fikirdi –sürekli seninle birlikte olan, sana göz kulak olan ve durmadan seni sevdiğini söyleyen birine sahip olmak– Romain'in bundan hoşlanması asla gerçekleşebilecek bir şey değildi.

O geceye kadar. Bu kıza kadar.

Kapattıktan sonra Freddy'le yürürken kızı dışarıda gördü, sigara içiyor başka bir kızla konuşuyordu.

Freddy onu başıyla selamladı.

"İşte bütün gece barda takılan kız. Burada." Hafifçe Romain'in kolunu dürtükledi. "*Bunu* izle."

Freddy, kızla arkadaşına doğru yürüdü, özgüveni Romain'i şaşırtmıştı çünkü Freddy kısa boylu, kızıl saçlı, kendi başına yaptığı ya da giriştiği her şeyin sonradan düzeltilmesi gereken biriydi. Güzel hatlara sahip olmak bir yana, baştan aşağı utanç vericiydi: muhafazakâr kılıklar, annesinin yüzü, Romain bunun nasıl bir surat olduğunu anlamaya bile başlayamamıştı. Bir de

üstüne ancak yeterince sarhoş olduğunuzda dans etmenin makul olduğu, bunun dışında diğer her zaman saçma gelen, şu geçen yazın büyük hitlerinden biri olan şarkının sözleri vardı.

Hâl böyleyken Freddy, kendisinden çok daha çekici bir adamda olması gereken bir özgüvenle biri güzel diğeri sıradan bir çekiciliğiyle sahip iki kıza gidiyordu.

Şimdi bile insanlar Romain'ın kafasını karıştırıyordu.

Freddy, "Seni tanıyor muyum?" dedi. Başlangıçta hangi kıza hitap ettiği belli değildi ama ardından *onu* işaret etti, Romain'ın kızı. "Sen gerçekten tanıdık geliyorsun..."

Kız ve arkadaşı karşılıklı bakıştı.

"Öyle miyim?" dedi. "Bak sen şu işe."

Romain'e kız nezaket gösteriyor, uyumlu davranıyor gibi geldi. Göğsünde umut gülleri açtı.

"Birbirimizi tanımıyor muyuz?" dedi Freddy.

"Hayır, sanmıyorum."

"O zaman seni nereden tanıyorum?" Freddy bunu düşünmeyi abartılı bir gösteriye dönüştürdü. "Ah, bekle biliyorum: *rüyalarım*dan!"

Kız, "Gerçekten mi?" dedi. "Benimle orada mı flört ediyorsun?"

Freddy başını salladı. "Evet."

"Şey, bu durumda... Seninle daha sonra orada buluşuruz."

Kızlar güldü ama Freddy'nin durumu anlaması biraz sürdü.

"Ah, anladım." dedi. Sesi neşeliydi. "İyi espriydi."

Kızın gözü Romain'e kaydı.

"Arkadaşının daha iyi taktikleri var mı?"

“Ah, onun mu?” Freddy kendisine katılması için Romain’e işaret etti. “*Taktik* mi? Tatlım, o sizin bahsettiğiniz şeyleri bilmez. Herifin taktiklere ihtiyacı yok. Onun *yüzünü* gördünüz mü? Emin olmak için hele bir kendinize sorun.” Freddy bir adım sağa çekilip yanında durması için Romain’e yer açtı ve ikinci kıza yöneldi. “Biliyor musun, *sen* de bana bir şekilde tanıdık geliyorsun...”

İlk kız Romain’e, “Selam!” dedi. “Ben Sanne.”

“Selam, Sanne.” dedi Romain. “Ben Luke.”

Sanne bir yıl dünyayı gezmek için bir süpermarkette paket yaparak para biriktirdiği Utrecht’teki işine kısa bir ara vererek arkadaşlarıyla Girit’e gelmek zorunda kalmıştı. Fakat Hollanda’ya dönüşünden sadece bir hafta sonra yeniden Girit’e geri gelmiş, Mikey’nin Sarayı’nın girişinde etrafa bakınıyordu.

Bu defa, Romain içindi.

Bu defa, kalmak için gelmişti.

Yaz sezonunun kalanı için kız onun odasına taşındı. Eylül’de, kendilerine kalacak bir yer buldular, eğer balkon parmaklıklarına yaslanıp başınızı sağ tarafa çevirirseniz denizi görebileceğiniz eski bir tatil dairesiydi.

Romain ev fikrini çocukluğunda kaybetmişti; tek kaygısı gece üzerine uzanacağı bir yataktan ibaretti. Şimdiyse Sanne’in yataklarının üzerine renkli kırlent yastıkları yığmasını, onların çerçeveli resimlerini duvarlara asmasını ve ortamı keyifli hâle getirmek için gece mumları yakmasını izliyordu. Hatta Noel’de süslemeler bile yapmış, saksıda duran bir palmiyeyi sürükleye-

rek içeri getirmiş ve gövdesinin etrafına rengârenk küçük süsleme ışıkları sarmıştı. Romain'e doğum gününde pasta yapmış, üzerindeki karta onu sevdiğini yazmıştı.

Kız onlar için bir ev yapmıştı, Romain onunla uyandığında, eve, ona geldiğinde ya da onun yanında uykuya daldığında, kız adama kendini evindeymiş gibi hissettiriyordu.

Sanne şehirde bir restoranda çalışıyordu, Romain'de Mikkey'nin müdürlüğüne terfi etmişti. Birbirlerinin tenlerine dokunarak, saçlarını okşayarak ve dudaklarından öperek gün boyu yatakta epey vakit geçiriyorlardı. Evde akşam yemeğini paylaşıyor, ardından gece işe gidiyor, sonrasında sabahın erken saatlerinde arkadaşlarıyla eğlenmek ya da bir şişe şarap alıp kumsala gitmek için yeniden buluşuyorlardı. Nadiren tartışıyor, neredeyse hep gülüyorlardı. Sanne Romain'e onun kendisini güvende hissettirdiğini söylemişti.

Elbette, bunu söylerken ona Luke diyordu.

Bu sırada Romain kendini karanlık, bir kutunun içine sıkışmış gibi yaşamaktan uzakta, kendi yaşamını sürüyor gibi hissediyordu. Hayatta olmanın böyle hissettirdiğinden hiç haberi olmamıştı. Diğer insanlar hep böyle; sıcak, güvende, aranan ve değerli mi hissediyordu? Acaba kendisinin daha önce... Bu kadar farklı olmasının nedeni bu muydu diye merak ediyordu. Herkesin içinde kötü bir yan olsa da bu sıcak sevgi o kötülüğün ortaya çıkmasını engelliyordu.

Kötülük. Bazen hâlâ orada mı, diye merak ediyordu. Artık çok geride kalmıştı. Mikki. Süs havuzundaki gün. Bazen kendisinin iyi olduğunu haber vermek için Dr. Tanner'a telefon etmeyi, mesaj atmayı düşünüyordu. Tedavi işe *yaramıştı*. Jean o bahçe kapısının üzerinden kendisi düşmüştü.

Fakat Tanner olanlardan sonra muhtemelen Romain'den neler olduğunu dinlemek istemezdi. Zaten, Romain de temas kurmayı göze alamazdı.

Bu günlerde Tanner'ı daha fazla düşünüyordu. Sanne'nin etrafındayken, Romain'in sözleri ve hareketlerinin hepsi daha derin bir yerden geliyor gibiydi. Daha önce güldüğünde, bu gülmesi gereken bir anı tespit ettiğindendi. Birisinin bir şakanın sonunda duraklaması ya da diğer herkesin zaten gülüyor olması gibi. Onun kişiliği daima öğrenilmiş davranışlar yumağı olmuştu, her biri keşfedilmiş, çalışılmış ve gayet bilinçli bir şekilde uygulanmıştı. Bunların birçoğu Taner'ın tedavisinde kazanılmıştı, edindiği ve gerektiğinde gösterdiği sabit tepkilerdi.

Fakat Sanne ile durum farklıydı.

Ne yapması, ne söylemesi gerektiğini düşünmek zorunda kalmıyordu. Bir şey söylediğinde ya da yaptığında ya yüzeysel değildi. İçten, derinden geliyordu.

Gerçek birine dönüşüyordu.

Gerçekten iyi biri oluyordu.

Romain için hem aşkı hissetmek hem de buna karşılık vermek tamamen yeni bir tecrübeydi. Bu yüzden kendini tamamen buna kaptırmakta, kalbini sonuna kadar açmakta, Sanne'le hayatının artık kendi hayatı olduğunu düşünmekte bir tehlike olduğunu bilmiyordu.

Böyle olacağını bilmezdi ama bu şekilde de süremezdi.

Kız ona hamile olduğunu söyledikten sonra kesinlikle aynı kalamazdı.

Başta Romain hiçbir şey söylemedi. Son derece sersemlemişti.

“Bunu planlamadığınızı biliyorum.” dedi Sanne, “Ama oldu. Artık ergen değiliz Luke. Ben yirmi üç yaşındayım. Eğer istersem bir bebek sahibi olabilirim, yapamayacağımı kim söyleyebilir? Hoş olmaz mıydı? Birlikte yaptığımız küçük bir insan. Bir aile olurduk.”

Aile.

Kelime Romain’ın kalbine bir ok gibi saplandı.

“Biliyorum.” diye Sanne devam etti. “Para. Evet, şu anda bir çocuğu büyütmenin masraflarını muhtemelen karşılayamayabiliriz ama önümüzde sekiz ay var. Restoranda Paul’la konuşuyorum ve yakında bir muhasebe işi olacağını söyledi...”

“Sanne.” dedi Romain. “Bunu yapamazsın.”

“Nasıl hesap tutulacağını öğrenebilirim Luke. Bu füze bilimi değil.”

“Hayır. Demek istediğim... Bebeğe sahip olamazsın.”

Sanne’in yüzün asıldı. “Ne?”

“Ondan kurtulmak zorundasın.”

“Sen neyden...”

“Bebek sahibi *olamazsın*, tamam mı?”

Kanepede yan yana oturuyorlardı. Kız bir elini yanağına koydu.

“Luke, bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama sadece...”

“Beni dinle Sanne. Çocuğu aldırıyorsun.”

Kız ondan uzaklaştı. Gözleri yaşla doldu.

“Seni seviyorum Sanne.” dedi Romain. “Sevdiğimi biliyorsun. Fakat yapamazsın... Benden bir çocuk sahibi olamazsın.”

“Neden olmasın?”

Çünkü bebeğin içinde kötülük olacak. Çünkü bu kötülük sonunda ortaya çıkacak. Çünkü çıktığında, ona kendini annemin bana *hissettirdiği gibi hissettireceksin*.

“Sana nedenini söyleyemem Sanne. Fakat bir sebebi var... Babamda bir kusur vardı ve aynı kusur bende de vardı. Öncedendi. Eğer o bebeğe sahip olursan...”

“Ama şimdi iyisin Luke. Harikasın. Engelli olmaktan falan mı bahsediyorsun? Hastalıktan? Hasta mıydın?”

“Hayır.”

“O hâlde ne?”

“Sana söyleyemem.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü eğer söylersem artık beni sevmezsin.”

“Ah, Luke. Komik olma.” Kız yeniden ona yanaştı, Romain’in kendisini kollarının arasına almasına izin verdi. Adamı yanağından öptü ve kulağına fısıldadı. “Seni seviyorum ve bana söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Bu TV’de ve filmlerde Romain’in sayısız kez söylendiğini duyduğu bir replikti. Ya da bu lafın türevlerini duymuştu. Yumruklarını sıkmasına neden oldu, çok aptalca bir laftı. Bunu söyleyen her kimse; bu dünyada neler olabildiğine, olayların nasıl dehşet verici, telafi edilemez derecede korkunç bir şekilde kötü gidebileceğine dair bilinçli olarak cahil kalmayı tercih ediyor olmalıydı.

Sanne’in ne kadar yanlış düşündüğünü öğrenmesi gerekiyordu.

Kıza, "Romain Dupont..." dedi.

"O ne?"

"O benim. Benim gerçek adım."

"Senin... Senin *gerçek adın mı?*" Kız gergin bir şekilde güldü.
"Luke, sen neyden..."

"Adım Luke değil. Romain."

"Hayır." Sanne olumsuz anlamda başını sallamaya başladı.
"Anlamıyorum."

"Romain Dupont." Kız anlasın diye heceleyerek söyledi.
"İnternette bak. Ondan sonra hâlâ beni seviyor musun gör."

Fakat Sanne kıpırdamadı. Öylece oturup gözlerini adama dikti.

Sonunda Romain kalkıp dizüstü bilgisayarını kendisi aldı, açtı, Google'da adını yazdı ve sonuçlarla dolan sayfayı işaret etti.

Dizüstü bilgisayarını ona uzatarak, "İşte!" dedi. "Fransızca olanlardan açıklamamı istediğin olursa söyle."

Sanne'nin şu anda baktığı hikâyeleri biliyordu çünkü aynı şeyi kendisi defalarca yapmıştı.

Çocuk Katili: On dört Yaşındaki Kurban İçin "Hiç Pişmanlık Duymuyor..."

"Deavieux'un Şeytani Dölü" Yeniden Saldırdı... Dünyanın İlk "Tedavi

Edilen" Şiddet Eğilimli Psikopatı Serbest Bırakılmasından 24 Saat Sonra

Kendi Kardeşini Öldürdü... Interpol Romain Dupont İçin Arama Emri

Çıkarttı... Gözden Düşen Psikolog Lisansını Kaybetti.

Bunların içinden bir derleme yapılırsa Romain listeye “Cinayet İşleyen Çocuklar” sitesini, dava hakkında birisinin yazdığı gerçek cinayetler kitabı adı verilen bağlantıyı ve Jean’in ölümünden sonra annesinin verdiği röportajları döndüre döndüre veren YouTube kliplerinin bağlantılarını koyardı.

Sanne’in dizüstü bilgisayarının üzerinde duran elleri titremeye başladı.

“Kardeşim Jean’i öldürmedim.” dedi Romain. “Benden kaçmaya çalışırken düşüp kafasını çarptı. Fakat gerisi... Gerisi doğru.”

Sanne’in kolunun üzerinden uzanıp Youtube bağlantılarından birisine tıkladı.

Annesi bir koltukta oturuyordu, görünüşü zayıf ve hâlsizdi, parmaklarının arasında bir kâğıt mendil parçasını ufalıyordu. Kadın Romain’e yaşlı göründü, şimdi daha da yaşlı olduğunu biliyordu. Öylesine sessiz konuşuyordu ki muhabir ondan sesini yükseltmesini istedi. Kadın hiç ağlamıyordu.

Röportaj bilindik bir belgesel kanalı içindi, bu yüzden İngilizce yapılıyordu.

Muhabir, “Bize Romain’in babasından bahsedin.” dedi. Soruları soran kadın annesi kadar yaşlıydı ama tonla makyaj yapmıştı ve saçları gri değildi. “Basında bazı yorumlar yapıldı...”

Annesi yalın bir ifadeyle, “Tecavüze uğradım.” dedi. “Bir gece işten eve yürüyordum, Charlie’yle evlendiğimizden sadece birkaç ay sonrasındaydım. Bir arkadaşımın bir şeyler içmek için şehirde normalden biraz daha geç vakte kadar kaldım. Kızın doğum

günüydü. Bu yüzden, istasyondan eve yürüyordum, daha önce hatırlamadığım kadar çok bunu yapmıştım, o gece aynı yolda hep yaptığımdan epey geç bir saatte yürüyordum. Etrafta kimse yoktu, sokaklarda birkaç araba vardı ama mesafe çok kısaydı, en fazla beş dakika. Sorun olmayacağını düşündüm. Aslında, bunun üzerinde pek düşünmedim. Tam bütün sokak lambalarının sönük olduğunu fark ettiğim bir sokağa döndüğüm sırada bunun ne kadar garip olduğunu düşünüyordum ki bana doğru hızla yaklaşan ayak seslerini duydum ve ardından...”

Annesi burada durdu, burnundan nefes aldı, kendini toparladı. Muhabir nazikçe, “Acele etmeyin!” dedi.

“Bir adam beni yakaladı. Beni arka tarafa sürükledi, terk edilmiş bir evin bahçe duvarının ardına. Bana birkaç defa vurdu, mideme ve başımın yanlarına. Beni etkisiz hâle getirmek için sanırım. Bunun ardından kendimi sersemlemiş, bayılacak gibi hissettim. Sonrasında beni saçlarımdan tutup evin içine sürükledi.”

“Orada ne kadar kaldın?”

“Adam gittiğinde dışarısı aydınlıktı.”

“Sen... Kendinde miydin?”

“Daha yeni kendime gelmişim.”

Muhabir olumsuz anlamda başını salladı. “Hayal bile edemiyorum.”

“Tanrı düşmanımın başına vermesin.”

“Onu hiç yakaladılar mı?”

“Bilmiyorum. Bildirmedim.”

“Neden?”

Annesi başını öne eğip dizlerine baktı, bir şeyler mırıldandı. Muhabir ondan tekrarlamasını istedi.

“Çünkü kocamın bilmesini istemiyordum.”

“Neden?”

“Bu doğru karardı, biliyorum. Fakat şoktaydım. Tamam, başıma bu geldi diye düşünüyordum. Bunu değiştiremem. Fakat bedenim karşı koymuştu. *Aklım* karşı koymuştu. O adam kazanmadı. Kazanmasına izin vermedim. O sırada Charlie’ye anlatmak... Bana bir hastalığın o gece o evden yayılmasına ve bunun, bu şeyin hayatımı istila etmesine izin vermek gibi geldi. Bu yüzden bir arkadaşımın evinde nasıl uyuyakaldığım ve ardından yola çıkıp koşa koşa eve geldiğim hakkında bir hikâye uydurdum. Charlie işe gitme telaşındaydı ve anlattıklarımı sorgulamadı. Akşam o eve dönünceye kadar kendimi toparlama ve hikâyemin üzerinde çalışma fırsatı buldum.” Annesi durdu. “Yaptığım aptallıktı, şimdi anlıyorum. Biliyorum. Polise gitmem, delilleri toplamalarını sağlamam, adamın bir tarifini vermem gerekirdi. Fakat travma geçiriyordum. Bastırmak, böyle bir şey olduğunu unutmak istiyordum. Böyle yapmanın uzun dönemde benim üzerimde etkiler bırakacağıının farkında değildim. Bütün bunları unutabileceğimi sandım.”

“Böylece bunu bir sır olarak mı sakladın?”

“Evet.”

“Ya sonra, hamile olduğunu anladığında?”

“O zaman...” Yeniden burnundan nefes alıp verdi. “O zaman gerçeği söylemek için çok geçti. Yapamadım...”

Annesinin sesi cümlelerin ortasında kesildi. Sanne kapağını örterek dizüstü bilgisayarını kapattı.

“İyi misin?” diye sordu Romain.

Kıza uzandı ama Sanne birden kanepeden kalkıp odanın diğer tarafına gidip ayakta durdu.

“Sanne...”

“Konuşma Luke. *Romain*. Sadece... Sadece konuşma.”

Romain kendisine söyleneni yaptı.

Uzun süre sessizlik içinde, bu şekilde kaldılar.

Sonunda Sanne, “Bir çocuğu öldürdün.” dedi. Bu sözler ağzından soru sorarmış gibi çıkmıştı.

“Ben de bir çocuk olduğum sırada, evet. Hatta ondan bile... Ondan bile küçüktüm.”

“Neden?”

“Benimle alay ediyordu ve o an küçük kardeşime de bir şeyler söylüyordu. Onu korkutuyordu. Jean ağlamaya başladı. Ben de deliye döndüm, Sanne. Çok sinirlendim. Sen hiç böyle hissetmedin mi?”

“Birini öldürecek kadar değil, hayır.”

“Bu bir kazaydı. Kasten yapmadım.”

“Ya diğerleri? Kardeşlerin?”

“Sana Jean’dan bahsettim. Düştü. Mikki...” Romain içini çekti. “O çok uzun zaman önceydi. Ağlıyordu ve annem bana onu susturmamı söyledi. Annemi daha önce Mikki’yle odada gezinip onu sallarken görmüştüm. Ben de aynı şeyi yapmaya çalıştım ama daha yedi yaşındaydım, yapmam gerekenin onu nazikçe sallamak olduğunu bilmiyordum ve o... Onun beyni zarar gördü.

Önden ve arkadan vurularak beyninin kafatası içinde hareket etmesi sonucunda. Birkaç yıl önce öldü, bir hastalıktan.”

“Başka bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

“Şu anda bana yalan mı söylüyorsun?”

“Hayır.”

“Gerçeğin bu olduğunu nasıl bileceğim? Geçen bütün zaman içinde... Bana *gerçek adını* bile söylemedin.”

Yeniden sessizliğe büründüler.

Bir süre sonra Romain, “Sanne...” dedi, “Bebek...”

“Senin gibi olacağını düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Ve sen de yaptıklarının babandan ötürü olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet.” dedi Romain. “Muhtemelen.”

“Annen nasıl biriydi?”

“O pek...” Romain içini çekti. “Anne gibi değildi.”

“Ama bu farklı.” dedi Sanne. “Bu bebek aşk eseri oldu. Bu gerçek olmasa bile, benim için öyleydi.”

“Gerçekti. Hâlâ da öyle Sanne.”

“O zaman benimle Breda’ya annemle babamı ziyarete gelmeyişinin sebebi buydu değil mi? Seyahat edemezdin.”

“Bunu göze alamazdım.”

“Bir pasaportun var mı? Kimliğin? Bir doğum belgen?”

Romain Girit’e 2005’te Seville’de Danimarkalı bir adamdan çaldığı pasaportla gelmişti. Belli belirsiz birbirlerine ben-

ziyorlardı ama yine de bu onun bir havaalanında denemeyi arzu edeceği bir şey değildi. Buraya gelirken yolcu gemisi terminalindeki uykulu güvenlik görevlilerini geçmekte şansı yaver gitmişti.

“Bir pasaportum var, evet ama mecbur kalmadıkça onu kullanmak istemiyorum.” Ayağa kalkıp kızın yanına gitti. Kız ona başını çevirdi ama gitmeye yeltenmedi. “Sanne, beni dinle. Seni seviyorum.” Kıza dokunmayı göze aldı. Kızda buna izin verdi. “Bütün bunlar, çok uzun zaman önceydi. Sadece bir çocuktum. Evet, sana söylemem gerekirdi ama sana bundan daha önce söylesem ne yapardın? Kaçıp giderdin. Beni terk ederdin. Ve neden? *On dokuz yıl önceki* bir günün bir dakikası için. Yaptığının kötü bir şey olduğunu bilemeyecek kadar küçük yaştayken yaptığım aptalca bir şey yüzünden. Bir süreden beri hiç hissetmediğim bir kötülükten dolayı Sanne. Senin aşkının *uzak tuttuğu* bir kötülükten.”

Sanne’in yüzünden yaşlar sel olmuş akıyordu. Romain nazikçe dudaklarını onun yanağına kondurup kızın gözyaşlarını durdurmaya çalıştı.

Kız “Ya bebek?” diye sordu.

“Babam...”

“Bu aynı şey değil. Biz aynı değiliz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen bana tecavüz etmedin.” Kız yüzünü ona dönüp göz göze geldi. “Ve ben annen gibi değilim. Bu bebeği seveceğim. *Bizim* bebeğimizi.”

Romain Sanne’i kendine çekip saçlarına fısıldadı:

“Ama bu beni korkutuyor.”

“Beni de korkutuyor.” Kız kollarını ona doladı. Romain de kızı daha da sıkı kendine çekti. “Ama bunu yapabiliriz. Birlikte. Sanırım yapabiliriz. Fakat *sadece* başka yalan olmazsa. Hiç. Küçük yalanlar bile. Aşk sadece dokunmak ve hissetmek değildir, Lu... Romain. Bilmektir. *Her şeyi* bilmek. O zaman bile hâlâ o duyguyu hissetmektir.”

“Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim Sanne.” Bunda samimiydi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Adam kolları ağrıyana kadar kızı tuttu. Ne kadar öylece durduklarını bilmiyordu.

Hayatında ilk defa, Romain kendini gerçek biri gibi hissediyordu. İçinde dışarıdan görünmeyen hiçbir şey, özünde hiçbir kötülük yoktu. Genç olmuş, akli karışmış ve hatalar yapmıştı. Fakat şimdi ona inanan, onu seven, onunla bir aile kurmayı isteyen birine sahipti.

Uygun bir aile, tıpkı olmasını dilediği gibi...

Bunu yapabiliriz demişti Sanne. *Ben de seni seviyorum.*

Ama yalandı. Bütün bunlar sahteydi.

Üç gün sonra Girit'te, Romain Mikey'de on saatlik vardiya-sındayken Sanne ortadan kayboldu. Nasıl olduysa Romain'ın yataklardan birinin ahşap iskeletine bantla yapıştırdığı çalıntı Danimarka pasaportunu bulmuş ve onu da yanında götürmüştü.

Romain kızın restoranda olduğunu düşünmüştü ama yoktu: muhtemelen Romain Dupont hakkındaki arama sonuçla-

rını gördüğü anda kafasında kurmaya başladığı kaçma planını uyguluyordu. O zamandan beri her şey yalandı, bu Sanne'in durumdan zarar görmeden kurtulmak için izlediği bir yoldu.

Romain artık bunu anlıyordu.

Polise de gitmiş miydi? Şimdiye kadar yapmadıysa uzaklara gittiğinde yapacaktı.

Ya bebekleri? Gelecekleri hakkında konuşmak, koyacakları ismi tartışmak, planlar yapmak ve bunun heyecanını yaşamak için yetmiş iki saatleri olmuştu.

Romain boğazına bir yumruk tıkanmadan bebek hakkında düşünemiyordu bile. Hayal edin: bir çocuk, hatta bir oğul, annesinin onu mahrum bıraktığı her şeyi, daha doğurduğu ilk andan, belki bundan da önce verdiği karara pişman olduğu için onu mahrum bıraktığı her şeyi verebileceği biri.

Bir zamanlar Romain'in babasına karşı hissettiği şekilde Romain'e karşı hissedecek bir çocuk.

Fakat artık Sanne gitmişti ve karnında taşıdığı can için bu hiç de hayra alamet değildi.

O akşam Romain bir çanta hazırladı, evde ona ait bütün izleri temizledi ve gece yola çıktı, kumsala varana kadar durmadan yürüdü. Kumların üzerinde uyudu ve ardından, ertesi sabah, Suvayr'a doğru yola çıkacak bir balıkçı teknesiyle konuşup neredeyse dünyadaki tüm varlığı olan beş yüz avro karşılığında kaptanı kendisini alıp götürmeye ikna etti.

Romain Fa'stan nefret ederdi. Suvayr geride bıraktığı Yunanistan'da olduğu gibi güneşte yanmış sarhoş turistler ve kuş pislikleriyle dolu, pis ve gürültülü bir yerdi. Şehir martılar tarafında istila edilmişti ve leş gibi çürümüş balık kokuyordu. Onunsa

başı öne eğik, nihai hedefiyse aklındaydı. Birkaç hafta içinde kendine yeni, daha iyi belgeler ve Avrupa'ya dönmek için bir uçak bileti almaya yetecek parayı kazanmıştı.

Sanne'e dönüş bileti.

Kızın yerini tam olarak biliyordu. Neredeyse Suvayr'daki günlerinin tamamını internet kafelerde onu arayarak geçirmişti.

Kız polisi aramamıştı. Allah'ın her günü bunu kontrol etmişti ama hiçbir uyarı, haber yazısı ya da internette ondan bahseden diğer şeylere ve onu Yunanistan'a bağlayan herhangi bir şeye kesinlikle rastlamamıştı. Bu ona çok değerli bir bilgi veriyordu: Eğer Sanna polise ondan bahsetmemişse, muhtemelen başka hiç kimseye de ondan bahsetmemişti.

Romain, görünüşe göre zaten Facebook profili olmayan Mikey'nin Saray'ındaki bayan garsonlardan birinin adıyla, kızın adı Claire'di, sahte bir profili oluşturmuştu. Tesadüfen elinde birkaç ay önce gece dışarı çıktıklarında Claire'le Sanne'in kollarını birbirlerinin omuzlarına attıkları bir fotoğraf vardı. Bunu Claire'in profil resmi olarak yükledi, böylece bundan haberi bile olmadan ya da doğruluğunu kontrol etmek için bir şeylere tıklamak zorunda kalmadan Sanne ile bağlantı kuracaktı.

Ardından Romain sistemli bir şekilde Sanne'in arkadaşlarından her birine "Claire'den" arkadaşlık isteği göndermeye başladı. Bazılar bunu kabul etti, bazılarıysa etmedi.

Sabırla zamanını bekledi.

Fas'a varışından dört hafta sonra, Sanne ve Claire'le arkadaş olan Kelly adında bir kız, bir aylık eğitimin ardından nihayet *Celebrate*'e binmenin ne kadar heyecan verici olduğu hakkında bir güncelleme yaptı.

Durum bildiriminin altında şöyle diyordu:

Sanne Vrijs'le birlikte

Kelly durum bildiriminde Sanne'i işaretlemişti, bu her gün milyonlarca kişinin girdiği bir sitede yapılmış bir hareketti. Kız muhtemelen bunu hiç aklına getirmemişti. Belki Sanne bile bunu hiç düşünmemiş, Kelly'nin "Claire" yoluyla Romain'e bağlı olduğunun farkına varmamıştı.

Romain'in bütün ihtiyacı olan da buydu.

"Claire'i" sildi. *Celebrate*'in gelecek hafta yapılacak ilk seferine kendini hazırlayan bir Mavi Dalga gemisi olduğunu öğrendi. İnternette daha derin araştırınca Tumblr denen bir şeyde Sanne'in bir Mavi Dalga tişörtüyle resimleri çıktı, hatta bir başkasının bloğunda kızın bir anlık görüldüğü bir video bile buldu. Sanne iş icabı üzerinde *Fizz Kokteyl Salonu* yazan bir isimlik takıyordu, Romain görüntüyü büyütünce bunu net bir şekilde okuyabiliyordu.

Kendi kişisel bilgilerinizi korumaya çalışabiliirdiniz, evet fakat etrafınızdakilerin de aynısını yapacağına güvenemezsiniz.

Bir kere kızın yerini öğrendikten sonra, gerisi kolaydı. Kendine *Celebrate*'te yer ayırttı ve gemiye Barselona'dan bindi. Daha geminin ilk yolculuğu olduğundan indirimli bilet almıştı. Yeni pasaportu verdiği her kuruşa değmiş, tereyağından kıl çeker gibi bütün kontrol noktalarından geçmişti. Gemiye binış gününde kamarasına gidip birkaç saat uyudu ve ardından, o akşam Fizz açılır açılmaz, Sanne'in yolunu tuttu.

Kız onu gördüğüne sevinmedi.

Romain ona, "Olay çıkartmak için burada değilim." dedi. "Sadece seninle konuşmak istiyorum. Korkmana gerek yok.

Sana zarar vermeyeceğim. Bunu artık yapmıyorum Sanne. Bu konuda yalan söylemiyordum.”

Kız duygularını belli etmemeye çalışarak, sıkılmış dişlerinin arasından, “Gitmen gerek.” dedi. Yanlarındaki barda epey sayıda yolcu oturuyordu. Kızın erkek çalışma arkadaşlarından biri barın uzak köşesinde bardakları parlatırken göz ucuyla onları izliyordu.

“Sanne, ben sadece konuşmak istiyorum. Hepsi bu. Beş dakika.”

“Defolup git yoksa güvenliği çağıracağım.”

“Ya bebek?”

“*Bebek* mi?” Kız dalga geçer gibi güldü. “Bir bebek yok *Romain*. Bana dediğini yaptım.”

“Ne yaptın sen?”

“Yapmak zorunda olduğum şeyi.”

“Yani sen...”

Sanne onun gözlerinin içine baktı. “Ne seçeneğim vardı?”

Barmen onlara doğru yürümeye başladı.

“Burada her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet.” dedi Sanne. “Yolunda.”

“Emin misin?” Barmen Romain’e baktı. “Bu adam canını sıkıyor değil mi?”

“Hayır, o da gitmek üzereydi.”

İkisinin ve artık bakmaya başlayan diğer yolcuların bakışları altında, Romain dönüp Fizz’den çıktı. Başka şansı yoktu.

Ardından saatlerce gemide dolaştı, her güvertede sayısız tur atıp bundan sonra ne yapacağını düşündü. Artık Sanne’e karşı içinde bir sevgi yoktu. Sanki biri bir düğmeye basmıştı.

Fakat bebek...

Bu konuda kız doğruyu mu söylüyordu? Daha birkaç hafta olmuştu. Belki de henüz bunu yapmamıştı. Belki sadece onun gitmesini sağlamak için yalan söylüyordu. Yine de hamile olan genç bir kadın için yolcu gemisinde bir iş garip görünüyordu.

Ama kadının gitmesine tekrar izin vermeden önce emin olmak zorundaydı.

Sabaha karşı saat üçü geçtiğinde Fizz'in ışıkları söndü. Birkaç dakika sonra, Sanne yalnız başına çıkıp gece boyu barın girişini kapalı tutacak metal kepengi indirdi ve kilitledi.

Romain onu birkaç metre uzaktaki karanlık bir köşeden, küçük bir ATM'ye ev sahipli yapan kuytu bir yerden izledi.

İşi bitince kız anahtarları cebine koydu ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. Romain onu takip etti. İkisi birlikte açık güvertelerden birine çıktılar.

Dışarısı hem saat hem de hava nedeniyle hemen hemen ıssızdı. Gecenin bir yarısıydı ve atıştıran yağmur, yüze vuran rüzgârla hava soğuktu. Sanne parmaklık boyunca uzanan parlak bir şekilde aydınlatılmış alandan uzak duruyor, bunun yerine başının üstünde asılı duran can sallarının gölgesinde yürüyordu.

Romain onu güvenli bir mesafeden takip etti, giderken güvenlik kameralarını arıyordu. Birkaç dakikaya kalmadan kameraların güvertenin diğer tarafında, korkuluklara yakın lamba direklerinin üzerinde olduğunu fark etti.

Sanne onlardan ve lambalardan kasten sakınıyordu.

Fakat bunun nedeni neydi?

Jeton düştü: Çünkü o mürettebattandı. Üniformalı personel. Burada hiç olmaması gerekiyordu.

Ve gecenin bir yarısıydı.

Denizdeydiler.

Bir de daha en başından hiç kimse Romain Dupont adında hüküm giymiş bir katilin bu gemide olduğunu bilmiyordu.

İşte böyle olmuştu. Harika bir plan, önceden tasarlama yoktu. Sadece onunla konuşmayı istemişti. En azından önce bunu denemişti.

Fakat ardından bir satranç tahtası üzerinde ileri sürülen taşlar gibi zihninde farklı fikirler öne çıkmıştı. Bir araya geliyor, yeni, daha iyi bir fikir şekillendiriyorlardı.

Kötülüğün *gerçekten* hoşlandığı bir tane.

Güvertenin sonunun ucunda, Sanne korkulukların olduğu tarafa geçip yaslandı, dışarı bakıyordu. Elini cebine götürüp bir paket sigara çıkarttı.

Romain onun hamileyken sigara içecek türden biri olduğunu sanmıyordu ama bu tek başına bir şey ispatlamazdı. Kıza dönük kameraları ve diğer yolcuları kontrol ettikten sonra, ki hiç yolcu yoktu, harekete geçti.

Olabildiğince çabuk, Sanne'in arkasına geçti, güçlü kollarından birini kadının beline atarken diğeriyle göğsünü sardı. Eliyle kadının ağzını kapatıp başını geriye doğru çekti.

Sigaralar parmaklıkların ötesindeki karanlığın içine düştü.

Sanne sesini çıkartma fırsatı bulamadı.

Buna karşın, derhâl çırpınıp mücadele etmeye imkân buldu.

Sağ elini kadının ağzında tutup onun vücudunu kendi bedenine hareket etmesine fırsat vermeyecek şekilde kilitleyerek, Romain sol elini Sanne'in karnına götürdü, tişörtünün altına, belinden içeriye ve elini kadının çıplak tenine bastırdı.

Kadın aynı gibiydi.

Eğer hamileyse, şu an birkaç ay geçmişti, belki de üç. Karnı büyümeyi miydi? Her zamanki hâliymiş gibi geldi ama kıpırdamadan durmadığı için bunu anlamak zordu.

Romain elini daha da indirdi, kadının pantolonunun içine, iç çamaşırının ön tarafının üstüne.

Ve hijyenik pedin kabarıklığını hissetti.

Sanne âdet dönemindeydi.

Romain'ın bebeğinden kurtulmuştu.

Ne anlamı var ki?

Kötülüğün bilmek istediği buydu. Bunu talep ediyordu. Sanne'i *Celebrate*'in güverte parmaklıklarına karşı tutmuş, kollarıyla onu kısıktırak yakalamış hâlde dururken, etrafta yüzünü kamçılayan rüzgâr ve okyanusun sonsuz karanlığından başka hiçbir şey yokken, Romain'i bir cevap vermeye zorluyordu.

Bunun kahrolası anlamı neydi?

Çocukluğunu başından beri onu hiç istemeyen, daha doğmadan ondan nefret eden bir anneyi memnun etmeye uğraşmakla geçirmişti. Ardından ergenlik çağında gerçekten de bir anlık bir çılgınlıkla işlediği bir suçun zorluklarına katlanmıştı. Bastian onu tahrik etmişti. Bunu o istemişti. Romain sadece Jean'i korumaya çalışıyordu. Fakat annesi elbette bunu o şekilde görmedi. Hatta mahkemede ona karşı tanıklık etti, neden önceden, daha önce Mikki'ye zarar verdiğinde, onunla ilgili bir şey yapmadığı için duyduğu pişmanlıktan gözyaşlarına boğuldu. Ardından Tanner'ın deneysel tedavisini kabul etti ve adamın söylediği her şeyi yaptı, sonucunda babası tarafından terk edildi ve bırakılmasından sadece bir gün sonra hem kendi öz-

gürlüğünü hem de Tanner'ın itibarını mahvedecek şekilde, yanlış bir kararla Jean'in ölümünden mahkûm oldu. Sonra Sanne her şeyi değiştirmişti ama şimdi kadın yeniden her şeyi tersine çevirmişti.

Bunun anlamı *neydi?*

Romain'in anladığı kadarıyla hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Gözlerini kapatıp kötülüğün içini doldurmasına, dalgalar hâlinde ona çarpıp kabarmasına, onu sarmasına, içine işlemesine ve boğmasına izin verdi.

Ilık ve rahatlatıcı geliyordu, sıcak bir banyo gibi.

Bu duygunun içinde rahatladı. Artık ona karşı koyamayacaktı.

Kötülük elinde kalan tek şeydi.

Ardından gözlerini açtı, dizlerini büktü, Sanne'i kaldırdı ve parmaklıklardan aşağı attı.

Bütün hayatı boyunca, Romain iyi olmaya çalışmıştı.

Artık bundan bıkmıştı.

Adam

Bakmasını bilersen işaretler ortadaydı.

Mürettebat üyeleri telaş içindeydi, gülümsemelerinin üzerindeki gözlerinde resmiyet vardı. Barların arkasında duranlar, restoran masalarının yanında hazır bekleyenler, kasalarda görev yaptıkları yerlerde oturanlar birbirleriyle fısıldaşıyordu, yüz ifadeleri ciddiye. Tescil edilmiş girişken sıcakkanlı tavırlarında ve dişlerini gösteren gülümsemelerinde gedik açılmıştı. Yolcuların arasında dolaşan göz önündeki güvenlik görevlilerinin sayısı görünüşe göre iki katına çıkarılmıştı. Hepsi de yoğun bir şekilde aniden gelen muhabereyi algılayarak bir elleri telsizlerinde yürüyüp geçiyordu. Pencerelede Fransa'nın yeniden neden büyüdüğünü sorgulayan yolcular bir köşeye çekilerek sakin ve ikna edici bir ses tonuyla konuşuluyordu. Kızgınlık ya da öfke yoktu, sadece büyüyen gözler ve anladıklarını belirten baş sallamaları vardı. Bir de helikopterler, Fransız sahil güvenliği ve trajik bir şekilde denizde kaybolan genç bir kadın hakkında fısıldaşmalar.

Gemide salon salon, restoran restoran, dükkân dükkân sistemli bir şekilde dolaşarak Peter'ı ararken bunun her köşede olduğunu gördüm. Ardından koridorları geçip asansörle bir üst güverteye çıktım ve yeniden başladım. En üst güverteye çıktığımda, işlemleri tersten yaparak yeniden aşağı inmeye başladım.

Fakat onu bulamadım.

Bu sırada, güneş gökyüzünde batmıştı.

Karanlık düştüğü sırada, *Celebrate* Villefranche koyuna yerleşmiş, bir gün öncekiyle çok benzeyen bir yere demir atmıştı.

Genel anons devresinden gelen bir duyuru, yolcuları geminin bir güvenlik sorunuyla karşılaştığı ve yolculuk programının küçük bir gecikmeye uğradığı hakkında bilgilendirdi. Açık güvertelerde ücretsiz içki dağıtılıyordu ve aklına bir şey takılan birileri olursa en yakın mürettebat üyesine başvurabilirdi. İçten özürler, ellerinde olmayan şartlar, durumla ilgili olarak misafirlerimizi bilgilendirmeye devam etmeye çalışacağız, vs. vs.

Sarah için bunların hiçbirisi olmamıştı. Fakat öte yandan, o Amerikalı değildi.

Saat dokuzdan az önce, kendi kamarama döndüm, Peter'ı aramaktan ve onu bulmak için bir dahaki sefere nereye bakabileceğimi düşünmekten bitkin düşmüştüm.

Kamaram, dışarıda gittikçe derinleşen karanlığın haricinde, tıpkı bıraktığım gibi görünüyordu. Birkaç lambayı açıp emin olmak için kontrol ettim. Daha önce eşarby parmaklıklardan çözmüş, çöp kutusunun içine yerleştirilmiş plastik torbaya koymuş ve ardından çantamın dibine tıkmıştım. Sonrasında banyo lavabosunda ellerimi yıkayıp kamaradan ayrılmıştım. Şimdi, parmak izi, DNA ya da FBI'ın bulabileceği başka her ne var-

sa temizlemek için yeterli olacağını umarak, elimde Crescent Dükkan'ından aldığım bir şişe dezenfektanla aynı şeyleri adım adım yapıyordum.

Peter'in onları bana yönlendirmesine izin vermeyecektim.

Bunun yerine, ben onları Peter'a yönlendirecektim.

Çantamı bir omuzuma asıp balkona çıktım. Eğer kapısından giremiyorsam, Peter'ın kamarasına başka yollarla girmem gerekiyordu ve sonra da...

Benim balkonumu her iki yandaki balkonlardan ayıran tek şey buzlu cam panellerdi. Yerden üst kattaki balkonun altına kadar uzanıyordu. Geçmenin tek yolu etrafından dolanmaktı.

Kısa bir an yarı açık kayar kapıya dönüp camdaki yansıma baktım. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Devasa bir yolcu gemisinin sekizinci güvertesinde bir balkondan diğerine tırmanmayı planlıyordum. Altımda açık denizden başka bir şey yoktu.

Sence bunu yapabilir misin?

Buna inanıp inanmadığımı kafaya takmadım. Yapmak zorundaydım. Sarah için.

Artık Megan için de.

Parmaklıkları sıkıca tuttuğumdan emin olarak, en alt parmaklık demirine çıkıp üzerinden olabildiğince ileriye doğru uzandım. Bunu yapmak bana Peter'ın balkonunun bir kısmını görme imkânı sağladı ama kayar kapısını göremedim.

Kahretsin.

Peter'ın balkon kapısını içeriden kilitlemediği konusunda şansıma güvenmek zorundaydım. Eğer kilitlediyse de şey, köpürüyü –ya da parmaklıkları– çoktan geçmiş olacaktım.

İki ayağımla balkon parmaklıklarının üzerine çıktım.

Aşağıya bakmamaya ya da bunu yapmamaya çalışıyordum. Aklımdaki düşmekle ilgili bütün fikirleri bastırmaya çalıştım.

Bir bacağımı balkon parmaklıklarının üzerinden savurup diğer tarafa geçirdim. *Dışarıya.*

Eğer düşersem sadece boğulmak üzere düşmekle kalmayacaktım, muhtemelen denize düşmeden önce yolda birkaç şeye daha çarpıp sekecektim: daha alttaki balkonların saçakları, can salı donanımları, geminin karinası.

Düşünme. Sadece yap.

Diğer bacağımı savurdum.

Artık altımda hava ve ölümden başka bir şey olmadan balkonumun parmaklıklarının dışında tutunmuş duruyordum. Balkonumun korkuluğunun dışında rüzgâra tutuldum.

Dayanamadım. Aşağı baktım.

Su ayaklarımın altında birkaç güverte aşağıdaydı. Eğer başımı çarparsam suya bilincimi yitirmiş olarak düşecektim. Bu düşüşten canlı kurtulma şansım olmayacaktı. Karanlıkta kimse düşüğümü görmeyecekti. Cesedimi asla bulamayacaklardı.

Küçük adımlarla sola kaydım, başımı balkonları ayıran cam panelin diğer tarafına uzattım. Peter'ın kabini boş görünüyordu ama yine de banyoda olabilirdi.

Nefes aldım ve soluğumu tuttum, sağ elimi cam panelin benim taraftan diğer balkonun tarafına olabildiğince hızlı davranarak geçirdim.

Ardından sağ ayağımı da aşırdım.

Tamam, tamam. Yavaşça bir oh çektim. Şimdiye kadar iyi gitti. Neredeyse yarıladın. Yarısı bitti. Sadece sakın ol.

Çantanın askısı omuzumdan kaymaya başladı.

Rüzgâra kapılıyordu.

Bunun üzerinde fazla düşünmeden, sol elimi ve bacağımı parmaklıklardan çekip yana kaydırdım ve denize düşmeden Peter'in parmaklıklarına yerleştirmeye çalıştım. Elim parmaklığın üst demirini tuttu ama ayağım kaydı ve beni bir saniyeliğine *Celebrate*'in bir yanında tek bacağım sarkık hâlde bıraktı.

Bir saniye çok uzundu.

Her nasılsa sakin kaldım, aynı anda hem tutunmayı hem de nefes almayı sürdürdüm. Ardından biraz gayretle, kendimi yeniden yukarı çekip iki ayağım sağlam bir şekilde parmaklıkların alt demirinde, düzgün durur bir hâlde getirmeyi başardım. Hâlâ dışarıdaydım, Peter'in kamarasına bakıyordum. İçeride hiçbir hareketlilik göremedim.

Yapmıştım. Geçmeyi başarmıştım.

Artık sadece *içeri* girmem gerekiyordu.

Yavaş fakat düzgün ve dengeli bir şekilde parmaklıkların üzerinden tırmandım, terliyordum ve nefes nefeseydim. Ardından kendimi bıraktım ve sırt üstü Peter'in balkonuna düştüm. Tükenmişim ve bitkindim. Şu ana kadar bana güç veren adrenalin birdenbire yok olmuştu. Ayrıca şiddetli bir şekilde titreyip ürpermeye başlamıştım.

Kendini topla. Şimdi kendini kaybetme.

Ayağa kalkıp Peter'in balkon parmaklıklarından aşağı bakmaya cesaret ettim. Tanrım, aşağıya epey mesafe vardı. Sadece bakmak bile midemi kaldırdı. Başımı sallayıp kayar kapının kolunu yoklamak için döndüm.

Açıldı.

Çok şükür.

Kamaradan içeri girdim. Boştu; Peter yoktu. Çantayı yere bıraktım ve eşarbı çıkarttım, bunu yaparken daima eşarbı içine koyduğum torba tenimle eşarp arasında olmadan dokunmama-ya özen gösterdim.

Eşarbı halının üzerine attım ve ayağımla Peter'ın yatağının altına ittim. Ardından düşünceli bir şekilde uzun bir dakika boyunca öylece dikildim.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Bu gerçekten ben miydim? Bir başkasının kamerasına kanıt mı bırakıyordum? Fakat diğer yandan bu kanıt bırakma sayılmazdı, değil mi? Bu bir iadeydi ve kanıt sadece kendi işini yapıyordu: doğru adamı Megan'a bağlıyordu.

Önceki pazar sabahı havaalanının dışında, arabada bana gülümseyen Sarah'ın yüzünü gözümde canlandırımdım.

Ethan, onun beni seçtiğini söylemişti. *Beni* tercih etmişti.

Artık boş çantayı omuzuma atmış kamaradan kolay yoldan, kapıdan, çıkmaya koyuldum. Fakat o sırada masanın üzerine konulmuş beyaz zarfı gördüm.

Geçen gece elbise dolabından battaniyeyi çıkarırken kazara dışarı çıktığımla aynı zarftı, içinde Estelle'in pasaportu ve sahte not bulunan zarf.

Alıp dikkatlice içindekileri çıkarttım, hafızamın beni yanıltmadığını, Peter'ın Estelle'inkiymiş gibi anlattığı yazının daha önce Beau Soleil Plais'te gördüğüm arşiv kutularındakilerle aynı olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Pasaportun son sayfasını çevirdim. Not hâlâ orada duruyordu.

ÜZGÜNÜM – E.

Şimdi inceleyince, son derece aşikârdı. Yazı birbiriyle aynıydı. Nasıl olup da bunu gözden kaçırmıştım? Neden Peter yazıyı değiştirmekle uğraşmamıştı? Belki de normalde büyük harflerle yazı yazmıyordu, kutulardaki etiketleri unutmuştu. Yahut belki de karısını öldüren kişinin aynı zamanda benim kız arkadaşımı öldüren kişi olduğuna dair teorisini paylaştıktan hemen sonra bana göstermenin yeterli bir çaba olduğunu düşünmüştü.

Ve haklıydı da değil mi?

Arkamdan açılan kapıyı duymadım.

Onun sesini duyana kadar Peter'ın dönmüş olduğunun farkına varmamıştım.

"Adam, kamaramda ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırıncı balkon kapısında onun yansımasını gördüm. Peter arkamda duruyordu, manyetik kartı elindeydi. Çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı.

Arkama döndüm.

"FBI'ın kesinlikle doğru adamı yakalamasını sağlıyorum." dedim.

Hiç cevap yoktu. Sadece bana baktı.

Yüzünü inceledim ama özel bir duygu görmedim. Korkmuş ya da gerilmiş gibi görünmüyordu, sinirli ya da tehditkâr da değildi. Hatta şaşırma bile benzemiyordu. Sadece şey gibi görünüyordu...

Teslim olmuş.

"Onu sen öldürdün değil mi?" dedim.

Bakışları yere indi.

“Dün gece.” dedim. “Hastaydın. Aslında numara yapıyordun. Fakat ben numara *yapmıyordum*. İçkime bir şey kattın. Seni dairene bıraktıktan sonra yaptığın buydu, haksız mıyım? Gidip beni yere yıkacak bir şey mi aldın? Bana ne verdin?”

Peter cevap vermedi.

“Sonra, ben tuvalete gittiğimde Megan’ın kulağına bir şey fısıldadın, ona ondan hoşlandığımı ama bunu söylemek için çok utangaç olduğumu söyledin. Seni kamarana getirmek zorunda kaldık ve ardından, ben de kendimi kötü hissetmeye başlayınca o da beni kamarama götürdü. Ben kendimden geçince de kendini içeri soktun. Manyetik kartlar karıştığı için anahtarın vardı. Bunu gemiye bindiğimizde kasten yaptın, böylece benim kamarama da girme imkânın olacaktı. İşte böyle değil mi? İçeri nasıl girip eşarbı koyduğunun ve kapıyı açık bıraktığının açıklaması bu. Ertesi güne kadar ek kart almadık ama sorun değildi çünkü ilk gece gidip kimlik kartını uzatıp hey bingo! İşte Peter Brazier’in kalması gereken fakat aslında benim kaldığım kamaraya için bir anahtar. Ardından dün gece, ben yıkıldığımda, içeri girdin ve...” Sesim çatallandı. “*Megan’i öldürdün.*”

Bunu yüksek sesle ilk defa söylüyordum. Kelimelerin ardından ağzımdan öfke kusuyordum.

“Ne *yaptın?*” diye sordum. “Onu deniz mi ittin? Bundan önce ne yaptın? Eşarbin üstündeki kanı nereden buldun? Sen nasıl ...” Sesim yeniden çatallandı. “Barın dışında, demek istediğin şey buydu, değil mi? Onun harika olduğunu söylediğinde. Onun bize yardım etmek için harika biri olduğunu söylediğini sanmıştım ama sen *Amerikalı olmasının* mükemmel olduğunu *kast* ediyordun. Onun ortadan kaybolması FBI’ı buraya getirecekti. Bunu bana kendin söyledin. Konu bir seri katili yakala-

maya gelince, bu işi bir tek FBI'ın adamları yapabilir, doğru değil mi? Neye mal olursa olsun derken bahsettiğin kahrolası şey buydu. Estelle'e ne olduğunu bulmak için Megan'ı öldürdün ve Megan'ı öldürmek amacıyla gemiye binebilmek için bana yalan söyledin. Pasaporttan haberim var, Peter. Becky'le konuştum. Ayrıca Ethan'ı daha ilk gece bulduğunu biliyorum. Sana söylediklerinden de haberim var. Estelle'in ortadan kaybolmasıyla onun hiçbir ilgisi olamazdı, adam burada bile değildi. Sarah yolculuğun ilk gecesi ondan ayrıldı ve kamaralarında Ethan'a o notu bıraktı."

Peter gözlerini kaçırdı.

"Oyunun sonunda ne olacak?" diye üsteledim. "Şimdi ne oluyor? Bir Amerikalı öldü, FBI geliyor, ya sonra? Bütün deliller beni işaret ediyor ve iş benim üstüme mi yıkılacak? Bunun sebebi onlara her şeyi anlatarak masum olduğumu iddia edecek olmam mı? Eğer onları ikna edemezsem, okkanın altına gidecek olan benim özgürlüğüm olacağından, *Celebrate*'te kadınları öldüren bir seri katil olduğuna onları ikna etmek zorunda olmam mı? Bunu bana onlara kendimi dinlettirmekten başka bir çarem olmadığından mı yaptın? Sen nerede olacaksın? Gerçeği bulmak için gölgelerin içinde bekleyecek misin? Planın bu mu? Öyle mi Peter? Öyle mi?"

Peter'ın dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. Yüzünü ellerine koydu.

Parmaklarının arasından, "Çok üzgünüm Adam..." dedi. "Çok üzgünüm."

"Ah, *benden* özür dileme. Özür dilemen gereken Megan'ın ailesi. Kahretsin... Ah, Tanrım! Ah, Kahretsin!" Dolanmaya başla-

dım. “Peter, masum bir kadını öldürdün. Bunun farkında mısın? *Yaptığının* farkında mısın? Sen de onun kadar kötüsün, şu adam, aradığımız şu canavar kadar. Bunu anlıyor musun? Megan’a *Estelle kadar* acı çektiirdiğinin farkında mısın? Ya sırf karını bulmak için bir hayatı, masum bir hayatı aldığının? Yüce Tanrım, Peter. Ben... Bilmiyorum... Sen ne *hahlar karıştıyorsun?*”

“Çok üzgünüm.” dedi Peter. Ellerini yüzünden çekti. Yanakları yaşlarla ıslanmıştı. “Üzgünüm, Adam. Ben... Ben onun Amerikalı olduğunu sandım.”

“Ne? Ama o Ameri...”

Durdum.

Hayır.

Kamaramdaki şampanya şişesi.

Peter’in adına kayıtlı bir kamara.

Megan bunun sadece yeniden gelen müşteriler için bir ikram olduğunu söylemişti.

“Acı çekmedi.” dedi Peter. “Buna eminim. Yemin ederim. Acı çekmedi. Çabuk yaptım. Neler olduğunun farkına vardığını bile sanmıyorum. Çok üzgünüm Adam. Gerçekten, öyleyim. Fakat onun Amerikalı olduğunu sandım! Yaptım çünkü *adam* öyleydi.”

Pasaport ellerimde titremeye başladı.

Hayır.

Başımı indirip ona, nota baktım.

“ÜZGÜNÜM – E.”

Adın ilk harfi dışında, tıpkı benimki gibiydi.

“ÜZGÜNÜM – S.”

Eğer bunu Peter yazdıysa bunu sırf benim dikkatimi çekmek için, kendi kayıp karısıyla benim kayıp kız arkadaşım arasında bir bağlantı uydurmak için yaptıysa...

O hâlde ne yazacağını nereden bilmişti?

“Onun Amerikalı olduğunu sandım.” diye Peter tekrarladı, “Çünkü *adam* öyleydi.”

Benim notumda –Sarah’ın notunda– ne yazdığını bilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Hayır.

Gözlerim yaşlarla dolarken kamaranın içi bulanıklaştı.

“Üzgünüm Adam. Çok üzgünüm. Adam öyleydi, bu yüzden...”

“Kim öyleydi Peter?” Cevabı biliyordum ama onun bunu söylediğini duymak istiyordum. Hiçbir hata olmamasını istiyordum. “Sebeup olan kimdi?”

“Ethan...” diye fısıldadı. “Ethan.”

Yürüyüp balkona çıktığımı hatırlamıyorum ama kendimi orada bulmuştum, dışarıdaki karanlık denize bakıyordum.

Burası geminin sancak tarafıydı. *Celebrate*’in kış tarafı, arkasında kalan Nice’in tepelerini benim görüşümden saklıyordu. Küçük Villefranche kasabası arka tarafımda, bir mil uzaktaydı. Bütün görebildiğim göze sonsuz gibi görünen karanlık bir deniz ve bunun üzerindeki kararır gökyüzüydü.

Parmaklıkları iki elimle sıkıca tutuyor, çaresizce derin bir şekilde oksijen almaya çalışıyordum, kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve düşünmeye, düşünmeye, düşünmeye çabalıyordum.

Peter Sarah'i öldürdü.

Megan'ı da öldürdü.

Hepsi de Estelle'i ararken olmuştı.

Arkamdaki varlığını hissediyordum, eli omuzumdaydı.

"Lütfen Adam. Açıklamama izin ver."

Öfkeyle arkam döndüm.

"Açıklamak mı? Neden kız arkadaşımı öldürdüğünü ve ardından bana onun katilini bulmakta yardım ediyormuş gibi davrandığını mı *açıklayacaksın*? Beni ve paramı bu gemiye binmek, böylece *başka birini*, tek suçu Amerikan *aksanıyla* konuşmak olan masum bir kadını daha öldürmek için kullandığını mı?"

"Ben..." Gözyaşları Peter'in yanaklarından akıyordu. "Ben *dayanamıyordum* Adam. Dayanamıyordum! Estelle'i öldüren canavar dışarıdayken yapamıyordum. Neredeyse... Neredeyse hepsini sona erdirecektim. Sana söylediklerim, doğruduydu. Fakat o sırada ABD Kongresinin Amerikan vatandaşlarıyla FBI'ın ilgilenmesine dair geçirdiği kanun hakkındaki şu gazete yazısını okudum ve acaba FBI işe yarar mı diye düşündüm. Konu seri katillere geldiğinde onlar uzmandır! Eğer biri onu bulabilirse o da onlardır. Ben sadece... Gemiye gelmelerine ihtiyaç duyuyordum. *Celebrate*'e gelmelerine ihtiyacım vardı. Araştırmaya başladıklarında, geçmişe baktıklarında, Estelle'i bulacaklardı. Bunu yapacaklarını biliyordum. Onun İngiliz olmasına rağmen, bunu da araştırmak zorundaydılar çünkü gemiden kaybolmaların hepsini birbirine bağlayacaklardı. Bunu yapacak tek kişi onlardı."

"Söyle bana." dedim. "Bana ne yaptığını anlat."

Peter tereddüt etti.

“*Celebrate*’te Sarah’la beraberdim. Gemiye biniş iskelesinde onun ve Ethan’ın arkasıdaydım. Adamın ona o gece birisiyle buluşacağı için kıza kendi başına olacağını anlattığını duydum... Adamın aksanı, Amerikalı olduğunu açıkça belli ediyordu. Avrupa seyahatlerinde onların ne kadar az bulunduğuna şaşarsın Adam, özellikle de bunun gibi kısa süreli olanlarda. Buraya kadar bütün yolu gelme zahmetine katlandıktan sonra bir ya da iki hafta seyahat etmek isterler... Sarah’ın da Amerikalı olduğunu sandım. Gerçekten Adam. Diğer türlü ben asla...”

“Hiç ipimde değil.” dedim. Bunu derken “P” harfini dudaklarım ile vurgulayarak sinirli bir şekilde söyledim. “Bana *ona ne yaptığını* anlat!”

“Onları takip ettim.” dedi Peter, artık daha hızlı konuşuyordu. “Şey, onu takip ettim. Fark etmesin diye arada mesafe bıraktım. Konuşmasını duymamamın sebebi buydu. Sonrasında açık güvertede adamlarla buluştu. Tartışıyor gibi görünüyorlardı. Kamaraya yalnız döndü. Ben... Ben dışarıda bekledim. Çıkmak için yeniden kapıyı açtığında, onu içeri geri ittim.” Peter artık hüngür hüngür ağlıyordu. “Ve ben... Üzgünüm, gerçekten. Bir peçeteye kloroform koymuştum, filmlerde gördüğüm gibi...”

Bir parça beyaz kumaşın üzerinde, korkuyla fal taşı gibi açılmış gözleriyle Sarah’ı düşündüm.

“Mendili ağzına bastırdım.” dedi Peter. “Saniyeler içinde kendinden geçti. Hiçbir şey hissetmedi, bunu biliyordum. Bunu elimden geldiğince hızla yaptım ve ona...” Üzüntüyle hıçkırıklara boğuldu. “Ona üzgün olduğumu söyledim. Ona bunu sadece başka birisinin, bir canavarın, sevdiğim kadına, bebeğimi, çocuğumu taşıyan kadına bunu yaptığı için yaptı-

ğımı söyledim. Onu çekip dışarı, balkona çıkarttım ve ardından..." Gözlerini benden kaçırdı. "Ardından bir ses duydum."

"Hayır." dedim. "Hayır."

"Onu aramaya gelen Ethan'dı. Bir boşluk vardı, belki şu kadar..." Peter ellerini bir metre kadar açtı. "Balkonlarının kayar kapısıyla duvar arasında. Oraya saklandım, Sarah'ı tutarak... Sarah'ı tutarak adamın tekrar çıkmasını bekledim. Çıktı. Ardından... Onu ittim." Yeniden hıçkırıklara boğuldu. "Onu ittim Adam. Çok üzgünüm. Sonra onun bazı eşyalarını aldım fakat hepsini değil. Tıpkı Estelle gibi. Her şey aynı görünmek zorundaydı. İçerideyken aynadaki notu gördüm. Onu aldım... Şey, Estelle not bırakmamıştı. Sarah'ın telefonunun çantasında olduğunu fark etmem daha sonra oldu, çantayı almıştım. Atacaktım, gemiden indiğimde fırlatıp denize atacaktım ama o sırada bütün şu aramalar, mesajlar gelmeye başladı ve senin mesajın. Bütün numaralar İrlanda ülke kodunu taşıyordu... İnternete baktım ve Facebook'ta bir şeyler buldum. Onun Amerikalı değil de İrlandalı olduğunu fark etmem de o sırada oldu." Kendini toparlayıp gözlerimin içine baktı. "Adam, hiç böyle bir şey yapmamam gerektiğini biliyorum."

"Böylece sonrasında..." dedim, "B planına geçtin."

"Estelle hakkında kimse bana inanmadı." dedi Peter. "Hiç kimse. Mavi Dalga ne Estelle'i ne de Sarah'ı umursadı. Bana Sarah'ın gemiden indiğini söylediklerini anlatmıştın değil mi? Şey, *inmedi*, değil mi? Bunu kesinlikle biliyoruz. Seni uyutmak için bunu sana söylediler. Yaptıkları bu. Böylece söylediklerinin aksine, Estelle de gemiden inmemişti. Hiç olmadığı kadar kaniydim: Birisi Estelle'i öldürmüştü. Belki de Mavi Dalga'nın yine hiç umursamadığı Sanne Vrijs'den sorumlu olanla aynı

kişiydi. Hâlâ FBI'ı gemiye getirmem gerektiğini biliyordum. Bunu çözebilecek, adamı bulabilecek ve onu durdurabilecek tek kişi onlardı. Estelle'e ne olduğunu bana onlar söyleyebilirdi. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım, evet ama işleri yoluna koymak, doğru bir şekilde yapmak için hâlâ zaman vardı. Fakat hiç param kalmamıştı. Şey için, *Celebrate*'e binemiyordum... Ben... Ben seni araştırdım, internetten. Kısa süre önce şu büyük film anlaşmasını falan imzaladığından bahsediyordu. Altı sıfırlı bir anlaşma olduğu söylüyordu. Zengindin ve kız arkadaşın *Celebrate*'te kaybolmuştu... Anladım ki Estelle'le Sarah'ın birbiriyle bağlantılı olduğuna hiç şüpheye yer bırakmadan seni ikna edebilirsem... Bu yüzden Sarah'ın pasaportunu çantasında buldum ve aynadan aldığım notu içine koyup sana postaladım."

"Oturdüğüm yeri nereden bildin?"

Peter cevabı bilmiyor olmama şaşırılmış göründü.

"Telefon numaraları kataloğunda varsın." dedi. "İnternetten baktım."

"Sonra ne yaptın? Seninle temasa geçmemi mi bekledin? Hiç geçmeyebilirdim."

"Bunu düşündüm." dedi Peter. "Aslında sana Facebook sayfan yoluyla iki olayın birbirine ne kadar benzediğine dikkat çeken mesajlar yolladım, elbette, kendi adıyla değildi. Onları görmüş olmalısın. Bir süre bekledim, kendin bunu fark edersin diye. Fark etmeseydin, *ben* *senin* olayını tesadüfen bulmuşum gibi yaparak seninle temasa geçecektim. Her neyse, endişelenmem gerekmiyordu. Sarah'ın yemekte bulunduğu o kadın seni Mavi Dalga'ya götürdü, ondan sonra sen kendi araştırmanı yaptın ve Estelle olayını buldun. Benimle irtibata geçtin ve..."

“Estelle de sana bir not göndermiş gibi yaptın.”

“Evet.”

“Ama notu sen yazdın.”

“Estelle’in pasaportu Becky’deydi. Hiç kaybolmamıştı, bana o verdi. Elimde Sarah’la *Celebrate*’te olduğum zamandan... O zamandan kalma kâğıtlar vardı. Bunu anlayacağını sandım, Adam. Ben fark ettim. Bir logo değişikliği olmuştu. Estelle’in not yazdığı kâğıtla Sarah’inkinin neden aynı olduğunu sorarsın sanmıştım. Farklı olmaları gerekirdi değil mi? Eğer Estelle bir yıl önce gemideyse, Sarah ise bir hafta önce buradaysa... Fakat bundan hiç bahsetmedin. Ardından anahtar kartlarını değiştirdiğimde, bu da diğer şeydi, gemiye tekrar gelenlere bir şişe şampanya verildiğinin farkında değildim. Hâlbuki girişte kayıt yaptırırken, terminalde bir şey çıkabilir ve kız bana “Tekrar hoş geldiniz Bay Brazier” derse, bunu açıklamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacağımı bile düşünmüştüm. Sonrasında Ethan... Ethan’ı o ilk gece buldum, bulana kadar aramıştım. Bana gemide çalışmaya başladığı ilk hafta olduğunu söyledi. O zaman anladım ki eğer onu bulursan sana da aynı şeyi söyleyecekti ve her şey bitecekti. Zaten az daha bitiyordu. Gitmek istedin. Bu yüzden seni geciktirdim, kalmanı sağladım ve son gece... Bu işi sonuna kadar götürmem gerekiyordu. Megan’ı... almak zorundaydım.

Duygusuz bir ifadeyle, “Eşarp.” dedim. “Gerçekten Sarah’ın mıydı?”

Peter dudağını ısırarak, olumsuz anlamda başını salladı.

“Hayır.” dedi. “Onun elbiselerini attım... Denize attım. Geçen hafta gemiden inmeden önce onlardan kurtuldum. Onun

gibi bir tane daha bulmak kolaydı, zincir mağazalardan birindendi. Ve... Parfümü hatırlıyordum. Bu benim... Gemiye bindiğimizde bütün bunlar hakkında fikrini değiştirirsen diye yedek planımdı.”

“Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsün.”

“Bununla gurur duymuyorum Adam ama evet. Buna uğraştım. Bundan başka bir şey düşünmediğim bir yıl geçirdim.”

“Megan’ın senin kamaranda ölmesi hariç. Kartları değiştirdin. Benim kamaram senin adına. Eğer kadını orada öldürdüysen...”

“Sorun değil.” dedi Peter. “Onunla görülen kişi sensin. Güvenlik kamerasına yakalandığına kuşku yok. Onunla barda konuşurken görüldün, hatta belki de onunla kamarana girerken.”

“Onlara anlatacağım.” dedim, “Yaptığın şeyi onlara anlatacağım.”

“Dürüst olmak gerekirse bunu yapman umurumda değil. Sadece Megan’ı yapmak zorunda olduğum şeyi yapabileceğim bir yere getirmem gerekiyordu. Soruları soran FBI olduğu müddetçe istediğini söyle. Biz konuşurken onlar yola çıktılar bile. Buraya vardıklarında, seni tutuklayacaklar. Onlara Megan ve Sarah hakkında her şeyi anlatabilirsin, hatta lütfen bunu yap. O zaman belki bağlantıyı kurabilirler. Hiç kimsenin yapmadığı şeyi yaparlar, gemide olanların gerçek yüzünü görürler. Bana ne olacağı umurumda değil. Ben sadece Estelle için adalet istiyorum. Bunun olması için Megan, Sarah’la ve Sarah da Estelle’e bağlantılı olmalıydı. Önemseydiğim tek kişi o. Sen iyi birisin ama umurumda değilsin. Seni önemseyemem. Sarah’ı da...”

Her şey öylesine hızlı oldu ki.

Peter'ın göğsünde eller gördüm ve biraz gecikmeyle, bunların benim ellerim olduğunun farkına vardım. Onu sıkıca tutuyor, gömleğinden çekiştiriyor, döndürüp iterek onu balkona yaslıyor, parmaklıkların üzerinden sırt üstü büküyordum..."

"Bunu yapmayacaksın Adam." dedi. "Sen bu değilsin."

Ona bakıp yaptıklarını düşündüm. Sarah'ın korkuyla kocaman açılmış, ona muhtemelen neden canını almak zorunda olduğuna dair özürler fısıldayan bu adamın kim olduğunu merak eden gözlerini gördüm. Bilmiyorum, içimde bir şeyler taşarcasına kabardı.

İçimde tutamıyordum.

Çıkmasına da izin veremiyordum.

Onu affedemiyordum.

O sırada Peter gitti, balkondan düştü, o an ne yaptığının farkına vardım ve onu yakalamak için hızla kollarımı uzatıp ardından adını haykırdım ama sadece boşluk vardı."

Hemen sonrasında parmaklıklardaydım, yatay parmaklıkların ilk sırasına çıktım, ardından ikincisine, uzanmış bakıyordum, o sırada...

O sırada...

Corinne

Ertesi sabah saat ikiyi biraz geçe, Corinne'in oğlu kadının kamarasının kapısındaıdı.

“Merhaba anne.”

Kadın onu içeri davet etti, alt ranzadaki yatağında yanına otursun diye yana kaydı. Küçük kamarada oğlunun oturacağı başka bir yer yoktu.

Annesi, “Biliyorsun.” dedi, “Bana böyle seslenebilecek bir tek sen kaldın. Anne, demek istiyorum.”

“Mikki zatürre mi oldu?”

“2003 Noel zeri.”

“İnternette okudum.”

“Babandan nasıl haberin oldu?”

“Haberlerde duydum.” dedi Romain. “O sırada hâlâ Fran-sa'daydım.”

“O zamandan beri neredeydin?”

“Girit'e gittim.”

“Oradan neden ayrıldın?”

Romain dönüp kadına baktı, ardından kadın da bakışlarını Romain'e çevirdi.

"Bunu kaydetmediğini..." dedi, "Nereden bileceğim?"

Corinne hafifçe güldü. "Artık polise gitmeyi neden umursayayım Romain? Koruyacak kimse kalmadı. Mikki, Jean, Charlie; öyle ya da böyle, hepsini çekip aldın. Geriye bir tek ben kaldım ve Tanrı zaten hakkımdaki hükmünü verdi."

"Neymiş o?"

"Kanser. Karaciğerimde ve akciğerlerimde. Sekiz ay önce bana altı ay demişlerdi. Fazla zamanım kalmadı."

Burada olduğumu ne kadar zamandır biliyordun?"

"Birkaç haftadır. Geçen temmuz e-posta aldım. Gemiye yolcu olarak binecektim ama ardından mürettebattan olduğundan yolcu alanlarına girmene pek gerek olmayabileceğinin farkına vardım. Girseydin bile, iki bin yolcudan biri olarak bin kişilik mürettebat içinde sana bir kez rastlamayı bekleyerek bu güvertelerde dolaşmak yıllar sürerdi. Öyle bir zamanım yok. Bunun yerine iş başvurusunda bulundum."

"Fakat hastaysan bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Sadece yeterince uzun bir süre yapmak zorundaydım. Bunu da başardım değil mi? *Benim* burada olduğumu sen nasıl bildin?"

"Mürettebat için yeni kimlik kartları yapıyoruz. Geçen hafta senin resmine rastladım. Ardından adına. Hâlâ gerçek adını mı kullanıyorsun?"

"Başka hangi adım var? Ben senin gibi değilim Romi. Usta bir suçlu değilim. Sahte bir pasaportu nasıl bulabileceğimi bile bilmezdim ya da kullanmaya cesaret edemezdim."

“Anne...”

Durdu.

“Ne?” dedi Corinne. “Her şeyi reddettiğin kısım burası mı?”

“Jean’i öldürmedim. Gerçekten anne. Yapmadım. Yani... Evet, muhtemelen benim hatamdı. Benden kaçmak için bahçe kapısının üzerine tırmanmaya çalışıyordu ama onu incitmeye falan çalışmıyordum. Öyle bir şey yapmayacaktım. Sadece konuşmak istedim. Eğer babam... Yaptığı şeyi suçluluk duyduğu için yaptıysa o zaman bunun sorumlusu ben olamam.”

“Neden suçluluk duyacaktı?”

“Çünkü bana yalan söyledi. Hapishanede. Dışarı çıktığımda beni yanında yaşamaya götüreceğini söyledi ama sonrasında... Fikrini değiştirdi.”

“Ya Mikki?” diye kadın nazik bir dille sordu. “O da mı bir kazaydı?”

“Ona zarar vermek istemedim. Sadece onu susturmaya çalışıyordum.”

“Bunun için üzgün müsün?”

Romain hemencecik, “Evet.” dedi.

“Ve Bastian. Onun da bir hata olduğunu mu iddia edeceksin?”

“O zaman pek büyük değildim ama... Hayır. O bir kaza değildi.”

“Olduğunu düşünmedim.”

“Bir kötülük var anne. İçime giriyor. Durduramıyorum.”

“Hep var mıydı?”

Bir duraksama oldu.

“Evet.” dedi Romain.

“Ya Sanne Vrijs?”

Adamın çene hatları gerildi. “O ismi nereden biliyorsun?”

“Onu da öldürdün mü?”

“Sana *o ismi* nereden biliyorsun diye sordum?”

“Bana e-mail gönderen kişiden.” dedi Corinne. “Adam onun bir arkadaşıydı. Onunla burada, gemide birlikte çalışmış. Ortadan kaybolduğu gece onunla çalışıyormuş. Kızı barda taciz ettiğini gördüğünü söyledi. Sen izin isteyip ayrıldıktan sonra, kız ona kim olduğunu söylemiş. Senin adı kötü anılan Deavieux Şeytanı, P Çocuk olarak bilinen çocuk katili olduğunu söylemiş. Adam daha önce seni hiç duymamış. Kız ona yeni ismini söylememiş ama o öğrendiklerini yetkililere anlatmış. Fakat işin peşine düşmemişler. Şirketin kızın bir partide sarhoş olduğunu ve denize düştüğünü söylediğine inanıyorum. Adam buna inanmamış ama elinden de bir şey gelmemiş. Ardından, birkaç hafta sonra, mürettebat salonunda oturmuş yemeğini yerken başını kaldırınca seni görmüş. Üniformalı olarak. Mavi Dalga’ya gitmenin hiçbir faydası olmayacağını biliyormuş. Fransız polisinin de ona inana-
cağından kuşku duymuş, her neyse, artık burada hiç kimsenin senin peşine düşmekle pek ilgilendiğini sanmıyorum. Personel dosyasından senin yeni ismine bakmış. Onu ve güncel bir resmi-
ni bana yolladı. Videolarımı seyretmiş, anlarsın. Sanne kaybolduktan sonra. Senin hakkında her şeyi öğrenmiş. Yetişkin hâlini yani.” Kadın soluklanmak için durdu. “Eee?”

“Eee ne?”

“Sanne?”

“Onu öldürdüm.” dedi Romain.

“Neden?”

“Çünkü bebeğimizi öldürdü.”

“Hamile miydi?” Corinne’in gözleri yaşlarla doldu. “Ah, Romi. Senin kız arkadaşın mıydı?”

“Eskiden, Girit’te, evet.”

“Biliyor muydu...”

“Bu yüzden yaptı. Bebeğin benim gibi ve kendisinin de senin gibi olacağından korktu.”

Corinne bir şey diyemedi.

“Aynı şey değil biliyorum.” diye Romain devam etti. “Senin durumun farklıydı. Fakat diğer yandan çocuk benim gibi olabilirdi, yine de onu istiyordum. Bunu göze almak istedim. Çünkü Sanne gibi de olabilirdi. Yeterince uğraşsak, *daha ziyade* Sanne’e benzeyebilirdi.”

“Ben denedim Romi.”

“Ne kadar uğraştın?”

“Sana bakmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun.”

“Ama ben sadece bir bebektim anne. Adamın yaptıklarından dolayı beni nasıl suçlayabildin?”

“Çünkü düşündüm ki...” Corinne dudağını ısırды. “Çünkü onun gibi olduğunu düşündüm. Öyle olduğundan korktum. Baban bir canavardı Romi. Bana tecavüz etti. Defalarca, saatler boyu. O... Beni incitti. İçimi.” Romain gözlerini kırptırıp bakışlarını kaçırды. Kadın onun çenesini sıktığını görebiliyordu. “Bir ara onun gözlerinin içine baktığımı hatırlıyorum, hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Yaşama dair hiçbir şey yoktu. Gözleri tıpkı küçük koyu renk mermer gibiydi. Kimseye söylemedim çünkü böyle bir şey olduğunu unutmak istedim. Hayatıma devam

edebilmenin tek yolu buydu. Ve baban... Babana nasıl söyleyebilirdim? O görüntüleri babanın beynine nasıl sokabilirdim?"

Corinne olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Yapamazdım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Ve sonra, sana hamile olduğumu fark ettim. Zorla içime soktuğu tohumlarla, içimde yeşerecek bir yaşama, hayatımın geri kalanında bana o gece olanları hatırlatacak nefes alan bir varlığa hamileydim. Asla unutamıyordum çünkü hep orada olacaktı. Evimde koşturacak, soframda oturacaktı. Fakat ne seçeneğim vardı? Bunu halletmek için... Çok geçti. Diğer tek seçenek Charlie'nin hayatını mahvetmek, onun kalbini kırmaktı. Onu bunu yapamayacak kadar çok seviyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Şu adam... Baban. Görünüşü Charlie'ninki-ne çok benziyordu. Bu şekilde hayatımı sürdürebileceğimi düşündüm. Ve yaptım. En azından... Sen onun izinden devam etmeye başlayıncaya kadar."

"Peki ilk ortaya çıkan şeyler neydi anne?"

"Ah, Romi, yaptığın şeyler, daha küçük bir çocukken. Hatırlıyor musun? Hayvanlara zarar verdiğini? Robot gibi yürüyerek Jean'i taklit ettiğini? Ve sonra da Mikki..."

"Ona söyledin değil mi?"

"Kime?"

"Babama. Serbest bırakılmamdan hemen önce, beni görmeye geldiği o gün. Bana artık ikimizin birlikte yaşamayacağımızı söylediğinde. Ona anlatmıştın değil mi?"

"Evet." Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Aileyi yeniden bir araya getirmekten bahsediyordu. *Bütün* aileyi. Tekrar tekrar. Sonunda patladım. Ona bağırdım. Ona ailesinin zaten

birlikte olduğunu söyledim. Tam orada, o an hepimizi bir odada toplayabilirdi.”

“Ne dedi?”

“Pek bir şey söylemedi. Bozuldu. Çıkıp gitti. Onu birkaç gün görmedim. Fakat biraz sakinleşip geri geldiğinde, bana bir şekilde zaten hep bildiğini söyledi.” Corinne içini çekti. “Yeniden hepimizin birlikte yaşayacağını söyledi. Hepimizin, onun...” Gergin bir şekilde Romain’e baktı. “Gerçek ailesi. Sen olmadan, yeni bir yere taşınacaktık. Hayatımıza devam edecektik. O gece o karanlık sokakta yürümeden önce ailemizin olması gereken hayatına sahip olacaktık. Fakat o sırada Jean öldü. Altı ay sonra Charlie gitti. Artık Mikki de öldü. *Biliyor muydun?* Onun baban olmadığını?”

“Senin hapishaneye geldiğin güne kadar bilmiyordum.”

“Evet, şey. Suçlu bulunmandan sonra daha fazla sır saklamanın pek anlamı olmadığını düşündüm. Daha önce şüphelenmedin mi?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Bunu pek düşünmedim.”

“Ya kötülük... Onun nereden geldiğini merak etmedin mi?”

Romain omuzlarını silkti. “Herkesin içinde olduğunu düşündüm.”

“Başka birine zarar verdin mi?”

“Bazı kavgalar oldu. Uzun süre bir barda çalıştım, insanlar sarhoş olup aptalca şeyler yapar. Fakat bunun dışında, hayır. Yapmadım... Başka hiç kimseyi öldürmedim.”

“Ama çalışmak için buraya geri döndün... Neden?”

“Çünkü kimse Sanne yüzünden peşime düşmedi. Hiçbir şey olmadı. Neredeyse hiç olmamış gibiydi. Bu yüzden eğer kötülük geri dönerse...” Romain bakışlarını çevirdi. “Burası güvende olduğum bir yer.”

“Peki ona direnmek istemiyor musun? İyi olmak istemiyor musun?”

Romain omuzlarını silkti. “Bu *benim* ne olmak istediğimle ilgili değil.”

“Tanner...” dedi kadın. “Hiç işe yaradı mı?”

“Başlangıçta yaradığını sandım. Fakat zaman içinde bana söylediklerini yapabileceğimi, gösterdiği gibi davranabileceğimi, oysa bunların altındaki kişinin hâlâ aynı olduğunun farkına vardım. Bunu test edemezdi, içimde ne olduğunu göremezdi. Kafamın içini göremiyordu. Sadece *görebildiğini* sanıyordu.”

“Kandırıyordun.”

“Temel olarak evet.”

“Bana bir şey daha söyle.” Corinne başarabildiği ölçüde derin bir nefes aldı. “Bastian’ı öldürdüğünde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?”

“Neden bunu bilmek istiyorsun?”

“Sadece bilmek istiyorum.”

“Şey hissettim... İyi hissettim anne. Sanki gerçekten uzun bir süredir aynı şekilde oturuyormuşum ve o an ayağa kalkıp gerinmişim gibi. Sanki bütün bu şey içimde bir süredir büyüyormuş da birisi açıp onu ortaya çıkartmış gibi.”

“Yani bir rahatlamaydı mı demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Şu anda içinde büyüyen bir şey var mı?”

“Hayır.” dedi Romain.

Corinne ona inanmadı.

“Güzel Romi.” Kadın bir elini onun koluna koydu. Roma-
in’e on bir yaşından beri dokunmamıştı, şimdi, imkânı varken
bu fırsatı kullanacaktı. “Geçmiş bitti. Az bir gelecek kaldı. Sa-
dece sana üzgün olduğumu söylemek istedim. Kararlarımda
senin bir suçun yoktu. Sen sadece bir çocuktun. Seni suçlama-
malıydım. Senin için daha fazla çabalamalıydım, seni sevmeye
çalışmalıydım. Uzun bir süre olduğun şey yüzünden kendime
seni sevmeyeceğimi söyledim ama belki, seni sevmiş olsaydım,
dönüştüğün kişiyi değiştirebilirdim. Fakat Tanrı şahit ki Romi,
sen de her şeyi çok zorlaştırdın.”

Yanında duran Romain, sessizce evet anlamında başını
salladı.

“Biliyorum, anne ve üzgünüm. Bu yüzden, olanlar..”

Birden durdu, başını indirip yan tarafına saplanmış bıçağın
ışığı yansıtan keskin yüzüne baktı.

Yeniden başını kaldırıp kocaman açılmış soran gözlerle Co-
rinne’e baktı. “Anne?”

Kadın, “Bunun için de üzgünüm.” dedi. “Fakat bunu yap-
mak zorundayım.” Bıçağı daha da soktu. Yol bulup Romain’in
dudaklarından gelen can çenesinden aşağı aktı. “Seni bu dün-
yaya getirmemeliydim Romi, bu yüzden dünyadan ayrılmadan
önce, seni de ortadan kaldıracağım.”

Corinne bıçağı döndürmeye çalışarak tekrar itti. Kemik gibi
bir şeye dayandığını hissetti.

Kadın, “Bana ne olacağı umurumda değil.” dedi, “Ama bir şey olacağından şüpheliyim. Boş bir gününde sahile çıkmanı ya da kontratını bitirip başka bir yere yolculuk etmeni beklememin bir sebebi var. Gemiye seninle aynı sebepten ötürü bindim. Çünkü burada, bir başkasının hayatına son verebilir ve paçayı kurtarabilirsin.” Romain hâlâ ona bakıyordu ama Corinne artık onun kendisini gördüğünü sanmıyordu. Gözleri odaklanmadan uzak, perdahlanmış gibi parlaktı. “Farkına vardım ki bu tek yol. Hep öyleydi. Sadece keşke daha önce, ailemi benden almadan önce yapsaydım. Mikki. Jean. Ve zavallı çocuk, Bastian. Şu kız, Sanne. Onun içindeki can.”

Kadın kalkıp Romain’in diğer yanına, restoranlardan birinin mutfağından alınmış yirmi beş santimlik kasap bıçağının saplanmadığı, ıslak, parlak kanın çarşafa bulaşmadığı tarafına oturmaya gitti.

Ardından Corinne daha önce yapmayı hiç düşünmediği ve artık bir daha yapma şansına asla sahip olmayacağı bir şey yaptı.

Bir kolunu ilk doğan oğluna dolayıp onu iyice kendine çekti. Ve ölmesini bekledi.

Adam

Bunu yapacağımı düşünmeye kalmadan atladım.

Karanlık ama yüzeyindeki küçük dalga tepeciklerini ay ışığının çizgi çizgi aydınlattığı denize dikine düşerken hava kullaklarımda uğulduyordu. İlk başta sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum ve yüzey millerce aşağıdaymış gibi geldi, sonra aklımın alamayacağı bir hızla yaklaşmaya başladı.

Peter'ı bulmak zorundaydım. Onu kurtarmaya mecburdum.

Eğer yapmasaydım ben de onunla aynı olurdum.

Bir yerlerden bir anı parçası aklıma geldi: Bu yükseklikten suya çarpmak tıpkı betona çarpmak gibiydi. Kendimi doğrultmaya, ellerimle bacaklarımı arkadan kavramaya çalıştım ama çok geçti. Suya eğik bir şekilde çarptım ve vücudumdaki her bir sinir ucu akkor gibi acıyla yandı.

Gözlerimi kapattım.

Yeniden açtığımda suyun altındaydım.

Beklediğimin çok ötesinde bir karanlıktı. Ayakkabılarım çıkmıştı ve çıplak ayaklarımdan ötesi karanlıktı. Fakat başımın üzeri,

yüzeyin hemen üstü, yukarıdan bakıldığında görüldüğünden daha parlaktı. Berraktı da. Hiçbir pislik ya da balık göremiyordum.

Fakat Peter'ı da göremiyordum.

Sarah'ta burada mıydı? Bunun üzerinde düşündüm: Peter eğer onu ilk gece geç saatlerde denize ittiyse, gemi o sırada neredeydi? Hiç kuşkusuz buradan miller, miller, miller uzaktaydı. Gemi daha Barselona'dan yeni ayrılmış olacaktı. Aynı denizde olabilirdi ama yakınımnda bir yerlerde değildi.

Tek istediğim Sarah'a geri dönmekti. Onun planladığı gibi bana dönmesine izin vermek.

Artık bunu yapamayacağımı kesinlikle biliyordum.

Suyun içinde yukarıya doğru bakarken, *Celebrate*'in karinası dev gibi sağımda duruyordu, Okyanus ve Atlantik güvertelelerinin ışıkları parıltıyor, aşağıya hafif bir müzik sesi geliyordu.

Batmaya başladım. Göğsümdeki basınç giderek artıyordu. Yüzeye doğru yüzmek için kollarımı hareket ettirdim ve...

Kahretsin.

Omuz eklemimde baş belası bir acı oldu. Çarpmanın etkiyle omuzum çıkmış olmalıydı.

Ciğerlerim patlamak üzereymiş gibi geliyordu. Nefes almak zorundaydım.

Bacaklarımı hareket ettirdim; sağlam gibi geldi. Onları çırp-maya başlayıp kendimi yavaş fakat emin bir şekilde yüzeye doğru ittim, öte yandan hiçbir zaman güçlü bir yüzücü olmamıştım ve hiçbir yere de hızlı gitmemiştim.

Suyun üstünde batıp çıkan tanıdık bir cisim gördüm: bir can simidi. Birisi onu atmış olmalıydı. Kim? Birisi bizi görmüş

müydü? Ne görmüşlerdi? Ya Peter hayattaysa? Bizi sorgulamaya geldiklerinde FBI'a ne anlatacaktı? Onu denize itmem hakkında ne söyleyecekti?

Kanlı eşarp kamaradaydı ama Megan tamamen üstüme kalmıştı. Onu benim balkonumda öldürmüştü. Meganla yarım gün geçirmiş, farkında olmadan kendi aleyhime bir dosya oluşturmuş, soruşturma için tanık toplamıştım.

Çıkmam gerekiyordu. Hayatta kalmam gerekiyordu.

Onlara hikâyeyi benim açımdan anlatmak için kesinlikle etrafta olmam gerekiyordu.

Can simidine yönelerek bacaklarımı daha hızlı çırpmaya başladım, ciğerlerim yırtılacakmış gibi geliyordu, bir de üstüne omuzumdaki acı beni haykırmaya zorluyor, kaslarım bitkinlikten yanıyordu...

Fırlarcasına yüzeye çıktım.

Tükürükler saçıp öksürerek içime olabildiğince oksijen çekebilmek için ağzımı açtım.

Yüce İsa.

Hayattaydım. Sorun yoktu.

Peter neredeydi?

Can simidine uzanıp dokunacak kadar yakındım ama sağ kolumla yakalayıp sakat bir şekilde sallanan, bileği tuhaf bir açıyla kalmış kolumu üzerine attığımda dönmeye başladı. Bunun kurtarmaya değil sadece yardım etmeye yaradığını ve çoktan takatimin kesilmiş olmasına karşın başımı suyun üzerinde tutmak için bacaklarımı çırpmaya devam etmek zorunda kalacağımı fark ettim.

O an can simidine yakından bakınca, renginin soluk, yüzeyinin sıyrılmış ve yırtılmış olduğunu gördüm. Bir yosun parçası halatına sarılmıştı ve halatın kendisi yıpranmış ve boştaydı. Onu kimse atmamıştı. Zaten buradaydı, denizde sürükleniyordu.

Bizi kimse görmemişti.

Dönüp etrafıma bakındım. Yüzeyde her yönü taradım. Kırılan dalgaların beyaz köpüklerinin dışında bir şey görmedim.

Uzaktan, belirsiz bir şekilde gelen sesi o an duydum:

Pata. Pata. Pata.

Bu sesi tanıyordum, sadece sesi çıkaran şeyin ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Sol kolumun belki beş altı metre ötesinde bir şey gördüm: yüzeyde batıp çıkan karanlık bir cisim.

Pata. Pata. Pata.

Gürültü artıyordu.

Cismi izlerken bir anlığına kısa kahverengi saçları gördüm. Tanıdığım saçlar suyla sıırılsıklam olmuş hâliyle normalden daha açık renkliydi. Suyun içinde yüzüstü duran bir cesedin üzerindeydiler.

Bu Peter'di.

Peter ölmüştü.

Kendimi tutamayıp hıçkırıklara boğuldum.

Peter karısını sevdiği için Sarah'ı öldürmesinden dolayı onu denize itmeme nedeniyle ölmüştü.

Gidip onu almalı mıydım? Onu kurtarmaya çalışmalı mıydım? Çoktan geç mi kalmıştım?

Bir işe yarar mıydı?

Pata. Pata. Pata. Pata. Pata...

Sanki güneş birden gökyüzünde belirmişçesine parlak bir ışık belirdi. Fakat parlak ışık hareket ediyordu ve üzerinde karanlık bir gölge vardı, bunun üstünde de pervaneler dönüyordu.

Bir helikopterdi.

Gelen ses buydu. FBI benim için gelmişti.

Hayır, bekleyin. Şu an henüz gelmeleri mümkün değildi. Daha birkaç dakika önce suya düşmüştüm. Megan'ı aramak için Nice'ten yardıma gelen Fransız sahil güvenliği olmalıydı. Onun yerine beni bulmuşlardı.

Pata. Pata. Pata. Pata. Pata...

Helikopter artık tam tepemdeydi, dönen pervanelerin rüzgarıyla merkezden dışarıya doğru dalgalar çıkarıyor, su yüzüne çarpıyordu. Ses kulakları sağır edercesine yüksekti, beynimi oyuyor, göğsümü dövüyordu.

Artık Peter'in cesedini göremiyordum. Uzağa sürükleniyordu ve su serpintisi nereye gittiğini görmeyi imkânsız hâle getiriyordu.

Ne yapacağıma karar vermek zorundaydım.

Peter'in gitmesine izin mi vermeliydim?

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi davranmalıyım?

Düştüğümü söyleyebilirdim. Yahut atladığımı. Çektiğim acı beni buna sürüklemişti.

"Ne acısı?" diye FBI soracaktı. *Kim yüzünden çektiğim acı?*

Onlara, kız arkadaşım, diyecektim. Sarah, benim kız arkadaşım. Yaklaşık iki hafta önce bu gemide ortadan kayboldu. Kaybolduktan sonra, bir adam benimle temasa geçti. Onunla buluşmak

için Barselona'ya geldim. Gemiye bindik. Dün bu sabah kayıp olduğu bildirilen kadınla, Megan'la tanıştık.

Ne yapacaklarını bilirlerdi.

Helikopterin ışığı benim üzerimde durdu. Beni görebiliyorlardı, tam olarak nerede olduğumu biliyorlardı. Aşağıya bir ip merdiven atılıyordu.

Ya Peter? Cesedi ışığın ötesinde bir yerde batıp çıkıyordu. Henüz onu görememişlerdi.

Kolumu tutan bir el hissedip döndüğümde karşımda kalın bir maske takmış dalgıç kıyafetli bir adam buldum. Bir kolunu göğüs kafesime sardığında bacaklarımı çırpmayı, suyun üstünde kalmayı bıraktım. Adam iyi ki de bunu yapmıştı, zira artık bunu sürdürmeye takatim kalmamıştı.

Eğer Peter'ı kurtarmaya kalkışacaksam, onlara şimdi anlatmalıydım.

Ya da onlara anlatmamak Peter'ı kurtarmak olurdu. Onu insanların söyleyeceği, düşüneceği şeylerden kurtarmak. Eğer şimdi bir şey söylemezsem, onun ne yaptığını hiç kimse bilmeyecekti. Gemideyken ortadan kaybolduğunu, onu aramak için kamarasına tırmanarak baktığımı ama Peter'ın gitmiş olduğunu söyleyebilirdim. Sarah ve Megan için bir soruşturma olmazdı ama olsaydı da ne olacaktı? Onlar gitmişti, geri dönmeyeceklerdi. Bundan sorumlu olan adam denizde sürükleniyordu, büyük ihtimalle denizde benim yanımda ölmüştü.

Bir halatın üzerinde kırmızı bir sedye iniyordu.

Dalgıç kıyafetli adam bağırarak bana bir şeyler söyledi ama anlamadım, bu yüzden adam daha yakına gelip yeniden bağırarak doğrudan kulağıma söyledi.

“Suda başka biri var mı?”

Peter gibi olmayacaktım. Asla olamazdım. Öfkeye kapılıp onu itmiştim ama ardından atlamıştım da. Onu kurtarmayı planlıyordum. Yaptığım şeyi kasten yapmamıştım.

Ama o yapmıştı.

Sarah’ı öldürmeyi *planlamıştı*. Ve Megan’ı.

“Suda başka birini gördün mü? Tek başına mı düştün?”

Sedyeye ulaştık, dalgıç kıyafetli başka bir adam daha vardı. Birlikte beni üzerine çıkarıp kemerleri bağladılar ve tokalarını kilitleyerek beni emniyete aldılar.

Artık yüzüm gecenin gökyüzüne bakıyordu, önümde yıldızlar ileri geri salınıyordu. Gökyüzü bunlarla dolu gibi görünüyordu.

Sarah sonsuza dek gitmişti, artık bunu biliyordum. Bir şekilde, bununla yaşamayı öğrenecektim. Onsuz yaşamayı. Hayatıma devam etmeyi. Bana çok pahalıya mal olan hayalleri elde etmeyi. Bana onu kaybetmeye mal olan hayalleri.

Bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydım.

Bunun bir yolu olduğuna inanıyor muydum?

“Beni duyuyor musun? Beni duyuyor musun?”

Başımı dalgıç kıyafetli adama çevirdim ve evet anlamında başımı salladım.

“Suda yalnız mıydın? Başka birini gördün mü?”

Pata. Pata. Pata. Pata. Pata...

Üzerimde helikopterin pervanesi dönüyordu. Omuzumdaki acı dayanılmaz hâldeydi. Titremeye başladım.

Sarah neredeydi?

Artık biliyordum ve bilmek yeterliydi.

Yetmek zorundaydı.

Sonunda, “Hayır.” dedim. “Sadece bendim. Başka kimse yoktu.”

Dalgıç kıyafetli adam tamam diye başını salladı.

Sedye yükselmeye başladı.

ALTI AY SONRA

Adam

Garwick'in Güney Terminalinde bir buluşma ayarladık. Öğleden sonraki Los Angeles uçuşuma kadar birkaç saatlik vakit öldürecek zamanım vardı ve Becky de arabayla şehir merkezinden gelmesinin fazla uzun sürmeyeceğini söylemişti.

Oraya ilk ben vardım ve kapının karşısında bir yere oturdum. Becky geldiğinde, onu hemen tanıdım. Koyu renk gözleri, karamel tonunda teni, kısa kesimli hoş saçlarıyla tıpkı Facebook resimlerindeki gibiydi. Tek fark burada ete kemiğe bürünmüş olması, mutlu ve gülümseyen hâli yerine temkinli ve gergin görünmesiydi.

Kalın bir yön palto, eşarp ve eldivenlerle sıkı giyinmişti.  zerindekileri soyunup d k n rken, sert ocak ayı soğuşundan ve pistler birkaç gün içinde kapanmadan önce uçakla gitmeye çalıştığım için ne kadar şanslı olduğumdan bahsettik. Kahve ısımarlayıp ardından kahvenin ne kadar berbat olduğı hakkında tuhaf şakalar yaptık. Becky'e mesleğı hakkında sorular sorup ona Los Angeles'a neden gittiğimi açıkladım.

“Toplantılar yapmak için gidiyorum.” dedim, “Temelde herkesin durmadan yaptığını ve sonunda nadiren bir sonuç çıktığını fark edene kadar beni gerçekten heyecanlandıran toplantılar. Yine de beni uçakla oraya kadar götürüp bir otele yerleştiriyor, ayrıca güneş de parlıyor olacak, işte böyle...”

“Ya sen nasılsın?”

Olanlardan sonra, artık bir sürü şey farklıydı. Bu soru da farklılıklardan biriydi. Önceleri, bu sadece kibarlıktan ibaretti. Bir nezaket sorusuydu. Laf olsun diye söylenen, “İyiyim, teşekkürler. Ya sen?” karşılık olarak söylenmesi beklenen tek şeydi. Fakat şimdi insanlar gerçekten de *nasıl olduğumu* bilmek istiyordu.

“Şey, biriyle görüşüyorum.” dedim. Becky’nin yüzünden gelip geçen şaşkınlık ifadesini görünce “Bir terapist, demek istedim. Haftada bir.” diye ekledim.

“Yardıma dokunuyor mu?”

“Bilmiyorum. Galiba, sanırım daha... Belirgin bir şekilde yönlendirici olmasını bekliyordum. Ne yapman gerektiğini, nasıl üstesinden geleceğini söylemesi gibi. Fakat sadece orada oturup dinliyor.”

“Eskiden üniversitedeyken...” dedi Becky, “Ağabeyim öldü. İntihar etti.”

“Çok üzgünüm.”

“İnsanlar ne diyeceğini bilemiyordu, bu yüzden *zaman her yarıyı iyileştirir* lafını değişik şekillerde dile getiriyordu. Herkes bana üzerinden zaman geçtikçe daha az acı vereceğini söylüyordu.”

Söylediklerini anlayarak evet anlamında başımı salladım. Son zamanlarda bunu arada sırada içine “En azından henüz

gençsin.” lafı sıkıştırılmış hâliyle epey duyuyordum. Bazen bu iyi niyetle konuştuğunu sananların ağızlarından çıkanı kulakları duyuyor mu diye de merak ediyordum.

“Hepsi yanılıyordu.” dedi Becky. “Artık neredeyse on beş yıl oldu ve acısını onu bulduğumuz günkü kadar hissediyorum. Fakat olay şu, kendimi tamamen daha iyi hissetmiyorum ama katlanması daha kolay hâle geldi. Son derece acı verici olmasına rağmen. Üniversitemdeki bir yas danışmanı öyle bir şey söyledi; ilk anda bir keder çukuruna düşersin. Hiçbir şey yapamazsın. Hiçbir şey yapmak *istemezsin*. Bütün yapabildiğin bir sonraki beş dakikaya ya da saate veya güne odaklanmaktır. Ardından, üzerinden vakit geçtikçe, zaman içindeki küçük ilerleyişleriyle kendini yukarı çekerek aynı zamanda çukurdan da çıkmayı başardığının farkına varırsın. Çukur hâlâ oradadır, hep orada olacaktır ama onun etrafında yaşamayı öğrenirsin. Yapabilirsin. *Yapacaksın*.”

“Evet. Güzel.” Saatime baktım. “On bir olmuş. Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu, değil mi?”

Becky bariz bir şekilde konuyu değiştirmeme sesini çıkartmadı.

Bunun yerine telefonunu çıkartarak “Onu arayacağım.” dedi. Hat bağlanırken bir duraksama oldu. Telefona “Biz buradayız.” dedi. “Sen neredesin? Tamam. Güzel, biz Wetherspoon’un üst katındayız. Marks & Spencer’ın yanındaki merdivenler. Nerede olduğunu biliyor musun? ... Tamam. Birazdan görüşürüz.” Aramayı sona erdirip bana baktı. “Trenden şimdi inmiş. Bir iki dakikaya burada olur.”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

“Her şey yolunda gidecek.” Becky bir elini elimin üzerine koydu. “İyi olacaksın.”

“Ona ne diyeceğim?”

“Lafıma güven, sana söyleyeceklerinden dolayı o senden daha fazla korkuyor.”

“Neden?”

“Çünkü bunun tamamen onun hatası olduğunu düşünüyor.”

“Komik olma.” dedim. “Yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı. Sonrasında Peter’ın davranışları, bütün olanlar, bunu tamamen *kanıtlıyor.*”

“Benim de ona söylediğim bu.”

“Bunu Peter yaptı. Başkası değil.”

“Biliyorum.” Durakladı. “Ve umarım bunu sen de biliyordursundur Adam.”

Kaşımı kaldırdım. “Yani?”

“Cork’a döndükten hemen sonra bana gönderdiğin şu posta. Sanki Sarah’ın gemide olmasından dolayı kendini suçluyormuşsun gibiydi.”

“O gemide olması benim hatamdı. Eğer ona daha iyi davransaydım, ona karşı daha iyi olsaydım, sözlerimi tutsaydım, başka bir yerlerde arayışlara girmezdi. Ethan’la bir şeylere başlamazdı. Ve böylece o gemide olmazdı.”

“Ama Adam, bunu yapamazsın...”

“Fakat fark ettiğim şu ki sorun gemi değildi. Sarah’ın gemiye binebilmesi ve yine tek parça hâlinde inebilmesi gerekirdi. Eve gelebilmesi gerekirdi. Bu yapılması tehlikeli bir şey olmamalıy-

dı. Böyle olmasının sebebi *Peter*'dı. Bunu yapan *Peter*'dı. Bunu yapmasına sebep olan olaylar zincirinin ne olduğunun hiçbir önemi yok. Her an buna son verebilirdi. Bu yüzden kendimi suçlamıyorum. Suçlamayacağım. O da suçlamamalı."

"Şey..." dedi Becky, "Bu iyi bir konuşmaydı."

"Öyleydi değil mi?" Gülümsedim. "Bazen kendim de buna inanıyorum."

"Ne olursa olsun, sanırım bunu ona söylersen çok büyük bir anlamı olur. Onu suçlamadığını ifade eder. Bunların olduğu günden beri mücadele ediyor. Peter'ın böyle bir kişi olduğunu... Bir an bile hiç aklına getirmedi. Her yola başvuracağını..."

Becky'nin cümlesinin gerisini duymadım çünkü omuzunun üstünden bara az önce gelen kadına bakıyordum.

Kapının ağzında durmuş kalabalığı gözleriyle tarayarak başını çeviriyordu. Uzun, gösterişli sarı saçları gitmiş, bunun yerini mat kahverengi omuz seviyesinde kesilmiş saçlar almıştı. Resimlerinde giydiğini gördüğüm pahalı, marka kıyafetlerde gitmişti; üzerinde kot pantolon, spor ayakkabı ve havacıların giydiği türden renkli bir mont vardı. Kalçalarının hemen üzerinde yumuşak gibi görünen bohçaya benzer bir şey vardı: kışın havasına karşı iyice korunmuş, kolları ve bacakları denizyıldızı gibi farklı yönlere bakan daha yeni yürümeye başlayacak yaşlarda küçük bir çocuk. Çocuğun sadece kızarmış yüzü görünüyordu. Eldiven giydirilmiş ellerinden biri oyuncak bir kamyonu sıkıca tutarken, diğeri annesinin saçına uzanıyordu.

Önce Becky'i gördü, ardından gözleri bana takıldı.

Kabul edeceğim. Bir an için zoruma gitti. Ya o kadar uzun süre Peter'la birlikte kalmasaydı? Ya onunla hiç evlenmeseydi?

Ya o ve Becky başka bir kaçış planı yapsaydı? Ya Peter'ın onu buluncaya kadar vazgeçmeyeceği açıkça belli olduktan sonra, onunla bir şekilde temasa geçseydi ve ona gerçeği söyleseydi? Sarah hâlâ hayatta olurdu.

Fakat sonrasında kendime hâkim oldum. Toparlandım. Peter olmasaydı bunların hiçbirisini yapmak zorunda kalmayacaktı. Olanlarda Peter dışında hiç kimsenin bir suçu yoktu.

Bize doğru yürümeye başladı.

Becky dönüp tam onu gördüğü sırada sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. Becky de kalkıp arkadaşını kucakladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Bana söylediği şeylerin aynısını söylüyor olabilir, diye düşündüm.

Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın.

Küçük çocuk ciyakladı.

Becky gülümseyen bir yüzle, "Merhaba Christopher!" dedi. "Küçük bir yürüyüşe çıkmak ister misin?" Çocuğu kollarına aldı. "Gel bakalım, küçük bir yürüyüşe çıkacağız. Bırakalım anne bu hoş adamla kısa bir süre konuşsun..."

Ardından yalnız kalmıştık.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." diye itiraf ettim.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Ben de öyle."

"En basitinden başlamaya ne dersin?" Elimi uzattım. "Ben Adam. Sonunda seninle tanışmak güzel."

"Olanlardan sonra bunu istemene şaşırdım... Ah!" Birden uzattığım eli hatırladı ve uzanıp sıktı. "Seninle tanışmak da güzel Adam. Gerçekten öyle. Ben Estelle."

Teşekkürler

Süper ajansım Jane Gregory ve onun Gregory & Company'deki ekibine, olağanüstü editörüm Sara O'Keeffe ve Corvus Atlantic'teki herkese, Dublin'deki bütün Gill Hess ekibine: hepiniz güzel, yetenekli, insanın hayatını değiştiren önemli deneyimler kazandıran çalışkan insanlarsınız, hepinize benim ve kitap için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim. Böyle devam *Distress Signals* ekibi!

Beni bu yola çıkmaya zorladığı, BGEIBAs'da* "Bu şarap ne kadar şarap tadında?" gibi sorular sorarken bile bu yolculukta aklıma mukayyet olmamı sağlayan Sheena Lambert ve Hazel Gaynor'a özel yıldızlı teşekkürler. (Sana bunu belirteceğimi *söyledim*.) Suç ve deniz yolculuğu hakkındaki bazı detaylardaki yardımları için Niamh O'Connor, Patricia McVeigh ve Cliona Lewis'e, sadece bana değil kariyerlerinin her seviyesindeki sayısız İrlandalı yazara yıllardır verdiği cömert destek için *Writing*'den Vanessa O'Loughlin'e teşekkür ederim. (Umarım Sam

* The Bord Gáis Energy Irish Book Awards; İrlanda'nın en büyük kitap ve yazar ödülü töreni. (Ç.N.)

Blake artık yaptığı bütün iyiliklerin karşılığını bulur!) Kahve, kokteyl ve cheesecake şeklinde gelen bütün cesaretlendirmeler için Ellen Brickley, Eva Heppel, Elizabeth R. Murray ve Andrea Summers'a da teşekkürler. Son birkaç yıl içinde tanıdığım bütün yazarlara, yayıncılık çalışanlarına, blog yazarlarına, twe- etçilere ve espresso uzmanlarına: teşekkürler. Çok harika bir topluluksunuz.

Senin İçin Geldim'in yeşerdiği tohum ilk olarak Kasım 2011 *Guardian Weekend* dergisinde Jon Ronson tarafından yazılan “*Denizde Kaybolma*” adlı bir makale ve sonrasında *Denizde Kaybolma: Jon Ronson Esrarları* programı tarafından ekildi. Bu yüz- den teşekkürler Jon ve annemin eve, bana getirdiği o derginin bir nüshasını bir kafede bir yerlere bırakan kişi, teşekkürler...

Daima bana inandıkları için Sheelagh ve Iain Harris'e; sev- gili anneme, babama John'a ve Claire'e de bana inandıkları ve diğer her şey için teşekkür ederim.

Yazar Notu

Yazım sırasında, gerçek dünyada uygulanan deniz hukuku tam da romanda olduğu gibidir: uluslararası sularda seyreden yolcu gemisi yolcuları geminin kayıtlı olduğu ülkenin yetkisine tabidir, istisnası FBI soruşturması kapsamında olan ABD vatandaşlarıdır. Diğer yandan şükürler olsun ki Barselona Sözleşmesi adı verilen 1976 Çevre Anlaşması'na göre Akdeniz'in hiçbir kısmı uluslararası sular olarak sınıflandırılmamaktadır, uygulamada kıyıdaş ülkeler yine de kendilerinin ve komşularının sahillerinin yirmi dört mil ötesinde soruşturma talep etmek haklarını ve sorumluluklarını kaybetmektedir. *Senin İçin Geldim*'de sanatsal bir özgürlükle ve bir şekilde basitleştirerek konuyu ele almamın sebebi yazar notunda buraya kadar bahsedilenlerin ilgi çekici olmasıdır.

Deniz hukuku, gerçek dünyadaki yolcu gemisi suçları, daha iyi yolcu hakları ve tüm denizlerde güvenliğin geliştirilmesine yönelik mücadele konularında daha fazla bilgi için www.internationalcruisevictims.org adresini ziyaret ediniz.

